

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

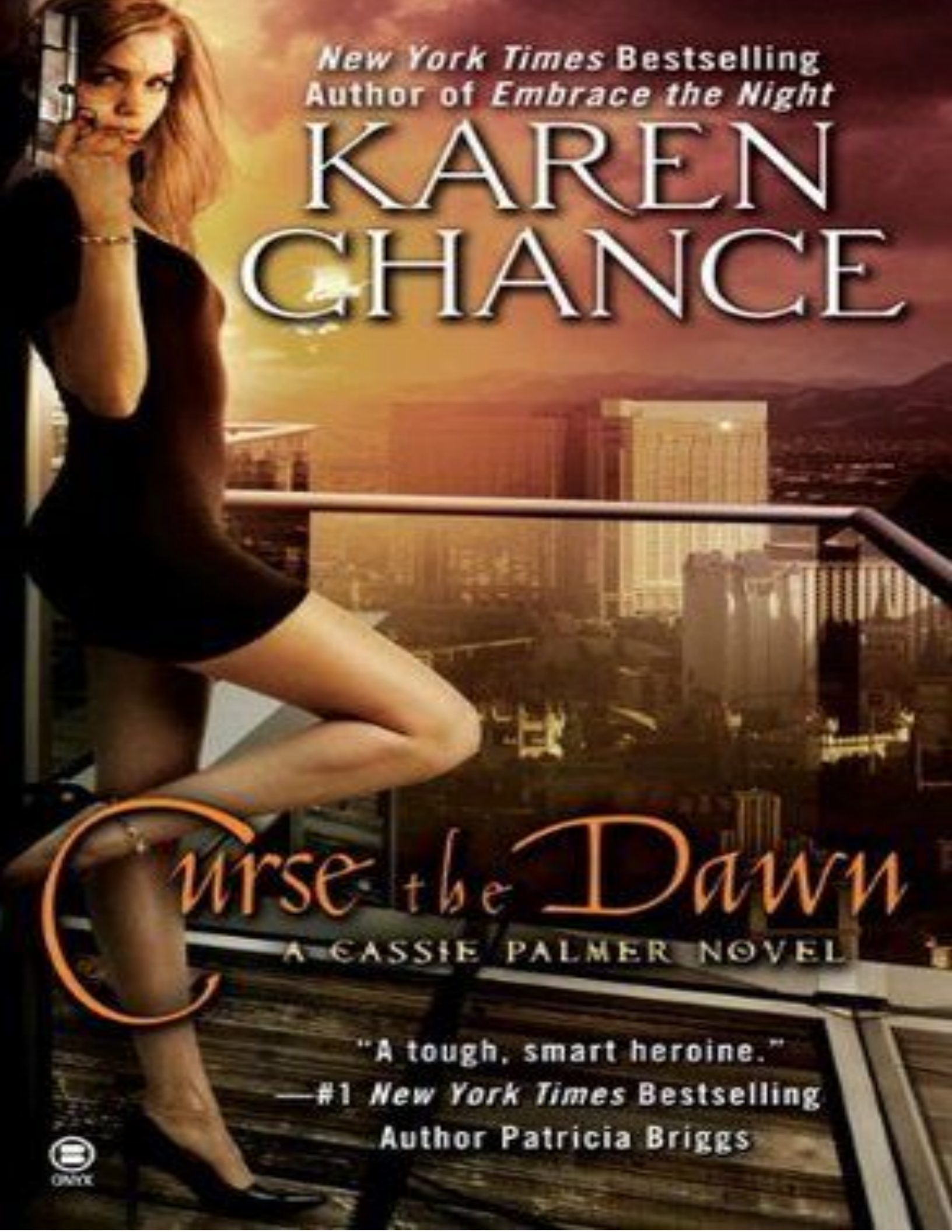
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestselling
Author of *Embrace the Night*

KAREN
CHANCE

Curse the Dawn

A CASSIE PALMER NOVEL

"A tough, smart heroine."
—#1 *New York Times* Bestselling
Author Patricia Briggs

Curse the Dawn

KAR

C

BİR ONVX DOOFç

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

[Başlık Sayfası Telif](#)
[Hakkı Sayfası İthaf](#)
[Teşekkür](#)

[Birinci Bölüm İkinci](#)
[Bölüm Üçüncü](#)
[Bölüm Dördüncü](#)
[Bölüm Beşinci](#)
[B ö l ü m Altıncı](#)
[Bölüm Yedinci](#)
[Bölüm Sekizinci](#)
[Bölüm Dokuzuncu](#)
[Bölüm Onuncu](#)
[Bölüm Onbirinci](#)
[Bölüm Oniki Bölüm](#)
[Onüçüncü Bölüm](#)
[Ondördüncü Bölüm](#)
[Onbeşinci Bölüm](#)
[Onaltı Bölüm](#)
[Onyedinci Bölüm](#)
[Onsekizinci Bölüm](#)
[Ondokuzuncu Bölüm](#)
[Yirminci Bölüm](#)
[Yirmibirinci Bölüm](#)
[Yirmiikinci Bölüm](#)
[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)
[Yirmi Dört Bölüm](#)
[Yirmi Beş Bölüm Yirmi](#)
[Altı Bölüm](#)

Bölüm Yirmi Yedi
Bölüm Yirmi Sekiz

"Karen Chance vampirler, büyücüler ve onların kıcını tekmeleyecek kadar sert bir genç kızdan oluşan dünyasıyla sizi büyüleyecek."

-USA Today çoksatan yazarı Rebecca York

Cassie Palmer Romanları İçin Övgüler

Geceyi Kucakla

"Cassie çok yönlü bir karakter ve olay örgüsünün yoğunluğu ve karmaşıklığı onu fiziksel, duygusal ve ruhsal olarak zorluyor."

-*Publishers Weekly*

"*Touch the Dark* ve *Claimed by Shadow*'un aksiyon dolu olduğunu düşünüyorsanız, kemerlerinizi bağlayın. . . Lara Croft ayak uydurmakta zorlanırdı. .
. Chance bir kez daha aksiyon dolu bir hikâye yazmış ve gece uykusu için kitabı elinizden bırakabileceğiniz çok az yer var."

-SF Revu

"Hızlı temposu ve bazı eski mitolojilerin yaratıcı kullanımı, okuyucuları daha fazlası için heveslendirecek büyüleyici bir okumaya dönüşüyor."

-Canavarlar ve Eleştirmenler

"Bayan Chance, zaman yolculuğu, fantastik varlıklar, ateşli bir romantizm ve harika serisinin sağladığı kesintisiz aksiyon ile iyi inşa edilmiş dünyasını genişletmeye devam ediyor. Elinizden bırakamayacağınız, hızlı okunan bir kitap ve okuyucuları Cassandra Palmer serisinin gelecek bölümleri için sabırsızlandıracağına şüphe yok."

-Darque Yorumları

"Cassie harika bir karakter. . . Doğaüstü ve paranormal seriler arasında bu en iyilerinden biri."

-*The Romance Reader* (beş yıldızlı inceleme)

"Eğlenceli. . . . Cassie'nin destanını okumamış olan alt tür hayranları bir şans vermeli çünkü bunlar iyi yazılmış korku-fantezi hikayeleri."

-Alternatif Dünyalar

"Alışlagelmiş vampir romanlarının basmakalıp rejiminden harika bir şekilde ferahlatıcı bir adım... Bu romanda her şey var. İnandırıcı karakterler, betimleyici ortamlar, heyecan ve ürperti bu okuyucuyu koltuğunun ucunda tuttu."

-Roundtable Yorumları

"Hızlı tempolu ve periler, çocuklar, vampirler, büyücüler, hayaletler, inkübiler, gargoyler, büyüler, şeytani entrikalar, arkadan bıçaklamalar ve sürprizlerle dolu bu kitap, ilk ikisinin izinden gidiyor ve deyim yerindeyse 'bir çentik daha atmak' için her birinden biraz daha fazlasını ekliyor."

-Fantezi Kitap Noktası

"Vampirleri seviyorsanız ve biraz farklı bir şeyler arıyorsanız, bu seriye kesinlikle göz atmalısınız. Karen Chance kolayca en iyi yazarlarımdan biri haline geliyor."

-Edebiyattan Kaçış

"Heyecan verici... Her bir ifşaat, zaten düğümlenmiş olan olay örgüsüne ilgi çekici kıvrımlar ekliyor. Son derece eğlenceli."

-*Romantic Times*

Gölge tarafından sahiplenildi

"Baştan sona dur durak bilmeyen bir heyecan yolculuğu, güçlü ve sempatik bir kadın kahramanla çılgınca eğlenceli bir boğuşma. Hikaye hızlı tempolu ve 'başla' kelimesinden itibaren neredeyse hiç durmuyor, bol miktarda alaycı mizah ve bir tutamdan fazla romantizmle hafifletilmiş."

-Rambles

"Bayan Chance bir usta... Bağlanmaya değer bir seri."

-Fresh Fiction

"Doğaüstü fantezinin Kim Harrison, Charlaine Harris ve Kelley Armstrong'un eserleriyle aynı seviyede olan harika bir yazarı."

-Midwest Book Review

"*Karanlığa Dokun*'un devamı niteliğindeki bu kitapta Cassie'nin yeni rolünü kavramaya başlamasıyla birlikte güç, yozlaşma, ikili anlaşmalar ve acı verici cazibelerle dolu bu hızlı ve karanlık hikâyede sihir bolca yer alıyor. İmkânsızlıklar karşısında doğru ile yanlış dengelemeye çalışırken, güçlü ve yetenekli bir kadın kahramanın tekme tokat bir tavırla sorumluluk aldığını görmek çok güzel."

-Canavarlar ve Eleştirmenler

Karanlığa Dokun

"Heyecan verici ve yaratıcı."

-Booklist

"Hızlı ve ağır bir *aksiyona* sahip olan *Karanlığa Dokun*, devasa bir hikaye sunuyor.

Fantezi ve romantizm, her iki türün okurlarını da tatmin edecek."

-Fresh Fiction

"Yeni bir seri için çok umut verici bir başlangıç ve son derece eğlenceli bir ilk roman."

-Locus

"Sizi boğazınızdan yakalayıp içine çekecek türden, seksi ve ürkütücü bir kitap vampirler. Bayıldım ve devam kitabını merakla bekliyorum."

-Patricia Briggs, *Bone Crossed* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı

"İlgi çekici bir kadın kahramanla harika eğlenceli bir boğuşma. Umarım devamı da gelir!"

-*New York Times* çoksatan yazarı Kelley Armstrong

"Karen Chance, Laurell K. Hamilton, Charlaine Harris, MaryJanice Davidson ve J. D. Robb'un yanında yerini alarak bize kurtarılmayı beklemeyen güçlü bir kadın sunuyor. . . . Aksiyon hiç **b i t m i y o r .**"

-SFRevu

"[Doğaüstü güçlerle uğraşan] özel güçlere sahip cesur bir kahraman

heyecan verici ve eğlenceli."

-*Philadelphia Weekly Press*

"Çağdaş doğaüstü kurgu geleneğine uygun, hızlı tempolu ve eğlenceli bir macera. Karen Chance'in bundan sonra neler yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

-Emerald City

"Hız kesmeyen, tempolu bir aksiyon romanı. . . . Karen Chance paranormal kurgunun en özgün seslerinden biri. . . . Vampir hayranları ya da harika hikâye anlatımı sevenler için 'kaçırılmaması gereken' bir roman... Zorlayıcı, kalp atışlarını hızlandıran [ve] erotik."

-Pink Heart Yorumları

"Seksi vampirler ve ilginç büyü güçler, *Karanlığa Dokun*'da heyecan ve gerilim dolu bir ortam yaratıyor... Mizah, aksiyon ve doğaüstü olayları bir araya getirerek okuyucuları daha fazlası için yalvartacak sürükleyici bir hikâye ortaya çıkarıyor."

-Romance Reviews Today

AYRICA KAREN CHANCE CASSIE
PALMER ROMANLARI

*Karanlığa Dokun
Gölge Tarafından
Sahiplenildi Geceyi
Kucakla
Gece Yarısı'nın Kızı*

Curse the Dawn

Ñ A R E N C N A N C ? E

BİR ONİKS KİTABI

ONYX

New American Library, a division of Penguin Group
(USA) Inc. tarafından yayınlanmıştır, 375 Hudson
Street, New York, New York 10014, ABD
Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto,
Ontario M4P 2Y3, Kanada (Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü)
Penguin Books Ltd., 80 Strand, London WC2R 0RL, İngiltere
Penguin Ireland, 25 St. Stephen's Green, Dublin 2,
İrlanda (Penguin Books Ltd.'nin bir bölümü)
Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124,
Avustralya (Pearson Australia Group Pty. Ltd.'nin bir bölümü)
Penguin Books India Pvt. Ltd., 11 Community Centre, Panchsheel Park,
Yeni Delhi - 110 017, Hindistan
Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, North Shore 0632, Yeni
Zelanda (Pearson New Zealand Ltd.'nin bir bölümü)
Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd., 24 Sturdee Avenue,
Rosebank, Johannesburg 2196, Güney Afrika

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler: 80
Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

İlk olarak Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümü olan
New American Library'nin bir baskısı olan Onyx tarafından
yayınlanmıştır.

İlk Baskı, Nisan 2009

Telif Hakkı © Karen Chance, 2009

Tüm hakları saklıdır

TESCİLLİ MARKA-MARCA REGISTRADA eISBN : 978-1-

10102984-8

Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin ve bu kitabın yukarıdaki yayıncısının önceden yazılı izni olmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir erişim sistemine sokulamaz veya iletilemez.

YAYINCININ NOTU

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf Web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve bunlar için herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

Bu kitabın yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve internet üzerinden veya başka bir yolla dağıtılması yasa dışıdır ve kanunen cezalandırılabilir. Lütfen yalnızca izin verilen elektronik baskıları satın alın ve telif hakkıyla korunan materyallerin elektronik korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

<http://us.penguingroup.com>

MBB'ye

TEŞEKKÜRLER

Laurence P. Lehman'a voyvodalar üzerine eğlenceli bir sohbet için teşekkürler.

Birinci Bölüm

Bir zaman yolcusunu takip etmek zor iştir, bir zaman yolcusu olsanız bile. Özellikle de söz konusu gezgin sizi tamamen ele geçirmişse. "Konuşabilir miyiz?" Kurşun yağmurundan kaçmak için bir sütunun arkasına saklanırken çığlık attım.

Beni mahzende avlayan kadın el fenerini bana doğru tuttu. "Elbette," dedi dostça. "Bir saniye kıpırdamadan dur."

Evet, doğru.

Adım Cassie Palmer ve pek çok insan benim kutudaki en keskin kalem olmadığımı düşünür. Genellikle Shirley Temple'ın rüzgar fırtınasındaki halini andıran çilek sarısı saçlarım bunun bir nedeni. Mavi gözlerim, hafif tombul yanaklarım ve ucu kıvrık burnum da bir başka neden olabilir, tabii çoğu erkeğin bakışları o kadar uzağa gitmiyorsa. Ama aptal sarışın ya da değil, ben bile buna inanmıyordum.

Kendi silahım -yeni bir 9 mm Beretta- kotumun kemerini sıkıştırıyor ve ısrarla kalça kemiğimi dürtüyordu. Görmezden geldim. Bundan yıllar sonra, silahlı kadın hayatımı kurtaracak küçük bir mesaj bırakacaktı. Bunu yazmak için etrafta olmasını istedim. İnsanları vurmanın sizinle konuşmak istememelerini sağlamak için iyi bir yol olduğundan bahsetmiyorum bile ve gerçekten sohbet etmemiz gerekiyordu.

"Lonca ne zaman kadınları işe almaya başladı?" diye sordu ısınarak.

Çatıyı tutan ahşap sütunlardan birinin arkasına yaslanmış, hiç kıpırdamadan duruyordum. Saklanma yeri olarak oldukça berbattı ama çok fazla alternatif de yoktu. Mahzenin duvarları taşıtı, tuğla ile yamanmış alanlar dışında. Tavan ahşap ve düzdü, sanırım yukarıdaki binanın zemini olarak kullanıldığı için. Birkaç eski fiç, biraz küf ve bolca karanlık dışında hepsi bu kadardı.

Boş bile olsa, sessiz kalırsam beni bulmakta zorlanacağı kadar büyük bir yerdi. Öte yandan, eğer hiçbir şey söylemezsem konuşmamız zor olacaktı. "Bak, belli ki beni -" diye başladım ama arkamdaki duvar kurşun yağmuruna tutuldu.

Tuğla ve eski harçtan oluşan yakıcı parçacıklar üzerime doğru patladı.

yanağımı sıyırdı çünkü boynumdan aşağı bir kan damlasının kaymaya başladığını hissettim. Silah sesinden sonraki sessizlik kulaklarımı çınlattı ve sinirlerimi zıplattı ve elim içgüdüsel olarak silahımın üzerine kapandı. Onu geri çektim. Buraya onu vurmaya gelmediğimi kendime sertçe hatırlattım.

Gerçi bu fikir aklıma yatmaya başlamıştı.

"Sizin büyüklük kuruntusu olan bir avuç kadın düşmanı pislik olduğunuzu sanıyordum," diye alay etti.

İnatla sessiz kaldım, bu da onu kızdırmışa benziyordu. Birkaç mermi sırtımdaki tahtaya çarparak sütunu salladı. Sol kıç yanağımda sert bir çimdik gibi bir şey hissedene kadar sessiz kalmak için dudağımı ısırdım. Bir saniye sonra bu çimdik beyaz bir acıya dönüştü.

Aradığım elim nemli ve yapışkan bir halde, neredeyse hiç olmayan ışıktaki siyah görünen çizgilerle geri geldi. İnanamayarak baktım. Buraya geleli daha on dakika olmamıştı ve şimdiden kıcımdan vurulmuştum.

"Beni vurdun!"

"Dışarı çık ve acını dindireyim." Evet,

kalıcı olarak.

Yeniden doldurmak için durakladı ve ben de yakındaki bir varilin arkasına kaçtım. Siper olarak pek bir gelişme sayılmazdı, gözden uzak kalmak için beni soğuk ve pis zemine doğru eğilmeye zorluyordu. Ama en azından anatomimin savunmasız kısımları yanlardan dışarı çıkmıyordu.

Pantolonumun arkasındaki yarayı inceledim. Kurşun beni sadece sıyırmıştı - savaş büyücüsü ortağım Pritkin buna et yarası derdi. Muhtemelen üzerine bir yara bandı yapıştırır ve en başta vurulduğum için bana bağırmayı bitirdikten sonra sızlanmayı kesmemi söylerdi -ne demekse artık-. Ama *acıyordu*.

Elbette beni tekrar vurursa çok daha fazla canımı yakacaktı. Namlunun üstünden baktım, beni geçici olarak öldüremezken ona bir şeyler anlatabilmeyi umuyordum. Bunun yerine, merdivenlerin yakınındaki bir hareket dikkatimi çekti. El fenerinin loş ışığı, karanlıktan uzanan yarı otomatik bir silahın namlusundan parlıyordu. Şu anda 1605 yılında olduğumuz ve bu tür bir silah henüz icat edilmediği için bu bir sorundu.

Daha da kötüsü, kafasına nişan almıştı.

"Arkanda!"

Hiç tereddüt etmedi. El feneri taşların üzerinde sıçrayarak ateş edenin dikkatini dağıttı ve o gölgede kaybolurken ateş etti. Kurşunlardan biri yoldan çıkıp küçük bir tahta fıçıya isabet etti. Zararsız görünüyordu ama içinde birkaç TNT çubuğuna eşdeğer bir şey olmalıydı. Çünkü kulakları sağır eden bir patlamanın ardından turuncu bir alev topu tavana çarptı.

Ateş edenin eli ve kolu da dahil olmak üzere her yere ateş yağdı. Silah yere düştü ve bir adam çıplak elleriyle alevlere vurarak ve çığlık atarak merdiven boşluğundan dans ederek çıktı. Ayrıca taşların üzerinde tembel paraboller çizerek dönen bir fener düşürdü ve bir flaş gibi aralıklı olarak onu aydınlattı.

Uzun boylu, sırık gibi bir sarışındı, at gibi yüz hatları sarkık bir şapka tarafından yarı yarıya gizlenmişti. Uzun koyu renk bir yelek, diz pantolonu ve hızla duman çıkaran kabarık bir gömlek giymişti. Yeleği fırlatıp atarak ve gömleği yırtıp açarak alevleri söndürmeyi başardı, solgun bir gövde ve biraz yanmış göğüs kılları ortaya çıktı. Düşen silahını almak için eğildi ve bir kurşun bu kez başının tepesinden daha fazla saçı kopardı.

Şapkasını çıkardı ve tepesindeki deliğe baktı, sanki oraya nasıl geldiğini merak ediyormuş gibi. Kadın tekrar ateş ederek gösterdi ama adam bir büyücü olmalıydı çünkü kalkanlarını kaldırmayı başarmıştı. Kadının kurşunları kalkanlara isabet etti ve orada, vücudundan birkaç metre ötede, çarpma noktalarından dışarı fırlayarak asılı kaldı. Kendisini tam gözlerinin ortasından vurabilecek bir tanesine baktı ve küçük bir çığlık attı.

Silahlı çatışmalara pek de alışık değilmiş gibi görünüyordu çünkü konsantrasyonu bozulmuştu. Kalkanları da onunla birlikte gitti ve asılı duran mermiler yere düşerek boncuk gibi taşlara çarptı. Adrenalinden beceriksiz parmaklarıyla silahını kaptı ve merdivenlere yakın bir kapıdan tökezlemeden önce bize d o ğ r u rastgele birkaç el ateş etti. Çığlık atmayı hiç bırakmadı.

Kadın yanan birkaç odun parçasını kenara itti ve fenerin yaydığı loş ışık birikintisine çıktı. El fenerini aldı ve birkaç kez tıklattı, ancak hiçbir şey olmadı, bu yüzden iç çekti ve onu giydiği ceketin bir cebine soktu. Deve tüyü rengindeydi ve sıcak tutuyordu, imrenerek fark ettim. Altında lavanta rengi ipek bir elbise vardı; üst kısmı sarmalıydı ve baldır hizasında kloş bir eteği vardı. June Cleaver'a benziyordu.

June ateşli silahlarla donatılmış olsaydı, şehirde bir gece.

Onu ilk kez bu kadar net görüyordum ve zihnimdeki imgeyi düzeltmek için bir saniyemi ayırdım. Son karşılaşmamız da bir zaman değişiminde olmuştu, ama o beden yerine ruhla seyahat ediyordu ve genç bir kadın olarak görünmeyi seçmişti. Bedenen de çok farklı görünmüyordu. Kahverengi saçları artık gümüş rengindeydi ve gözleri ile ağzının etrafında ince çizgiler vardı. Ama vücudu her zamanki gibi inceydi ve şu anki ifadesi -bıkkın bir eğlence- ürkütücü derecede tanıdıktı.

"Dışarı çık. Sana zarar vermeyeceğim," diye

söz verdi. "Tekrar mı demek istiyorsun?"

Endişeyle sordum.

"Barut dolu bir varilin arkasına saklanıyorsun. Eğer ölmeni isteseydim, onu vururdum" dedi bana derin bir "*duh*" notasıyla.

Ayağını sabırsızca yere vuruyordu ve silahını indirmişti. Bu bir şey ifade etmeyebilirdi ama gerçek şu ki, buraya karanlıkta sinmek için gelmemiştim. Kulağa ne kadar hoş gelirse gelsin. Ayrıca, barut konusunda şaka yaptığını sanmıyordum.

Yavaşça ortaya çıktım. "Seni nereden vurdum?" diye sordu.

"Kıçından." Dudakları kıvrıldı. "Hiç komik değil!"

"Sen öyle diyorsan." Bana şöyle bir baktı. Kıyafetim nemli bir mahzende sürünmek için onunkinden daha uygundu, tabii mont giymemem dışında. Kot pantolon, spor ayakkabı ve üzerinde "Daha Az Gidilen Yolu Seçtim" yazan bir tişört giyiyordum. Şimdi hangi cehennemdeyim?" Yine de nedense o mükemmel görünüyordu, bense kot pantolonumun dizini yırtmışım ve kollarımın her yerinde siyah şeyler vardı. Bileğimi burnuma götürdüm ve kokladım.

Şaka yapmıyormuş.

"Barut dolu bir mahzende saklambaç mı oynuyorsun?" Umutsuzca kendimi fırçalayarak kuşkuyla sordum.

"Bir aptalın havaya uçurmaya çalıştığı barut dolu bir kiler," diye düzeltti. "Bu yüzden şu anda biraz gerginim. Sen kimsin ve neden buradasın?"

Artık o an gelmişti ve nereden başlayacağımı tam olarak bilmiyordum. "Karışık bir durum," dedim sonunda.

"Her zaman öyledir." Büyücünün kaybolduğu kapıya doğru yöneldi, silahı

elinde. "Sen Guild değilsin."

"Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum," dedim ayak uydurmak için koşarken. "Avladığımız kişi bu mu?"

"Avladığım kişi bu. Senin kim ya da ne olduğunu bilmiyorum." Terk edilmiş feneri kaptı ve bana doğru itti.

Açık alevin yanında barut kalıntısı kalmasından endişelenerek dikkatlice aldım. Siyah metal gövdesi ve ışığı kontrol etmek için açılıp kapanabilen bir kapısı olan, büyük bir bira fincanı şeklinde garip bir şeydi. Sonuna kadar açtım ama pek faydası olmadı. "Ben Cassie. Ve, uh . . . Ben de bir çeşit Pythia'yım."

Bu onu durdurdu. Keskin mavi bakışları tekrar üzerimde gezindi. "Hiç sanmıyorum," dedi sertçe.

Pythia, doğaüstü topluluğun baş kahiniydi ve bonus olarak, zaman çizgisinin bütünlüğünü korumakla görevli kişiydi. Ne yaptığımı hakkında en ufak bir fikrim olsaydı bile berbat bir iş olurdu. Bilmediğim için de çok tehlikeliydi.

Saldırganımın adı Agnes, nam-ı diğer Leydi Phemonoe, eski Pythia'ydı. Beni bu belaya bulaştıran oydu ve sonra bana herhangi bir eğitim veremedi. Sonuç olarak, görevdeki ilk ayımın ilk yarısını anlamadan kurtulmaya çalışarak, geri kalanını ise hayatımı kurtarmak için koşarak geçirdim. Bu yüzden bariz olanı fark etmem biraz zaman aldı: Hoşuma gitse de gitmese de artık bir zaman yolcusuydum. Agnes'in ölümü beni eğitemeyeceği anlamına gelmiyordu. Sadece bunu geçmişte yapmak zorundaydı.

Bu kadar geçmişte olmasını planlamamıştım ama etrafı her zaman kendi zamanındaki insanlarla çevriliydi. Ve onların çoğu da başka bir zaman yolcusunu tanıyıp kızabilecek tiplerdi. Onu yalnız yakalamak zor oldu.

Muhtemelen onu buna ikna etmek kadar zor değildir.

"O zaman buraya nasıl geldim?" diye sordum.

"En iyi tahminim, Pythia'nın yeni atanmış varisi olarak gücü test etmek için gezintiye çıktığın yönünde," dedi ve kapının kara deliğinin yanında durdu. "Ooh, bak. Zamanda yolculuk yapabiliyorum. Harika değil mi?" diye taklit etti.

"Keyif sürüşü yapmıyorum! Ve bana ateş edilmesini ve neredeyse havaya uçurulmasını havalı bulmuyorum!"

"Genç ve aptalken ben de birkaç kez aynı şeyi yaptım," dedi beni görmezden gelerek. "Ve neredeyse ölüyordum. Biraz tavsiye al: evine git."

"Konuşana kadar olmaz," dedim kesin bir dille. "Ve bunu burada yapamayız. Patlama ölüleri bile uyandıracak kadar gürültülüydü. Birileri muhtemelen şu anda araştırmaya gidiyordur!"

"Ben olsam bu konuda fazla endişelenmezdim," dedi küçük şampanya rengi topuklu ayakkabılarını çıkarırken. "Bu mahzenlerin tarihi on birinci yüzyıla kadar uzanıyor. Ve o zamanlar bir şey inşa ettiklerinde, uzun ömürlü olmasını istemişler. Duvarlar yedi ayak kalınlığında."

Omurgamdaki kasların gevşemeye başladığını hissettim, tam o sırada karanlıktan bir varil üzerimize doğru geldi. Agnes kapıyı çarpıp geri kaçarken ben de başka bir destek kolonunun arkasına saklandım. Bunu zar zor başarmıştım ki ikinci bir patlama beni sağır etti ve eski kapı parçalarından oluşan bir dolu odanın içinde patlayarak görüş alanımdaki her şeye saplandı.

Menteşelerden birinden kopan sivri bir demir parçası yanımdaki zemine çarptı ve sağ ayağımdan bir santim ötedeki taşa gömüldü. Sarsılarak geri çekildim ve iri gözlerle ona baktım. "Neden nereye gitsem birileri bana ateş ediyor?" Histerik bir şekilde sordum.

"Kazanan kişiliğiniz?" Agnes teklif etti. "Ve eğer hoşuna *gitmezse*, her zaman, ne bileyim, **g i d e b i l i r s i n**?"

"Hiçbir yere gitmiyorum!"

Agnes cevap vermedi. Sütunun etrafına baktığımda onun ihtiyatlı bir şekilde kapıya yaklaştığını gördüm. Yanan parçalar açıklığı ateşle çevreliyor ve zehirli dumanlar yavaşça dışarıya doğru yayılıyordu. Cehenneme açılan bir kapı gibi görünüyordu ama yine de bir kenara çömelip içerideki karanlığa baktı.

"Lonca kim?" Fısıldadım, daha iyi bir karar vermeme rağmen ona katıldım.

"Çok tehlikeli büyülerle oynayan bir büyücü tarikatı. Ne yazık ki bizim için, arada bir kendilerini havaya uçurmayı başaramıyorlar."

"Ve bu bir sorun çünkü ?" "Çünkü onlar zaman yolcusu."

İlerlemeye başladı, ben de kolundan tuttum. "Bekle. Oraya mı *giriyorsun*?"

"İş bu." "İş
berbat!"

"Bana mı söylüyorsun?" Elimi bıraktı ve çoraplı ayakları eski taşların üzerinde sessizce yankılanarak eşikten geçti.

"Agnes!" Arkasından tısladım ama cevap gelmedi. Yarım saniye boyunca karanlığa baktım, usulca küfrettim ve sonra onu takip ettim.

Fenerin küçük kapısını kapatmıştım ama düşerken ezilmiş olmalıydı ve yanları tam olarak birleşmiyordu. İnce sepya ışık huzmeleri dışarı sızıyor, etrafımızdaki taşları yaldızlıyor ve gölgelerimizi hantal canavarlara dönüştürüyordu. Odanın geri kalanını dolduran karanlığa baktım ve keskin nişancıları ve kolay hedefleri düşünmemeye çalıştım.

Saldırı geldiğinde, tek uyarı karanlığın içindeki kırmızı bir parıltıydı. Agnes nişan aldı ama tetiği çekmeden kanlı bir şimşek yılanı odanın içinde parladı ve omzuna çarptı. Döndü ve boğuk bir çığlıkla bana doğru yığıldı.

Feneri bırakıp onu ve silahımı yakaladım. Ama parmakları bileğime kapanmadan önce sadece birkaç el ateş edebildim. "Burada olmaz."

Zaten hedef olarak kullanabileceğim bir şey olmadığı için itiraz etmedim. Onu ışık birikintisinden çıkarıp yakındaki bir destek kolonunun gölgesine sürükledim. Yan tarafa baktı, ama gözleri benimkinden çok daha iyi görmüyorsa, hiçbir şey görmedi. Onu dinledim ama hırıltılı nefes alış veriş dışında hiçbir ses yoktu.

"Belki de ona çarptım," diye
fısıldadım. "O kadar şanslı
değilim."

Sesi gergin geliyordu ve elbisesinin omzunda ıslak bir şey parıltıyordu. "Yaralanmışsın."

"Kendi hatam." Menekşe desenli şifonunu kötü görünen bir yanaktan sıyırdı. "Bir ezikle kaçmadan hemen önce bir eğitim çalışması için varisime ödünç vermiştim. Doğal olarak, önce geri verme zahmetine girmedim."

Dudağımı ısırdım ve cevap vermedim. Söz konusu koğuş, şu anda kürek kemiklerimin arasında duran, fincan tabağı büyüklüğünde, pentagram şeklinde bir dövme idi. İnsan silahlarına karşı koruma sağlamıyordu ama büyümlü silahları savuştururken oldukça başarılıydı.

saldırıları. Agnes'in varisi olan annem, akıllıca kaçmadan önce bunu bana devretmişti. Ama nedense bu konuyu açmak için uygun bir zaman olmadığını düşünüyordum.

"Silahlı adamları kovalamak için genellikle yüksek topuklu ayakkabılar mı giyersiniz?" Onun yerine ben sordum.

Artık çıplak olan ayağının parmaklarını oynatarak ipek çorabındaki merdivenin biraz daha yukarı çıkmasını sağladı. "Bir akşam yemeği partisinin ortasında çağrıldım."

"Yanınızda bir koruma getirebilirdiniz."

"Evet, bu fiyaskonun ihtiyacı olan tek şey bu! Başka bir büyücü. Muhtemelen yarım yamalak patlar ve tüm kompleksi havaya uçurarak Lonca'yı zahmetten kurtarır!"

"Ve belki de hayatını kurtarır!"

Başını yorgun bir şekilde sütuna yasladı. "Bunu kendim için yapabilirim."

Kollarımı kavuşturdum ama hiçbir şey söylemedim. Nefes alış veriş hâlâ ağırdı ve rengi iyi değildi ama nutuk çekecek durumda değildim. Arkasında bir ortak bırakan tek kişi o değildi.

Pritkin de benimle aynı nedenden dolayı zamanda yaptığım yolculuklardan nefret ediyordu; er ya da geç düzeltmeyeceğimiz bir şeyi mahvedeceğime inanıyordu. Kendimi biraz kederden kurtarmaya ve bundan ona bahsetmemeye karar vermiştim, ama bu pişman olmaya başladığım bir karardı. Üç kişiye yetecek kadar ateş gücü taşıyordu, tabii bu kişiler Rambo'ysa. Şu anda oldukça kullanışlı olabilirdi.

Bir dakika sonra Agnes ayağa kalkmak için mücadele etti. Bir elini sütuna dayamış, başı öne eğik, alnı acıyla düğümlenmiş halde duruyordu. "Kendi zamanına dönebilecek misin?" Ben sordum. "Çünkü eğer yapamazsan, ben-"

"Yapmam gereken bir iş var," diye tekrarladı doğrulurken. Hafif omuzları dikleşti. "Daha fazla işığa ihtiyacımız var."

"Buradan çıkmanız gerek!"

"O zaman git. Kimse seni durduramaz." Bir an ona baktım, gerçekten baştan çıkmıştım, sonra küfredip fenere doğru koşmaya başladım. Şaşırtıcı bir şekilde kimse bana ateş etmedi.

Tepesine kaynak yapılmış bir halka vardı, bu yüzden ayak altında çıtırdayan odun yığınlarından birinden uzun bir sopa aldım ve ışığı bunun ucuna bağladım. Kapıyı açabildiğim kadar açtıktan sonra, Agnes'le birlikte sütunun arkasında kalarak mekanizmayı odanın içine doğru ittim. Yerde buruşmuş bir cesedi aydınlatmayı umuyordum. Bunun yerine, sıcak altın ışıltısı düzinelerce fiçı ve varilin üzerine düştü.

Bazıları neredeyse odayı dolduran odun ve kömür yığınlarının altına gömülmüştü. Ancak birkaçı, sanki kamuflaj çabası çok fazla işe yaramış gibi yakınlara yığılmıştı. Ya da belki de sorun bu varillerin sızdırıyor olmasıydı.

En yakın olanının yan tarafında parmağım kadar büyük bir çatlak vardı. Etrafındaki zemin, ışıktaki siyah elmas tozu gibi parlayan küçük taneciklerle kaplıydı. Ne olduklarını anladığımda elim titredi ve fenerin açık tarafından birkaç kıvılcım sıçradı. Alevler yerden sıçrayıp doğruca varil yığınının doğru koşmadan önce "*Kahretsin*" diye düşünecek zamanım oldu.

Agnes'e doğru atıldım ve üzerimizden bir güç dalgası geçerken birlikte yere düştük. Bir ses uğultusu beni sağır etti, arkamda alevler yükseldi ve havayı bir ısı dalgası kapladı. Öldüm, diye düşündüm mide bulantısı içinde.

Ve sonra hiçbir şey.

Sersemlemiş bir anın ardından gözlerimi açtığımda kırmızı ve altın parıltılara benzeyen şeylerle dolu bir oda gördüm. Bunların patlamayla fırlayan ve 4 Temmuz'daki konfetiler gibi havada donup kalan alevli tahta ve toz parçaları olduğunu anlamam bir saniye sürdü. Küçük bir parça yanağımın yanında duruyordu ve sıcaktı. Ona vurdum ve durmadan önce birkaç santim hareket etti, asılı kaldı ve küçük bir güneş gibi eridi.

"Biliyor musun, sen tam bir baş belasıydın," diye mırıldandı Agnes. Yüzünü yere bastırıldığımı geç de olsa fark ettim.

"Özür

dilerim. I-"

"*Bırak beni.*"

Yana doğru yuvarlandım ve göz kırparak durdum. Birkaç metre ötede bir donma-cehennemden bir kare. Bir zamanlar bir fiçinin kenarlarını oluşturan yanan odun parçalarıyla çevrili bir ateş topu boşlukta asılı duruyordu. Her yerde kıvılcımlar vardı, etrafımızdaki donuk eski taşları kan kırmızısına çeviriyor ve

Agnes'in yüzü.

"Ne oldu?"

"Neye benziyor?" diye tersledi. "Neredeyse bizi havaya uuruyordun!" "Bana burada barut olduğunu sylememiştin!"

"Orada barut vardı!" Bir kolunu diğer odaya doğru çılgınca salladı. "Ve birisi buradan bize bir varil fırlattı! Ne istiyorsun, bir şema mı?"

"Neler olduğunu bilmek istiyorum," dedim hararetle. "Tek bildiğim seni bir mahzene kadar takip ettiğim-"

"Ki bunu yapmaya hakkın yoktu."

"-ve şimdi deli bir adam bizi öldürmeye alışıyor!"

"Bu hızla gidersek, buna gerek kalmayacak," dedi Agnes sendeleyerek ayağa kalkarken. Saçları bir zamanlar düzgün olan buklelerinden kurtulmuş, şakaklarına ve yanaklarına dökülmüştü. Nefesiyle birlikte nazıkçe hareket ediyor, kalbinin ne kadar hızlı attığını ele veriyordu. Bir elini başına götürdü. "Yarın kendimi cehennemde gibi hissedeceğim."

"Zamanı durdurdun." Bunu daha önce bir kez yaptığını görmüştüm; hatta unutulmaz bir olayda kendim bile yapmıştım. Tabii benim durumumda bu bir kazaydı.

Asılı duran ateş topuna baktı. "Onu ele veren neydi?"

Bunu görmezden gelmeye karar verdim ve sopamı geri aldım. Onu yanan kıymıkları itmek için kullandım. Cehennem karahindibasının sporları gibi, eşmerkezli bir halka halinde patlamadan dışarıya doğru yayılıyorlardı. Dokunduğumda eğildiler ama snmediler ya da yere düşmediler. Bir süre onlara baktım, bu yeni hayat ile şimdiye kadar bildiğim her şey arasındaki mesafeyi düşündüğümde zihnimde garip bir baş dönmesi yankılanıyordu.

"Bak," dedi Agnes, uzaktaki duvarı işaret ederek. Büyücü taşlara yaslanmış, çığlıklarının ortasında duruyordu. "Sana onu yakalayamadığımızı söylemiştim."

O konuşurken, havadaki tahta parçalarını ve yanan toz parçalarını toplamaya başlamıştı. Ayakları üzerinde olduğa sağlam duruyordu ama küçük bir hıkırığın bile ne kadar zorlanmaya neden olabileceğini tecrübelerimden biliyordum. "Bunu ne kadar tutabilirsin?"

"Yardım edersen yeterince uzun. Ve dikkatli olun - eğer bir tanesini bile kaçırsak ..." Cümlesini bitirmek zorunda kalmadı.

Başboş kıvılcımları ateşböcekleri gibi savurdum, onları yere düşürdüm ve hiçbir işe yaramadığını fark etmeden önce üzerlerinde tepindim. Zaman durmuştu, yani bu lanet şeylerin üzerinde istediğim kadar zıplayabilirdim ama sönmeyeceklerdi. Agnes patlamaya en yakın varilleri kazarken ben de onları tişörtümün kuyruğunda toplamakla yetindim. Alev alan odun parçaları kenarlarından içeri girmiş ve barutun tutuşmasıyla kenarlarından alevlerin yükselmesine neden olmuştu.

Tuttuğum közler rahatsız edici derecede sıcaktı. Sonunda çareyi tişörtümü çıkarıp kendimi yakmadan onları yakalamak için ağ olarak kullanmakta buldum. Hepsini yakalamadan önce boş dış odada bir düzine parlayan yığın yaptım. O sırada Agnes fiçileri halletmişti ve biz de dikkatimizi büyük çocuğa yönelttik.

Elindeki sopayla ateş topunu dürttü ama o da tavandaki gölgeler ve havadaki duman bulutları gibi olduğu yerde donup kaldı. "Bunu ben halledebilirim," dedim sopayı alarak. Şaşırtıcı bir şekilde, hiç karşı koymadan teslim oldu. Onu çok az tanıdığımdan, bunun zamanımızın tükenmekte olduğu anlamına geldiğini tahmin ettim. "Yapacak bir şey istiyorsan, bana neler olduğunu anlatabilirsin."

"Lonca'yı gerçekten bilmiyor musun?" diye sordu, topa büyük boy bir piñata gibi vurmamı izlerken. Pek zarif değildi ama işe yarıyor gibiydi. Patlayan fiçi ve ona bağlı alevler yavaşça havada hareket etmeye başladı.

"Ben hiçbir şey bilmiyorum. Bu benim sorunum!"

"Onlar zamanda yolculuk yaparak daha iyi bir dünya yaratmaya çalışan bir grup ütopyacı.
Salgınları, savaşları ve kıtlıkları başlamadan önce durdurun, bu tür şeyler."

"Kulağa o kadar da kötü gelmiyor," diye soluk soluğa söylendim patlama dış odaya doğru yavaş yavaş ilerlerken.

"Belki de kaydolmalısın. Kadınları pek sevmemeleri dışında. Pythias'ın son beş yüz yıldır planlarını engellemesiyle ilgili bir şey olabilir. Merdivenlerden yukarı gönder," diye ekledi nefes almak için durduğumda.

Merdivenlere hevessiz bir şekilde baktım. "Neden? Diğeri burada patladı ve hiçbir şey olmadı."

"Diğeri çok daha küçüktü. Bu, tavanı başımıza yıkabilir."

İçimi çektim ve ateşli şeyi tekrar yumruklamaya başladım. "Ve manifestolarına bir göz atmak isteyebilirsin," diye devam etti ben yukarı doğru çıkarken. "Lonca'nın hoşuna gitmeyen bir şey yaptığımızda zamanda geriye gidip bunu değiştirdikleri bir Stepford dünyasında yaşama fikri hepimizin hoşuna gitmiyor. Mükerrer suç işleyenlerin varlığı sona erdirilecek. Çocukları gelecekte Lonca için bir tehdit olarak görülen çiftlerin üreme hakları ellerinden alınacak."

"Tamam. Bu kulağa biraz daha az cazip geliyor," diye itiraf ettim.

"Ve bu böyle devam edip gidiyor. Özgür iradeye pek önem vermiyorlar. Birinin ütopyasının diğerinin cehennemi olması umurlarında değil," dedi uzun bir odaya girdiğimizde.

Duvardan tavana İncil temalı duvar resimleriyle kaplıydı. Patlamanın ışığı renkleri canlandırıyor, yaldızlı boyları parlatıyor ve yüksek, kemerli pencerelerdeki mücevher renkli camların ışıldamasına neden oluyordu. Gözlerimi kırıştırdım, Agnes beni arkamdan dürtünceye kadar bir turist gibi etrafa bakındım.

"Bu taraftan." Fark etmediğim bir kapıyı işaret etti. "Ve acele et. İşleri daha fazla tutamam."

Fıçıya vurmaktan vazgeçtim ve onun yerine itmeye başladım. Ortasında garip, süngerimsi bir his vardı, sanırım ateşlenmiş ama henüz yanmamış baruttan kaynaklanıyordu, bu da iyi bir kaldıraç oluşturmuyordu. Ama yine de çubuktaki bombamı uzun, dar odadan geçirmeyi ve dışarı çıkarmayı başardım. Üç ve dört katlı taş ve ahşap binalar bir avluyu çevreliyordu. Bacalarından donmuş dumanlar püskürüyor, solgun parmaklarını kurşuni gökyüzüne doğru uzatıyorlardı.

Hava çok soğuktu ve yüzüme ıslak bir bez parçası gibi çarpıyordu. Yağmur yağdığını fark etmem bir anımı aldı. Su tabakaları havada boncuklu bir perde gibi asılı duruyor, saçtığımız ışıktaki parlıyordu. Ağır damlalar çatıların kenarından kabaşon elmaslar gibi sarkıyor, sarkık dalları sarıyor ve su birikintilerinin yarı içinde yarı dışında birikiyordu. Garip bir şekilde güzeldi.

Agnes soğuktan ya da yorgunluktan, "Nehir," diye nefes nefese kaldı. "Bu taraftan." Dağınık ağaçların görüntüyü engellediği sağ tarafı işaret etti.

İlerlemeye başladığımda çamur ayaklarımın altında ezildi. Başımı eğdim ama bunun bir faydası olmadı. Çok geçmeden alnımdan aşağı su aktı ve gözlerime damladı, bu hareket benim ileriye doğru ivmemden kaynaklanıyordu. Yağmur **ü z e r i m i z e** yağmıyordu; aceleyle ilerlerken yağmurun içine doğru koşuyor, arkamızda bir geminin dümeni gibi temiz bir hava yolu bırakıyorduk.

Yolculuğu daha da zorlaştırmak için çok az ışık vardı. Bulutlarla kaplı gökyüzünde sadece birkaç yıldız görülebiliyordu ve bir parıltı saçmamıza rağmen, bu parıltı hiçbir yöne doğru uzanmıyordu. Yakın çevremizin ötesindeki her şey gölgede kaybolmuştu.

Bu bir sorundu çünkü burası at arabaları, el arabaları ve hurda kulübelerden oluşan bir mayın tarlasıydı. Sürekli bir şeylere çarpıyor ve kaygan kaldırım taşlarına basıp kayıyordum, ki bu taşları toprak için geride bıraktıktan sonra daha da kötüleşti. Ama Agnes ne zaman yavaşlasam bana ters ters bakıyordu, ben de peşinden koştım.

Az çok açık bir alandan geçtik, çürük görünümlü bir çitin etrafından dolaştık ve bir patikadan aşağı inerek demir bir parmaklığa ulaştık. Altımızda şüphesiz bir nehir vardı. Pek bir şey göremiyordum ama koku çok açıktı: çürüyen balık, lağım, küf ve rutubet karışımı bir koku.

Agnes beni itti. "Kurtul ondan!"

Etrafıma baktım. Suyun kenarı boyunca her iki yönde de kümelenmiş, bombalanmayı bekleyen bir yığın karanlık bina vardı. Patlama için tek güvenli yer suyun üzeriydi. Ama sopa ateş topunu bir işe yarayacak kadar uzağa itmek için çok kısaydı ve parmaklıkların üzerinden tırmanmak da işe yaramayacaktı. Diğer tarafta hemen bir taş istinat duvarı başlıyor ve suyun kenarına doğru akıyordu.

Ama bir şeyler yapmam gerekiyordu. Patlama süper ağır çekimde yeniden genişlemeye başlamıştı. Agnes zaman kavramını kaybediyordu.

Tişörtümü tekrar çıkardım ve ateşli kütlelerin etrafına sardım. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Doğaçlama!"

Parlayan kütle ince pamuğu aydınlattı ve birkaç kahverengi leke belirdi. Gümlek yanıyordu ama zaman hala yavaş akıyordu, parçalanmadan önce bir dakikam olabileceğini düşündüm. İki ucundan tutarak büyük bir sapan oluşturdum ve biraz ivme kazanana kadar geniş bir daire çizerek döndüm. Sonra bıraktım ve tüm yanan kütleği gecenin içine doğru savurdum.

Neredeyse nehrin ortasına kadar geldi, suyun siyahına karşı parlak yakut rengi bir ateş topu, aşağıya sıçramadan önce. Yavaşça batmaya başlarken bir balık sürüsünü aydınlatarak battı. Sonra Agnes küçük bir iç çekti, zaman normale döndü ve sualtındaki patlama bir su sütununu yirmi metre öteye fırlattı.

Havayı.

İkinci Bölüm

Suyun çoğu, gece için demirlemiş olan yakındaki bir yelkenli geminin üzerine düştü. Ama hepsi değil. Sütyenimden balık bağırsaklarını çıkardım ve Agnes'e ters ters baktım. Çoktan gittiği için fark etmedi.

"Bu acele niye?" Ayak uydurmak için koşarak talep ettim.

"Bir saat sonra beş Kasım olacak," dedi arkamızda ışıklar patlarken. Omzumun üzerinden baktığımda geminin her yerinde fenerlerin yandığını gördüm. Denizciler küpeşteye tırmanmış, bir ileri bir geri sallanan dalgalara bir de güverteye sıçrayan ve halatların üzerine serilmiş parçalanmış suşilere bakıyorlardı.

Arkamı döndüğümde Agnes'in patikada neredeyse kaybolmuş olduğunu gördüm. Peşinden koştum, yağmur yüzüme tokat gibi çarpıyordu.

"Ve?"

"Guy Fawkes, Guy Fawkes, niyeti Kral'ı ve Parlamento'yu havaya uçurmaktı," diye şarkı söyledi.

Bir şey tıkladı. "Yaşlı İngiltere'nin devrildiğini kanıtlamak için aşağıda üç skor barut varili var." Şaşırmış görünüyordu. "İngiliz bir mürebbiyem vardı," diye açıkladım.

"O halde durumu biliyorsunuz. Bazı İngiliz Katolikler parlamentoyu ve onunla birlikte Birinci James'i havaya uçurmak istiyor. Protestan bir kral istemiyorlar ve onun ölümüyle ülkenin Katolikliğe döneceğini düşünüyorlar. Komplo üyelerinden birinin parlamentoda bir akrabası olmasaydı işe yarayabilirdi. Yarınki oturuma katılmaması konusunda uyarın bir mektup aldı ve onları ispiyonladı."

"Ve Fawkes, parlamento toplanmadan saatler önce mahzende delillerle çevrili olarak bulundu."

"Ama Lonca bu kez onun başarılı olduğunu görmek için

burada." "Bunu neden umursasınlar ki?"

Cevap vermek yerine hızlandı, muhtemelen etrafımızdaki pencerelerde beliren mumlara tepki olarak. Koştuk, kayarak ve kayarak

Boyalı odaya ulaşana kadar çamur ve su kaygan çimenlerin üzerinde yürüdük. Dışarıdan gelen birkaç bağırış üzerine kapıyı çarparak açtım ve nefes nefese kapıya yaslandım.

"Yapmıyorlar. Yardım etmeyi umdukları kendi tarihleri" dedi, bana bakıp sırtıttı, adrenalın gözlerinde parlıyordu. "Bu günlerde daha yeni başlıyorlardı. Ancak sayılarını önemli ölçüde artıramadan Çember neyin peşinde olduklarını öğrendi ve onları neredeyse teker teker avladı. Toparlanmaları yüzyıllar sürdü. Sanırım büyük bir iç savaşın Çember'e endişelenecek daha önemli şeyler verebileceğini düşünüyorlar."

Merdivenlerden aşağı indi ve ben de sessizce onu takip ettim. Çember derken, dünyanın en büyük büyü derneği ve binlerce coven için bir şemsiye organizasyon olan Gümüş Çember'i kastediyordu. Doğüstü topluluktaki çoğu insan için Çember düzeni, güvenliği ve istikrarı temsil ediyordu.

Ben o insanlardan biri değildim.

Bunun Çember'in şu anda yerimi daha uygun bir Pythia'nın alması umuduyla beni öldürmeye çalışmasıyla çok ilgisi vardı. Onlara göre uygun olan, çocukluğundan itibaren yanlış yapamayacağına inanması için beyni yıkanmış biri anlamına geliyordu. Birkaç bin yıldır Pythia'lara kişisel ayakçı kızları gibi davranıyorlardı ve daha bağımsız fikirli bir tipin görevde olmasından memnun değillerdi.

"Çember'den bahsetmişken-" diye başladım, Agnes eliyle ağzımı kapatmadan önce. Mahzenin dış odasına yeniden girmiştik ve sanırım döndüğümüzü büyücüye haber vermemizi istemiyordu. İyi de oldu. Pythia ile büyülü koruyucuları arasında küçük bir gerginliğin normal olduğu izlenimini edinmiştim, ama bütün bu ölmeni istiyorum olayı onu korkutabilirdi.

Beni korkutan şey, solgun ve vahşi gözlü büyücünün yeniden ortaya çıkması ve barut odasından koşarak çıkması oldu. Bana çarptı ve içgüdüsel olarak onu yakaladım, karşılığında karnına bir yumruk yedim. Dizine bir tekme attım ve bağırarak geri çekildi, yumruğunu sıktı ama Agnes'in silahını kulağının yanında hissedince durdu.

"Devam et," dedi ona. "Duruşma için gerekli evraklar tam bir baş belası." "Sen de öylesin!" diye hırladı.

Agnes ceketinden bir çift kelepçe çıkarırken ben karnımı tuttum ve silahımla onu korudum. "Bir sorunum var," dedim ona çabucak, o daha

uzaklaşabilirdi. "Ben gerçekten Pythia'yım ama ne yaptığımı bilmiyorum ve benim zamanımda bana yardım edebilecek kimse yok."

"Bu bir sorun," diye kabul etti ve kelepçeleri kapattı. "Evet."

"Sana iyi şanslar." Büyücüyü yakasından yakaladı. "Sakın gitmeye cüret etme!" Öfkeyle söyledim. "*Sana* yardım ettim!"

"Neredeyse burayı havaya uçuracaktın! Her neyse, sana yardım etmek istesem bile, kurallar vardır."

"Kuralların canı cehenneme! Beni bu lanet olası pozisyona mahkum ettiniz-" "Bunu duymadım."

"-ve şimdi öylece çekip gidebileceğini mi sanıyorsun? Burada bir sorumluluğun var!"

Heyecandan silahı sağa sola sallıyordum ve yanlışlıkla ateş aldı ve büyücünün kafasındaki tuğladan bir parça kopardı. Gözlerini kırptırdı. "Uh, bayanlar? Önerebilir miyim-"

"Kapa çeneni!" dedik hep bir ağızdan. O da sustu.

Agnes yer değiştirmeye çalıştı ama bileğinden tuttum ve ileri gitmeye çalıştığı anda bizi geri döndürdüm. "Delirdin mi sen?" diye bağırdı ama sesi ağır çekimde konuşuyormuş gibi geliyordu.

Zaman etrafımızda yalpaladı: bir saniye sonra geldiğim yerdeydik, başımızın etrafında vızıldayan mermilerle; bir saniye sonra gelecekteydik, yıkık kapıyı inceleyen komik şapkalı, pelerinli bir grup adamı izliyorduk. İçlerinden biri bizi görüp soldu ve sonra bir kez daha geriye doğru zıplayarak yok olduk.

Agnes bir şekilde frene basmayı başardı ve duyulabilir bir patlama sesi olduğuna yemin edebileceğim bir sesle bizi zaman akışından çıkardı. Bir an için orada öylece durduk, yüzümüz bembeyazdı ve titriyorduk, başladığımız yere dönmüştük ama biraz daha kötü durumdaydık. Diğerlerini bilmem ama ben kendimi hız treninden inmiş gibi hissediyordum; başım dönüyor ve biraz da midem bulanıyordu.

Büyücü zayıf bir sesle, "Tuvalete gitmem gerek," dedi.

Agnes derin bir nefes aldı ve bana ters ters bakarak bıraktı. "Sen berbat bir yalancısın. Eğer

Seni eğitmiş olsaydım, böyle bir numara yapmaman gerektiğini daha iyi bilirdin!"

"Beni duymadın mı?" Ben talep ettim. "Beni eğitmedin. Sorun da bu zaten. Bana bu berbat işi verdin ve sonra da l-"

"La-la-la. Dinlemiyorum." Bir parmağını bir kulağına soktu, diğer eli hâlâ büyücünün gömleğini kavradığı için bu pek yardımcı olmadı.

Ona baktım. Agnes'e dair aklımda kalan son görüntü, serseri bir inisiyenin zaman çizgisini yerle bir etmesini engellemek için kahramanca lmesiydi. Kahramana tapınmamın bir yerinde, onun ne kadar tuhaf olabileceğini unutmuştum. Elbette, bu işi onun kadar uzun süre srdrrsem, ben de çok normal olmayabilirdim. Bu pek de rahatlatıcı bir düşünce değildi.

"Senin neyin var böyle?" Bir akıl hocası için son şansımın da onun akıl sağlığıyla birlikte tuvalete gitmesinden endişe ederek sordum.

"Neyim var *benim*?" Parmağını kulağından çıkarıp bana doğru salladı. "Bana bunları anlatmaman gerekiyor!"

"Sana o kadarını söylemedim-" diye başladım ama vahşi bir hareketle sözüm kesildi.

"Bana çok şey anlattın! Eğitimde olan bir inisiyem var ve o sen değilsin. Seni bu işe benim bulaştırdığımı söylemiştin, peki ona ne oldu? ld m? Karanlığa mı dönüştü?" Ellerini sallayarak büyücünün kafasını duvara vurdu. "Bilmiyorum!"

"İkisi de sayılır," dedim tedirginlikle. Agnes'in ikinci varisi Myra karanlığa dönmüş ve zaman yolculuğu yeteneklerini kendisinin ve müttefiklerinin çıkarları için kullanmaya başlamıştı. Agnes zaman çizgisine yönelik tehdidi ortadan kaldırmak için onu öldürmek zorunda kalacak ama bu süreçte kendisi de ölecekti. Bu da Pythia'nın yerine eğitimsiz birini, yani beni bırakacaktı.

"Bana bunu söyleme!" diye fısıldadı, açıkça dehşete düşmüştü. "Sen sordun."

"Hayır! Söylemedim! Eğer düşünürsem bu toplantıdan ne kadar çok bilgi alabileceğimi aıklıyordum ki bunu kesinlikle yapmayacağım çünkü zaten çok fazla şey öğrenmiş olabilirim. Ya söylediğiniz bir şey benim şimdiki zamanla -*şimdiki* zamanımla- başa çıkma şeklimi değiştirmeme neden olursa ve bu da *sizin* geleceğinizi değiştirirse? Geriye döndüğünüzde artık var olmadığınızı fark edebilirsiniz! Bunu dşnmemiştin, değil mi?"

"Hayır," dedim öfkemi kontrol altında tutmaya çalışarak.

"Ama bu eğitime ihtiyacım olduğu gerçeğini değiştirmez!"

"İlk Pythias'lar eğitim konusunda pek bir şeye sahip değildi, ama bir şeyleri çözmeyi başardılar. Siz de öyle yapacaksınız."

"Senin için söylemesi kolay. Sen eğitildin. Hiçbir şeyi çözmek zorunda kalmadın!"

"Cehennem gibi." Büyücüyü boğmayan elini tanıdık bir hareketle kalçasına koydu. Jest. "Hiçbir eğitim sizi bu işe hazırlamaz."

"Ama en azından gücün nasıl çalıştığını biliyorsun. Ben kullanma kılavuzunu almadım!"

"El kitabı diye bir şey yok. Düşmanlarımız yapabileceğimiz her şeyi öğrenmiş olsalardı, bize karşı çok daha başarılı olurlardı. Ve zamanın içine e t m e k o kadar da kolay değil-"

Barut odasının uzak tarafında bir yerde bir anahtar kilide girince durakladı. Agnes silahını çekti ve büyücünün şakağına, derisini delecek kadar sert bir şekilde dayadı. "Tek bir kelime söyle -tek bir ses çıkar- ve yemin ederim" diye fısıldadı. Adam çelişkili görünüyordu, ideolojisi kendini korumayla savaşıyordu ama sanırım ikincisi kazandı çünkü sessiz kaldı. Ya da belki de kızın yumruğu yakasında düğümlenmişken konuşamıyordu.

Üçümüz de eksik kapıdan baktık ve ateşin görüntüsünü yakaladık. Odanın en ucunda siyah saçlı bir adam duruyordu. Büyücününkine çok benzeyen bir feneri fiçılardan uzağa oturtmuş, fiçıların yerini değiştirmeye başlamıştı. O da büyücü gibi giyinmişti ama üzerinde uzun, koyu renk bir palto ve çizmeler vardı. Mahmuzları sessizlikte usulca çınılıyordu.

"Fawkes," diye fısıldadı Agnes. Silahının namlusuyla büyücüyü dürttü. "Bir şey değiştirdin mi?"

Sessiz kaldı.

"Cevap ver bana!"

"İşler böyle yürümüyor," dedi sinirli bir şekilde. "Konuşursam beni vuracağını söyleyip sonra da bana bir soru soramazsın!"

Adam duraksayıp bize doğru bakarken donup kaldık ama hiçbir şey göremedik. Mahzende bizim taraf zifiri karanlıktı. Bombayla gezintiye çıktığımızda büyücünün fenerini geride bırakmıştık ve sönmüş olmalıydı, çünkü tek kaynak

Fawkes'tan bir ışık geldi. Durdu ve patlamanın keskin kokusunun hâlâ sinmiş olduğu nemli havayı kokladı. Ama bir süre sonra işine geri döndü.

Agnes, "Bunu aceleyle getirmeliyiz," diye fısıldadı. "Nerede kalmıştım?"

"Zamanın berbat edilmesinin zor olduğunu söylemiştin. Ama zor imkansız değildir. Bazı şeyler fark yaratabilir." Zamanda yakın zamanda yaptığım bir yolculukta, yanlışlıkla küçük bir şeyi değiştirmiş, bir adamla olması gerekenden birkaç yüz yıl önce tanışmıştım ve sonuçları çılgınca olmuştu. Sonuçlar neredeyse ikimizin de ölümüne neden oluyordu.

"Elbette yapabilirler," dedi sabırsızlıkla. "Biz de bu yüzden buradayız."

"Ama neyin güvenli bir şekilde değiştirilebileceğini ve neyin değiştirilemeyeceğini nasıl bilebilirim?" Umutsuzca sordum.

Agnes kaşlarını çatı. "Bu da ne?" diye sordu, sesi aniden düzleşip sertleşmişti. Gözlerinin buz gibi rengiyle eşleşiyordu. "Bir tür ayrıntılı aldatmaca mı?"

"Ne? Hayır! Hayır! I-"

Büyücüyü yüzünün hizasına kadar çekiştirdi. "Beni kandırmak için bir kadını mı işe aldın? Bütün mesele bu muydu?"

Önce bana sonra da ona baktı. "Evet," dedi yavaşça. "Beni yakaladın." "Bilmem gerekirdi! Gücün iki Pythias'ın bir araya gelmesine izin vermeyeceğini biliyordum. Buluşalım!" diye tısladı ve silahını bana doğrulttu.

Gözlerimi ona diktim. "Yalan söylüyor!"

"Yalan söylüyor olsaydı, bana bunu sormazdın!" diye tükürdü. "Hiçbir Pythia bunu yapmazdı."

"Ne sordun? Tek istediğim biraz yardım!"

"Oh, sana yardım *edeceğim*!" dedi ve bana doğru hamle yaptı. Büyücü şansını denedi ve barut odasına kaçarken Agnes ve ben kollarımızı çırparak yere düştük; o beni kelepçelemeye çalışırken ben de silahlarımız patlamadan kurtulmaya çalışıyordum. Kolay olmadı. Kadının fazladan bir kolu olduğuna yemin edebilirim, çünkü küçük bir yumrukla çeneme vururken bir şekilde iki bileğimi de tutmayı başardım.

"Büyücü Fawkes'la birlikte!" Bileklerime bir çift kelepçe daha takılırken nefes nefese kaldım. "Bütün burayı patlatacaklar ve hepimiz öleceğiz!"

"Evet, gitmene izin verirsem daha hızlı ölürüz!"

"Onlara yardım etmeyeceğim!"

"Olmadığını biliyorum. Ben bu işi halledene kadar burada bağlı kalacaksın." Ona ters ters baktım. "Ben Pythia'yım! Beni serbest bırakmana ihtiyacım yok!"

Topuklarının üzerine oturdu ve alaycı bir tavırla beni inceledi. "Tamam, Pythia." Elini salladı. "İşini yap."

"Tamam, yapacağım!"

"Tamam o zaman."

Aksi takdirde cehenneme dönecek olan bu işin birkaç iyi yanından biri de zamansal olduğu kadar mekânsal olarak da yer değiştirebilmek. Bu, zamanların yanı sıra mekanlara da girip çıkabildiğimi söylemenin süslü bir yolu ve bu beni birden fazla kez kurtaran bir şey oldu. Bu yeteneği kıtalar arasında hareket etmek için kullanmıştım; bir çift kelepçeden kurtulmak çocuk oyuncağıydı.

Kelepçeleri geride bırakmayı umarak birkaç adım sağa kaydım. Daha önce de benzer bir numara yapmıştım ve çok işe yaramıştı. Ama bu sefer kelepçeler de benimle birlikte gitti. Ben tekrar denediğimde Agnes eteklerini nazikçe yeniden düzenledi. Vücudum birkaç adım daha sola doğru hareket etti ama ellerim eskisi gibi sıkıca bağlı kaldı.

"Ne oluyor be?"

"Sihirli kelepçeler," diye mırıldandı.

"Çıkarın şunları!"

"Yardıma ihtiyacın olmadığını sanıyordum."

Tuvalet odasından öfkeli sesler ve çeliğin çeliğe çarpma sesi duyduk. "Benimkine ihtiyacınız olabilir," diye işaret ettim.

İç çekti. "Bazı günler işimden gerçekten nefret ediyorum."

Ayağa kalkmayı başardım ama ellerimin bağlı olması dengemi bozdu. Basamaklara düştüm, zıpladım ve istismar edilmiş kırımın üzerine düştüm. "Benimkinden her zaman nefret ediyorum," dedim acı acı.

"Tamam, sen bir Pythia'sın."

"Tüm bunları yaşadık ve siz bana kötü bir tavrım olduğu için mi inanıyorsunuz?"

Kelepçeler üzerinde çalışmaya başladı. "Bu ve Lonca'nın uzamsal değişimler yapamadığı gerçeği."

"Peki neden bana saldırdın?"

"Çünkü senin burada olmaman gerekiyordu! Bu mümkün bile olmamalıydı!"

"Belki de güç benim de eğitime ihtiyacım olduğunu düşünüyordur," diye belirttim.

"Güç *düşünmez*. Duyarlı değildir. Her büyüde olduğu **g i b i** katı bir grup kuralı takip eder. Bunlardan biri de sizinle hiçbir ilgisi olmayan bir göreve müdahale edemeyeceğinizdir!"

"Ben karışmıyorum," dedim kızgınlıkla. "Sadece konuşmak istedim! Konuşmak isteyen sendin."
_"

"Ve eğer notu almadıysanız, biz iyi adamlarız!" diye ekledi öfkeyle, sözümü keserek. "Biz zamanı değiştirmeyiz!"

"Hiç mi?" Şüpheyile sordum. Çünkü Agnes bu kuralı çiğnememiş olsaydı, şu anda hayatta olmayacaktım.

"Oh, Tanrım." Ellerini havaya kaldırdı. "İşte yine başlıyoruz. Her inisiye dünyayı kurtarabileceğini düşünerek başlar."

"Yapamaz mısın? Sen Pythia'sın. İstedğin her şeyi yapabilirsin."

Güldü. "Oh, sen yenisin." Kelepçeleri çekiştirdi. "Kahretsin." "Ne?"

"Sıkıştılar."

"Ne demek sıkışmış?"

"Yani, açılmayacaklar," dedi sabırla.

Bileklerim kopacakmış gibi hissedene kadar onları çektim. "Neden?"

"Bilmiyorum. Bu şeyleri ben tasarlamıyorum. Sadece kullanıyorum."

"Bu ne biçim aptalca bir felsefe böyle?!"

"Araba kullanıyorsun, değil mi? Nasıl çalıştığını biliyor musun?"

"Genel prensip, evet!"

"Buradaki genel prensibi anlıyorum, ancak bazı nedenlerden dolayı

birakıyorum." Yan odadaki sesler aniden kesilene kadar bir dakika daha onlarla uğraştı.

"Neler oluyor?" Fısıldadım.

"Durugörü ile zihin okuyucu arasındaki farkı açıklamama gerek var mı?" Kelepçelerden vazgeçti ve beni ayağıma kadar sürükledi, bu sırada neredeyse bir omzum çıkıyordu. "Sana hâlâ güvenmiyorum," dedi açıkça. "Ama bu ikisi konusunda bana yardım edersen, sana bir ipucu vereceğim."

"Ne hakkında bir ipucu?"

"Buraya ne sormaya geldin?"

"Bundan biraz daha fazlasına

ihtiyacım var!" "Zor."

Birkaç saniye birbirimize baktık, ta ki ben iç çekip pes edene kadar. Peşinde olduğum şey bir ipucu değildi ama şu an sahip olduğumdan daha iyiydi. Ve başka bir şey elde edecekmişim gibi de görünmüyordu. "Peki."

Birlikte kapı aralığına baktık ama pek bir şey göremedik. Lamba sönmüş gibi görünüyordu ve kavgı sesleri kesilmişti. Bu muhtemelen iyi bir şey değildi.

Agnes hiçbir uyarıda bulunmadan karanlık odada koşmaya başladı. Elimden geldiğince takip ettim ama zifiri karanlıkta bağlı kollar ve ağrıyan bir kışla koşmak görüldüğünden daha da zordu ve her yerde engeller vardı. Agnes bir şekilde onlardan kaçmayı başardı ama ben odunlara takıldım ve bir destek kolonuna çarptım, yanağımı sıyırdım ve ayak parmağımı çarptım.

Kendimi düzeltmeye çalışırken onu gözden kaybettim ve neredeyse koşarak yanından geçiyordum. Başka bir sütunun arkasından bir el uzandı ve beni sürükledi. "Sanırım ayak parmağımı kaybettim," diye nefes nefese kaldım, acı dalgaları bacağımdan yukarı yayılıyordu.

"Kapa çeneni! Şurada küçük bir odadalar!" Açık bir kapıdan dökülen hafif karanlık yönünü işaret etti. "Büyücünün silahı yok ama Fawkes'ın olabilir, o yüzden kahramanlık yapmayın." Bir dakika durakladı. "Özür dilerim. Kiminle konuştuğumu unutmuşum."

Ters ters baktım ama o görmedi, çoktan hareket etmeye başlamıştı. Ona yetiştim ve birlikte küçük odaya daldık. Büyücü, elinde eski moda bir kibritçi silahı tutan bir namlunun üzerinde oturuyordu. Kelepçelerinin güzelce çözüldüğünü fark ettim.

kıskançlıkla. Bir kılıç ve fenerle birlikte yerdeydiler. Fawkes duvarın yanında duruyordu ve bizi görünce hiç şaşırmadı; aslında orada olduğumuzu fark etmiş gibi de görünmüyordu. Hecelendi.

Tüm bunları Agnes büyücüyü vurmadan önceki saniyede gördüm. Eğer kalkan kullanmıyor olsaydı, kurşunlar tam gözlerinin ortasından girecekti. Bu haliyle, onu kızdırmışa benziyorlardı.

"Bunu yapmamayı tercih ederim," dedi test edercesine, kadın durduğunda.

"Sonsuza kadar korunaklı kalamazsın," diye karşılık verdi. "Ve o silahın sadece bir mermisi var."

"Ama hanginiz alacak?" diye alay etti.

Agnes taktik değiştirdi. "Planın nedir, dahi? Çünkü burayı havaya uçurabilirsin ama bir işe yaramaz. Parlamento yarın sabaha kadar toplanmayacak. Ve gece yarısı kralın adamlarından bir grup ortaya çıkacak ve eğlencenizi bozacak. Fawkes bu yüzden başarısız oldu, hatırladın mı?"

"Ama bu sefer ortaya çıktıklarında birkaç sürprizle karşılaşacaklar." Başka bir varilin üzerine dizilmiş bir dizi küçük şişeye başıyla işaret etti. Bunlar büyücülerin savaşta kullandıkları türdendi ve içerdikleri büyülerin çoğu ölümcüldü.

"Sizin savaşa karşı olduğunuzu sanıyordum," dedim, Agnes'e bir şeyler bulması için zaman kazandırmak amacıyla. Elimde hiçbir şey yoktu.

"Her halükarda yaklaşık elli yıl içinde bir iç savaş çıkacak. Biz sadece zaman çizelgesini hızlandırıyoruz ve bu süreçte daha iyi bir dünya inşa ediyoruz."

"İçinde sizin olmayabileceğiniz daha iyi bir dünya! Eğer şimdi bir savaş başlatırsanız, bu atalarınızı öldürebilir ya da dünyayı onların asla karşılaşmayacaklarını garanti edecek şekilde değiştirebilir. İntihar ediyor olabilirsiniz!"

"Bu sefer içeride kalırsam olmaz."

"Burada mı kalacaksın?" İnanamayarak sordum.

"Senin aksine, ben buraya gelmek için hayatımı riske attım!" diye tersledi, aniden sinirlenmişti. "Tabii ki kalıyorum!"

Agnes bana baktı. "Bu şakacıyı ikna etmeye çalışmayı bırak. Devam et ve yap."

"Ne yapmak?"

"Zamanı durdur. İcabına bakardım ama bu numarayı arka arkaya iki kez yapamam. Çok fazla enerji gerektiriyor."

Kıpırdandım. "Agnes?"

"Görevi *iki* Pythias'la birlikte almak senin için kötü şans!" dedi sırtarak. Büyücü biraz endişeli görünmeye başladı.

Omurgamın etrafındaki kasların tekrar düğümlendiğini hissettim. Elbette bu kelepçelerden kaynaklanıyor olabilirdi. "Bir tür sorun var."

"Ne sorunu? Bunu daha önce de yaptın, değil mi?" diye sordu.

"Şey, evet. Ama her şey çok hızlı gelişti ve tam olarak emin değilim-" "Bana nasıl olduğunu bilmediğini söyleme!"

Bana ters ters bakıyordu, ben de ona ters ters baktım. "Merhaba! Eğitim yok, unuttun mu?"

Bu yüzden buradayım!"

"İşte bu yüzden işe yaramazsın!" diye bağırdı ve silahla omzumu dürttü. İfadesi oldukça sertti ama kafası sanki boynu kırılmış gibi garip bir şekilde sallanıyordu. Büyücünün küçük şişe koleksiyonuna başını salladığını fark etmeden önce bir kalp atışı boyunca ona baktım. Oh, harika.

Beni tekrar dürttü, bu sefer karnımdan ve canım acıdı. Tökezleyerek ondan uzaklaştım ve odanın içinde birkaç adım daha ilerledim. "Oh, ne yani? İşaret verildiğinde performans gösteremiyorum diye beni vuracak mısın? Bu işler böyle mi yürüyor?"

"Belki de yaparım," dedi öfkeyle. "Hiçbir şey yapamayan bir Pythia'nın kimseye faydası olmaz. Sizin zamanınızdaki insanlar muhtemelen bana *teşekkür ederdi*."

Hiçbir fikri yoktu. Birkaç adım daha geri çekildim, neredeyse şişelere bir kol mesafesine kadar yaklaşmışım. "Bir Pythia'yı ya da onun atanmış varisini öldüremezsin, yoksa güç sana geçmez," diye hatırlattım ona. "Ben bile bu kadarını biliyorum!"

"Flaş haber, ufaklık," dedi kafama nişan alarak. "Bende zaten var!"

Agnes bir el ateş etti ve ben çığlık atıp eğildim, sadece yarım yamalak dehşet numarası yapıyordum. Namluya doğru hamle yaptım, namlu devrildi ve şişeler etrafa saçıldı. Büyücü küfredip silahını bana doğrulttu ama Agnes Fawkes'ın düşen kılıcını alıp ona fırlattı. İçgüdüsel olarak eğildi ve koltuğundan geriye doğru düştü.

Yere düştüm, sıkıca bağladığım elimle arkamı yoklamaya çalışıyordum.

Ellerimi. Parmaklarım iki küçük şişeye dokundu ve onları tuttum. Onları göremiyordum ama önemli değildi; zaten ne olduklarını bilemezdim. Omzumun üzerinden baktım ve büyücü kafasını kaldırır kaldırmaz şişeleri ona doğru fırlattım.

İlki kuru turuncu bir toz saçarak kalkanlarına çarptı ve herhangi bir etkisi olmadı. Ama ikincisi, mavi bir sıvı, kalkanlarından bir parça kopardı. Agnes silah ateşi ile fırlatılan şeyleri dönüşümlü olarak kullanırken ben daha fazlasını aramaya başladım: tahta bir tabure, yanmış bir meşale ve ölü bir sıçan, büyücünün kalkanlarına çarpmak için yüzümün yanından geçip gitti.

Fareden ürküp geri çekildim ve sonra onu gördüm; bir varilin dibine sokulmuş başka bir mavi şişe. Garip bir şekilde çömeldim, pis zemini karıştırdım ve sonunda parmaklarım şişenin üzerine kapandı. Bu sefer büyücünün geri gelmesini beklemedim, sadece fıçı yığınının üzerine fırlattım.

İlk defa, nişancılığım oldukça iyi olmalıydı. Çığlık attı ve sanki yanıyormuş gibi namluların arasından fırladı. Arkasından kıvılcımlar saçarak yanımdan hızla geçti ve - kahretsin. "O yanıyor!" Çığlık attım.

Agnes ona çelme taktı ve adam kapının hemen dışında yere yığıldı. Agnes onun kışına oturdu ve silahıyla kafasına vurdu. Adam bir kum çuvalı gibi yere yığıldı.

"Bir ipucu istemiştin," diye soluyarak sırtındaki alevleri söndürdü. "İşte burada. Sen durugörü sahibisin. Yeteneğini kullan."

Birkaç saniye bekledim ama başka bir şey söylemedi. "Bu k a d a r mı? *Bu kadar mı?* büyük ipucun?"

"Ne bekliyordun ki?"

"Başka bir şey! Başka bir şey daha! Bir şeyler olmalı. Bilmiyorum, bir çeşit hile olmalı!"

"İşin hilesi sensin," dedi kelepçelerini geri alırken. "Neden kâhinlerin Pythias olarak seçildiğini sanıyorsun? Eğer bunu herkes yapabilseydi, bu moronlar bir şeyleri 'iyileştirmeye' çalıştıkları her seferinde işleri berbat etmezlerdi. Eylemlerinin nasıl bir etki yaratacağını göremiyorlar; tahmin etmek zorundalar. Biz *bilebiliriz*."

Gözlerimin arkasında bir baş ağrısı başladı. Agnes'in bana yardım edeceğine ne kadar güvendiğimi fark etmemiştim, ta ki o reddedinceye kadar. "Belki sen bilebilirsin," dedim ona. "Benim yeteneğim öyle çalışmıyor. Bazı günler işe yaramıyor."

hiç çalışmıyor!"

"Belki biraz daha fazla egzersiz yapmanız gerekiyordur. Ve daha önceki sorunuza cevap vermek gerekirse, zaman akışıyla oynamak genellikle çözdüğünden daha fazla soruna neden olur. Bu konuda bana güvenin."

"Yani bu kadar mı?" Öfkeyle sordum. "Benim için yapacağın bu mu? Zamanla oynama ve yeteneğime güven?"

"Gerçekten ihtiyacın olan tek şey bu." Agnes büyücünün ellerini arkaya doğru sürükledi ve kelepçeleri taktı. Adam güvende olduğunda bana baktı ve bakışlarında ilk kez bir şefkat parıltısı belirdi. "Gücün doğal yeteneğinle birlikte çalışacak, onu ve seni zamanla eğitecek. Sonunda bilmen gerekenleri öğreneceksin."

"O kadar kolay olsaydı, bir halefi eğitmek için onlarca yıl harcamazdın!" Bana karşı değişmeden önce hızlıca söyledim.

"Kolay olduğunu hiç söylemedim. Bu işle ilgili hiçbir şey kolay değil. Öğreneceksin dedim." "Ya o kadar uzun süre dayanamazsam?!" Çığlık attım ama Agnes çoktan gitmişti.

Üçüncü Bölüm

Vegas'ın cehennem temalı kumarhanesi ve şu anki sığınağım olan Dante's'e bitkin, pis ve dumanı tüten bir halde geri döndüm. En kötüsü de, bundan hiçbir şey elde edememiş olmamdı. Dünyanın baş kahini olabilirdim ama gücüm bunu bilmiyor gibiydi. Geldi ve gitti, gelgit gibi çekildi ve aktı, ama asla böyle kesin bir programa göre değildi. Bu da isteğe bağlı imgelemler yapamayacağım anlamına geliyordu. Neyi görüp neyi görmeyeceğimi seçemiyordum. O kadar güçlü değildim ve hiçbir zaman da olmadım.

Kumarhanenin korkunç temasına rağmen, çatı katı şık, İskandinav ve çağdaşı, yumuşak mavi ve gri renk şeması genellikle rahatlatıcı bulurdum. Bugün o kadar da iyi çalışmıyordu. Oturma odasına girdiğimde yarı çılgın bir çift haydut tarafından hemen saldırıya uğradığımda bu iki kat daha doğruduydu. Benim olmasalardı endişelenirdim. Bir bakıma.

Beni incelerken parmaklarının arasından bir çeyreklik geçiren Marco'nun boyu 1.80'di ve boynu 20 santimdi. Adam damperli kamyonları bile küçük gösteriyordu. Bir vampir olduğu gerçeği neredeyse önemsizdi.

Diğer adamı tanımıyordum ama bu alışılmadık bir şey değildi. Marco'nun ortakları sürekli değişirdi ama her zaman tepeden tırnağa silahlı vampirlerdi. Bu da bir istisna değildi ve Marco'ya yeterince benziyordu - arkaya doğru kaymış siyah saçlar, fıçı göğüs ve ağaç gövdesi bacaklar - akraba olabilirlerdi. Tabii akraba olmayabilirlerdi de. Bu tanım son üç gün içinde sahip olduğum neredeyse tüm bebek bakıcılarına uyuyordu.

"Buradaki olay nedir?" Marco sordu, sesi kaslarla doluydu. "Denemeye gideceğini *söylemiştin*. Bu tasarımcı adam için soyunman gerektiğini, bu yüzden bizi zaten odaya almadığın için burada kalabileceğimizi söyledin. Sadece aşağı ineceğini *söyledin*. *Hemen döneceğini söyledin*."

"Bunun için zamanım yok," dedim ona. Çılgılık atmayı bırakıp uyuşmaya başlayan omuzlarım dışında hemen hemen her yerim ağrıyordu. Bu bana kan akışının azlığını ve kangreni düşündürüyordu. "Beni bu kelepçelerden kurtarabilir misin?"

"Evet, hemen hallediyorum." Vahşi bir hareket yaptı ve çeyreklik açık balkon kapılarından geçerek yan binadaki bir pencereyi uçurdu. Marco şu ana kadar hiçbir duygu belirtisi göstermediği için bu beni zıplattı. "En kısa zamanda

sen bana neler olduğunu anlatırken. Çünkü seninle aramızda bir iletişim sorunu olduğunu düşünüyorum."

"Güvenimizi suistimal ettin," diye ekledi ortağı tiz bir ciyaklamayla. "Olan şey şu ki, bu kelepçelerden kurtulup banyoya girmem gerekiyor!" I Öfkem pamuk ipliğine bağlıydı. "Mircea geliyor-"

"Evet, biliyorum," dedi Marco sıkıntıyla. "Resepsiyondan arayıp yolda olduğunu söylediler."

"Şimdi yolda mı? Neden?" "Bir randevun var."

"Randevu. Hem de sabah ikiye kadar değil!" Döndüm, bir saat aradım ama tabii ki bulamadım. Saatler, geceyi mutlu bir cehalet içinde kumar oynayarak geçirmek yerine yatma vaktini, banyo v a k t i n i ve akşam yemeği vaktini düşünmenizi sağlardı. Kumarhane saatleri sevmezdi.

"Saat ikiye beş var," dedi Marco kıllı bileğini yüzüme doğru iterek. "*Bütün gece yoksun.*"

Kahretsin.

"Beni öldürtmek istiyorsun, öyle mi?" diye sordu. "Hatırlamadığım bir şekilde seni kızdırdım mı? Bir tür kin mi besliyorsun?"

"Hayır! Sadece zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Meşguldüm." Aslında vardiyalarımın zamanlamasında henüz o kadar da iyi değildim. Ayrıldıktan birkaç dakika sonra geri gelmeyi planlamıştım, bu durumda ölümcül ikiliye bir şeyler açıklama konusunda endişelenmeme gerek kalmayacaktı. Zaten bunu yapmak zorunda da değildim.

Marco omzumdan kesinlikle parçalanmış fare olmayan gri ve kıllı bir şeyi kazıdı. "Ne yapıyorsun? Çöplük dalışı mı?"

Ona kadar saydım ve kendime aşırı tepki vermemem gerektiğini hatırlattım. Kaslı ikizler sadece kendilerine söyleneni yapıyorlardı. Onlardan kurtulmak için onları gönderen kişiyle konuşmak gerekecekti ve bu bile işe yaramayacaktı. Çünkü efendileri de kendini benim olarak görüyordu ve mülküne göz kulak olmayı seviyordu.

Mircea Basarab, bir kadının neredeyse bir at kadar değerli olduğu on beşinci yüzyıl Romanya'sında bir asilzade olarak doğmuştu. Onlara da aynı şekilde davranılırdı: önemli günlerde giydirilir ve gösteriş yapılırdı,

Geri kalan zamanlarda da sevilir, şımartılır ve dikkatle izlenirdi. O zamandan beri gardırobunu, kelime dağarcığını ve iş tanımını modernleştirmiş olsa da, kadınlara karşı tutumu dikkat çekici bir şekilde sabitti.

Birkaç kez bahsettiğim gibi, onun kadını olduğumdan değil. Tesadüfe bakın ki, dinlemediği numara da aynıydı. Nedense Marco ve arkadaşından kurtulma konusunu açarsam benzer bir şey olacağını hissediyordum. Üç oda öteden iğne düşse duyabilecek biri için Mircea inanılmaz derecede sağır olabiliyordu.

Koruma fikrine karşı çıktığımdan değil, tam tersi aslında. Yapılacaklar listesinde benim de adımın olduğu çok fazla insan vardı. Ancak vampirler zorlu rakipler olsalar da -özellikle de ustalar, ki Marco'nun her yere sızdırdığı güce bakılırsa kesinlikle öyleydi- bazı tür rakiplere karşı o kadar da iyi performans göstermezler. İntikam peşindeki kadim tanrılar gibi. Karşılaştığım şey için biraz daha incelikli ve çok daha vurucu bir şeye ihtiyacım vardı. Gerçi bunun ne olduğu hakkında henüz bir fikrim yoktu.

Çatı katının dışındaki asansörün sesini duydum ve panik moduna geçtim. Yatak odasına kaçtım, peşimden de Marco geldi. Arkadaşı, efendiyi karşılamak ve onu oyalamak için oturma odasında kalmış olmalıydı.

"Ona henüz kalkmadığımı söyle," dedim, yatak örtülerinin altında kıvranmaya çalışarak. Marco başını salladı. "Bu işe yaramaz. Geleceğini biliyordun. Konuşmanızı bekleyecektir. Kaliteli zaman geçirmeyi bekleyecektir. Ve eğer Kelepçeler söz konusuysa, onların kendisine ait olmasını bekleyecektir."

Mircea ve kelepçeleri düşünmemeye çalışarak gözlerimi kapattım. Ve bir ilham geldi. "Banyo. Acele et!"

Bitişikteki banyonun gri ve beyaz zenginliğine koştuk ve kapıyı kapattım. "Çabuk! Küveti doldur. Ve beni bu kelepçelerden kurtarın!"

Marco soru sormadı, sadece büyük küvete sıcak su akıtmaya başladı ve içine yarım kap banyo tuzu attı. Kısıtlamaları incelemek için eğildiğinde her yerde köpükler oluştu. Birkaç saniye sonra kötü bir kelime söyledi. "Bunlar büyülü kelepçeler," dedi o kadar alçak sesle ki, akan sudan onu güçlkle anlayabildim. Sanırım vampirlerin duymasından endişe ediyordu. "Kolay kolay çıkmayacaklar. Bir büyücüye ihtiyacımız olacak."

Pritkin normalde benim ilk tercihim olurdu, ama o zaten

Zekam ne yazık ki yeterince kullanılmıyor. Eğer beni böyle görürse, bunun sonunu asla duyamazdım. Nerede olduğumu bilmek isteyeceğinden bahsetmiyorum bile ve henüz iyi bir yalan bulacak zamanım olmamıştı.

"Francoise'ı bul," diye fısıldadım. O bir cadı ve iyi bir arkadaşı. Bana gülmeme ihtimali vardı. "Ve sütyenimi çıkar, çabuk!"

Marco geri çekildi ve ilk kez bir ifade o sert tavrını kırdı. Bu dehşetti. "Sevimlisin ama sen efendinin kadınısın. Ve hayatta hiçbir kadın böyle bir şeye değmez-"

"Sana teklif etmiyorum!" Tısladım. "Mircea'nın kapıdan kafasını uzatması ihtimaline karşı, sen dönene kadar kelepçelerim köpüklerin altına gizlenmiş halde küvette olmam gerekiyor. Hem sütyen giyip hem de bunu çıkaramam!"

"O zaman daha fazla baloncuk ya da başka bir şey ekleyin, çünkü hiçbir şekilde-"

"Bana yardım et Marco. Tabii gecenin büyük bölümünde izimi kaybettiğini bilmesini *istemiyorsan*?" Doğrusunu söylemek gerekirse, bu fikir beni de heyecanlandırmıyordu. Mircea zaten kendi güvenliğim için bir yerlerde saklanmam gerektiğini düşünüyordu ve yangına körükle gidecek bir şeye ihtiyacım yoktu. Pythia'nın gücü mutlak değildi ve çok kurnazdı.

Marco inatla, "Hâlâ sütyenini yırtmıyorum," dedi. "Bunu duyduğuma sevindim," dedi kapı aralığından bir ses.

Marco göremeyeceğim kadar hızlı bir hareketle döndü ve bembeyaz kesildi. Onun yanından geçerken kendimi tanıdık bir yüze bakarken buldum. Güçlü, erkeksi yüz hatlarıyla keskin bir tezat oluşturan, neredeyse kadınsı denebilecek kadar kıvrımlı, dolgun dudaklı bir ağız. Mircea.

"Marco'nun suçu değil," dedim hemen, çünkü efendisine itaatsizlik eden bir vampir genellikle çok ciddi bir kaderle karşılaşır.

"Tam olarak değil," diye kabul etti Mircea. Sesi sakindi ama yanakları kızarmıştı ve nabızı şakağında zonkluyordu. Yavaşça yanan, çok sıkı kontrol edilen bir çıldırmanın ortasında gibi görünüyordu. Ve bu gerçekten iyi değildi. Mircea'nın demir gibi kontrolü dillere destandı ama yakın geçmişte yaşanan birkaç olay bunu biraz sarsmıştı.

Düşündüm de, çoğu benimle ilgiliydi.

"Dışarı," dedi Mircea ve Marco'ya ikinci kez söylenmesine gerek kalmadı.

Şüpheli lekenin tam üzerinden omzuma ağır bir el inene kadar onun peşindeydim. Hızla buğulanan aynada kendimi gördüm ve birden her şey çok fazla geldi. "Saçımda balık bağırsağı var," dedim.

"Bunu görebiliyorum."

"Ve sanırım bir sıçan olabilir," diye gözyaşları içinde itiraf ettim.

Mircea uzun bir süre beni inceledi ve sonra rahatlama yüzündeki sert ifadeyi yumuşattı ve bir iç çekti. "Ben daha çok barut konusunda endişeliyim," dedi beni içeri çekerek.

"Çoğu patlamadı," dedim ona, terden sıırıslık olmuş üst bedenime yapışan Tanrı bilir neyin ipek gömleğini lekelememesi ya da İtalyan mokasenlerinin üzerine düşmemesi için geri çekilmeye çalışarak.

"Bildiğim iyi oldu," dedi sakince ve beni sert bir kucaklamanın içine çekti. Mircea tenimde yaşamak istercesine öptü, yavaş ve derin, dişleri ve diliyle, sanki hiç durmak istemiyormuş gibi. Sanki korkuyordu.

Göz kapaklarını açması benden bir saniye daha uzun sürdü. Açtığında, parlak kehribar rengine dönüşmüş gözlerle karşılaştım. Genelde koyu kahverengidirler, sadece gücü arttığında renk değiştirirler. Uzaktan bakıldığında etkileyiciydi; bu kadar yakından ise göz kamaştırıcıydı.

Paketin geri kalanı da fena sayılmazdı. Saçları maun renginde ve omuz hizasının altındaydı, ancak bunu söylemek zordu çünkü her zaman boynundaki ince altın tokayla geriye doğru toplanırdı. Yani, neredeyse her zaman. Onu dağınık gördüğüm birkaç sefer, beklenmedik bir şekilde zihnimde canlandı ve yanaklarımı ısıttı.

Benimle yakın temasta olmasına rağmen kıyafetleri kirlenmemişti ve her zamanki gibi kısıtlamanın ne kadar masraflı olduğunu gösteriyordu. Bugünkü kıyafeti siyah üzerine siyah çizgili uzun kollu bir gömlek ve siyah pantolondan oluşuyordu. Kıyafetler o kadar rahat bir şıklığa sahipti ki, hemen onları şekilden şekle sokmak istedim. Tabii ki altımdaki bedenim de bununla bir ilgisi olabilirdi.

Mircea'nın parmakları hatasız bir şekilde kotumun arkasındaki yarığı buldu. Parmakları aşağıdaki küçük yaranın üzerinde dikkatlice kaydı ve dudakları gerildi ama benden bilgi talep etmedi. Zaten böyle bir şey beklemiyordum; Mircea bundan daha kurnazdı. Tek yorumu "Saatlerdir seni arıyoruz" oldu.

"Ama Marco sana söylemediğini söyledi-"

"Bir daha asla tekrarlanmayacak bir dikkatsizlik." Uh-oh.

Efendi vampirler ailelerini korur ve karşılığında sorgusuz sualsiz itaat alırlardı. Hizmetkârlarının çoğu fiziksel olarak itaatsizlik edemezdi, tek istisna kendileri efendi statüsüne ulaşanlardı. Ancak onların durumunda bile, doğrudan bir emre karşı gelmek son derece zordu, özellikle de dünyadaki birkaç birinci seviye efendiden birine hizmet ettiklerinde. Marco, Mircea'nın emirlerine karşı gelebilmek için gerçekten güçlü olmalıydı.

Ve şimdi beni koruduğu için başı beladaydı. "Ne yapacaksın?" Endişeyle sordum.

"Hizmetçimi disipline et." Genelde yumuşak olan sesi aniden düz ve sertleşmişti.

"Mircea . . ."

"Düşmanlarımızdan bazılarının sana beş saat içinde neler yapabileceğini biliyor musun Cassie?" Parmakları tenimde belli belirsiz gerildi. "Biliyorum. Bütün geceyi aklımdan geçen olası senaryolarla geçirdim."

"Otelden ayrıldığımı bilmiyordu. Ona otelde olduğumu söyledim-" "Biliyordu."

"Nasıl? Marco sana kayıp olduğumu söylemediyse, sen nereden biliyorsun?"

Cevap vermedi, sadece eğildi ve musluğu kapattı. Küvetin kenarından taşan beyaz köpükler mermer fayansların üzerine dökülmüş ve zemini her zamankinden daha da kaygan hale getirmişti. Kelepçeleri incelemek için küvetin kenarına oturan Mircea'yı rahatsız etmiş gibi görünmüyorlardı.

"Ah, evet. Daha eski bir versiyon, ama sanırım hatırlıyorum-" Bir şey yaptı ve sonunda kapılar açıldı.

Rahatlayarak ona yaslandım ve başparmağım göğüs ucumda gezinene kadar sütyenimi çıkardığını fark etmedim bile. "Mircea ..." Bir tür protesto yapmaya başladım ama yarı yolda unuttum.

Ben omuzlarına tutunup dudağımı ısırırken o tek dizinin üzerine çöküp ayakkabılarımı çıkardı. "Çoğu erkek senin daha önceki

pozisyonu," dedi bana. Yüzü hâlâ sertti ama gözleri gülüyordu. "Sen çoğu erkek gibi değilsin."

"Fark etmen büyük incelik." Kirli ayakkabılarımı, çoraplarımı ve sütyenimi bir köşeye fırlattı. "Ve ellerini tam olarak kullanmanı tercih ederim." Yutkundum ve sonunda gerçekten gülümsedi, elleri belimde duruyordu.

"Birinin benim yüzümden acı çekmesi fikrinden hoşlanmıyorum," dedim ona.

"Senin yüzünden acı çekmeyecek." Parmakları kot pantolonumun düğmesini buldu ve geri çekildim, öfkeli kızarıklığımla açıklamaya yardımcı olabilecek buhar için minnettarım. Bu aptalcaydı -Mircea beni daha az giyinik görmemişti- ama onun yanında tangayla durma fikri kan basıncıma kötü etki ediyordu.

Bir kaşını kaldırarak benimle birlikte hareket etti. Bir parmağını bel kemerimde gezdirdi. "Orada beni şaşırtacak bir şey var mı?"

"Umarım değildir," dedim hararetle. "Marco hakkında-"

"Size yönelik herhangi bir tehlikeden derhal haberdar edilmeniz yönündeki direkt emrime itaatsizlik etti. Siz işin içinde olmasanız bile, otoriteme yönelik böyle bir meydan okumayı görmezden gelemedim."

"Bu beni daha iyi hissettirmiyor."

"Onu kalıcı olarak yaralamayacağım Cassie," dedi bana, sanki bu büyük bir tavizmiş gibi -ki muhtemelen öyleydi.

Kotumun fermuarını açtı ve ben itiraz edemeden kalçalarımın altına itti. Arzu ve ciddi utanç arasında sıkışmış bir halde kirli kot birikintisinden dışarı çıktım. Kotu bir kenara fırlattı, tangamın önündeki küçük fiyonkun altından parmağını geçirdi ve beni kendine çekti.

Hâlâ gülümsüyordu ama gülümsemesi değişmişti. Bir şey saçlarımın dibinde terin diken diken olmasına ve kollarımın boynuna dolanmasına neden oldu. Dudakları benimkilere kayıp bir yapboz parçası gibi oturdu.

Koyu ve tatlı Mircea'nın tadı, tıpkı onun keskin gece yarısı kokusu gibi sarhoş ediciydi. Midemin çukuruna sıvı ürpertiler gönderdi ve ayak parmaklarımla kavrılmasını sağladı. Ağzının içine doğru inlediğimi duydum, tüm vücudum onun dokunuşuyla sızdı ve aniden bir öpücük yeterli gelmedi. Onun her yerini tatmak, etinin her santiminin dokusunu ve hassasiyetini öğrenmek istiyordum.

Ama yapamayacağım şey tam olarak buydu. Eğer Çember'le aramı düzeltmek istiyorsam, bana karşı duydukları hoşnutsuzluğu artıracak şeylerden kaçınmalıydım. Beni bir Senato üyesine bağlayan söylentiler gibi.

Kuzey Amerika Vampir Senatosu, Çember'in büyücüleri yönettiği gibi dünyanın vampir nüfusunu yöneten altı egemen organdan biriydi. Senato ve Çember şu anda müttefikti, ancak bu yeni birliktelik yüzyıllardır süregelen hoşnutsuzluk ve güvensizliği silmek için çok az şey yapmıştı. Çember, kendi kontrolleri dışında olan bir Pythia'yı yeterince kötü olarak görüyordu; vampirlerin kontrolü altında olan bir Pythia ise en kötü senaryoydu.

Tabii bir senatörle çıkan bir Pythia değilse.

Mircea'yla çıktığımızdan değil. Aslında son zamanlarda ondan özenle kaçıyordum. Buna bir de çocukluk aşkının kalıcı izlerini, daha yeni kaldırılmış güçlü bir bağlılık büyüsünü ve büyülenmemiş kadınların bile aptallaştığı bir adamı eklerseniz ne elde edersiniz? Bir karmaşa.

Mircea'ya karşı ne hissettiğimi biliyordum ama nedenini bilmiyordum; daha da kötüsü, onun bana karşı ne hissettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Büyünün etkisindeyken, gerçekten aşık olmuştu. Ama büyü artık söz konusu olmadığına göre, hüküm süren Pythia olmasaydım ve bir savaşın ortasında olmasaydık, beş yüz yaşındaki usta bir vampire karşı nasıl bir çekim duyacağımı merak ediyordum.

Bunu öğrenene kadar, onu her düşündüğümde kalp atışlarımın hızlanmasını istemişyordum. Beni öptüğünde o tembel, müstehcen ve vaat dolu gülümsemesini hissetmek istemişyordum; gömleğinin yakasının altından boynunun sarhoş edici kokusunu almak, terini tatmak ve sesinin kırıldığını duymak istemişyordum. İstemek i s t e m e d i m .

"Dulceață," dedi Mircea sessizce, çocukken bana verdiği ve "sevgili" anlamına gelen evcil hayvan ismini kullanarak. Ve her şeye rağmen, o sesteki bu kelime kalbimin kaburgalarımın arkasında hafifçe çarpmasına neden oldu.

Kalbimin ne söylediğinin bir önemi yoktu, diye hatırlattım kendime. Kalbim bana her zaman aptalca şeyler söylerdi. Kalbim çenesini kapatmalıydı.

"Benimle birlikte BÜYÜ'ye geri dön," diye mırıldandı Mircea, elleri boynumdaki kasları buldu ve gerginliği ustalıkla yoğurmaya başladı. Bedenime tepki vermemesini söyledim ve o da Mircea söz konusu olduğunda her zaman olduğu gibi itaat etti

-Hiç de değil. "Benim kişisel dairem oldukça geniştir. İstersen kendi odanı alabilirsin"

- boynumu hafifçe ısırdı - "eğer istersen."

"SİHİR'den hoşlanmıyorum," dedim ona kararsızca ve arkamı döndüm. Tangamı çıkardım ve kendimi küvetin içine bıraktım.

"Burası senin için en güvenli yer," dedi hafifçe.

Büyük Türler Arası İşbirliği için Metafizik İttifakı'nın kısaltması olan MAGIC, doğaüstü topluluğun Birleşmiş Milletler versiyonuydu ve büyücülerin, vampirlerin, Perilerin ve hatta Feylerin - ortaya çıkma zahmetine katlandıkları zaman - sorunlarını konuşmalarına izin veriyordu. Ley hattı lavabosu olarak bilinen güçlü bir enerji kaynağı tarafından desteklenen, her yerdeki en güçlü korumalardan bazılarına sahipti. Mircea haklıydı, burası en güvenli yerdı.

Bir tanrıyla savaşmayanlar için yani.

"Benim için güvenli bir yer yok," dedim ona kısaca, köpüklerin altında lifimi ararken.

"Etrafına yerleştirilen korumalardan kaçmaya devam edersen olmaz." Mircea kolunu yukarı itti ve kolunu neredeyse kaynar suya daldırdı, lif kabağını kolayca buldu. Beni çevirdi ve sırtımı uzun, rahatlatıcı darbelerle yıkamaya başladı. Gevşememeye çalıştım -ne yapmaya çalıştığını çok iyi biliyordum- ama vücudumun başka fikirleri vardı. Sırtımın alt kısmındaki düğüme odaklandığında bir iniltiyi bastıramadım.

Sırtımı bitirdi ve beni kendine doğru çekti. Lif kabağını bıraktı, ellerini sabunla köpürttü ve omuzlarımı ve kollarımı yıkamaya başladı. "Kıyafetlerini mahvedeceksin," diye zayıfça itiraz ettim.

"Başkaları da var."

İçimi çektim ve gözlerimi kapattım, vücudumun birkaç dakikalığına otomatik pilota geçmesine izin verdim. Ellerinin sıcaklığı kaslarımdaki gerginliği yavaşça alıyor, kendimi neredeyse yeniden insan gibi hissetmemi sağlıyordu. Kısa süre sonra, dirseklerimi, göğüslerimin altını, baldırlarımı ve dizlerimin arkasını yıkayabilmesi için talimat verdiğinde bir kolumu veya bacağımı uzatıyordum. . .

Küvete yaslanıp gevşediğimde nefesini yanağımda hissedebiliyordum. Elim bilinçsizce saçlarına gitti, yavaş ve bilinçli hareketlerle bana masaj yaparken yumuşaklığını hissettim ve ağrıyan bedenimden derin bir iç çekiş çıkardım. Tanrım, beni bu kadar kolay eritebilmesi haksızlıktı, her iyi niyeti sadece birkaç dokunuştan sonra zevk içinde kayboluyordu. "Bu kadar duyarlı olmana bayılıyorum," diye fısıldadı, parmakları karnımda tüylerimi diken diken eden bir yol izliyordu. Parmakları parmaklarımın arasına girdiğinde

Bir an sonra bacaklarımın arasından fırlayacakmışım gibi hissettim.

Aniden doğruldum, bir el bezi kaptım ve istediği her şeyi kabul etmeden önce kontrolü ele aldım. "Ne yapıyorsun Mircea?" Dengesiz bir şekilde sordum.

İçini çekti ve topuklarının üzerine oturdu ama beni yanlış anlamış gibi davranmadı. "Seni hayatta tutmaya çalışıyorum."

"Bu beni bir yere saklayarak olmaz. Apollo beni bulana kadar bir köşeye sinmek de-"

"Apollo." Mircea'nın sesinde küçümseme vardı. "Bu ismi kullanmaya devam ederek onu onurlandırırıyorsun."

Omuz silktim. "Kendine böyle diyor." "Çünkü tanrılık taslamaktan hoşlanıyor."

"Oysa o sadece başka bir dünyadan gelen son derece güçlü, kadim bir büyülü yaratık," dedim alaycı bir şekilde.

"O her neyse, Çember daha donanımlı-"

"Hayır, değiller. Benden bile daha fazla tehlikedeler."

Eski efsanelere göre, Apollo bir zamanlar kendi türünden diğerleriyle birlikte Dünya'nın efendisiydi. Diğer şeylerin yanı sıra, yönetimleri, yeterince yaltaklanmayan ya da daha kötüsü, hiç yaltaklanmayan, bazı tanrısal kıçları gezegenden atmaya çalışmakla meşgul olan tapınanları çok fazla cezalandırmayı içeriyordu. Ancak o günün büyücülerini bu konuda pek başarılı olamamıştı: "tanrıların" kendi büyü biçimleri vardı ve bu, insan türünden o kadar farklıydı ki, onları yerinden etmeye yönelik tüm girişimler başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

Apollo'nun kız kardeşi Artemis, insanlığın yok olmaya doğru gittiğini fark edip bazı büyücülere kendi türünü sürgün etme ve Dünya'ya dönüş yolunu kapatma büyüsü verene kadar bu durum böyle devam etmişti. Bu durumdan etkilenmeyenler, kendilerini bu dünyaya bağlayacak kadar insan kanı taşıyan yarı-tanrı türüydü ve bunların çoğu kısa süre içinde büyücü topluluğu tarafından toplanıp hapsedildi. Dünya üzerindeki insan egemenliği yeniden tesis edildi ve onu korumak için Gümüş Çember oluşturuldu.

Apollon'un, bahsettiği güç sayesinde hizmetkârları Pythias'larla iletişim halinde kalabilmesi dışında, hikâyenin sonu bu olabilirdi.

üzerlerinde. Çember bunu biliyordu, ancak gücün eskisi ölür ölmez yeni bir taşıyıcıya geçtiği gerçeği onlarla başa çıkmayı bir sorun haline getirmişti. Gezegendeki her durugörürü öldürme zlerdi, bu yüzden Pythias'ın büyüü parmaklarının altında kalmasını sağlayarak uzlaştılar. Bu binlerce yıl boyunca böyle devam etti.

Bana kadar.

Çember'in Apollo'nun benim aracılığımı yapabileceklerinden duyduğu korku, beni ciddi bir duruma sokmak için gösterdikleri inatçı çabaların ana nedeniydi. Bu oldukça ironikti, çünkü güçle şimdiye kadar yaptığım neredeyse tek şey onu eski düşmanlarına karşı kullanmak olmuştu. Bu beni meşhur kaya ile sert bir yer arasına sıkıştırmıştı, hem Çember hem de Apollo ölmemi istiyordu.

Bir konuda anlaşabilmeleri güzeldi.

İroniye ek olarak, Çember ve ben şu anda müttefiktik - en azından teknik olarak. Apollo'ya ve onu desteklemesi için kandırabildiği herkese -bazı haydut vampirler ve kendilerine Kara Çember diyen güçlü bir kara büyücüler grubu- karşı, anlayışlı olduğum Senato ile birleşmişlerdi. Ve şu ana kadar işler bizim tarafımız için pek de iyi görünmüyordu, çünkü bizim kaybetmemiz için Apollo'nun kazanması gerekmiyordu.

Artemis'in büyüünün bir zayıflığı vardı - tek bir kişinin sürdürebilmesi için çok fazla güç gerektiriyordu. Çember'in en başta kurulmasının bir nedeni de buydu: yükü binlerce büyücüye dağıtmak. Çember ayrıca ebedi olma avantajına da sahipti, bu da büyülerin genellikle büyüü yapan kişinin ölümünden uzun sürmediği gibi rahatsız edici bir gerçeği ortadan kaldırıyor. Eskileri öldükçe ya da emekli oldukça yeni büyücüler işe alındığından, Çember'in tek tek üyelerin ölümünün büyüü tehdit etmesi konusunda endişelenmesine gerek kalmamıştı - tabii binlerce üyenin ölümü söz konusu değilse.

Apollo'nun tek yapması gereken Çember'in sayısını azaltmaya devam etmektir ve er ya da geç büyüü sürdürmeye yetecek kadar insan kalmayacaktı. Kapı yeniden açılacak ve o ve onun gibiler bir tekrar için geri döneceklerdi. Ve büyüü topluluğun bu deneyimden keyif alacağından ya da hayatta kalacağından şüpheliydim. Diğer taraf birleşmişti ve eğer biz de kısa sürede aynı şeyi başaramazsak, bizi silip süpüreceklerdi.

"Biraz araştırma yaptık," dedi Mircea, avucuna şampuan döküp kirli saçlarımı yıkamaya başlarken. İçinden bir şey almak için durakladı, ki

Kasıtlı olarak bakmadım ve sonra devam ettim. "Büyünün ilk yapıldığı zaman ki Çember'in büyüklüğü ile bugünkü büyüklüğüne dayanarak, düşmanlarımızın büyüünün başarısız olması için mevcut büyücülerin yüzde doksanından fazlasını yok etmesi gerektiğini tahmin ediyoruz. Bu pek olası bir senaryo değil."

Parmakları kafa derimi yoğururken düşünmek biraz zordu ama yine de denedim. "Ama imkânsız bir şey değil. Ve kıyamet söz konusu olduğunda, kesin bir şeyi tercih ederim."

"Ve bunun dışında kalmanı tercih ederim." Beni ayağa kaldırdı ve tavana yerleştirilmiş yağmur ormanı duş başlığından gelen ılık bir çiseleme köpükleri akıtmaya başladı. Gümüşü su taneciklerinin arasından kaşlarımı çatarak ona baktım, utanamayacak kadar sinirlenmiştim.

"Apollo bunun dışında kalmama izin vermeyecek," diye belirttim. "Çember'den başka, onun ölüm listesinin en başında ben varım. Beni yem olarak kullanmadan onu dışarı çekmek biraz zor olacak."

"Yem olmakla hedef olmak arasında dağlar kadar fark var," dedi Mircea, kocaman bir Türk hamamı havlusunu etrafıma sararken. Gömleğinin siyah ipeği ıslanmıştı ve karnındaki ve kollarındaki kaslara yapıştıyordu. Bakmamak için kendimi zor tuttum.

"Komik; benim durduğum yerden bakınca ikisi de aynı hissi veriyor."

Yavaşça küvetten çıktım ve hasarın boyutunu kontrol etmek için tuvalet masasına oturdum. Kalçamdaki kurşunun açtığı yarık Mircea'nın sayesinde yok olmuştu sanırım. Yaraları iyileştirme konusunda sınırlı bir yeteneği vardı ve bana daha önce bir kez yardım etmişti. Baldırımda hatırlamadığım bir delik izi vardı ve ellerimde birkaç yanık izi vardı. Karnımdaki ve bileğimdeki, unutmak için çok uğraştığım yakın zamandaki bir maceradan kalma, hâlâ hassas olan yara izleriyle eşleşiyorlardı.

Mircea'nın gözleri de yara izlerine takıldı. "Büyülü şifacılar, büyülü olmayan meslektaşlarına kıyasla mucizeler yaratabilirler ama onların bile iyileştiremeyeceği şeyler vardır," dedi yumuşak bir sesle.

"Sanırım şanslıydım."

Mircea bir şey söylemedi ama yüz ifadesi etkileyiciydi. Şans sonsuza dek sürmez. Benimkinin bitmesi ne kadar sürerdi?

Bir parmağım saçlarımı kenara itti ve boynumdaki iki küçük şişliğin üzerinde hafifçe gezindi. Küçük ve boynumun geri kalanıyla aynı renkte oldukları için fark edilmiyorlardı.

ama Mircea onları kolayca buldu. Şaşırtıcı değildi, çünkü onları oraya o koymuştu. Onlar onun işaretiydi, vampir dünyasında beni onun olarak tanımlayan işaret.

Aslında bana sorulmamış olmasına rağmen, vampirler söz konusu olduğunda evli bile olabilirdik. Aslında işaretleme çoktan bitene kadar neler olduğunu fark etmemiştim. Bir Senato üyesine ait olduğu için kendini şanslı sayan başka bir vampir için bunun bir önemi olmazdı. Ama onlarla birlikte büyümüş olsam da ben bir vampir değildim. Ve yan faydaları ne kadar güzel olursa olsun, sahiplenilme fikri beni heyecanlandırmıyordu.

"Dikkatimi dağıtamayacaksın," dedim Mircea'ya sert bir şekilde, çünkü bunu çok iyi yapıyordu. "Çember'le uzlaşmam gerekiyor ve seninle yaşamamı anlamayacaklar."

"Zaten benimle yaşıyorsun. Bu otelin sahibiyim."

"Burası halka açık ve siz düzenli olarak burada bulunmuyorsunuz. Bir ev büyüklüğünde bile olsa, kişisel odalarınıza taşınmak aynı şey değil. Çember bundan hoşlanmayacaktır."

Mircea eğildi ve dudaklarını ikiz izlerin üzerinde gezdirerek beni ürpertti. "Biliyor *musun Dulcea*, Çember'in nelerden hoşlanıp nelerden hoşlanmadığını duymaktan çok sıkıldım."

"Ben de öyle. Ama yüzleşmek zorundayız-"

Omurgamı Jello'ya çeviren bir öpücükle beni durdurdu. Parmaklarım gömleğinin ıslak kumaşında kıvrılırken belli belirsiz, bu tartışmanın böyle gitmemesi gerektiğini düşündüm. Haklıydım; ben kazanmalıydım. Ve kimse bir başkasının ağzına dilini sokmamalıydı.

"Kaybedilmeyecek kadar değerlisin," dedi bana, hava almak için

ara verdiğimde. "Eğer bir şey olursa, eminim Senato-"

"Senato'dan bahsetmiyordum," dedi, dudaklarında garip bir gülümseme belirdi.

Gözlerimiz buluştu ve birden nefes almak zorlaştı. "Oh." Aynı anda hem garip bir şekilde küçük hem de garip bir şekilde güçlü hissediyordum.

"Ve sizi MAGIC'e götürmeyi teklif etmiyorum, en azından hemen değil. Aile işleri için çağırıldım."

"Yine mi? Daha yeni döndün."

"Ve yokluğumda hizmetkarlarıma zarar vermeyeceğinize güvenemediğim için
."

"Ben yapmadım-"

"-ya da birkaç gün bile beladan uzak kalmak için, benimle geliyorsun."

Dördüncü Bölüm

Ailenin özelleştirilmiş Boeing İş Jeti bir uçaktan çok uçan bir otel süitiydi. Yemek alanında, parlak akçaağaç bir masanın etrafında kümelenmiş, yatar koltuk büyüklüğünde eldivenli deri koltuklar vardı. Duvarlarda daha fazla akçaağaç ve yerde lüks bir kahve ve krem desenli halı vardı ve banyo neredeyse Dante'ninki kadar granitle övünüyordu.

Mircea salondaki krem rengi deri koltukta oturuyor, gümüş grisi gömleği, kravatu ve şık siyah takım elbisesiyle evindeymiş gibi görünüyordu. Bir çift jean şort ve mavi beyaz çizgili bir atletle kendimi biraz fazla gayri resmi hissediyordum ama giyinmeden önce nereye gittiğimizi sormaya fırsatım olmamıştı. En azından temizdim.

Mircea duvardaki kırk yedi inçlik plazma televizyon yerine pencereden dışarı bakıyordu ama ben keşiften döndüğümde başını kaldırdı. "Yan odada gerçek bir yatak var," diye haber verdim, kulağa nasıl geldiğini fark etmeden önce.

Dudakları yavaşça kıvrıldı. "O kadar uzağa gitmiyoruz." "Tam olarak nereye gidiyoruz?"

"Radu'nun Napa yakınlarındaki evine."

Mircea'nın Radu adında bir kardeşi olduğunu biliyordum. Hatta onunla unutulmaz bir vesileyle tanışmıştım. Ama bu sosyal bir görüşme için garip bir zaman gibi görünüyordu.

"Tecrübelerime göre aile işleri asla uygun bir zamanı beklemez," diye yorum yaptı. "Yine de bu hızlı bir ziyaret olacak. Konsolos iki gün içinde Afrikalı ve Avrupalı mevkidaşlarını kabul etmeyi bekliyor ve benim de orada olmam gerekiyor."

"Buraya mı geliyorlar?"

"Maiyetleriyle birlikte."

"Ama . . . Konsüllerin fazla seyahat ettiğini sanmıyorum." Bir konsül senatonun başıydı ve bu nedenle riske atılamayacak kadar değerli görülürdü. Gerçi tanıştıklarımın korunmaya pek ihtiyacı yok gibiydi. Kendi başlarına oldukça korkutucuydular.

"Bunlar zor zamanlar. Gücümüzü birleştirmemenin tehlikesi, bunu yapmak için gereken risklerden çok daha büyüktür. Eğer savaş için çıkarlarımızı aynı hizaya getirmezsek, kısa süre sonra kendimizi hiçbir çıkarımız olmadan bulabiliriz."

Mircea'nın sesi son zamanlarda bu tartışmayı birkaç kez yapmış gibi geliyordu. "Bu hazırlıklı bir konuşma mı?"

Elini yüzünde gezdirdi ve ilk kez yorgun görünüyordu. "Evet, ama kulağa öyle gelmemesi gerekiyor."

Bir kamarot geldi ve gümüş bir tepsi ile birkaç kapaklı reşo kabını sehpanın üzerine koydu. Yumurta, domuz pastırması ve kalın dilimlenmiş Fransız tostı sakladıkları ortaya çıktı. Kesme kristal sürahideki portakal suyu ve küçük bir kâse taze şeftali de yan taraftaydı. Güneşin doğmasına daha bir saat vardı ama yine de midem gurulduyordu. Akşam yemeğini yaklaşık dört yüz yıl kadar kaçırmıştım.

Kâhyanın ısrarla üstüne koyduğu inci grisi havyara rağmen her şeyden, hatta yumurtalardan bile biraz yedim. Mircea kahve içti. Ama uyarıcılar vampirlerde pek işe yaramadığından, onun için pek bir şey yaptığından şüpheliydim.

Ben yemek yerken pencereden dışarı bakmaya devam etti ki bu bile bana bir şeylerin ters gittiğini gösterirdi. Boş muhabbetlerin şampiyonuydu. Ve bunu tanımadığı biriyle yapıyordu.

Senato'daki herkesin bir işi vardı, bir başkanın kabinesinde buna portföy denirdi. Mircea Konsolos'un baş müzakerecisiydi, insanlar ona istediğini verme konusunda inatçı davrandığında başvurduğu kişiydi. Normalde mucizeler yaratır, en inatçı tipleri bile kendi düşünce tarzına çekerti. Ama bu sefer çok fazla şey istemiş olabilirdi.

"Gerçekten diğer senatoların da aynı fikirde olacağını düşünüyor musunuz?" diye sordum. "Kartların ne diyor?" diye karşı çıktı, belli ki ihtimal vermek istemiyordu.

Üzerimdeki tek tarot destesi, onları şaka olsun diye heceleten eski bir arkadaşımın hediyesiydi. Tılsımı kimin yaptığını bilmiyordum ama çok iyi bir tılsımdı. Onlarla bir dağılım yapmak gerçekten acı vericiydi, ancak bir durumun genel büyülu iklimini tahmin etmede ürkütücü derecede iyiydiler.

"Bu normal bir okuma olmayacak," diye uyardım onu. "Yeterince uzun süre susmuyorlar."

İki kart kendiliğinden ortaya çıktığında kelimeleri zar zor çıkarmıştım

güverteden.

Hafif tenor bir ses "İmparator" diye bağıırken, daha kalın bir ses görkemli bir şekilde "Ölüm!" diye mırıldandı. Bundan sonra, birbirlerinin üzerinden konuşmaya çalıştıkları için ne dediklerini anlamak biraz zordu. Bu süreçte sesleri giderek yükseldi, ta ki sonunda onları çantaya geri sokup kapatmayı başarana kadar.

"İmparator gücü, atılganlığı, bazen de saldırganlığı temsil eder," dedim eğlenmiş görünen Mircea'ya. "Bir kişiye atıfta bulunuyorsa, genellikle bir baba ya da baba figürü, bir lider ya da işveren, bir kral ya da despot anlamına gelir. Eğer bir duruma atıfta bulunuyorsa, başarı için cesur hamlelere ihtiyaç duyulan bir zamana işaret eder."

"Ölüm kartı da geldi diye endişelenmeli miyim?" diye sordu hafifçe.

"Pek sayılmaz. Neredeyse hiçbir zaman gerçek ölüm anlamına gelmez. Normalde bir şeyin sonunu haber verir - bir hayalin, bir hırsın, bir ilişkinin ..."

"Bazı nedenlerden dolayı kendimi pek güvende hissetmiyorum" diye kuru bir yanıt aldım. "Bu durumda İmparator'u değiştiriyor," diye açıkladım. "İki kart genellikle birbirleriyle ilişkilendirilmiştir. Bir imparator, iktidarını sadece Selefî, kısmen ilham verdiği ölüm korkusuyla iktidarda kalır ve iktidarı kendi ölümüyle sona erer."

Mircea kaşlarını çattı. "Kısa bir süre sonra yüzyıllardır ilk kez üç konsolos bir arada olacak. Bunu yanlış anlamayın ama umarım yorumunuz doğru değildir."

Ben de öyle.

"Eğer alırsanız, ittifakla ne yapmayı planlıyorsunuz?" Ben sordum.

"Şu tanrınızı yenin. Ona ulaşamayız - o bu dünyada değil; bu durumun devam etmesini umuyoruz - ama takipçileri burada. Tehdidi ortadan kaldırmak için onları yok etmeliyiz. Hem de hepsini. Ancak böyle bir operasyon ortak bir çaba gerektirecektir."

Ortak bir çaba. Neden burada bir sorun gördüm? "Diğer senatolar kabul ederse, onlara kim liderlik edecek?" Yavaşça sordum. "Konsül mü?"

Mircea içini çekti ve tekrar gözlerini ovuşturdu. "Bu pek çok anlaşmazlık noktasından biri. Konsüllerin hiçbirisi bir başkasının yönlendirmesine alışkın değil ve yüzlerce yıldır da olmadılar."

"Yani senin görevin dünyanın en güçlü beş vampirini

Ondan emir aldın

mı?" "Esasen."

"Ben de işimin berbat olduğunu sanıyordum."

Hafifçe gülümsedi. "Aslında hepsini ikna etmeyi beklemiyorum. Konsolosun Avrupalı ve Afrikalı konsoloslarla oldukça iyi bir ilişkisi var, bu sayede onları ziyarete ikna edebildik. Benim de Çin sarayında biraz etkim var. Ancak Hindistan sarayında çok az, Latin Amerika'da ise hiç nüfuzumuz yok. Bunlardan birini bile ikna edebilirsek bu beni şaşırtacak."

"Ama yine de, birleşmiş üç ya da dört senato bile bir tür rekor olmalı, değil mi?"

"Eğer başarabilirsek, evet. Ancak senatörlerin yarısı diğer yarısından nefret ediyor, çoğu durumda yüzlerce yıllık hakaretler yüzünden. Kıskançlıklar, rekabetler ve aşırı hassas egolardan bahsetmiyorum bile. İddialarımızla ilgili onlara sunabileceğimiz gerçek bir kanıt olmadan, şansımız konusunda iyimser değilim."

"Savaştaız. Bu bana oldukça somut görünüyor!"

"Ama kime karşı? Apollo burada değil. Tek gördükleri aynı eski düşmanlar -Kara Çember ve senatomuzun daha önce başarılı bir şekilde mücadele ettiği birkaç haydut vampir. Sonuç olarak, bir ittifakın gerekliliği konusunda son derece kuşkulular. Onları Konsül'ün boyunduruğu altına sokmak için ilahi bağlantıyı icat ettiğimizden şüphelendiklerine inanıyorum."

Gözlerimi kırıştırdım, tüm bunları özümsedim. Son birkaç gündür Mircea'yı pek görmemiştim ama ondan uzak durmakta gerçekten iyi olduğumu varsaymışım. Ya da daha büyük olasılıkla, Cassie'nin etrafındaki belirgin eksikliğini hemen fark etmiş ve umursamamıştı. Ama bu beni acınası bir şekilde tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi hissettirdi, bu yüzden yok olmak için gayet iyi bir nedeni olduğu gerçeğine odaklandım.

Mircea da ben de bozulan aşk büyüsünden etkilenmiştik ama o çok daha fazla etkilenmiş ve bazı zaman komplikasyonları nedeniyle benden çok daha uzun süre bununla uğraşmak zorunda kalmıştı. İyileşmek için biraz zaman ayırdığını düşünmüştüm ve onu son gördüğümde nasıl görüldüğünü göz önünde bulundurarak bundan memnun olmuşum. Ama hiç de dinleniyormuş gibi görünmüyordu. Ve şimdi bu aile meselesi ortaya çıkmıştı, her ne ise.

"Bir süre ağırdan almalısın," dedim kaşlarımı çatarak. "Şu anda pek de iyi durumda değilsin."

O anlamlı kaşlarından biri havaya kalktı. "Anlayamadım?"

İç çektim. Bu doğru çıkmamıştı. "Yani, herkes usta vampirlerin yenilmez olduğunu düşünür. Ama bu doğru değil, değil mi? Yorulabilirsin ve ... ve başka şeyler." Son zamanlarda onu incinmiş ve savunmasız görmüştüm ve bu görüntü aklımdan çıkmıyordu. Mesafemi korumam için bir başka nedendi bu.

Yıllar önce dersimi almıştım; insanların bana çok yaklaşmasına asla izin vermemeliydim. Önemseyordum ama çok fazla değil, çünkü er ya da geç onları kaybedecektim. Annemin yeni bir hayat denemesi, sarayında bir Kahin isteyen bir vampir tarafından ayarlanan bir araba bombasıyla sona ermişti. Annem bu işi kabul edemeyecek kadar akıllıydı ama adam kızının mükemmel olacağını düşünüyordu - tabii etrafımda onun ne kadar pislik olduğunu söyleyecek sinir bozucu ebeveynlerim olmasaydı.

Söz konusu vampir Tony, ben her şeyi anlayıp ondan kaçacak kadar büyüdükten sonra, çocukluğumdaki mürebbiyemi de bir öfke nöbetinde işkence ederek öldürmüştü. Diğerlerini ise ya Tony'nin evinde ya da beni arayan hizmetçilerinden bir adım önde olmaya çalışarak oradan oraya taşınırken geride bırakmıştım. Ama nasıl olursa olsun, er ya da geç, etrafıma baktığımda bir anlam ifade eden insanların gittiğini görüyordum. Mesafemi korumanın sonunda herkes için işleri kolaylaştırdığını zor yoldan öğrenmiştim.

Yüzeysel davranın, yeterince uzak durun ve kimse gittiğinizi fark etmesin.

"Bir sorun mu *var, dulceată*?"

"Hayır." Yutkundum. "Yok bir şey. Sadece

keşke ..." "Evet?"

"Keşke biraz izin alabilsen," dedim ona.

Mircea'nın yüzü hala ciddi görünüyordu ama gözleri gülümsüyordu. "Korkarım şu anda bir tatil söz konusu değil."

"Belki de seni rahatlatacak başka bir şey düşünebilirsin."

Amber gözlerinin derinliklerinde bir yerde parladı. "Aklıma birkaç şey geliyor."

Ona bir bakış attım. "Yani, belki bir süre farklı bir şey üzerinde çalışabilirsin? Değişiklik dinlenmek kadar iyidir derler."

Büyüyen kehribar rengi benekler ışığı tutuyor ve ısıtıyor gibiydi. "Denemekten her zaman mutluluk duyarım." Kıvrılmış bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Aklınızda özel bir şey var mıydı?"

Aniden kuruyan dudaklarımı yaladım, beş yüz yıllık deneyimin neler hayal edebileceğini düşünmemeye çalıştım. "Pek sayılmaz."

"O zaman sanırım bunu kanatlandırmamız gerekecek." Beni günahkâr yumuşaklığındaki kanepelerine yasladı ve öptü. Dili benimkine dokunduğunda, beynim aniden her türlü ilginç olasılığı düşünmeye başladı.

Ve sonra kaptan, başarılı inişimizi duyurmak için dahili telefona geldi. Şaşkınlıkla etrafıma bakındım. İnişin farkına bile varmamıştım.

Sesi bana çok benzeyen biri nefes nefese, "Bir süre burada kalabiliriz," dedi.

Mircea ayağa kalkmadan önce beni tekrar, bu sefer hızlıca öptü. "Cezbedici. Ama gitmem gerek."

"Yani, gitmeliyiz."

"Seni güvende tutmak için yanımda getirdim, seni daha fazla tehlikeye atmak için değil." Uzaklaşmaya başladı ama ben kolunu tuttum ve mükemmel örtüsüne birkaç kırıksıklık eklemeyi başardım.

"Tehlike mi? Kardeşini ziyaret ettiğimizi sanıyordum."

"Kalıyorum. Sen burada kalıyorsun. Radu'nun bazı sorunları var ve senin bu sorunlara dahil olmanı istemiyorum."

"Belki yardım edebilirim," dedim ve ayağa kalkmaya başladım. Ancak yapamayacağımı fark ettim.

Aşağıya baktığımda bileğimdeki tanıdık bir gümüş bilezik gördüm. Çekiştirdim ama koltuğun koluna sıkıca tutturulmuştu, pelüş derinin içindeki bir şeye takılmıştı - hissettiğim kadarıyla çerçeveye. Kahretsin, kelepçeleri geri istemeyi unutmuştum!

"Mircea!"

"Bu uzun sürmez ve ben dönene kadar sana iyi bakılacak," dedi. Sonra da çıkıp gitti.

Bağırdım ve kelepçeleri ölümleri uyandıracak kadar yüksek sesle takırdattım ama kimse bana yardım etmeye gelmedi. Vites değiştirmeyi denedim ve kendimi uçağın dışındaki asfaltta buldum - hala

Mircea'nın uzaklaşmasını izlemek için kanepeye yapıştım. Radu'nun nerede yaşadığını bilmiyordum, bu yüzden onu takip edemezdim. Ayrıca kocaman bir mobilyaya zincirlenmiş olmanın pek bir işe yarayacağını düşünmek de zordu.

Öfkeyle uçağa geri döndüm ve bir hayalet içeri girdi. Bu normalde yorum gerektirmezdi, çünkü her zaman başıma gelirdi - durugörü sahibi olmanın sıkıntılarından biri. Ama bu biraz farklıydı çünkü bu hayaleti tanıyordum.

Billy Joe, bir buçuk asır önce öldüğü gösterişli Stetson'ını ve firfırlı gömleğini giyiyordu. Normalde gömlek göze kolayca çarpan parlak bir kıızıdır. Şu anda soluk, soluk bir renkteydi, sanki yıkama hattında çok uzun süre bekletilmiş gibiydi. Sadece enerji seviyesi dibe vurmaya yakın olduğunda bu hale gelirdi.

"Yine başlama," dedim o daha ağzını açmadan. "Ayrılmadan önce seni bulmaya çalıştım. Bir beraberliğe ihtiyacın olduğunu biliyordum." Billy ve benim uzun süredir devam eden bir anlaşmamız vardı; ben ona fazladan enerji veriyordum, o da bana bilgi veriyordu. İkimiz de bu anlaşmadan istediğimiz kadarını elde edemiyorduk ama hiç yoktan iyiydi.

"Haklısın, bir beraberliğe ihtiyacım var ama burada olma sebebim bu değil." Bileğimi fark etti ve kaşlarını çatarak sırtımaya başladı. "Sen ve vampir sapıklaşıyor musunuz?"

"Onu takip etmemi istemedi."

"Yani seni bağladı mı?" Billy güldü. "Önce sen mi aldın?"

Ona ters ters baktım. Bileğimin derisi Mircea'nın bana dokunduğu yerde yandı, içime yayılan akışkan bir sıcaklık yanaklarımın kızarmasına neden oldu. "Günün ve gecenin her saatinde bana uğramak gibi bir alışkanlığın olması sana şu hakkı vermez-"

"Sanırım değil," dedi, sağlam olmayan bir kalça yanağını kanepeye dayayarak. "O yüzden şunları çıkar da gidelim. Yapman gereken önemli bir toplantı var."

"Onlardan nasıl kurtulacağımı bilseydim, çoktan kurtulmuş olurdu," dedim sinanırcasına. "Peki hangi toplantı?"

"Oh, bilmiyorum. Son üç gündür hangisini kurmaya çalışıyorsun?"

An l a m a m bir saniye sürdü. Pritkin, Çember'i buluşmak için rahatsız ediyordu.

Apollo denkleme girdiğinden beri benimle birlikte. Ama aslında bir yere varmasını beklemiyordum. Bir zamanlar kendisi de Çember'in bir üyesi olan Pritkin, beni desteklediği için onlardan ayrılmıştı. Kellesini benimkinin hemen yanındaki tepside istediklerini düşünmüştüm.

"Çember buluşmak mı istiyor? Ne zamandan beri?"

Billy gözlerini devirdi. "Dünden beri. Sen Agnes'in peşinden gittikten kısa bir süre sonra haber geldi. Mesajlarını okumuyor musun?"

"Ne mesajı? Ben hiç mesaj almadım!"

"Pritkin evinize yaklaşık bir düzine kez uğradı ama siz hiç orada değildiniz. O yüzden o kocaman adamla notlar bırakmaya başladı."

"Marco."

"Evet. İşte o."

"Marco onları bana vermedi." Hatta onlardan, Pritkin'den ya da toplantıdan bile bahsetmedi. Onun haklı olduğunu düşünmeye başlamıştım. Bir iletişim sorununuz vardı.

Billy omuz silkti. "Mircea ona yapmamasını emretmiş olmalı."

Mircea'nın bunu yapmayacağını söylemek için ağzımı açtım ama kelimeler ağzımdan çıkmadan tekrar kapattım. Kimi kandırıyordum ki? Mircea kesinlikle *yapardı*.

"Senato kendi kontrolleri altında bir Pythia fikrinden hoşlanıyor," dedim. "Ve eğer Çember ve ben barışırsak-"

"Biraz fazla rahat olabilirsin," diye sözlerini tamamladı Billy.

"Yani Mircea toplantıdan önce beni aradan çıkarmakla görevlendirildi." Aynanın önündeki o sahneyi hatırlayarak yüzümün kızardığını hissettim. Kaybedilmeyecek kadar değerliydim, öyle mi? Onun için çok mu önemliydim?

"Ah, Cass?" Billy bana biraz tuhaf bakıyordu. "Toplantı Dante'nin yerinde -Pritkin ısrar etti. Tarafsız bölgeyle ilgili bir şey. Her neyse, büyücüler gelmeden önce bir saatten az vaktimiz var."

Ayağa kalkmaya çalıştım ama tekrar geri çekildim. "Bir kanepeye zincirlenmiş gibiyim," diye belirttim.

Billy sırtıttı. "Eminim Pritkin seni serbest bırakabilir."

İç çektim. Evet, ama bunu asla unutamayacaktım. "Odasında mı?" İsteksizce sordum.

"Sanırım sığacaksın," dedi Billy neşeyle. "Eğer zorlarsak." İçimi çektim. *Asla*. Ve yer değiştirdim.

Benim gibi Pritkin de kısa süre önce konaklama yerlerini yükseltmişti. Onlar da Eski versiyondan daha genişti ama ne olur ne olmaz diye dışarıdaki koridora indim. Ve büyük deri aksesuarım Marco'nun arkadaşının üstüne düştü. O bir vampirdi ve kanepye uçak yolculuğu için hafif olacak şekilde yapılmıştı, bu yüzden ona zarar vermedi. Yine de bu onu pek mutlu etmedi.

"Marco gelebileceğini söylemişti," dedi ve onu kaldırıp kenara bıraktı. "Ayrıca büyücüyle konuşmana izin verilmeyeceğini de söyledi."

Gözlerim kısıldı. "Kiminle istersem onunla konuşurum," dedim ve kapıyı çalabilmek için kanepeyi sürüklemeye çalıştım.

Bir ayağını en yakın koltuk minderine koydu ve bir cep telefonu çıkardı. "Geri döndü," dedi ben çekiştirip dururken ve hiçbir yere varamazken. "Marco seni yukarı çıkarmamı söyledi," diye bilgilendirildim.

"Sen ve hangi ordu?" Homurdandım. "Ve ayağını kanepemden çek."

Vampir bir an deri uzantıma baktı ve sonra asansöre doğru baktı. Düşünme süreci pek hızlı olmamış gibi görünüyordu ama sonunda doğru sonuca varmıştı: Sığmayacaktı. "Bunu ikiye bölmem gerekecek," dedi diğer ucunu tutarak. "Üzgünüm ama eminim usta size başka bir tane alır."

"Bu Mircea'nın," dedim hemen. "Bu onun kanepesi. Ve ona gerçekten çok bağlı."

Vampir şüpheli görünüyordu. "Kanepeye mi?"

"Bu, BBJ'deki diğer mobilyalarla uyumlu olması için elle boyanmış orijinal bir tasarım. Bunu berbat edersen, bir daha asla eşini bulamazlar. Bir başparmak gibi göze batar. Utanç verici olur."

Uzun bir dakika boyunca birbirimize baktık ve vampir önce göz kırptı. "Efendiyi utandırmak istemem," dedi yavaşça ve cep telefonuna uzandı. Ama ayağını tekrar kanepeye koymayı unutmuştu, bu yüzden güçlü bir hamle yaptım ve kapıya bir kol boyu kadar yaklaştım.

"Hey!" Bir kalp atışında oradaydı, eli kolumdaydı. Ben de kapıyı çalmak yerine tekmeledim. "Yukarı çıkmalısın. Marco öyle söyledi!"

"Marco'ya cehenneme gitmesini söyle!"

Marco merdiven boşluğundan bana, "İnan bana, ben zaten oradayım," diye haber verdi.

Lanet olsun! Kapıyı tekrar tekmelemeye çalıştım ama Marco kanepenin ucundan tuttu ve beni ulaşamayacağım bir yere sürükledi. "Bizimle geliyorsun. Bunu kabullen," dedi bana.

Biz orada dikilip birbirimize bakarken yan odadan yaşlı bir çift çıktı. Adamın üzerinde mavi bir polo tişört ve koltuk altlarından başlayıp dizlerine kadar inen bir çift ekose şort vardı. Kadının üzerinde ise Chippendales hatırası bir tişört, parlak kırmızı bir şort ve ona uygun bir Keds vardı. İkisi de doksan yaşlarında görünüyordu.

"Kanepenizi çekmeniz gerekecek," dedi yaşlı adam. "Hanımla benim asansöre gitmemiz gerekiyor."

"Büfeye erken gitmezseniz yumurtalar kurur," diye onayladı kadın. "Daha fazla yumurta pişirmeliler."

"Adamı duydun," dedim Marco'ya. "Kanepeyi çek."

Marco gözlerini devirdi. "Bu senin lanet olası kanepen. Neden çekmiyorsun?" "Bir bayanla böyle konuşulmaz," dedi yaşlı adam ona. "Peki birazcık Onun gibi bir şey böyle büyük bir kanepeyi yerinden oynatabilir mi?"

"Güçlü çocuklara benziyorsunuz," diye söze karıştı kadın. "Neden benim için hareket ettirmiyorsunuz?" Gözlerini Marco'nun hafifçe paniklemiş görünen arkadaşına dikti.

"Merdivenleri kullan," dedi Marco ona. "Senin için daha iyi olur."

Kaşlarını çattı. "Kalça protezi ameliyatı oldum. Merdiven çıkamıyorum."

"Kız arkadaşına ne yapacağını söyleme!" dedi yaşlı adam, sinirli görünüyordu. "Burası halka açık bir koridor. Yolu bu şekilde kapatamazsın! Bu şeyi hemen kaldırmazsan seni yönetime şikayet edeceğim!"

Yaşlı kadın ona bakıp gülümsedi. "O bir şey değil mi?" diye sordu bana.

"Şövalyelik ölmedi," diye kabul ettim.

"Bu kanepenin taşınmasını mı istiyorsun?" Marco sordu. "Tamamdır."

Beni kaldırdı, kanepeye bıraktı ve bir ucunu çekti. Arkadaşı diğer ucunu tuttu ve iki vampir onu koridorda taşımaya başladı. İkisi de bunu tek başına, muhtemelen tek elle başarabilirdi ama bizim seyircimiz vardı.

Adam ve kadın bizi asansöre kadar takip edip düğmeye bastılar ve sonra hepimiz boş bir araba gelene kadar bekledik. Kapı çaldı ve iki aşk kuşu bindi. Kadın kapıyı tuttu ama ben ona başımı salladım. "Sığmaz."

Marco kanepeden asansöre baktı ve aynı sonuca vardı. Kaşlarını çatarak kanepenin kendi ucunu yere bıraktı, beni bir tarafa kaydırıp ve on üç numara ayağını kanepenin ortasına vurdu. Gürültülü bir çatırtı oldu ve kanepeler tamamen ikiye ayrıldı.

"Aman Tanrım," dedi kadın, ayağını asansörün kapısına sıkıca dayamıştı. Yumurtalar bekleyebilirmiş gibi görünüyordu.

"Oh, Tanrım." Marco'nun arkadaşı gözlerine inanamıyormuş gibi bir ona, bir kanepeye bakıyordu. "Dostum, bunu yapmamalıydın. O özel bir kanepeydi. Lord Mircea'nın en sevdiği kanepeydi!"

"Lord Mircea'nın favori bir kanepesi yok!" Marco ona beni asansöre itmeye çalıştığını söyledi. Ama bağlı olduğum parça hâlâ çok büyüktü, özellikle de iki kişi binmişken.

Marco kelepçelerimin takılı olduğu kanepenin kolunu tutup çekip çıkarmak ister gibi yaptı ama arkadaşı onu durdurdu. "Bunu yapmana izin veremem," dedi ciddi bir şekilde.

Marco bir süre ona baktı. "Ne yapmama izin veremezsin?" diye sordu sonunda.

"Lord Mircea'nın mülküne daha fazla zarar vermenize izin veremem. Bu bir Özel bir kanepeler. Şu deriyi görüyor musun? *Özel olarak boyandı*. Öylece dışarı çıkıp Başka bir tane al, uymasın." Endişeli bir kaş çatmayla parçaları inceledi. "Deri dikiş boyunca yarılmış. Belki tamir edilebilir. Belki biz-"

Önerisini hiç duymadım, çünkü Marco çenesine onu duvara geri gönderecek kadar güçlü bir yumruk indirdi. Vurduğunda duvar sarsıldı ve bir aplik halıya yuvarlanarak parçalara ayrıldı. Vampir

kendisi de pek iyi görünmüyordu, yavaşça kalçalarının üzerine doğru kayıyordu.

Marco ona ters ters baktı. "Bir daha asla otoriteme meydan okuma. Bu detayın başında ben varım. Sana ne söylersem onu yapacaksın." Kanepeye döndü ve kendini topladı.

"Yapma," diye uyardı arkadaşı, yavaşça ayağa kalkarken. "Ne dedin sen?" Marco tekrar ona doğru dönerek usulca sordu. "Dedim ki. Koy. İndir. Yere."

"Tamam." Marco kanepeyi bıraktı ve yaşlı kadının ayağını dikkatlice kapıdan dışarı itti. "Gösteri bitti. Burada görecektir bir şey yok," dedi ve lobinin düğmesine bastı. Asansör kabini uzaklaşır uzaklaşmaz kendini diğer vampire doğru fırlattı.

Ne olacağını biliyordum ve hazırdım. Kanepenin yarısı bütününden çok daha hafifti ve manevra kabiliyeti de daha fazlaydı. Onlar merdiven boşluğuna doğru sendeleyerek, küfrederek ve tırmalayarak ilerlerken ayağa kalktım ve kendimi koridordan aşağıya doğru sürüklemeye başladım.

Normalde vites değiştirdim ama zaten zor bir gece geçirmiştik - dört yüzyıllık bir yolculuk hiç eğlenceli değil - ve sonra uçaktan geri dönmek zorunda kaldım. Bir de pistteki küçük dolambaçlı yol. Berbat durumdaydım. Ve Çember'in başındaki kişiyle tamamen bitkin bir halde buluşmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum.

Pritkin'in kapısını sertçe çaldım. Bu kez kapı açıldığında elinde usturasıyla yarı tıraşlı bir savaş büyücüsüyle karşılaştım. Güzelce ütülenmiş bir pantolon ve üzerine ikinci bir deri gibi oturan kolsuz bir atlet giymişti. Ama bir kez olsun dikkatimi çeken düzgün kolları ve kaslı omuzları değildi. Saçlarıydı.

Kısa sarı yeleli dalga dalga alnına düşüyor ve yakasına değiyordu. Yumuşak görünüyordu. Kontrol altında görünüyordu. *Normal görünüyordu.*

"Saçın." Ona bakakaldım.

Bir elini üzerinde gezdirdi. "Henüz bununla ilgilenme fırsatım olmadı."

"Yapmak zorunda mısın?"

Yeşil gözleri kısıldı. "Nereledeydin?" diye sordu. "Ve neden giyinmedin?"

Cevap vermedim çünkü Marco aniden kaşlarını çatmış ve takım elbisesinde bir yırtıkla karşımdaydı. "Pekâlâ," dedi hafifçe nefes alarak. "Hadi gidelim."

"Mircea'nın beni b ö y l e tartaklamandan hoşlanacağını nasıl düşünürsün?" Pazumu kavrayan ele bakarak sordum.

"Efendi onu yukarıda beklemenizi istiyor." "Onu sen mi çağırdın?"

"Hayır. Gelirsen diye mesaj bırakmış. Sanırım seni tanıyor."

Bunu görmezden geldim. "Ne zamandan beri mesaj iletiyorsun?" Pritkin'e baktım. "Seninkilerden hiçbirini bana vermedi. Billy olmasaydı toplantıdan haberim bile olmayacaktı."

"Mesajlarımı neden ona vermedin?" Pritkin talep etti.

"Billy ve benim bir teorimiz var," dedim ona, "belki de Senato bu konuda pek mutlu değildir-" Durdum çünkü Marco bir eliyle ağzımı kapattı. Pritkin elini çekti ve ikisi birbirini tarttı.

"Henüz yemek yemedim," dedi Marco ona. "Getir onu." Pritkin bana baktı ve sonunda bir şeye bağlı olduğumu fark etti. "Neden bir sandalyeye kelepçelendin?"

"Kanepenin bir parçası," dedim ona.

Asansörün sesi duyuldu ve yaşlı adamla kadın dışarı çıktı. Asansörlerin önündeki hasarlı mobilyaların arasından geçerek koridorda bize doğru yürüdüler, kadın kalçasından dolayı hafifçe topallıyordu. Sonunda bize ulaştılar ve yaşlı adam kaşlarını çatı. "Sana o şeyi çekmeni söylediğimi sanıyordum," dedi huysuzca. "İlacımı unutmuşum. Kahvaltıyla birlikte almam gerekiyor yoksa bütün gün berbat oluyorum. Ve kanepeniz kapımı kapatıyor."

Marco bir dakika gözlerini kapadı ve sonra kanepeyi aldı. Zincirlendiğim kolu kırdı ve bana uzattı. Sonra yaşlı çift onu büyük gözlerle izlerken geri kalanını küçük parçalara ayırmaya devam etti.

Neredeyse bitirmişti ki, oldukça hırpalanmış görünen arkadaşı merdiven boşluğundan koşarak çıktı ve yanında bir güvenlik görevlisi vardı. Otel bir vampire ait olduğu ve başka bir vampir tarafından yönetildiği için, güvenlik güçlerinin çoğunun da yaşam mücadelesi verenler arasında olması çok şaşırtıcı değil.

"Ben onun korumasıyım!" Altı vampir ü z e r i n e çullanırken Marco onlara bağırdı.

"Anlamıyorsunuz, o tehlikede!"

"Uh-huh," dedi devriyenin lideri, yaşlı çifte bakarak. "Görünüşe göre tam zamanında gelmişiz."

"Söyle ona!" Marco bana emretti.

Ağzımı açtım ve sonra tekrar kapattım. Marco, Mircea'nın Washington Eyaleti'ndeki mahkemesinden getirildiği için Vegas'a yeni gelmişti. Sonuç olarak, kumarhane çalışanlarının çoğu onu henüz tanımıyordu. Şansım yaver giderse, Çember'le görüşmem bitene kadar muhafızlar onun kimliğini teyit edemeyeceklerdi. Onu sürükleyerek götürürlerken sessizce orada durdum, o ise kısık gözlerle bana bakıyordu.

"Kusura bakmayın," diyordu güvenlik şefi yaşlı çifte. Yaşlı kadın umutla, "Bize bir büfe hazırlayabilirsiniz," dedi.

"Aynen öyle," diye onayladı yaşlı adam. "Bir adam ilaçlarını bile alamıyorsa yanlış bir şeyler var demektir."

"Ne haltlar dönüyor burada?" Pritkin talep etti.

Kelepçeli kolumu uzattım. "Şunu çıkar da sana bilgi vereyim."

Beşinci Bölüm

Yarım saat sonra, Dante'nin lobisinde durmuş bir sarışın tarafından tokatlanıyordum. İlk defa, Pritkin değildi. "Kes şunu!" Yanımdaki söğüt gibi yaratık ellerimi tokatladı. Terli avuçlarımı elbisemin eteklerine gizlice silmeye çalışıyordum ama sanırım yeterince ince davranamamıştım.

Yakınlarda biri burnunu çekmeye başlayınca "Hiçbir yerim acımıyor," dedim. Etrafıma bakındım ama tek gördüğüm otel lobisinin karşısındaki çekik gözlü gruptu. Kalabalığın arasına karışmaya çalışarak ikişer üçer içeri doluyorlardı. Ancak Dante'nin çalışanlarının payetli şeytan kıyafetlerinden dominatris kıyafetlerine kadar her şeyi giymiş olmalarına rağmen, pek de iyi durumda değillerdi.

Dışarıdaki sıcaklığın termometreleri parçalamakla tehdit etmesine rağmen giydikleri ağır paltolar olabilir. Söz konusu paltoların altındaki uğursuz şişkinlikler de olabilir. Ya da belki de hepsinin birini öldürmeyi çok istiyormuş gibi görünmeleriyle bir ilgisi vardı. O kişi ben olacağım için, birkaç ter lekesinin affedilebilir olduğunu düşündüm. Augustine'in aynı fikirde olmaması çok kötü.

"Son yarattığımı geri getirme şeklinden sonra mı?" diye burnunu çekti. "Benimle konuşma bile."

Suçluluk duygusuyla ayaklarımı kaydırdım. Augustine işine oldukça önem veren bir elbise tasarımcısıydı. Bu yüzden benim için dikiği ve birkaç kaçınılmaz rezalete maruz kalan son elbisenin kalıntılarını bir çöp torbasına doldurmuş ve bir çöp konteynerine saklamıştım. Her nasılsa, yine de yerini bulmuştu. Yarım saat önce, nefes nefese ve bu toplantıda giyecek bir şeyler bulma umuduyla kumarhane kordonundaki dükkanına geldiğim de, zavallı, yırtık pırtık kalıntıları göstermişti.

Augustine hazır giyimin benim için fazla iyi olduğunu açıkça belirtmiş ve dışarı fırlamıştı. Ancak yarım dakika sonra, kendi kendini atayan yeni asistanım Sal onu dışı dolu bir gülümsemeyle çalışma odasına geri götürdüğünde tekrar içeri girmek zorunda kalmıştı. Anlaşılan Mircea'nın tüm aileyi bu toplantıyı kaçırmamı tercih ettiği konusunda uyaracak zamanı olmamıştı. Ve Sal, hepimizi Çember'in önünde utandırmama izin vermeyecekti.

Elbisemi almıştım - zengin yeşil kadife, beni belli belirsiz

Scarlett O'Hara'nın perdelerini giyiyordum - ancak onu sürükleyip buraya koşacak kadar zamanım vardı. Augustine'in eseri olduğu için sürekli bir şeye dönüşmesini ya da beni ısırma çalışmasını bekliyordum ama şimdiye kadar ilginç bir şey yapmamıştı. Beni daha sofistike göstermek için elinden geleni yapmak dışında.

İşi başından aşkındı.

Hiçbir şey 1.80'lik bedenimi heykelsi bir görünüme kavuşturamazdı, makyajımı tazelemeye fırsatım olmamıştı ve uçuşan buklelerimi saç spreyiyle ehlileştirmeye çalışmam başıma kask geçirmeme neden olmuştu. Bunun bir önemi yoktu: Çember nasıl göründüğümü zaten biliyordu. Kaç tane aranıyor posterini gönderdiklerini düşünürsek, bilmeliydiler de.

Otel müdürü Casanova kaşlarını çatarak yaklaştı. İspanyol yakışıklılığını ortaya çıkaran buğday rengi takım elbisesi içinde her zamanki gibi şık görünüyordu ve sanki onun için dikilmiş gibiydi, ki muhtemelen öyleydi. Bana bir bardak verdi ve ters baktı. "Sorun nedir? Korsen çok mu sıkı?"

"Korse giymiyorum." Augustine ilk kez beni boğmaya çalışmaktan kaçınmıştı.

"O zaman biraz daha az düşecekmiş gibi görünmeye çalışır mısın? Bir güç aurası yansıtır olmanız gerekiyor."

Şampanyayı aldım ama elim titrediği için birkaç damlası üstüme döküldü. "Deniyorum!" Birisi usulca ağlamaya başladığında tısladım. "Bu da ne böyle?"

"Biz, alevler içinde kalıyoruz," dedi Casanova ve geldiği gibi aniden gitti.

Augustine biraz kendini beğenmiş görünüyordu. "Tamam, ne yaptın?" Ben talep ettim. "Buna sigorta diyelim," dedi şifreli bir şekilde, daha fazla deri hendek ceket giyen

"turistler" kapıdan içeri süzüldü. Onlar savaş büyücüleriydi, Çember'in Polis gücü, FBI ve CIA'nın hepsi tek bir manyak pakette toplanmıştı. Önlem olarak en azından birkaç tanesini etrafta görmeyi bekliyordum. Bu birkaç taneden daha fazlaydı.

Hızlı bir görsel araştırma yaptım ve bir sorunumuz olabileceğine karar verdim. Çünkü Pritkin'in yaptığı anlaşmada her iki tarafın da toplantıda bir düzineden fazla üyesi olamayacağı açıkça belirtilmişti. Bizimkiler odanın etrafına dağılmıştı, çoğu Casanova'dan ödünç alınmış vampirlerdi. Büyücüler de dağılmıştı ve etraftaki gerçek turistlerden emin olmak biraz zor olsa da, ben

bir düzineden fazla saydığımından oldukça emindim. Başka bir üçlü kayıtsızca içeri girerken, bunu kesinlikle kesinleştirmeye karar verdim.

Bir gün beni düzenli olarak öldürmeye çalışmayan müttefikler bulacaktım. Güzel, güzel bir gün.

Augustine'in diğer tarafında yanımda oturan güzel esmer cadı Francoise rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Pritkin, buradasın, değil mi?" diye sordu, Fransız aksanı her zamankinden daha belirgindi. Bu gergin olduğu anlamına geliyordu. Muhtemelen İngilizce'de hâlâ biraz sorun yaşasa da, benim kadar iyi sayabiliyordu.

"Evet."

"Onu göremiyorum."

"Mesele de bu zaten."

Pritkin'in yanımda olmasını tercih ederdim, eğer bu da Çember'le yaşadığım diğer tüm karşılaşmalar gibi olursa diye. Ama daha fazla hareket özgürlüğü olursa genel senaryoyu daha iyi izleyebileceğini savunmuştu. Francoise, işler kontrolden çıkarsa geçici olarak müdahale etmek için oradaydı.

Ona hiçbir şey için söylemezdim ama bu beni daha iyi hissettirmedi. Onun yeteneğinden şüphe etmiyordum ama gerçek şu ki Çember kurallara göre oynamıyordu. Bazen, herhangi bir kuralları *olduğunu* bile düşünmüyordum. Ve onlar sözde iyi adamlardı. Başımın hep belada olmasına şaşmamalı.

"Çok fazla büyücü var," diye mırıldandı Francoise, iki büyücünün daha yaşayanlar diyarını yeraltı dünyasından ayıran köprüden geçmekte olduğu girişe bir bakış atarak. Altlarında, birkaç Charon, Styx'i ya da Styx'in ne olduğunu bilmeyen turistlerle dolu tekneleri yüzdürüyordu. Tatilciler gülerek suya bozuk para atıyor ve feribotçuya para ödemekle ilgili olağan şakalarını yapıyorlardı.

"Normlarla çevrili bir şeyi denemezler," dedim, ondan çok kendimi ikna etmek için.

"Zey zaten bir şeyler deniyor!" dedi, kaşlarını çatarak, iyi bir lider tarafından neşelenilmeye fena halde ihtiyacı olan biri gibi. Ben de biraz öyle hissediyordum; ne yazık ki sorumlu kişi bendim.

"Saldırmalarını beklemeyi mi planlıyorsun?" Pritkin'in sesi kulağımda yankılanıyordu. İletişim kurmamızı sağlamak için bir tür büyü yapmıştı ya da öyle söylemişti. Kulak misafiri olmak için bunu kullanacağını bilmeliydim.

"Eğer gidersem, o zaman ne olacak?" Makul bir şekilde sordum.

"Çember'e ihtiyacımız var." "Ve sana canlı ihtiyacımız var!"

"Henüz bir şey yapmadılar."

"Bizi kandırmak dışında," dedi Pritkin o küçük kelimelerle açıklayayım sesiyle. "Bir düzine demiştik; bunun iki katından fazlasını saydım. Ve eğer bir sözlerini tutmazlarsa, neden bir başkasını tutmasınlar? Tekrar denememiz gerekecek."

"Peki ya tekrar görüşmeyi reddederlerse?" Beni zaten sevmiyorlardı; kasıtlı bir tersleme bardağı taşıran son damla olabilirdi. Eğer barışacaksak, birinin risk alması ve biraz güven göstermesi gerekiyordu. Ve bu onlar olacak gibi görünmüyordu.

"Bayan Palmer. . ."

"Bana Cassie diyeceğin konusunda anlaştığımızı sanıyordum." "Sana söylemek istediğim birkaç şey var. Şimdi çık oradan!" "Bir sorun çıkarsa dışarı çıkacağım," diye söz verdim.

"Eğer bir boş bomba patlatırlarsa, yer değiştiremezsiniz!"

"Bunu konuşmuştuk," diye hatırlattım ona. "Eğer boş bir bomba kullanırlarsa, kendilerinin de dahil olmak üzere bölgedeki tüm büyüleri iptal edecek ve Casanova'nın adamları onları silip süpürecek. Saunders'la sadece birkaç dakika konuşmak istiyorum."

"O burada değil! Onun yerine teğmenlerinden birini gönderdi. Richardson. Az önce geldi."

Ve tabii ki üç büyücü sürüden ayrılıp bana doğru gelmeye başladı. Hangisinin yetkili olduğunu sormama gerek yoktu. Ortadaki adam orta yaşlı ve seçkin görünümlüydü, şaşırtıcı derecede mavi gözleri ve yüksek alnından geriye doğru taranmış kırışmış kumral saçları vardı. Düzgün gri çizgili bir takım elbise giymiş ve parlak mavi bir kravat takmıştı. Bir savaşıdan çok bir diplomata benziyordu. Belki de gerçekten konuşmak niyetindeydiler.

"Hemen çık dışarı!" Pritkin öfkeli bir sesle tekrarladı.

"Eğer gidersem, o zaman ne olacak?" Fısıldadım. "B planımız yok."

"Ve eğer ölürsen, asla bir tane oluşturma şansımız olmayacak!"

"Lanet olsun, Pritkin. Çember'e ihtiyacımız var!" Cevap vermedi. Belki de Richardson ve soğuk gözlü dostları geldiği içindir.

"Taraf başına on ikiden fazla olmayacağı konusunda anlaştığımızı sanıyordum," dedim ve hemen sözümü geri almak istedim. Bu kadar şüpheli bir başlangıç yapmayı planlamamıştım. Bu buluşma bir ay önce gerçekleşmiş olsaydı, farklı bir şekilde ele alırdım. Ama haftalar boyunca sürekli kaçmak, neredeyse ölmek ve sık sık ihanete uğramak her zamanki savunmacı tavrımı düşmanca bir paranoyaya yaklaştıracak kadar keskinleştirmişti.

Richardson yine de sinirlenmiş görünmüyordu. "Tarafsız bir yerde buluşmuş olsaydık, anlaşmaya sadık kalırdık. Ama burası" -Dante'nin lobisinin gotik kasvetini göstermek için elini uzattı- "tarafsız bir yer değil."

"Burası halka açık bir yer! Ve eğer bir itirazınız varsa, bunu daha önce dile getirebilirdiniz!"

"Efendinize ait olan ve onun hizmetkârları tarafından işletilen halka açık bir yer." "Benim bir sahibim yok."

Küçümseyerek gülümsedi. "Vampirler de öyle diyor. Senden övgüyle bahsediyorlar." Bu bir iltifat gibi gelmedi.

"Ama sen onlara inanmıyorsun."

Cevap vermek yerine, "Bana Nicholas'tan bahset," dedi.

Cevap vermem bir saniye sürdü çünkü Nick'i sadece isminin kısaltılmış haliyle tanıyordum. Pritkin'in savaş büyücüsü tanıdıklarından biriydi, Çember'e karşı gelmiş ama benim tarafıma katılmamıştı. Kendi tarafını tercih etmişti.

Artemis'in büyüsünün çevirisini içeren tek kitabı Nick'in elinde bırakan ve Pritkin'i kitabı güvende tutmak için onu öldürmeye zorlayan karmaşık olaylar dizisini nasıl açıklayacağımı düşünerek durakladım. Nick ve Richardson'ın arkadaş olmadıklarını umuyordum. "Kodeksi kendi amaçları için kullanacaktı," dedim sonunda.

"Evet, bize öyle söylendi. Ne yazık ki bu konuda en ufak bir kanıt yok. Tabii hala sizde değilse? Bir sayfa bile-"

"Yanmıştı."

Richardson dudaklarını büzdü. "Ne talihsizlik."

"Pritkin gerekeni yaptı-" "Emirleriniz
üzerine."

Konuyu tartışmaya başladım ama hiçbir şey söylemeden çenemi kapattım. Nick'in ölüm emrini ben vermemiştim ama Pritkin'in nasıl çalıştığını ve çözümünün ne olabileceğini biliyordum. Ve onu durdurmak için hiçbir girişimde bulunmamıştım. Bu, bugünlerde vicdanımı rahatsız eden pek çok karardan biriydi ama yine de başka bir alternatif göremiyordum. Eğer Nick başarılı olsaydı, şu anda hepimiz ölmüş olacaktık, muhtemelen o bile.

"İster inanın ister inanmayın, biz yapmamız gerekeni yaptık," dedim ona.

Richardson elini uzatarak, "Hepimizin var," dedi yumuşak bir sesle.

Bu konuşma umduğum kadar iyi gitmiyordu ama en azından konuşuyorduk. Bu bir başlangıçtı.

Eli sıcak ve hafif nemliydi ve tutuşu sıkıydı - biraz fazla sıkıydı. Beni kendine yaklaştırırken parmakları sıkılaştı ve sanki özel bir şey söyleyecekmiş gibi başını eğdi. Ama duyduğum tek şey, tenimde keskin bir ürperti yaratan alçak sesli bir büyüydü.

"Nick benim oğlumdu," dedi nazikçe.

Ona baktım ve daha önce fark etmem gereken benzerliği gördüm.

-Kumral saçları Nick'inkinden daha koyu ama aynı doğal dalgaya sahipti ve gözleri, ışık doğru olduğunda şaşırtıcı derecede yarı saydam, kenarları ise safır kadar koyu renkteydi. Ve yüz ifadesi, konuşmaya gelmediğini sanki bağırarak söylemiş kadar netti.

Francoise bir büyü mırıldandı ama daha sözünü bitiremeden Richardson bir elini savurdu ve Francoise uçtu gitti. Casanova'nın güvenlik ekibinden iki kişi ilerlemeye başladı ama yanımızdaki büyücüler onların geçemeyeceği bir kalkan oluşturdular. Bu uzun sürmeyecekti ama sürmesine de gerek yoktu. Richardson uzandı ve vahşi bir hareketle havayı yırttı.

Kumarhanenin lobisinin karanlığı, halıdaki yamalı alanları ve köşelerdeki gizli hoparlörleri vurgulayan buz mavisi ışıkla aniden parladı. Richardson'ın gözlerini olduğundan bile daha parlak ve soğuk hale getirirken, yüzündeki tüm insani renkleri de siliyordu. Yer değiştirmeye çalıştım ama hiçbir şey olmadı. Geri çektim ama tutuşu çeliğe dönüşmüştü.

"Birbirimize ihtiyacımız var," diye hatırlattım ona. "Bunu yapmak istemezsin!"

Yüzü gülümsemeye hiç benzemeyen bir ifade aldı. "Oh, ama gerçekten istediğimi düşünüyorum."

Bir hareket gözüme çarptı ve Pritkin'in ikinci kat balkonundan aşağı atladığını görmek için tam zamanında yukarı baktım. Ama artık çok geçti. Richardson beni kendisine doğru çekti, bir kol belimi sardı ve biz yok olduk.

Etrafımızdaki tanıdık enerji sıçrama tüneline görür görmez ne olduğunu anladım, gerçi midemdeki his -yükselme, alçalma, biraz uçmak gibi, ama çok daha korkunç-yeterli olabilirdi. Bir ley hattının yüzeyini sıyrırıyorduk, büyücülerin dünyalar çarpıştığında ortaya çıkan güç nehirleri için kullandıkları bir terim: bizimki, iblis diyarları, Faerie veya diğer yüzlercesi.

Her iki tarafta da birkaç futbol sahası genişliğinde parıldayan mavi bir deniz vardı; robin yumurtasından safire kadar binlerce ton, elektrikli bir okyanus gibi birbirine akıyordu. Önde ve arkada, enerji parıldıyor ve saf gücün ısıtılı bantları boyunca dans ediyor, sonsuz bir kaybolma noktasına doğru uzanıyordu. Bu sakın bir görüntü değildi: her yerde mavi tonlu şimşeklerin düğümleri ve kıvrımları, bir zamanlar birinin bana açıkladığı gibi, tektonik bir sürüklenmedeki magma gibi savruluyordu.

Büyücüler uzun zaman önce bu metafiziksel sıcak noktaların yüzeyinde nasıl gezineceklerini, bir noktadan diğerine hızla seyahat etmek için akımlarında nasıl sörf yapacaklarını öğrenmişlerdi. Hatlar her yere gitmiyordu; trenlerin, uçakların ve otomobillerin büyücüler tarafından hâlâ kullanılıyor olmasının bir nedeni de buydu. Bir diğeri ise çoğu insanın bu uhrevi otoyol sisteminde gezinmek için yeterince güçlü kalkanlara sahip olmamasıydı. Onlar olmadan, bir ley hattının enerjisi bir insanı saniyeler içinde toza dönüştürebilirdi.

"Vardiya, lanet olsun!" Pritkin'in sesi kulağımda yankılandı, bağlantı statik ve zayıftı.

Evet. Sanki bu hiç aklıma gelmezdi. Akıp giden canlı renk akışına dik dik baktım ve keşke ben de bağırabilseydim diye düşündüm. Ama Richardson iletişim kurabildiğimizi öğrenirse, muhtemelen bunu engellemenin bir yolunu bulurdu. Pritkin'le olan zayıf bağımlı korumanın tek yolu çenemi kapalı tutmaktı.

"Cassie! Beni duyabiliyor musun?"

Bir şeyler söylemem gerektiğini fark ettim. Sorunun ne olduğunu bilmezse bana yardım edemezdi. "Neden vardiya değiştiremiyorum?" Richardson'a sordum.

"Yer değiştiremiyor musun?" Pritkin tekrarladı. Sesi kötü ayarlanmış bir radyo gibi gidip geliyordu ve beni duyduğundan emin değildim.

"Çünkü *yer değiştirememem* mantıklı değil," diye cesaret edebildiğim kadar yüksek sesle tekrarladım. "Ve bana bir null bombası kullandığını söyleme, çünkü o zaman kalkanların çalışmazdı. Şimdiye kadar ikimiz de ölmüş olurduk."

Richardson garip bir şekilde "Boş ağ kullandım," dedi. Sanki bizi tüketmek için elinden geleni yapan büyülü bir nehirde savrulmak yerine öğle yemeğinde sohbet ediyormuşuz gibi konuşuyordu. "Gasp ettiğin güç sana yardım etmeyecek."

"Boş bir ağ mı?" Birinin ipucunu anlamasını umarak sordum. Adını bile duymadığım bir şeyle savaşmak biraz zordu.

Şaşkınlık içinde Richardson beni bilgilendirdi. "Bir bomba boş etkiyi dışarıya yansıtmak için tasarlanmıştır -örneğin bir savaşı durdurmak için. Ağ ise tam tersini yapar, gücü içe doğru, daha sınırlı bir yüzeye -bu durumda sizin vücudunuza-yansıtır." Sesi kendinden oldukça memnun geliyordu; ağın onun fikri olduğunu varsaydım. "Büyünüze erişme yeteneğinizi engeller ama etrafınızdaki kimsenin büyüüne müdahale etmez."

Pritkin en sevdiği küfürlerden birini kullandı, ben de Richardson'ın yalan söylemediğini anladım. "Hâlâ Chaco Kanyonu hattında mısınız?" Pritkin sanki ben biliyormuşum gibi sordu. Çoğu vampir ateşten nehirleri dolaşmak için eğlenceli bir yol olarak görmediğinden, ley hattı yolculuğunun yarı heyecanını, yarı dehşetini ancak son zamanlarda deneyimlemiştim. Tony onları hiç kullanmamıştı ve sonuç olarak tüm giriş ve çıkışları bilmiyordum. Kesişen farklı dünyaların atmosferlerindeki farklılıklar nedeniyle farklı renkler yarattığını biliyordum ama hangi rengin nereye gittiğini bilmeye başlamamıştım bile.

Zaten cevap verme şansım da olmayacaktı çünkü tam önümüzde bir güneş patlaması gibi bir güç patlaması oldu. Kontrolten çıkmış bir şekilde dönerken, belimdeki kol sarsılarak sıkılaştı ve neredeyse havamı kesiyordu. Merkezkaç kuvvetleri, kalın güç bantlarının büyücüleri kendi metro versiyonlarından dışarı itmeye yardımcı olduğu hatların sınırlarında daha büyüktü. Ama biz gitmiyorduk. Beni esir alan kişi, akıntının ortasına geri dönmeden önce kontrolü yeniden ele geçirme fırsatını kullanmıştı sadece.

"Tüm bu mavilik kör edici," dedim nefes nefese. "Nasıl görebiliyorsun bilmiyorum

gezinmek için."

Pritkin, "Seni MAGIC'e götürüyor," diye onayladı.

"Evet, Chaco Kanyonu Hattı'ndayız, MAGIC'e gidiyoruz, orada işlediği suçlar için yargılanacak. Bilmek istediğin başka bir şey var mı John?" Richardson kibarca sordu.

"Bizi duyamaz," dedi Pritkin hızlıca. "Sizin yorumlarınıza dayanarak tahmin yürütüyor. Pek de incelikli değillerdi."

Kusuruma bakmayın, söylemedim.

"Seni MAGIC'e götürmesine izin veremezsin," diye devam etti Pritkin. "Çember'in hücrelerine girdiğinde seni oradan çıkarmak neredeyse imkânsız olacak. Bir şaşırtmaca yaratacağım. Bu fırsatı onu hattın dışına çıkmaya zorlamak için kullan, ben de seni takip edeyim."

Haklısın. Çünkü bir ley hattında tek başıma sadece bir kez ilerlemiştim ve o da yapay bir kalkan kullanarak olmuştu çünkü benimkiler bu tür bir strese asla dayanamazdı. Neredeyse kendimi öldürtüyordum ve bu da etkisiz hale getirebileceğim bir savaş büyücüsü olmadan olmuştu - fiziksel olarak mümkün olsa bile bayıltamayacağım biri, çünkü o zaman kalkanları gider ve ikimiz de ölürdük. Aynı şey Pritkin'in "dikkatinin dağılması" konsantrasyonunu kaybetmesine neden olursa da geçerliydi.

"Söylesene, kafanda bu planlar gerçekten işe yarayacakmış gibi duruyor mu?" diye sordum.

Richardson kahkaha olabilecek bir ses çıkardı. "Sadece yap şunu!" Pritkin tersledi.

Onu görmezden geldim. MAGIC'e gidiyorsak kızarma riskini göze alamazdım. Çünkü evet, orası büyücülerin kalesiydi ama aynı zamanda vampirlerin de kalesiydi. Konsolos benden pek hoşlanmasa da beni potansiyel olarak yararlı bir araç olarak görüyordu ve vampir terimleriyle bu sevgiden daha iyiydi. Şimdiye kadar Casanova Senato'yu kaçırıldığım konusunda bilgilendirmiş olmalıydı ve hiçbiri bu konuda yavaş davranmıyordu. MAGIC'e vardığımızda Richardson umduğundan fazlasını bulabilirdi.

Richardson'a haber vermeden bunu Pritkin'e söyleyemeyeceğime göre, zamanı Konsolos'un hayatımı kurtarmak için ne talep edeceğini hesaplamaya başlamak için kullandım. Onun da yararına olsa bile bunu bedavaya almamın imkânı yoktu. Oyun böyle oynanmazdı.

Birkaç dakika sonra Richardson bizi tekrar hattın kenarına doğru yönlendirmeye başladı. Kendimi genellikle yolculuğun en sarsıntılı kısmı için hazırladım, ki bu iyi bir şeye dönüştü. Çünkü daha çıkmaya başlamamıştık ki kalkanlarına çarpan bir şey etrafımızdakileri titretti.

Bir an için bunun başka bir işaret fişeği olduğunu düşündüm, ta ki önümde tuhaf bir şekilde çarpıtılmış bir yüz belirene kadar. Suyun altında çekilmiş bir fotoğraf gibi sıçrayan mavi ışıkla yıkanıyordu ve büyücünün kalkanlarına cam bir baloncuga bastırılmış gibi sıkıştırılmıştı. Ama vahşi sarı saçları ve öfkeli yeşil gözleri her zamanki gibiydi.

Kahretsin.

Büyücü bir an için Pritkin'e baktı, anlaşılan benim kadar şaşırmıştı, sonra kaşlarını çattı ve bizi sertçe sola doğru itti. Hattın kenarı boyunca uzanan kalın bir güç bandından sektik ve diğer tarafa geri döndük. Az önce bulduğumuz yere doğru dalıştan kalkmaya çalışan Pritkin'in yanından geçerken Richardson ortağımın kalkanlarında bomba gibi patlayan bir büyü fırlattı.

Pritkin'in kalkanlarının devre dışı kalmasının ne anlama geldiğini bildiğim için çığlık attım. Ama daha patlamanın etkisi geçmeden, bizi neredeyse hattın dışına itecek kadar sert bir şekilde tekrar üzerimize sürdü. Ne yazık ki Richardson çabuk toparlanıp karşılık verdi ve Pritkin'in koruma balonunu o kadar uzağa fırlattı ki, zıplayan mavi girdabın arasında gözden kayboldu.

"Pritkin! Defol git buradan!" Bağırdım, kurnazlığa ihtiyacım kalmamıştı. Cevap alamadım. Bir kez olsun mantıklı davranıp geri çekilmesini umuyordum. Aksi takdirde ciddi bir dezavantajı olacaktı. Richardson'a kalkanlarını parçalayıp ikimizi de öldürme riskini göze alacak kadar sert vuramazdı ama büyücü ona cezasız bir şekilde saldırabilirdi.

Büyücüler diyelim. Bir titreşim gözüme çarptı ve arkamıza baktığımda enerji akışında köpekbalıklarının suyu yarması gibi bir düzine ya da daha fazla dalgalanma gördüm. Ve sol tarafta, tüm bu renk cümbüşüne karşı karanlık bir şey belirdi. Richardson'a ipucu veririm diye bilerek doğrudan bakmadım. O görmedi ama anlaşılan bizi takip eden büyücülerden biri görmüştü. Pritkin'in kalkanlarına çarparak patlamak üzere mavi yerine kırmızı bir enerji ışını geçti.

"Hayır!" Richardson bağırdı. "Çizginin içinde olmaz!"

Kimse ona dikkat etmedi. İki patlama daha çığlık atarak yanımızdan geçti.

Daha sonra, son saniyede kaçan Pritkin'i zar zor ıskaladı. Büyüleri aşağıdaki güç nehrine doğru patlamaya bıraktı.

Ne yaptıklarını görmedim - çok hızlı hareket ediyorduk ve neredeyse hemen ötelerindeydik - ama hissettim. Hat etrafımızda titredi ve dalgalandı ve bir dakika önce düz ve az çok sabit olan enerji bantları aniden yolumuz boyunca yay çizmeye başladı. Ley hattının zaten tehlikeli olan akışı azgın bir sele dönüştü ve bizi bir kasırganın içindeki toz zerrecikleri gibi savurdu. Biz kontrolsüzce dönerken, yuvarlanırken ve sallanırken, vahşi güç akımları üzerinde yüzerken, yıldırım ya da aynı derecede enerjik bir şey büyücünün kalkanlarından kıvılcım çıkardı.

Pritkin'in mavi bir alev kulesi tarafından mızraklanmaktan zar zor kurtulduğunu gördüm. Ama bir ev büyüklüğündeki ateşten bir kemerin altına eğildi ve alevler onun yanından geçti. Biz o kadar şanslı değildik. Richardson tam önümüzde patlayan bir kütleden kaçmak için direksiyonu kırdı ve çarpmanın şiddetiyle kemiklerimde yankılanan bir diğere çarptı.

Parlayan çizgiler ve garip ışık girdapları etrafımızda kıvrıldı. Bir an için tek görebildiğim her yerde patlayan, koruma balonumuzu asit gibi yakan güç patlamalarıydı, büyücü ani, şiddetli bir hareket yapıp bizi serbest bırakmadan önce. Akıntı bizi hattın kenarına savurdu, burada kalın bir güç bandı bizi bir kez daha geriye, doğrudan tüm çatlakların büyükbabasının yoluna fırlattı.

Kızgın mavi bir ateş sütunu hattın genişliğinin yarısını kapladı. Dış kabuğa ulaştığımızda gelgitli bir enerji dalgası üzerime hücum etti ve sonra kör edici bir parlaklığa dönüştü. Hiçbir şey göremiyordum, mavi-beyaz ışık görüşümü ve beynimi dolduruyordu, bunaltıcı ve dayanılmazdı.

Gözlerim yavaşça parlamanın içini gösterecek şekilde ayarlandı. Güç, Richardson'ın kalan kalkanlarından birkaç saniyede bir parçalar koparan parlak mavi-beyaz akıntılar halinde her yere yayılıyordu. Bu hızla daha fazla dayanamazlardı ve onlar yok olur olmaz biz de yok olacaktık.

Richardson da aynı şeyi düşünmüş olmalı ki kollarımı belinden ayırmaya başladı. "Duruşma olmayacağı için üzgünüm," dedi ben debelenip dururken. "Hayatın için yalvarmanı duymayı dört gözle bekliyordum."

Yumruklarım takım elbisesinin içinde sıkıştı, tutunmaya çalıştım ama o yumruklarımı çözdü ve ellerini bileklerime doladı. "Lütfen! Bunu yapamazsın!" Çılgılık attım, benim

gözlerini dışarıdaki ateş duvarına dikti.

"Sanırım bu kadarı yeterli olacak," dedi üzüntüyle. Ve acımasız bir itiş kakışla beni geriye, alevin tam kalbine doğru uçurdu.

Altıncı Bölüm

Çılgılığım boğazımda düğümlenirken gerçeklik kayboldu ve o kadar saf bir acı tarafından tüketildim ki her şeyi ele geçirdi: bedenimi, düşüncelerimi, hatta adımları bile. Beni boğmakla tehdit eden panik içinde nefes almaya çalıştım ama artık ciğerlerimin olup olmadığını bile söyleyemiyordum. Hissetmek, görmek, *bir şeyler* yapmak için çaresizce uzanmaya çalıştım, ama hala bir elim varsa bile hiçbir şeye temas etmiyordu. Uzun bir an için gerçekten öldüğümü sandım.

Ve sonra bitti.

Acı bir nefesle diğeri arasında kayboldu ve beni sarsılmış ve kafam çok ama çok karışık bir halde bıraktı. Nefes nefese kalmıştım ve tadı yanılttı, keskin ve acıydı ama nefes alabiliyordum. Başım dönüyordu, sinirlerim bir esrarkeşinki gibi kekeliyordu ve kalbimi parmak uçlarımda hissedebiliyordum. Ama artık kaslarımın kemiklerimden koptuğunu hissetmiyordum, bu da bir artı sayılırdı.

Gözlerimi açma riskini göze aldım ve inançsızlıkla işaretlenmemiş ellerime, her nedense yakılmayan bedenime baktım. Ama gözlerim parlamanın içindeki yoğun ışığa alıştığında, nedenini merak etmeme gerek kalmadı. Tanıdık bir altın rengi pus her yanıma sarmış, sıçrayan mavi alana karşı iterek onu geride tutuyordu.

Alan Agnes'in çalınan koğuşu şeklindeydi, annemin ölmeden önce bana verdiği koğuş. Sadece Pythias'lara ya da onların varislerine verilmişti ve Çember'in kolektif enerjisinden güç alacak şekilde tasarlanmıştı. Bu artık doğru değildi - erken emeklilik planlarına engel olabileceğini fark ettikleri anda benimle ilişkilerini kesmişlerdi - ama bir arkadaşım b u n u düzeltmeyi başarmıştı. Onu, o büyüklükte mevcut olan tek güç kaynağından, yani ofisimdeki enerjiden çekecek şekilde ayarlamıştı.

Eğer null net çalışmayı durdurmuş olsaydı, buradan çıkmamı sağlayacak olan aynı güç havuzuydu. Tekrar erişmeye çalıştım ama hiçbir yere varamadım. Yine de koğuş daha önce hiç görmediğim kadar parlak, neredeyse kör edici bir altın ışıkla yanıyordu. Şu anda nedenini pek önemsemediğime karar verdim, sadece bunun için minnettardım.

Özellikle de çatlağın Richardson'ın kalkanlarına ne yaptığını düşünürsek.

Saf enerji sütunu, sanki orada hiç yokmuş gibi kalan korumasını yırtıp geçti. Bir an için ışık onu haleledi, her kirpiği, özel dikim takım elbisesinin her dikişi, burun köprüsündeki her hayalet çil açıkça görülebiliyordu. Çığlık attı, gözleri kör gibi açıldı ve büyüdü, ağzı geniş ve sessizdi, ışık içinden akarken, akkor halindeki etin içindeki koyu renkli kemiği bir anlığına görmemi sağlayacak kadar parlaktı.

Sonra, akıntının alıp götürdüğü birkaç külden başka orada olduğunu gösteren hiçbir şey olmadan yok oldu.

Gözlerimi kapattığımda bile görüntü oradaydı, göz kapaklarımın arkasında beyaz bir ışıkla yanıyordu. Midem isyan etti ve safra boğazımı yaktı. Kollarımı karnımın üzerine bastırdım ve aynı şeyin bana da olmasını, gardiyanımın başarısız olmasını, sonun gelmesini bekledim. Sonra bir şey bana çarptı, beni akıntının ana akıntısına **d o ğ r u** savurdu, beni kendime, *dışarı* çıkma gerçeğine geri döndürdü, *şimdi dışarı çık!*

Sadece nasıl olduğundan emin değildim.

Ley hatları konusunda biraz deneyimim vardı ama bu artık pek de öyle görünmüyordu. Genellikle dış kenarlarda kalan kalın güç bantları yıpranıyor, hattın bir tarafından diğerine elektrik dalları fırlatıyordu. Bazıları büyük bir ağaç gövdesi kalınlığında, bazıları ise parmağımdan daha geniş olmayan ölümcül mavi ateş dalgaları koridoru boydan boya katediyor, beni kaybedeceğimden emin olduğum ölümcül bir yakan top oyununda kendimi önce bir tarafa, sonra diğer tarafa atmaya zorluyordu.

En ölümcül olan küçük dalgalanmalardı, oraya buraya o kadar hızlı sıçırıyorlardı ki kaçınmak neredeyse imkânsızdı. Daha önce durağan olan koridoru sıçrayan, yanan bir alev kütesine dönüştürdüler, savaş büyücülerinin bedenlerinin ışığı engellediği yerlerde karanlık lekeler belirdi. Parıldayan bir grup, neredeyse bana yetişmiş olan bir büyücüye çarptı, koruyucu kabuğunu patlattı ve yanan bedeni doğrudan bana gönderdi.

Hızla giden bir arabanın ön camına çarpan bir kuş gibi koğuşuma çarptı ve patladı - bunun için başka bir kelime yoktu. Yanık et kokusu bana ulaştı, vücudunun alevli parçaları yuvarlanırken ley hattının havasının sert tınısını bastırdı. Hareketin gücü beni bir kez daha hattın kenarına doğru iterken çığlık attım. Ama öncekinin aksine, geri sıçramadım. Gücün dış bantları çok fazla çözülmüştü ve bu sefer hiçbir şey beni yakalayamadı.

Bedenim berraklaşırken elektrik mavisi karanlığa karıştı. Bir şey vardı.

Çürük gibi bir gökyüzüne kısa bir bakış: mavi/siyah, septik sarı ve iltihaplı, kızgın yeşil. Ve sonra yüzlerce metre aşağıdaki yere doğru düşüyordum.

Bir taş gibi düştüm ve sarsıntıyla yere çakıldım. Koğuşa rağmen başım acımasızca sertçe yere çarptı, beton kadar sert toprağa çarparak kaburgalarımın protesto için **i n l e m e s i n e** neden oldu. Bir an için her şey beyazlaştı ve çınlamaya başladı. Orada yattım, nefes nefese kaldım, ciğerlerime tekrar hava almaya çalıştım ama işbirliği yapacak gibi görünmüyorlardı. Sonunda biraz oksijen emmeyi başardım ve bunu inlemek için kullandım.

İçimden garip aralıklarla, hattın elektrik titreşimlerini taklit eden ürpertiler geçerken, midem bana, evet, yerde tamamen hareketsiz yatarken bile hareket hastalığına yakalanmanın mümkün olduğunu bildirdi. Gözlerimi açmak kötü bir fikir gibi geliyordu, çünkü büyücülerin tekrar için ne planladıklarını görmekle pek ilgilenmiyordum. Ama görememek daha da kötüydü.

Başımı kaldırdım ve gökyüzünün yarısını kaplayan mavi yarığa bakmaktan başka bir şey yapamadan öylece kalakaldım. Her yöne güneş patlamaları gibi güç patlamaları püskürtüyor, geçici yıldızlar gibi korlar saçıyordu. Bazıları yere çarparak kumu kavurdu ve yakındaki çalılıkları ateşe verdi.

Vegas'ı geride bırakmış ve çölde bir yerdeymişiz gibi görünüyordu. Ama tek iyi şey de buydu. Ley hatlarını görememeniz gerekiyordu - ne bizim dünyamızda ne de başka bir yerde varlardı. Onlar metafizik sınır çizgileriydi, alemler arasındaki tampon bölgelerdi. Birden aklıma onlardan biri koparsa ve iki dünya doğrudan temas ederse ne olacağını merak etmek geldi.

Neden iyi olacağını düşünmedim ki?

Ham bir rüzgâr beni iterek saçlarımı savururken, midem yavaşça yuvarlanmaya devam e t t i . Dizlerimin üzerine çöktüm, elektrikli havayı öğürerek içime çektim ve Pritkin'in dışarı çıktığına dair bir işaret var mı diye etrafı taramaya çalıştım. Ama görüşüm bulanıklaşmaya devam ediyordu. Ya da belki de kumun üzerinden akıp giden, çölü sualtı ışığı gibi dolduran dalgalara benzeyen dalgalardan kaynaklanıyordu. Her şey hareket ediyor gibiydi ama hiçbir şey o değildi.

"Pritkin!"

Bağırmama gerek yoktu, iletişim büyüğü bir fısıltıyı bile algılayabiliyordu.
-Ama yine de yaptım. Gökyüzü kıvranıp parçalanırken etrafımda çığlık atan rüzgârla bir şey duymak zordu. Gözlerim yukarı bakana kadar

Zorlanmaktan sulanmıştım ve aralıklarla tekrar bağırdım, ama yanıt gelmedi.

Belki de büyü başarısız olmuştur, diye düşündüm umutsuzca. Belki de hepsi buydu, küçük bir aksaklık. Ya da hatta her ne oluyorsa, onun aşamayacağı bir parazit oluşturuyordu. Öyle olmalıydı, çünkü Pritkin neredeyse yok edilemezdi. Ve daha kötü bir şey olsa bile buna dayanabileceğimi sanmıyordum.

İnsanlarla arama mesafe koyma felsefem son zamanlarda darbe alıyordu. Mircea'yla pek işe yaramıyordu ve Pritkin bir şekilde ben farkına bile varmadan tüm savunmalarımı buldozerle geçmişti. Bunu nasıl yaptığından hâlâ emin değildim.

O kadar da yakışıklı değildi, ıslak bir kedinin sosyal becerilerine ve kafeinli bir sinek kuşunun sabrına sahipti. Çılgınca hareketleri ve tamam, hayatımı kurtarması arasında gerçekten sinir bozucuydu. Birlikte çalışmaya başladığımızda, bunun Pritkin'e *katlanmakla* ilgili bir sorun olacağını düşünmüştüm; sonra birdenbire aptal saçları beni gülümsetmeye başladı, ara sıra yaptığı kahramanlıklar kalbimi hoplattı ve sürekli dırdır etmesi onu sessizce öpmek istememe neden oldu. Ve şimdi benim için iyi olandan daha fazla önemsiyordum.

Yani, elbette, gitmişti.

"Pritkin!" Tekrar bağırdım, gözlerim üstümde genişleyen boşluğu arıyordu ama ortağımın kaçışını gösteren küçük, karanlık lekeler yoktu. Gittiğimi görmüş müydü? Yoksa hâlâ arıyor muydu? Hayır, bu olamazdı. Bu çılgınca, pervasızca ve aptalca olurdu.

Ve çok Pritkin.

"-is ruptur . . şimdi!" Karmakarışık cümle beni zıplatacak ve neredeyse kulak zarımı çatlatacak kadar yüksekti ve hayatımda hiçbir şey duyduğuma bu kadar sevinmemiştim.

"Ben çoktan çıktım! Beni aramayı bırak!" Bağırdım ama rüzgâr sözlerimin yarısını uçurdu.

"Sen . . . iyi misin? Yapabilir misin? . . önce-"

"Konuşmayı kes! Neden hâlâ konuşuyorsun? Çık dışarı, lanet olası!" "-Yere. Kal-"

"Kapa çeneni! Bana emir vermeyi kes ve *oradan defol* git!"

Verdiyse bile cevabını duymadım çünkü gökyüzü patladı. Mavi şimşek kaynayan bulutların arasından süzülüyordu ve şimdi kocaman bir dal aşağı doğru kavis çizerek yakındaki bir tepeye yarım mil yüksekliğe kum savuracak kadar büyük bir güçle çarptı. Kollarımı başımın üzerine koyarak eğildim ve kendimi taş ve moloz yağmurundan korumaya çalıştım. Ve bir el omzuma indi.

Minnettar ve öfkeli, dudaklarımda titreyen birkaç uygun yorumla döndüm ve bir yabancının yüzüne baktım. Uzun boylu, dikenli siyah saçlı ve şaşkın ela gözlüydü. Birisi erken kaçmış gibi görünüyor, diye düşündüm. Sonra koğuşum alevlendi ve onu bir düzine metre geriye fırlattı.

Vücudunun geceye karşı solgun ve gevşek bir şekilde yayılışını izledim ve sonra dönüp diğer yöne doğru koştum. Yakınımda bir şimşek çaktı ve bir gök gürültüsü beni kör edip yere yuvarladı. Tökezledim ve neredeyse tepenin yamacından aşağı düşüyordum, sersemlemiş ve öfkeliydim. Düşmanlarımla ve onların düşmanlarıyla savaşırken müttefikim olması gereken insanlardan kaçmak zorunda kalmaktan bıkmıştım. Ve Pritkin hangi cehennemdeydi?

Ayağa kalkmaya çalışırken havada kalan parazit kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Büyücüye tekrar baktım ama şu anda çok tehlikeli görünmüyordu. Vücudu yere düştüğü garip, çarpık pozisyonda, kırık bir oyuncak bebek gibi toprağın üzerine yayılmıştı. Duraksadım, kalbim çılgınca çarpıyor, kaçma refleksim devreye giriyor, ter derimin yüzeyine sıçırıyordu.

Normalde sempatimi boşa harcamazdım -ciddi bir tehdit olmadıkça içgüdülerim alevlenmez. Bu ve az önce beni öldürmeye çalışan adamlarla birlikte olduğu gerçeği, oradan çıkmak için ihtiyacım olan tüm teşvikti. Ama yapamadım. Çünkü onu boğacak kadar derin bir kum yığınının içine yüzüstü düşmüştü.

Ben üzerime yıkılan ölüm kalım kararıyla boğuşurken rüzgâr saçlarımla boğuşuyordu. Pritkin'in büyü bilgisine sahip değildim. Tek gerçek savunmam korumam ve yer değiştirme yeteneğimdi ve ikisi de tükenmez değildi. Boğulmasına izin vermek, beni hızlı bir yargılamaya ve kesin bir ölüme sürüklemesini engellemenin tek kesin yolu olabilirdi.

Ama o seviyede bir acımasızlık bende yoktu.

Daha da önemlisi, onun ben olmasını istemedim.

Gerçekten aptalca bir şey yapmadan önce her zaman göğsümde hissettiğim ürpertiği hissettim. Yanına koştum, niyetim onu tekmeleyip oradan uzaklaştırmaktı. Ama lanet olası paltosu bir ton ağırlığındaydı ve o da pek hafif sayılmazdı. Sonunda onu ters çevirmeyi başardığımda nefes nefese kalmıştım ve o hala hareket etmemişti. "Hey." Onu salladım. Bu pek işe yaramış gibi görünmüyordu. "Hey, sen!" Yüzüne bir tokat attım. "Hadi, ölme benimle."

Cevap vermedi. Beni tekrar tutmaya da çalışmadı. Kırık bir bebek gibi öylece yatıyordu.

"Ben ciddiğim. Kalp masajı yapmak zorunda kalmamı istemezsin. Kuklayı on dört kez öldürdüm."

Bu mu yaptı yoksa kendine gelmek için zamanı mı oldu bilmiyorum. Biraz kum öksürdü ve gözlerindeki kumları kırıştırarak nefes aldı. Bana net bir şekilde baktı ve bir kolu yılan gibi uzanıp omzuma yapışarak beni toprağa doğru çekti.

Koşuşum alevlendi ama bu sefer sadece belli belirsiz. Avucunda cızırdadığını duymama rağmen bırakmadı. Ben de kasığına bir yumruk attım ve yere yığıldığında Pritkin'in bana öğrettiği gibi ensesine vurdum. Bir gümbürtüyle kuma geri düştü.

Ona baktım, de h ş e t e kapılmış ve biraz da korkmuştum. Pritkin'in "iyi bir ısınma" dediği, benim ise "*delirdiğinin* kanıtı, aman Tanrım, kalp krizi geçiriyorum" dediğim egzersizler gerçekten işe yaramıştı. Asıl amacın bu olmasına rağmen, bu bir şoktu.

Yine yüzüstü düşmüş olması da öyle. Orospu çocuğu!

Sonunda onu ters çevirmeyi başardım, bu yıl için iyi bir iş yaptığıma karar verdim, eteklerimi topladım ve koştum. Psikopat savaş büyücüsü bir yana, Pritkin'in hâlâ hattın içinde olduğuna dair hoş olmayan farkındalığımdan beni uzaklaştıracak bir şeye sahip olmak neredeyse bir rahatlama olmuştu. Ve yarık genişliyordu ve çok yakında kimse kalkanları ne kadar iyi olursa olsun orada hayatta kalamayacaktı ve oh, bakın, sonuçta bunu düşünüyordum.

Çok fazla doğal örtü yoktu, ancak bazı kum tepelerinin uzun gölgeleri vardı; rüzgar, döküntüler ve loş, dalgalı ışıkla birlikte

Beni saklamaya yetecek kadar. Elbise hariç. Elbisem etek ucundaki yırtık ve kırımdaki kir lekesi için ağlayıp sızlanırken Augustine'e kitaptaki her ismi taktım ve birkaç yeni isim icat ettim. Görünüşe göre lanet olası adam, ne zaman kirlense yüksek sesle protesto etmesini söylemişti.

Dante'nin evindeyken muhtemelen hoş bir şaka gibi görünmüştü; burada ise o kadar da komik değildi. Başımın üzerinde "İŞTE BURADA" yazan bir neon tabela da olabilir. Bir an olduğum yerde büzülüp kaldım ve rüzgârın kırmızı renkli örtüleri yerden kaldırıp gökyüzünün elektrik mavisine yaymasını izledim. Ve havadaki toz dalgası bize her çarptığında, elbise daha da yüksek sesle inliyordu.

Kendimi sürükleyerek ayağa kalktım, o lanet şeyin bir önemi kalmayacak kadar uzaklaşmayı umuyordum. Ama rüzgâr her an ayaklarımı yerden kesecekmiş gibi daha da şiddetlenmişti ve görüş mesafesi hızla düşüyordu, şimşekler kötü bir floresan ampul gibi tepemde çakıyordu. Sonra biri bana çelme taktı.

Karanlıktan bir el uzanıp boğazıma sarılmadan hemen önce hıçkırıklarla dolu bir kadife yumağı içinde yere yığıldım. Koğuşum bu sefer hiç alevlenmedi, yani iş eski moda, kirli dövüşe kalmıştı. Büyücü kadar güçlü değildim ve Pritkin ne derse desin, güç önemlidir. Savaş büyücülerinin büyüleri tekniklerin yanı sıra insan teknikleri konusunda da eğitim aldığından bahsetmiyorum bile ve ben hâlâ yer değiştiremiyordum.

Görüş alanımda garip flaşlar patlamaya başladı. Ama bu boğazımı sıkımdan kaynaklanmıyordu, en azından tam olarak değil, çünkü tepemdeki gökyüzünde hiç de iyi olmayan bir şeyler oluyordu. Büyücünün başı döndü, bir eli hâlâ boğazımdaydı ve bir şimşegi diğerinin takip etmesini sessiz bir huşu içinde izledik. Saniyeler içinde gökyüzü onlarla doldu, devasa güç bantları çözülürken hat binlerce çatırdayan enerji parmağı saçtı.

Tüm bu kargaşanın ortasında, gözlerim bir şekilde küçük, karanlık bir lekeye odaklanmayı başardı. Bir düzine kat yukarımda biri kendini dışarı atıyordu. "Dayan, geliyorum," dedi Pritkin, etrafındaki pirotekniğe rağmen sakın bir sesle. Cevap vermedim ama büyücü onu da gördü. Beni ayağıma kadar sürükledi ve şakağıma bir silah dayadı.

Pritkin sert bir iniş yaptı, daha önce bir kez yaptığını gördüğüm gibi kalkanlarını paraşüt haline getirmek için zaman ayırmak yerine çarpışmayı emmelerine izin verdi. O

Ama onun üzerinde, doğuda, gökyüzü bir düzine mavi yıldız aynı anda doğmuş gibi yırtıldı. Ve her biri bir savaş büyücüsünün karanlık formunu içeriyordu. Ya onun gittiğini gördüler ve artık yukarıda olmadığını anladılar ya da orası onlar için bile çok sıcak olmaya başlamıştı.

Kalkanlarının bir düzine küçük oluğa akarak gece esintisiyle yavaşça bize doğru taşınmasını izledim. Bu manevra onların kalkanlarından geriye kalanları koruyacaktı, Pritkin'inkiler muhtemelen ley hattı savaşı ve düşüş yüzünden ciddi şekilde zayıflamıştı, benimkiler ise hiç yoktu. Boku yemiştik.

"Aptal olma John," diye bağırdı büyücü. "Bu ihtimallerle savaşamazsın! Hırsına yardım edecek başka birini bulman gerekecek!"

Pritkin durakladı ve gökyüzünde titreşen yaraya baktı. "Sana ne söylendi bilmiyorum Liam ama şu anda tek amacım geceyi sağ salim atlatmak."

"Git o zaman! Onlara beni alt ettiğini söyleyeceğim. Sahtekarı bırak ve ben de onları senin kaçmana yetecek kadar oyalayayım!"

Ona göz kırptım ama Pritkin şaşırılmış görünmüyordu. "Bana bundan daha fazlasını borçlusun," diye azarladı. "O benimle geliyor."

"Korkarım hayır," dedi Liam, her ne kadar yıkılmış görünse de. Yine de gitmeme izin verecek kadar değil.

"Onu serbest bırakın, ben de kalıp bugünlerde Çember'de adalet adına ne varsa onunla yüzleşeyim."

"Bunun için ölür müsün?" Liam kuşkuyla sordu.

"Bundan kaçınmaya çalışıyordum" diye cevap verdi kum gibi kuru bir ses. "O zaman hala yapabiliyorken git!"

"Onsuz olmaz."

"Bir hayat borcu devredilemez," dedi Liam öfkeyle. "Sana hayatımı borçlu olabilirim ama ona borçlu değilim!"

Pritkin ileri atıldı ve Liam bir dirsek atarak onu çenesinden yakaladı. Eğer tamamen insan olsaydı, kafasını boynunu kıracak kadar sert bir şekilde geriye attı. Neyse ki insan değildi. Çömelmiş bir pozisyona geri yuvarlandı ve elini uzattı. Bir büyü sesi duymadım ama bir şey yapmıştı. Çünkü Liam vurulmuş gibi sarsıldı ve boynunu oyacak kadar sert bir şekilde yere çarptı.

toprakta karık.

Liam başını kaldırıp bakınca ben de yolumdan çekildim. Serseri ışık yüzünde oynaşıyor, garip dalgalanmalar ve gölgelerle yüz hatlarını bozuyordu. Daha iyi bilmeseydim, onu babası iblis olan kişi olarak tahmin ederdim. Pritkin'i vücudunun üst kısmından yakalayan bir büyü fırlattı, onu ayaklarından düşürdü ve sabrımın kalanını da tüketti.

Sözde dostane bir toplantıya silah taşımak istememiştim, bu yüzden sahip olduğum tek silah bileğimdeki bir bilezikte bulunan birkaç hayalet bıçağı. Görünüşlerine rağmen ölümcüllerdi, zaten bu yüzden onları kullanmamıştım-Çember'i yok etmeye değil, sağlam tutmaya çalışmam gerekiyordu. Ama Liam ve Pritkin arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsam, Liam'ın işi biterdi.

Pritkin sendeleyerek geri dönmüştü, çok kötü görünüyordu. Ama ne yaptığımı görünce başını salladı. "Onu öldürme!"

Liam da ayağa kalkmıştı ama saldırmadı. "Karanlık bir silah kullanıyor, bu ne sürpriz." Bana bakarken gözlerindeki buğu giderek yoğunlaştı ve nahoş bir şeye dönüştü. "Baba gibi, kız gibi!"

"Babam vampir mafyasının bir üyesi için çalışıyordu," diye itiraf ettim, "ama bu onu-"

Ama Liam dinlemiyordu. "Şu anda kafana bir kurşun sıkmadığım için minnettar ol," diye tükürdü. "Kimsenin bunu sorgulamayacağını garanti edebilirim!"

Yüzündeki nefret, onu kazanmaya çalışma dürtüsünü öldürdü. Kendimi uzatmayı bıraktım, savunmalarım sıkıca yerine oturdu. Cevap vermedim, sadece ona parmağın yüzdeki karşılığı olan bir ifade gönderdim.

Daire'nin, değerli inisiyatif havuzlarından çıkmadığım için bana yol kurbanı muamelesi yapmasından bıkmıştım. Tamam, sicilim mükemmel değildi ama bu iş için aldığım eğitim düşünüldüğünde çok daha kötü olabilirdi. Ve belki de benimle çalışmak için en ufak bir girişimde bulunmuş olsalardı biraz daha iyi olabilirdim.

"Bu yaptığın son şey olacak," diye söz verdi Pritkin.

Liam nefesini içine çekti. "Onu nasıl savunabilirsin?" diye sordu. "Onun nereden geldiğini bir düşünün! Baba olarak bir kara büyücü, anne olarak harap olmuş bir inisiye, taşıyıcı anne olarak bir vampir ve eğer söylentilere inanılacak olursa, sevgili olarak da bir başkası! Neler olacağını göremiyor musun? Lanet olsun, adamım, aç gözlerini! O çoktan bölündü.

ve bir savaşın başlamasına yardım etti ve henüz bir aydır tahtta değil! Sırada ne var?"

İki adam birbirlerinin etrafında dönerken Pritkin, "Tahta hiç çıkmadı," diye cevap verdi. "Sen ve Çember'in geri kalanı sayesinde, onu hiç görmedi bile."

"Ve asla da olmayacak," dedi Liam kesin bir ifadeyle. Kendini Pritkin'e doğru fırlattı ve iki adam kumun üzerinde birlikte savruldu.

Bu arada, üzerimizdeki bulutlar kendilerini kasırgaya çok benzeyen bir şekle sokmuşlardı. Yoluna çıkan her şeye şimşek püskürten büyük, mavi bir kasırga. Sanki ele geçirilmiş gibi dönüyor ve kıvranıyor, mavimsi siyah bulutları şiddetli bir saf güç dalgasına dönüştürüyordu. İçindeki sütun bulutlara bile nüfuz eden bir ışıkla parlarken, ondan ısı yayılıyordu - baş döndürücü, cildinizi yakan bir ısı. Manzarayı çılgınca sıçrayan şekillerle boyadı ve yere inmiş olan ve şimdi son hızla bize doğru koşan diğer savaş büyücülerinin üzerine hafif gölgeler düşürdü.

Onları görmezden geldim, daha çok bulutların belki bir mil ötede keskin bir noktaya dönüşmesinden endişelendim. "Bunu yapması mı gerekiyordu?" Histerik bir şekilde sordum.

Her iki adam da bana bakmak için durakladı, ama sonra büyücülerin geri kalanı üzerimize geldi ve dövüş ciddi bir şekilde başladı. Yarım düzine adam Pritkin'in üzerine atlarken, ben orada durup ley hattının müthiş gücünün dünyamızda açtığı gedikten akıp gitmesini izledim. Biri kollarımdan tutup acımasızca geri çekti ama fark etmedim bile. Hortum ya da her neyse, görüş alanımın hemen dışındaki bir hedefe doğru spiral çizerek inişini tamamladı. Ve sonra gökyüzü bembeyaz oldu.

Pritkin'in yüzünü çevirdiğini, derisinin altındaki kemiklerin bir anlık parlak parıltıyla kazındığını göreceğ kadar zamanım vardı. Etrafındaki çalılar, kayalar ve yıpranmış paltosunun yıpranmış derisi, parıltı renklerini yakıp yok ederken aniden, canlı bir şekilde netleşti. Parlamamanın ardından gök gürültüsünden daha yüksek bir ses geldi, sadece daha kötüsü; kulak zarımı delip geçti ve tüm başımı titreşimiyle doldurdu.

Göz kapaklarım sıkıca kapandı ama yer ayaklarımın altında gümbürderken kapakçıklarımın arasından sessiz beyaz bir ışık yandı. Sıcak bir rüzgâr saçlarımı k a r ı ŝ t ı r d ı ve kolumu tutan büyücü aniden bıraktı. Gözlerimi korumak için ellerimi kaldırdım ama ışık çoktan kaybolmuştu. Bir süre sonra, parmaklarımın arasından dikkatlice dışarı baktım ve görüşümü tekrar çalıştırmaya çalıştım. Ama uzun bir süre

Bir an, kırmızı bir sıçrama alanından başka bir şey göremedim.

Pus sonunda kalktı ve bana yakıcı beyaz ya da dans eden mavi alevler yerine yıldızlarla dolu siyah bir gökyüzü gösterdi. Her ne kadar inanılmaz görünse de, her şey bitmişti. Şiddetli enkaz yağmuru hariç. Büyücüler bölgeyi korumak için kalkanlarını birleştirirken, ben ç ö m e l i p ellerimi başımın üzerine koydum, molozlar kırmızı-turuncu ateş çiçekleri halinde kalkana çarpıyordu.

Yaylım ateşi sonunda durdu ve büyücüler rahatlamış bir iç çekişle kalkanı bıraktı. Elime bir şey dokundu ve aşağıya baktığımda birkaç gri tanenin esintide titreyerek uçup gittiğini gördüm. Ash.

Etrafımızda yumuşak bir kül yağmuru yağıyor, havayı dolduruyor, kumu kaplıyordu. Tepenin üzerinde bir şey yanıyordu. Büyük kaynar bulutlar ufukta asılı duruyor, yıldızları yiyor, tepeleri karanlık ama alevlerin gökyüzünü parmakladığı alttan kırmızı ışıklı.

"Aman Tanrım," dedi birisi, "Sihir yaptı."

Yedinci Bölüm

Hepimiz tepeye bakarken küçük bir sessizlik oldu. Patlamanın boş yankılarının kafamda yankılandığını duyabiliyor ve yanağımdan süzülen terin dudağımdaki kesiği acıttığını hissedebiliyordum. Sonra biri tepeye doğru yürümeye başladı, loş ışığa karşı siyah bir silüet ve hepimiz onu takip ettik.

Kum tepesinin zirvesine ulaştım ve donup kaldım. Kanyon dev bir meteor çarpmış gibi görünüyordu. Bir zamanlar kerpiç binaların bulunduğu yerde, simsiyah ve hâlâ dumanı tüten, esneyen bir kraterden başka bir şey yoktu. İlk sıcaklık inanılmaz olmalı. Yer yer kumlar akıcı, cam gibi bir parlaklık almış, bir anda erimişti.

Hiçbir şey kımıldamadı.

Hayır, diye düşündüm, ama uzak ve boştu. Hepimiz uzun bir süre MAGIC'in olması gereken yere baktık. Sonunda biri hareket etmeye başladı ve geri kalanımız da onu takip etti. Eski bir patikadan aşağıya doğru ilerledik, ta ki patlamanın fırlattığı toprak ve kaya yığınlarının altında kaybolana kadar. Renklerine bakılırsa, bir kısmı yerin çok altından gelmişti. Bir zamanlar soluk ten rengi olan manzara şimdi ham umber, eski altın, kararmış bronz ve kül grisiydi. Ayrıca yer yer kaygandı, soğuyan camlar hâlâ yağın yumuşak kumun altında saklanıyordu. Pritkin beni kolumdan tuttuğu ve çenesini sıkıca kavradığı için ayaklarımı yere sağlam basıyordum.

Büyücüler orada olduğumu unutmuş gibiydiler. Birlikte kırık taşların üzerinden, beyaz benekli kül yığınlarının arasından, her hareketimizde kabaran ve giysilerimize, yüzümüze, saçlarımıza yerleşen ince siyah parçacık bulutlarının altından geçtik. Boğazımın arkasında onların tadını alabiliyordum. Hiçbir şey hayatta kalamazdı.

Bacaklarım aniden kesildi ve beni toprağa bıraktı. Başımı dizlerimin üzerine koydum ve yavaş, derin nefesler aldım, kaburgalarımı zorlayan içi boş, ağrıyan korkuyu hareketsiz kalmaya zorladım. Daha fazla kül yukarı süzülerek beni boğmakla tehdit ediyordu ama umurumda değildi. Görüş alanımda art arda yüzler gördüm, hepsi MAGIC'te yaşayan ve çalışan ya da çalışmış olan arkadaşlardı. Özellikle bir tanesi nefesimi kesti. Rafe, çocukluk arkadaşım, bir babaya sahip olduğum en yakın şeydi. Ve patlamada kül olmadığını varsayarsak, o da diğerleriyle birlikte oranın altında gömülüydü.

Beynimin bir kısmı olasılıkları değerlendirmekle meşguldü, bir çıkış yolu sağlayacak bir aç ı arıyordu - öyle bir şey olmadığını çok iyi bilsem bile. Kollarımı gövdem etrafına sardım ve titredim ama kederden değil. Henüz değil. Boğazımı tıkayan ve konuşmamı neredeyse imkânsız hale getiren şey öfkeydi. Derim yüzülmüş, içim oyulmuş ve kaynar asitle doldurulmuş gibi hissediyordum. Daha önce hiç bu kadar öfke, bu kadar acı bir karşılık verme arzusu yaşamamıştım. Çünkü bu düşmanlarımızın bize yaptığı bir şey değildi.

Kendimizi parçalayacağımızı söylemiştim; sadece bu kadar erken başlayacağını düşünmemiştim.

Büyücüler zombiler gibi boş yüzlü ve inançsız bir şekilde etrafta dolanıyordu. Ayakları siyah ve gri bulutları karıştırıyor, korları rahatsız ediyordu. Yeraltında bir şey yanıyordu. Küllerin altında parlayan turuncu-kırmızı lekeler vardı, büyük bir cenaze ateş i gibi oraya buraya serpiştirilmişlerdi. Havadaki partiküllerden daha fazlası yüzünden yanan ve sulanan gözlerle onları izledim.

Senato gitmişti. Kiş isel trajedinin ötesinde, bu askeri bir felaketti. -Apollo'nun kazanmasını sağlayacak bir felaket. Bugün değil belki ama yakında. Kibirleri bunu görmelerine izin verse de vermese de, Çember onun topladığı güçlere karşı tek baş ına dayanamazdı. Bir ay dayanırlarsa şanslı sayılırlardı.

"Bizi içeri kaydır," dedi Pritkin, sesi sert bir törpüydü. Yakındaki birkaç büyücü onu duydu ve bana bakmak için döndü, ifadesiz ve gergin bir şekilde.

Yavaş ça baş ımı kaldırdım, keder ve öfke seli içinde Pritkin'e baktım. Gözleri karanlık ve vahş iydi, gözbebekleri yeş ili yutuyor, geriye ateş li bir yeş im taş ı koronası bırakıyordu. Yaralı görünüyordu; sanki o da hesaplamaları yapmış gibi, benim hissettiğim gibi görünüyordu. Sanki kaybedeceğimizi zaten biliyormuş gibi.

"En azından önce savaşı rız diye düşünmüştüm," dedim.

"Alt katlar. Cassie - MAGIC'in koğuş ları sayesinde bazıları hâlâ sağlam olabilir!" Sanki bir tür aciliyet varmış gibi kollarımı kavradı. Sanki herhangi bir koruma buna karşı koyabilirmiş gibi. "Bizi oraya götür!"

"Null net," dedim, başka bir şey söyleyemedim.

"Kaldırın ş unu!" Pritkin'in birine emir verdiğini duydum ama kim olduğunu görmeye zahmet etmedim. Ter sırtımdan aşağı akıyor, elbisemin dikiş lerini ıslatıyordu ve sıcak bir ş eye dokunmuş olmalıydım çünkü avuç larım yanmış ı. "O masum

suçlamalar. Bırakın bunu kanıtlasın - ağı kaldırın ve bize yardım etsin!"

"Bize yardım eder misin?" Liam bir adım öne çıktı, kirli suratı, yeni çıkan siyah gözü ve nefret dolu hırıltısıyla neredeyse tanınmaz haldeydi. "Bu gece bir düzine büyücü öldürdü!"

Pritkin, "Çatlak onları öldürdü," diye karşılık verdi. "Ve onun bununla hiçbir ilgisi yoktu."

Sanki Liam onu duymamış gibiydi. "Onlar iyi adamlardı! En önemli si de Richardson, hala oğlunun yasını tutarken öldürüldü - kurbanlarından biri daha!"

Suçlamanın haksızlığı beni rahatsız etmeliydi. On dakika önce olsa ederdi. Şimdi gözümü bile kırpmadım. Nedense artık kızgın değildim; onun yerine kendimi boş hissediyordum, sanki biri bedenimi oymuş ve kemiklerimin yerine kuru odun koymuştu, sanki çok hızlı hareket edersem kırılacakmışım gibi.

"Nick'i o öldürmedi," dedi Pritkin, bakışları elması toz haline getirebilecek olmasına rağmen öfkesini koruyarak. "Olay olduğunda orada bile değildi. Richardson da yarıktaydı."

"Öyle diyorsun," diye alay etti Liam. "Yine de hayatta kaldı." "Zar zor."

"Onu desteklemek için neden her şeyi bir kenara attığını anlamıyorum ama çok geç olmayabilir," dedi Liam ona, aniden ciddileşerek. "Onu getirmeme yardım et, ben de sana kefil olayım. Hepimiz kefil olacağız. Her şeyi söyleyebilirsin -büyülediğini, onun ve o vampirlerin sana bir şey yaptığını- ve o yoldan çekildiği sürece Konsey buna inanacaktır. Senin gibi insanlara şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacımız var!"

"Peki ya kız?" Pritkin sordu.

"Mahkemeye çıkacak," dedi Liam, yüzü kapanıyordu.

"Kaybedeceği bir duruşma."

"Bu tek bir hayat! Çember'e uyumu geri getiremezsek ölecek binlerce kişiye karşı bir hayat. Sen ya da ben böyle bir amaç uğruna kendi hayatlarımızı seve seve veririz. Eğer o bir Pythia ise, daha azını yapabilir mi?"

Pritkin sert bir şekilde, "İkisini birden yapamazsın," dedi. "Senin mantığına göre, o kötü ve düşmanlarımıza yardım etmeden önce yok edilmeli ya da masum ve Çember'i korumak için yok edilmeli. Her iki durumda da ölecek."

"Kamu yararı için!"

"Çember'in iyiliği için. Bunun diğer herkes için neyin iyi olduğuyla pek ilgisi olduğundan emin değilim. Artık değil."

"Sana ne yaptı?" Liam şaşkınlıktan sesi yumuşamış bir halde sordu. "Çember'i birden fazla kez savunurken neredeyse ölüyordun!"

"O zamanlar farklı bir organizasyondur."

"Hiçbir şey değişmedi! Marsden'in ortalığı karıştırdığını biliyorum ama-"

Gecenin içinden bir büyü çıktı ve Liam'ı dizlerinin üzerine düşürdü. Kafam karışmış bir halde etrafıma bakındım çünkü büyüyü Pritkin yapmamıştı. Liam yere yığılırken uzun boylu Afro-Amerikan bir büyücü öne çıktı. Saçları kısa kesilmişti ve Marco'ya taş çıkartacak kadar kaslıydı. "Bunun için vaktimiz yok," dedi sertçe ve bana bir el salladı.

Gücüm aniden geri geldi, derimin altından, kemiklerimden geçen, hücrelerimde şarkı söyleyen sabit bir uğultu, *hazır, hazır, hazır*. Büyücü bana ters ters bakarken onu tanıdık bir palto gibi üzerime çektim. "Caleb, Cassie ile tanış," dedi Pritkin kuru bir sesle.

Büyücü hoşsohbet havasında görünmüyordu. "Aşağıda canlı birileri olduğunu varsayarsak, onları dışarı çıkarmanın hiçbir yolu yok. Ama senin var," dedi bana.

Özellikle derin bariton sesiyle, bir ricadan çok bir emir tadı vardı. Ama şu anda kendimi seçici hissetmiyordum. Koşuşlar olsun ya da olmasın, kimsenin bundan kurtulabileceğine inanmıyordum. Ama emin olmam gerekiyordu. "Yanımda sadece iki kişi götürebilirim," dedim.

"Ben ve Pritkin," dedi Caleb elini uzatarak. Mutsuzca ona baktım. Bu gece zaten bir büyücünün elini tutmuştum ve bakın beni nereye getirmişti.

Pritkin bir şey söylemedi, bir kez olsun kararı bana bıraktı. Ama verilecek pek bir karar yoktu. Çember'e karşı hislerim ne olursa olsun, şu anda yardıma ihtiyacım vardı. Elini tuttum. "Nereye?" Pritkin'e sordum.

"Koşuşun ne kadar güçlü?"

"Sanırım ley hattı onu patlattı. Neden?"

"Bu bir sorun yaratıyor," dedi diğer büyücüye bakarak.

"Bana bakmayın," dedi Caleb acımasızca. "Oradan çıkamadan hat beni kızarttı ve geriye kalanları da bizi enkazdan korumak için harcadım. İşim bitti." Gözcülerden genel bir onay sesi geldi. Görünüşe göre kimsenin kalkanları işe yaramıyordu.

"Ne fark eder ki?" diye sordum. Gerçekten hayatta kalanlar olabileceği fikri kafamın içine yerleşmiş ve kafatasıma çılgınca bir dövme yapıyordu. Belki yarım saat içinde inançsızlıktan öfkeye, hissiz bir dehşetten zar zor kabul edilen bir umuda doğru hızla değişen duygular karşısında neredeyse başım dönüyordu.

Pritkin kesin bir ifadeyle, "Bir koruma olmadan oraya girme riskini alamayız," dedi. "MAGIC'in kalkanları dayanmış olabilir, ama dayanmazsa kendimizi bir heyelanın içinde bulabiliriz."

"O zaman bizi tekrar dışarı
kaydıracağım!" "-veya sert
kaya."

"Riske girmeliyiz!" Pritkin genellikle çılgınca hareketler yapan biriydi. Dikkatli olmayı öğrenmesi için uygun bir zaman değildi.

"Yapamayız." Son söz gibi
gelmişti. "Beni izle," dedim ona
ciddi bir şekilde.

"Cesaret ile aptallık arasında fark vardır! Kendini öldürmenin bir faydası olmaz-"

"Ve burada da durmayacak! Rafe benden daha iyisini hak ediyor. O *bana* bundan daha iyisini verirdi!"

Caleb şaşkın görünüyordu. "Rafe
mi?" Pritkin kısaca, "Vampir," dedi.

"O şeylerden biri için hayatını riske mi atacaksın?" Caleb bana inanamayarak sordu.

"Evet. Böyle arkadaşlarının olmaması çok kötü. Ama hepsi savaş büyücüsüye, şaşırdığımı söyleyemem," diye tersledim.

"Bayan Palmer." Arayan Pritkin'di ve resmi moduna geri döndüğü için mutlu olmadığını düşündüm. Ne yazık ki onun için, ben de mutlu değildim.

"Ya seninle ya da sensiz gideceğim. Hangisi?"

Tartışmak ister gibi görünüyordu ama yalnız gitmeme engel olamazdı.

ve o da bunu biliyordu. "Bizi Senato odasına götür," dedi sonunda. "En alt katta ve iyi korunmuş. Eğer bir şey kurtulduysa, kurtulmuş olmalı."

"Nefesinizi tutun," dedim onlara. "Eğer bir karmaşanın ortasına düşersek, bizi oradan çıkaracağım. Panik yapmayın."

Caleb, Pritkin'e baktı. "Az önce bana panik yapmamamı mı söyledi?" "Seni tanımıyor."

"Sanırım değil."

Yorum yapma zahmetine girmedim. Derin bir nefes aldım ve yer değiştirdim.

Kendimi dışa doğru fırlatmak artık ikinci doğamdı, etrafımdaki her şey bulanıklaşırken, taşın asılsız katmanlarından geçerken, düşünce anında harekete dönüşüyordu. Uçsuz bucaksız bir çamur çukuruna düşmek daha az tanıdıktı. Ama sonunda kendimizi çamurlu sudan oluşan boğucu bir okyanusta bulduk, başımın üzerinde derin ve görmem ya da nefes almam imkansızdı.

Talihsiz ve çok nemli bir şekilde ölmenden önce bizi tekrar dışarı çıkarmak üzereydim ki çocuklar beni de yanlarına alarak yüzmeye başladılar. Bir an sonra, bir sıçrama ve soluk soluğa yüzeye çıktık. Hava ılık ve toz doluydu ve şimdiden bayatlamaya başlamıştı. Buranın hava sirkülasyonu için kullandığı yöntem her neyse, devre dışı kalmış gibi görünüyordu.

Gözlerimdeki çamuru silebilmek için ellerimi Pritkin ve Caleb'in demir pençelerinden kurtarmaya çalışarak debelendim. Bunu başardığımda bile işe yaramadı. Senato salonunu aydınlatan devasa demir avizeler ya karanlıktı ya da hiç ışık yoktu. Ama en azından nefes alabiliyordum.

Ta ki biri kafamı suyun altına geri sokana kadar.

Bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki, odanın yarısı kadar uzunlukta çekilirken bir ciğer dolusu çamur emdim ve boğuldum. Sonunda başım tekrar yüzeye çıktı ama hava alamıyor gibiydim. Pritkin sırtıma sertçe vurdu - muhtemelen çürüklerim oluşana kadar yarım düzine kez ama merhametli bir şekilde ciğerlerim de temizdi. Katı bir şeyin kenarına tutundum ve bir dakika boyunca oksijen mucizesini düşündüm.

Işık Caleb'in elindeki küreden dönerek genişledi ve karanlığın birkaç metre ötesini görmemi sağladı. Görülecek pek bir şey yoktu. Senato'nun

Ana toplantı salonu normalde çoğunlukla çıplaktı, yüksek tavanı gölgede kayboluyor ve aşağıda tek önemli mobilya parçasını oluşturan devasa maun masa için bolca alan bırakıyordu. Dalgalı siyah okyanustan başka pek bir şeyin görünmediği bugün hariç. Ve nihayet Senato masası olarak tanımlayabildiğim, ağırlığına rağmen yüzen ve şu anda cankurtaran salımız olarak hizmet eden şey.

Aniden tepeden yüksek bir tangırtı sesi geldi. Paslı makinelerin sesine benziyordu ve duvarlarda sert bir şekilde yankılanıyordu. Caleb küreyi havaya kaldırdı ve odanın avizelerinin sivri metal uçlarından ışık parladı.

Devasa boyutlardaydı, kolayca on iki fit genişliğindeydi, iç içe geçmiş diken dolu halkalar sıralanmıştı. Her halkada kaç dart olduğunu söyleyemiyordum ama çok fazla gibi görünüyordu. Ve bir halka her boşaldığında, daha düşük bir katmana geri düşüyor ve yenisinin yerine geçmesine izin veriyordu. Ses, en yakın avizenin yeni bir dizi ölümcül dartı üzerimize çevirmesinden geliyordu.

Senato salonundaki demirbaşların davetsiz misafirlere demir çiviler fırlatma eğilimini unutmuştum, çünkü beni daha önce hiç davetsiz misafir olarak görmemişlerdi. "Neden bize ateş ediyorlar?" diye sordum. Sanki beni duymuşlar gibi, metrelerce uzunluktaki mermiler bağlandıkları yerden koparak üzerimize doğru gelmeye başladı.

Toplam ağırlığımız masanın yarısını suyun altına itmiş, diğer yarısını ise kısmi bir kalkan gibi yukarıda bırakmıştı. Ama kaya gibi sert maun ağacı bile hepsini durduramamıştı. Gözlerim, ahşabı kısmen delip geçen ve yüzümden sadece bir santim uzakta duran, özellikle vahşi görümlü bir oku alarak geçti. Ok, jilet keskinliğindeki ucunun önündeki parmak uzunluğundaki parçaları dışarı itecek kadar güçlü bir şekilde isabet etmişti ve bunlardan biri yanağıma değdi. Birisi küçük, hıçkırıklı bir çığlık attı.

"Sessiz ol!" Pritkin kulağıma tısladı. "Koğuşlar hareket ve sestten etkilenir."

Şimdi bana söyledi.

"Ley hattı ihlali kafalarını karıştırdı," diye fısıldadı Caleb. "Hareket eden her şeyi hedef alıyorlar. Bizi dışarıdaki koridora kaydırın!"

Cevap vermeye başlamıştım ki tepemde yankılanan bir çatırtı duyuldu. Bizi ıskalayan oklardan biri duvardan dışarı çıkmıştı ve gücü zaten su sızdıran bir yarığı genişletmişti. Eskiden bir oluk olan şey şimdi bir şelaleydi ve görünüşe bakılırsa tek şelale de o değildi. Bu

Sanki bir yeraltı deresi patlamış gibiydi. Buz gibi bir su seli başımdan aşağı dökülürken, çölde boğulmanın bir yolunu bulacağıma güvenin, diye düşündüm.

Tutunduğum yeri serbest bırakacak ve beni boşluğa düşürecek kadar ağırdı. Bir tutamak bulmak için çaresizce uzandım ve bir şey bileğime dokundu. Canlı bir şeydi ama insan sıcaklığında değildi.

Geriye sıçradım, kolumdaki küçük tüyler hayaletimsi dokunuşla diken diken oldu. Belli belirsiz bir şey gördüm; hareket, neredeyse karanlıkta parlayan gözlere benzer bir şey, *dişler*.

Oh, kahretsin.

Eller beni koltuk altlarımdan kabaca kavradı ve yüzeye geri çekti. Masanın koruyucu gölgesinin ötesine sürüklendiğimi hemen fark ettim. Pritkin, iki dart suya saplanmadan hemen önce beni sarsarak yoldan çekti ve bacaklarımız kayarak ve kollarımız çırpınarak yerimize geri döndük.

Omzunu sıkıca kavradım ve az önce bulunduğum alanı taradım. Ama görünürdeki tek şey Caleb'in küresinden gelen ışığın dalgalardan yansımasıydı. "Sanırım suyun içinde bir şey var," diye nefes nefese kaldım.

"Ben daha çok havada ne olduğu konusunda endişeliyim!" Caleb tersledi. "Bizi buradan çıkarın!"

"Ve nereye gideceksin?" diye sordum. "Unuttuysan söyleyeyim, koridorlarda da koğuşlar var!" MAGIC'in koridorlarında her beş adımda bir hançer kenarlı aplikler vardı. Merdivenlere bile ulaşamazdık.

"Evet, ama bunlar çalışmıyor! Son saldırının onarımını henüz bitirmemiştik!" Bir ay önce bir grup intihara meyilli karanlık büyücünün komplekse yaptığı baskını kastediyordu. Bir kez olsun onlara minnettar oldum.

Rahatlayarak başımı salladım ve elini tuttum, ama Pritkin ona uzandığımda geri çekildi. "Bu senin kararın," dedi bana ciddi bir şekilde. "Ama buradan çıktığımızda ne bulacağımızı bilmiyoruz. Eğer birini kurtarmayı planlıyorsanız enerjinizi korumanız akıllıca olacaktır."

Caleb ona inanamayarak baktı. "Gerçekten de şiş kebaba dönüşmeden buradan çıkabildiklerini mi düşünüyorsun? Çıkış olsalar bile, burayı yarıdan fazlası su basmış durumda - dışarıdaki koridorlar tamamen su altında!"

"Bir vampiri fazla ilgilendirmeyecek bir şey," dedi Priktin, gözlerime anlayışla bakarak. Caleb felaketi insan perspektifinden düşünüyordu ama MAGIC'in bu bölümündeki insanlar uzun zamandır insan değildi. Eğer ilk patlamadan kurtulmuşlarsa, gerçekten iyi olabilirlerdi. Rafe iyi olabilirdi. Birden başımın döndüğünü hissettim.

"O halde kolay bir çıkış yolu yok gibi görünüyor," dedim isteksizce.

"Ciddi olamazsın!" Caleb bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu.

Öfkelendim, çünkü bu konuda ben de ondan daha mutlu değildim. "Günde sadece birkaç kez yer değiştirebiliyorum ve yanıma iki kişi almak gücümü oldukça hızlı tüketiyor," dedim ona açıkça. "Pritkin haklı. Eğer şimdi kendimi tüketirsem, hayatta kalanlara yardım edemem. Birilerini bulduğumuzu varsaysak bile."

"O zaman buradan nasıl çıkmamızı öneriyorsun?" diye sordu bana ters ters bakarak. Sanki bu fikri onun arkadaşı değil de ben bulmuşum gibi.

"Siz savaş büyücülerisiniz," dedim ona sinirli bir şekilde. "Bir yolunu bulursunuz. Tercihen biz boğulmadan önce."

"Evet, sen tam bir Pythia'sın," diye mırıldandı.

Pritkin ağır paltosunu çıkararak, "Ben koridoru kontrol edeyim," dedi. "Göründüğü kadar kötü olmayabilir." Derin bir nefes aldı ve beni birkaç dakika öncesine kadar beni avlamak için elinden geleni yapan bir savaş büyücüsüyle baş başa bıraktı. Yüz ifadesinden Caleb'in de aynı şeyi düşündüğünü anlayabiliyordum.

"Sanırım bu ikimizden biri için bir iltifat," dedim biraz gergin bir şekilde.

"Pek sayılmaz. Seni öldürürsem nasıl çıkarım?" Ona baktım ve bir süre ifadesiz kaldı. Sonra bana kısa bir gülümseme gönderdi. "John beni tanıyor."

Evet, karanlık düşündüm. Nick'i de tanıyordu.

"O da neydi?" Caleb aniden kafasını çevirerek sordu. "Ne neydi?"

Küreyi suyun altına daldırdı ama çamuru çalkalayan bacaklarımızdan başka görececek bir şey yoktu. Bir dakika sonra küreyi tekrar yukarı çıkardı ve kaşları çatık bir yüz ortaya çıktı. "Bir şeyler hissettiğimi sandım-" diye başladı ve sonra kafası kayboldu.

Bir saniye boyunca olması gereken yere boş boş baktım ve sonra etrafımda çılgınca kafa derisi olan bir dart aradım. Ama hiçbir şey yoktu. Sudaki küçük dalgalanmalar dışında hiçbir şey yoktu.

Yüzeyi taradım ama nerede olduğuna dair tek ipucu hızla batan küresinin hayaletimsi parıltısıydı. Nedense aniden yüzmeye karar verdiğini düşünmemiştim. Sonra arkamdaki duvara çarpan üç dart bana endişelenecek yeni bir şey verdi. Neredeyse bir kaya çıkıntısının üzerine çömelmiş olan karanlık bir şekle isabet ediyorlardı ve onlardan kaçınmak için dışarı doğru sıçramasına neden oldular. Tabii ki, doğrudan bana atladı.

Kolum havaya kalktı ve bıçaklarım yaratıkla kavisinin ortasında buluştu, bana çarpmadan hemen önce ona çarptı. Sıcak, pis kokulu nefesi ve kanlı çenesi hakkında kısa bir izlenim edindim ve sonra üzerimdeydi. Kürklü ve kaslı bir vücut beni sudan çıkarıp çentikli ve çukurlu masanın üzerine savurdu.

Pençeli bir ayak tahtayı keserken, gırtlaktan gelen bir hırıltı kafatasımı titretti. Kolumun çanına takıldı ve onu tamamen kopardı. Yana doğru yuvarlandım, tam o sırada ağır bir kafa aşağı indi ve güçlü çenesini yanımdaki kalın tahtalara gömdü.

İçgüdülerim kaçmamı söylüyordu ama gidecek hiçbir yer yoktu. Bunun yerine, kaygan kafasını masaya, benim yerime tahtayı çiğneyebileceği bir yere yaslamak için mücadele ederken ıslak, kokuşmuş kürkünü avuçladım. Ama kısmen kapana kısılmış olsa bile güçlü ve vahşiydi.

Pençeler elbisemi tırmaladı ve Augustine'in coşkulu kumaş kullanımı için bir kez olsun minnettar oldum. Ağır, su dolu kıvrımlar cildimin de kumaş kadar kötü bir şekilde parçalanmasını engelledi. Güçlü bacaklarım kaygan masanın üzerinde tırmalayıp tutunmaya çalışırken, bıçaklarım masaya defalarca saplanıyor, küçük bıçaklar göğsüme, kollarıma ve yüzüme sıcak kan sıçratan delikler açıyordu.

Çabalarım rağmen yaratık sonunda tahtadan büyük bir parça kopararak kurtuldu. Yılan gibi bir çabuklukla döndü, arka ayakları üzerinde tam üzerime doğru şaha kalktı ve sırtına bir ok saplandı. Demir kama orta yerinden fırlayıp başımın üzerinden geçti ve geçerken beni kana buladı.

Bir çılgılığı bastırmaya çalışarak suya geri kaydım. Midemin arasında bir yere yerleşmiş olan panik baloncuğu sayesinde bu her zamankinden daha kolaydı.

ve boğazım. Nefes nefese kalıp boğulurken ve hareket etmemeye çalışırken parmaklarım tahta parçasının üzerinde sarsılarak sıkıştı. Sonumun az önce beni yemeye çalışan şey gibi olmasını gerçekten istemiyordum.

Bir an sonra Caleb'in kafası su yüzeyine çıktı. Küreyi hâlâ avucunun içinde tutuyordu ve öksürerek bir litre çamurlu su gibi görünen bir şey çıkardı. "Sen iyi misin?" Konuşabildiğimde sordum.

Işık, siyah üzerine gümüş renginde kesilmiş saçlarına damlayan damlaları ve şakağından aşağı süzülen koyu kan damlalarını parlatıyordu. "Olduğundan daha iyi."

"Onu öldürdün."

"Umarım öyledir." Sigara tiryakisinin hırıltısı biraz daha belirgindi.

"İyi," dedim titreyerek. "Neydi o?"

"Bilmiyorum." Gözleri hemen arkamdaki bir şeye odaklandı. "Onu sen mi öldürdün?"

Ona boş boş baktıktan sonra bakışlarını, bıçaklarımın üç adım ötedeki masanın üzerine tüylü, pullu ve gerçekten çok yanlış bir şeyi sapladığı yere doğru takip ettim. Çılgılık atıp geri çekildim ve bıçaklar da bu hareketi takip ederek bileziğim tarafından yeniden emilmek üzere avlarını bıraktılar. Ve hiçbir şeye bağlı olmayan kanlı beden masanın eğik tarafından yavaşça kaydı.

Caleb onu kenara iterek dartlara bizden başka bir hedef verdi. Pritkin birkaç dakika sonra dirseğimin dibinde ortaya çıkana kadar karanlıkta çömelmiş, metalin ete çarpma sesini duyuyorduk.

Bir an sonra Pritkin dirseğimin dibinde belirdi. Birkaç metre ötede yüzen yaratığın karanlık gövdesini görmeden önce nefes nefese kaldı. "Bu da ne böyle?"

Caleb yüzünü ekşitmeden, "Karşılama komitesi," dedi. "Ne buldunuz?"

"Koridorları su basmış, ama en yakındaki merdivenler temiz. Yarisına kadar. Yapılabilir."

Caleb yukarı bakarak, "Eğer o kadar uzağa gidebilirsek," diye homurdandı.

Sanki onu duymuş gibi, avize sonunda dönmeyi bıraktı. Metalin metale sürtünme sesi olmadan oda neredeyse sessizdi. Tek gürültü duvarlara çarpan ve sele karışan sudan geliyordu. Ve sefil hıçkırıkların daha da yumuşak sesleri.

İki adam da gerildi ve Caleb ışığı etrafta salladı ama tabii ki hiçbir şey göremedi. "Bu sesi ne çıkarıyor?" Pritkin sordu.

"Augustine'in şaka anlayışı. Elbisemi heceledi," dedim ona. Pritkin bir an için beni süzdü. "Çıkar şunu."

"Ne?"

"Gardiyanları şaşırtmak için üzerindeki tılsımı kullanabilirim."

Masayı tutmayan kolum göğsümün üzerinde koruyucu bir şekilde çaprazlandı. "Ama . . . İçime bir şey giymedim."

"Hiçbir şey mi?"

"Belki külot." En azından ben öyle sanıyordum. Geçirdiğim günden sonra pek emin değildim.

Pritkin burun kemiğini sıktı. "Bunu gördüğümü hatırlatmamın bir faydası olur mu?"

"Bir zamanlar! Uzun zaman önce! Ve gerçekten çok karanlıktı!"

Bir şeyler söylemeye başladı ve sonra kendini tutmuş gibi göründü. "O zaman bana kızlık alçakgönüllülüğünün verebileceği kadarını ver."

"Neden tekrar ihtiyacın var?"

"Şu lanet elbiseyi bana ver de sana göstereyim!" Ben cevap veremeden bir bıçak çıkardı, suyun altına uzandı ve eteğin yarısına yakınıni kesti.

"Neden bu planların hep benim soyunmamı içeriyor?!" Acımasızca fısıldadım - kimseye söylemedim çünkü o çoktan gitmişti.

Bir dakika içinde, bir sıra dart, parçalanan metalin kulakları yırtan sesiyle serbest kaldı. Pritkin'i ve duvar boyunca çatlaklara ve yarıklara yapıştırdığı hıçkırarak ağlayan kumaş sırasını hedef almak için bizi görmezden geldiler. Dart üstüne dart isabet ettikçe malzeme hızla lime lime oluyor, arkasındaki taşı çatlatıyor ve şimdi kelimenin tam anlamıyla bir sel olarak adlandırılabilir şeyin içeri girmesine izin veriyordu. Ağlayan elbise ve akan su arasında, koşuşların birdenbire bizden başka vuracakları çok şey oldu.

"Haydi!" Caleb beni masanın koruyucu gölgesinden çekip çıkardı. "Bu tılsım sonsuza dek sürmeyecek!"

Mmkn olduğunca suyun altında kalarak uzak duvara doğru yzdk. Koğuşlar bizden uzaklaşarak Pritkin'e doğru yaylım ateşi açmışlardı, paslı ınlamaları kapalı alanda bir kakofoni oluşturuyordu. Yüze ye her ıkışımızda karanlığa bakıyor, umutsuzca onu görmeye çalışıyordum ama ışık çok azdı. Gözlerimin seçebildiği en fazla şey, düzinelerce dart havada savrulurken bıçak benzeri kenarlardan çıkan kısa parıltılardı.

Duvara doğru yzdğmde hâlâ bakıyordum. Caleb beni sabitledi ve sonra bir dakikalığına suyun altına daldı. Yüze ye çıktıktan sonra bana "Kapı hemen altımızda," dedi. "John haklıydı: koridoru tamamen su basmış. Ama merdivenler sadece on beş metre kadar solda." Tekrar dalmaya başladı ama ben kolunu yakaladım.

"John iyi olacak."

Arkamızda hâlâ salınmakta olan ok yağmuruna baktım. Duvara isabet ettikleri yerde kayalar büyüklüğünde parçalar oyulmuştu ve daha büyük olanlardan yayılan çatlaklardan oluşan bir örümcek ağı vardı. "Bunun içinde bir insan nasıl iyi olabilir?"

"Güven bana, onu tanıyorum."

"Ben de öyle," dedim vahşice. "Beni endişelendiren de bu!" Bir atırtı odada yankılandı, bir an için koğuşların sesini bastırarak kadar yüksekti. Bir saniye sonra da duvardan büyük bir parça koptu ve bir buzulun yarılması gibi neredeyse bütün olarak selin içine düştü. Tüm göbek atmaların en büyüğü ile suya çarptı. Ortaya çıkan dalga bize bile ulaştı ve beni Caleb'a çarptı.

"Kıpırdama," diye fısıldadı, en yakınıımızdaki avize suyun alkantısından etkilenererek bize doğru dönerken. Bir o yana bir bu yana dönüyor, etrafımıza çarpan dalgaları kesen dartlar gönderiyordu.

"şimdi gidiyoruz," dedi Caleb kulağıma. "Tamam mı?"

Karanlıkta Pritkin'den bir iz var mı diye bir kez daha aradım ama hiçbir şey yoktu. Lanet olsun! Onu asla bırakmamalıyđım!

"Cassie!"

"Tamam." Daha çok vıraklamaya benziyordu. Hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Bu hayatımın en uzun on beş metresiydi. Suyun altına daldım ve Caleb'ın küresinin loş ışığına kapının siyah dikdörtgeni boyunca takip ettim. Ve neredeyse anında bir sorunun olduğunu fark ettim. Sadece Caleb'ı takip etmeyi planlamıştım,

Ama Caleb'in ileride bir yerde olduğunu bilmeme rağmen onu göremiyordum. Suyun içinde çok fazla kir ve döküntü vardı, küresinin yaydığı azıcık ışığı da boğuyor ve su basmış koridoru neredeyse zifiri karanlıkta bırakıyordu.

Kısa sürede yön duygumu kaybettim, karanlık ve dondurucu suda aşağı ya da yukarı yönümü bulamadım. Her şey aynı görünüyordu ve ciğerlerimdeki yanma konsantre olmamı zorlaştırıyordu. Nabzım şakaklarımda mide bulandırıcı bir şekilde atıyor ve soğuk bir sel uzuvlarımdan geçerek onları halsizleştiriyor ve beynimin çılgınca komutlarına yavaşça yanıt vermelerine **n e d e n** oluyordu.

Kavrayan parmaklarım sonunda kapı gibi bir şey buldu ve ayağım merdiven olabilecek pürüzlü bir yüzeye süttü. İçgüdüsel olarak tekmeledim ama çok uzağa gidemedim. Yüzeye ait olduğunu umduğum loş dalgalanmaya doğru ilerlemeye çalışırken su dolu kıyafetimin kalıntıları beni aşağıya sürükledi.

Sonra bir el elbisemin önünü sararak beni boğmakla tehdit etti ve bir tekme ve bir hamleyle havaya uçtum. Islak beyaz bir gömleğin kollarını tuttum ve gömleği giyen adama baktım. Bir an için yüzü dışında her şey griye döndü. Gözleri elmas keskinliğinde, gerçeküstü bir kenarla çok yeşil, çok net görünüyordu. Yüzünün kızardığını ve gözlerinin şimşek gibi parladığını fark etmem bir anımı aldı. Delinin keyfi yerindeydi.

"Buraya benden önce nasıl geldin?" Havasızlıktan olduğu kadar rahatlamaktan da nefes nefese kalmış bir halde sordum.

Pritkin omuz silkti. "Arka kapıdan girdim ve etraftan dolaşım."

"Pritkin. Arka kapı diye bir şey yok."

"Artık var. Projektör güney koridorunda bir delik açtı."

"Biraz tasarım hatası," diye gürledi Caleb.

Pritkin ona, "Koğuşların uzun bir süre boyunca test edildiğini hiç sanmıyorum," dedi. "Yeniden inşa ederken aklımızda tutmamız gereken bir şey." Sonunda yüz ifademi fark etti ve kaşlarını çatı. "Sen iyi misin?"

"Tamam."

"İyi görünmüyorsun."

"Vazgeçilmez olmanızın ve yavaşça ve acıyla öldürülememenizin tüm nedenlerini hatırlamaya çalışıyorum."

Bunu görmezden geldi ve beni ayağa kaldırdı. Yırtık pırtık eteklerimi ve kurtarmayı başardığım itibarımı toparladım. Sonra üçümüz merdivenlerden yukarı çıktık.

Sekizinci Bölüm

Caleb'in küresi kasvete karşı çok az ilerleme kaydetti ve kısa süre içinde kalın bir toz tabakasıyla kaplandı. Tıpkı benim tenime yapıştığını hissettiğim gibiydi, pütürlü ve her yeri kaplayan bir tozdu, sanki bu yer bizi boğamadığı i ç i n içerlemişti ve bizi yavaş yavaş canlı canlı gömmeye çalışıyordu. Fazla uzağa gitmesine gerek yoktu.

Ley hattının açtığı yıkım alanı buraya kadar ulaşmamıştı ama neden olduğu sarsıntıların bazıları ulaşmış gibi görünüyordu. Duvarlarda başparmağım büyüklüğünde çatlaklar vardı ve basamakların çoğunda parçalar eksikti. Sağlam kısımlardan zikzaklı bir yol izleyerek tepeye çıktık, ancak gece kadar karanlık bir koridor daha bulduk.

Caleb arkadan gelirken Pritkin önden gitti. Bu bölümdeki odaların çoğu, Mircea'nın ikamet ettiği zamanlarda kullandığı saray gibi süit de dahil olmak üzere, konuttu. Kapı aralığından geçip onun odalarına girdik ve bir krizin ortasında bir yeraltı kalesinde olduğumuzu anlamak birden zorlaştı.

Duvarlar zevkli, yumuşak şarap ve koyu altın renklerine boyanmış alçıpanla kaplıydı. Bu renkler İtalyan mermer zeminleri, yaldızlı pervazları ve elle boyanmış tavanları tamamlıyordu. Mircea Senato'nun baş diplomatıydı, bu yüzden odası elçilik rolünü üstlenmişti. Burada, paha biçilmez antikalar, Swarovski avizeler ve dünyanın en büyük ustalarının bilinmeyen tabloları arasında, ileri gelenleri karşılıyor, kızgın tüyleri yatıştırıyor ve anlaşmalar yapıyordu.

Ana girişten uzakta, felaketin izleri daha belirgindi. Yer yer, zarif Venedik sıvası ham kırmızı taşla patlamış, mekanın kemikleri kaplamanın arasından görünüyordu. Ve her şey ince kırmızı bir toz tabakasıyla kaplıydı. Ağzımın içinde tadını alabiliyor ve burun deliklerimin içini kapladığını hissedebiliyordum. Bir köşede gözden kaçmış bir örümcek ağı bile tozla kaplanmıştı.

Pritkin birkaç şamdan ve birkaç kibrit bularak her birimize bir ışık kaynağı verdi ve aramayı daha hızlı yapmak için ayrıldık. İki büyücü ortak alanlara odaklanırken, ben ana koridordan aşağı inerek yatak odalarını açtım. Çoğu toz dışında tertemizdi, zarif mobilyalarına dokunulmamıştı. Ama Mircea'nın özel odaları daha dağınıktı.

Yatak arşıfları büyük ayaklı yatağın yarısına kadar sarkıyordu ve bir yastık yerçekimiyle sessiz bir irade savaşı içinde yatağı tutunmuştu. Süslü gardırop açıktı ama duvarlardaki paha biçilmez tablolar gibi giysilerin çoğı da geride bırakılmıştı. Duvarlarda sadece yakın zamana kadar Romen halk sanatının durduğu boş nişler vardı.

Mircea'nın evden uzaktaki evi güzel, zarif ve etkilemek için tasarlanmıştı. Sonuç olarak, burada yaşayan adam hakkında çok az şey söylüyordu. BBJ ve Armani gardırobu gibi, insanların görmeyi bekledikleri şeydi. Ancak hizmetkârlarının canlarını kurtarmak için kaçarken Sèvres ve Swarovski'yi bırakıp boyalı teneke haçlar ve değersiz tahta kaşıklardan oluşan bir koleksiyonu yanlarına almış olmalarını anlamlı buldum.

Onların yerinde olsaydım ne alacağımı bilemeyecek olmam beni rahatsız etti. Etrafımda bıraktıkları şeylere baktım, örneğın bir rafta duran karmaşık bir şekilde oyulmuş yeşim taşı heykelciklere ve muhtemelen tüm yanlış seçimleri yapacağımı fark ettim. Neyin değerli anılar, neyin sadece süs olduğunu bilmiyordum. Umutlarını, hayallerini ya da varsa korkularını bilmediğim gibi.

..

Topuğum yatağın yanındaki ipek birikintisine takıldı. Onu kurtardığımda, aceleyle gözden kaçmış kişisel bir eşya buldum: eski, yıpranmış bir kitap. Siyah deri kapağın kenarları yıpranmıştı ve ön yüzündeki yaldızlı yazılar büyük ölçüde solmuştu, mum ışığında parıldayan sadece birkaç küçük leke kalmıştı. Ama bunun bir fotoğraf albümü olduğuna şüphe yoktu.

Etrafıma bakındım ama adamlar görünürde yoktu. Yere diz çöktüm ve hafifçe titreyen ellerimle kapağı açtım. Mircea'nın pek bir şey söylemeden saatlerce konuşma gibi bir diplomatlık yeteneğı vardı ve söyledikleri de genellikle şüpheliydi. Nasıl vampir olduğuna dair şimdiye kadar iki versiyon duymuştum ve ikisinin de doğru olup olmadığı hakkında hâlâ bir fikrim yoktu.

Ama fotoğraflar yalan söylemez. En azından usta vampirler kadar sık değil. Ve birdenbire Mircea'nın yüzlerce fotoğrafını içeren koca bir albümle karşı karşıya kaldım.

Ama öyle olmadı.

Fotoğrafların bir teması vardı, tamam, ama bu o değildi. Her sayfada aynı yüz bana bakıyordu: yaklaşık benim yaşlarımda, güzel, siyah saçlı bir kadın. Sulu gözlülüğünü minyon bir incelikle birleştirmişti ve makyajsız ve muumuu giyerek trafiğı durdurabilirdi. Sadece o formda olmayı tercih ediyordu-

düzgün, atletik bir vücudu ortaya çıkaran kıyafetler.

Bir fotoğrafta bir kafede yemek yerken görülüyordu. Beyaz kısa kollu bir takım elbise ve çizgili bir eşarptan oluşan eski moda kıyafetler - tahminen kırklı yıllar - giyyordu. Elindeki çatalı sallıyor ve kamera dışındaki birine gülüyordu. Saçları, kötü saç günleriyle alay edercesine parlak ve ışıktı. Burnunun ucu kalkık değildi, elmacık kemikleri yontulmuştu ve çilleri varsa bile görünmüyordu. *Vogue*'un ilk sayılarından biri için model olabilirdi.

Dizlerimin üzerinde açık duran albümle ona baktım ve garip bir şekilde başımın döndüğünü hissettim. Başka bir şey daha hissettim, tam olarak tanımlayamadığım ama yanaklarımı ısıtan ve midemi asit gibi yakan bir şey. Bu odada bana ait hiçbir fotoğraf yoktu. Bir tane bile. Ama bu gizemli kadına adanmış koca bir albüm vardı. Her kimse, belli ki Mircea için önemliydi.

Benden daha çok.

Bir şey resmi koruyan şeffaf plastiğe çarptı, kitabın kenarına yuvarlandı ve çatlamış deri cilt tarafından emildi. Belli belirsiz bir dehşete kapılarak daha fazla şeye göz kırptım. Bu aptalca ve önemsiz, dedim kendi kendime. Endişelenmem gereken onca şey varken, burada Mircea'nın kim olabileceğiyle meşguldüm - Tanrım, bunu düşünemiyordum bile. Ve bu daha da aptalcaydı.

Neye inanmıştım, beş yüz yıl boyunca bir tür keşiş olduğuna mı? Kadınların düzenli olarak kendilerini ona nasıl attıklarını gördükten sonra mı? Güzel, sofistike esmerleri içerse bile, ben doğmadan çok önce gerçekleşmiş olayları kıskanamazdım.

Bir kırışma sesiyle yere baktım ve yumruğumun fotoğrafın olduğu sayfanın etrafını sararak plastiği ezdiğini ve kâğıtta kalıcı kırıksıklıklar oluşturmakla tehdit ettiğini gördüm. Tamam, belki yapabilirdim. Pekâlâ, kesinlikle yapabilirdim.

Mircea'nın cinsel geçmişi, en azından çoğu zaman aklımdan çıkarabildiğim bir şeydi, çünkü ilgili kişilerden hiçbirini tanıımıyordum. En azından ben öyle düşünmemiştim. Şimdi merak ediyordum.

Sarayında diplomatik bir görevdeyken ona düşkün olan ve hala her yıl ona pahalı hediyeler gönderen Çin Konsolosu'na istediğimden daha yakındı. Ayrıca buz gibi sarışın bir senatör ve tutkulu kuzguni saçlı bir kontesle de oldukça samimiydi ve bunlar sadece benim b i l d i k l e r i m d i . Kadınların statüleri, kişilikleri ve

Ama hepsinin ortak bir özelliği vardı: Hepsi de kalpleri durduracak kadar güzeldi. Bu kadın gibi.

Kitabın arkasını çevirdiğimde bir şok daha yaşadım. Esmer kadın yine karşımdaydı ama bu sefer bir parkta koşuyordu. Ve bir iPod'un kulaklığı sol omzunun üzerinden aşağıya doğru iniyordu. Albümü tekrar gözden geçirdim ve fotoğrafların kronolojik sıraya göre dizildiğini fark ettim; belki de on dokuzuncu yüzyıldan kalma sepya resimler yerini erken dönem siyah beyaza, ardından altmışlı yılların cesur renklerine ve son olarak da günümüze bırakıyordu. Ve yüzeysel ayrıntılar dışında, her fotoğrafta aynı görünüyordu. O bir vampirdi, yaşlanmıyordu ve ebediyen güzeldi.

Tıpkı Mircea gibi.

Ellerim titreyerek albümü yere bıraktım ve kendime sakın olmamı söyledim. Şu anda gerçekten çok duygusaldım, hepsi bu. Bu yüzden böyle hissediyordum, sanki o güzel koyu renk gözleri başparmaklarımla oymak istiyordum.

Bu hiç bana göre değildi, korkutucuydu. İnsanları, hiçbir insanı sahiplenmezdim. Hiç olmadı. Ve Mircea ile aramızda bir ayrıcalık anlaşması yoktu, aslında herhangi bir anlaşma da yoktu. İsteddiği kişiyle görüşebilirdi. Ama nedense beni Kùlkedisi'nin çirkin üvey kardeşlerinden *birine* benzeten biriyle görüşüyor olabileceği -aslında görüşmekten çok daha fazlasını yapıyor olabileceği- aklıma gelmemişti.

Başparmaklarımla.

"Bir şey buldun mu?" Döndüğümde Pritkin'in kapıdan girdiğini gördüm. Etrafa ilgisiz bir şekilde baktı. Belki buranın kimin odası olduğunu fark etmemişti, belki de umurunda değildi. Mircea onun için sadece başka bir vampirdi ve Pritkin onlardan hiç hoşlanmamıştı.

"Hayır. Hiçbir şey." Kitabı saklamak için herhangi bir girişimde bulunmadım ve gözleri ilgisiz bir şekilde kitabın üzerinden geçti.

"Ben de."

"Hayalet kasaba gibi," diye mırıldandı Caleb, bize katılarak. Ben aynı fikirde değildim. Hayaletler bundan daha canlıydı.

"Dışarı çıkmış olmalılar," dedi Pritkin. "Vampirlerle güvenin, zaptedilemez olduğu düşünülen bir kalede bile bir kaçış yolları vardır."

Caleb bana bakarak, "Ama başka birine yardım etmek için burada kaldıklarından şüpheliyim," diye ekledi. İnkâr etmedim; öyle olduklarından da şüpheliydim. "Daha yukarıda insanlar olabilir. Hadi gidelim."

Fuayedeydik, ana girişe doğru ilerliyorduk ki tepedeki avizenin kristalleri çalmaya başladı. Ming olmadığını umduğum mavi beyaz bir vazo orta masanın üzerinde dans etti ve ben onu yakalayamadan yere düştü. Ayaklarımın altındaki zemin uzun bir süre inledi ve titredi; dengemi korumak için bir elimi duvara dayamak zorunda kaldım.

"*Deprem* mi?" İnanamayarak söyledim. "Sırada ne var? Tsunami mi?"

Pritkin, "Muhtemelen üst katlar çöküyor," dedi ama ikna olmuş görünmüyordu. "Acele etmeliyiz."

Koridora çıktık ve Caleb kayaya oyulmuş ve yukarı çıkan bir dizi basamağın yanındaki bir kapıya doğru ilerlemeye başladı. "Ben olsam bunu yapmazdım," diye tavsiye ettim.

Durakladı, eli kapı kolundaydı. "Neden olmasın?" Düşük kaşlarının altından bana şüpheli bir bakış attı, sanki hain bir sırrı saklamak için vampirlere yardım ettiğimden şüpheleniyordu.

Sanki yardımıma ihtiyaçları varmış gibi.

"Bunlar Marlowe'un odaları." Bir zamanların oyun yazarı Kit Marlowe, artık Konsolos'un baş casusuydu. Ve paranoyak olimpiyatlarda altın madalyayı aldı. Etrafı muhafızlarla çevrili büyümlü bir kalede bile odalarını koruduğuna bahse girmiştim. Ve onu tanıyorsam, muhtemelen ölümcül bir şeyle.

Caleb yakasını düzeltiyormuş gibi yaparak elini çekti. Ve geri koymadı. Sanırım benimle aynı fikirdeydi.

Acil durum ışıkları bir sonraki katta hâlâ çalışıyordu ve eski kayaların üzerinde kırmızı bir leke bırakıyordu. Merdivenlerin tepesindeki geçit birkaç kez döndü ve garip ekipmanlarla dolu gölgeli odaların yanından geçti. Kablolar ayakların altında dolanıyor, duvarlar kavanozların içinde bir sürü sümüksü şeyle kaplanıyor, her yerde ters çevrilmiş kafesler bulunuyor ve tepedeki floresanlar korku filmi aydınlatması gibi titriyordu.

"Sigourney Weaver gelirse buradan giderim," diye mırıldandım ve Caleb'in gülmesine şaşırdım.

"Uzaylıyı zaten öldürdük," diye hatırlattı bana.

"Bundan emin misin?" Pritkin sordu.

Bizden biraz ileride, geçidin bir dönemecindeydi. Ona yetiştiğimizde bu katın da insanlardan boş olduğunu gördük. Ama bunu telafi etmek için etrafta sinsice dolaşan, uçan ve sızan pek çok başka şey vardı. Sanki birileri felaketin serbest bıraktığı bir hayvanat bahçesini yönetiyor gibiydi. Çok ürkütücü bir hayvanat bahçesi, diye düşündüm bir sandığın içindeki delikten dışarıya doğru sümüklü bir şekilde çıkan soluk pembe ve turuncu bir şeye yakından baktıktan sonra. İçeride sıralarını bekleyen bir yığın jöle benzeri yaratık görülebiliyordu. Güzel renkler, devasa bir sümüklü böceğe benzediği gerçeğini gizlemeye yardımcı olmadı.

Sadece küçük, kızgın, kömür karası gözleri vardı. Zeki gözleri.

Caleb küfredip silahını çekerken, yemeğimi kaybetme dürtüsüyle savaşıarak geri çekildim. Kolundan tuttum. "Ne yapıyorsun?"

"Neye benziyor?" Kısa süreli iyi niyeti tamamen kaybolmuştu. "Onu öylece öldüremezsin."

"Odada böyle bir sorunuz yoktu!" "Odada saldırıya uğruyorduk!"

"Ve şimdi ne olduğunu biliyoruz. Vampirlerinizin yürüttüğü bazı sapkın deneyler!"

Tekrar nişan aldı ama sanırım barutu ıslanmış olmalıydı çünkü silah ateş almadı. Kaşlarını çatı, bir büyü mırıldandı ve tekrar denedi. Bu sefer silah iyi çalıştı ama koluna vurdu ve ateş aldı.

Ses, koridorda bizden uzakta küçük bir izdiham yaratmaya yetti. "Öldürmek yok dedim!"

Caleb bana ters ters baktı. "O Pythia," diye hatırlattı Pritkin ona çabucak. "Benim değil," dedi Caleb acımasızca.

"O zaman kim? Yoksa bu savaşı bir savaşçı olmadan mı yürütmek niyetindesiniz?"

İkisi bir an birbirlerine baktı ve sonra Caleb küfretti. "O şeyler her fırsatta üzerimize atlarken bunu yapamayız!"

"Bana saldırmakla pek ilgileniyor gibi görünmüyorlar," diye belirttim. "Peki ya saldıranlara ne demeli?"

"Onları bulduğumuzda icaplarına bakacağız."

"Peki ya bu yaratıklar buradan çıkmanın bir yolunu bulurlarsa? Öldürdüğümüz şeyler kadar potansiyel olarak ölümcül bir şeyin genel nüfusa karışmasına izin mi vermek istiyorsunuz?"

"Dokuz kat aşağıdayız! Ve bunlar bana çok tehlikeli görünmüyor."

"Görünüş aldatıcı olabilir. Yetenekleri ve vampirlerin onları neden ürettiği hakkında hiçbir şey bilmiyoruz," diye inatla karşı çıktı.

Sümüklüböcek şeyinin bizden uzaklaşmaya başlamasını izledim. Yeraltı akarsuları muhtemelen bu patlamadan sağ çıkacaktır. Ya yaratık su sistemine girdiyse? Ya birkaç tanesi girdiyse ve çoğalmaya başladıysa? Haftalar içinde binlercesi olabilirdi.

"Çoğu zaten ölecek," dedi Pritkin sessizce, "açlıktan, boğularak ya da bir kaya dağının altında ezilerek." Uzun siyah gagalarıyla et parçalarını kopararak bir şeyin kalıntılarıyla ziyafet çekmekte olan bir çift kuşun bulunduğu yeri başıyla işaret etti. "Ya da daha büyük yırtıcıların pençelerinde. Böylesi daha nazik."

Doğaçlama ziyafete baktım ve midemin bulandığını hissettim. "Ne yapman gerekiyorsa yap," dedim sonunda. "Ben merdivenlerin başında olacağım."

Silah sesleri ve duman kokusu beni yukarı kadar takip etti. Aşağıdan gelen belli belirsiz bir ışık huzmesi dışında zirve karanlık ve sessizdi. Oturdum, kollarımı dizlerime doladım, başımı duvara yasladım ve hiç düşünmemeye çalıştım. Tam o sırada karanlıktan bir el uzandı ve ağzımı kapattı.

Tekmeleyerek ve dövüşerek karartılmış bir odaya sürüklendim. Bir ışık parladı - sadece tek bir mum - ama yoğun karanlıkta bir projektör gibi parlıyordu. Kağıtlarla dolu küçük bir masayı ve arkasında oturan adamı aydınlatıyordu. Saçları dağınıktı ve kaşmir kazağı kirli ve yırtıktı. Ama parlak kahverengi gözleri ve hızlı gülümsemesi her zamanki gibiydi. "Rafe!"

Ayağa kalktı ve masanın etrafında dolaştı, ben de kendimi kollarına attım. Muhtemelen iyi olduğunu biliyordum ama bir parçam şu ana kadar buna inanmamıştı. Onu bütün ve yara almamış bir halde görünce kalbim göğsümde genişledi, damarlarıma coşku dolu bir su gibi doldu.

"Bakın koridorlarda dolaşırken ne buldum," dedi Marlowe'un sesi neşeye arkandan. "Yanında iki büyücü var, Pritkin ve tanımadığım biri."

"Sanırım silah seslerinin nedeni onlar?" Rafe benimkini yumuşatarak sordu

Karmakarışık saçlar.

"Deneyler için merhamet cinayetleri işliyorlar," dedi Marlowe, sesi eğlenmiş gibi geliyordu.

"*Şimdi mi?*"

"Neden şimdi değil?" Ben sordum.

"Çünkü koğuşlar elli üç dakika içinde çökecek," diye cevap verdi Marlowe, "daha ziyade sorunu hallediyor." Yer, sanki sözlerinin altını çizmek istercesine ayaklarımızın altında yeniden gümbürdedi.

"O zaman siz ikiniz neden hâlâ buradasınız? Hiç ceset bulamadık, bu yüzden bir çıkış yolu olduğunu tahmin ediyorum."

Rafe, Marlowe'a bakarak, "Birkaç tane var," diye onayladı.

Döndüğümde Senato'nun casus şefinin düşünceli bir şekilde bana baktığını gördüm. Mum ışığı sol kulağındaki küçük halkada parıltıyor ve karanlık gözlerinde sıçırıyordu. Bu bakışı biliyordum; son zamanlarda çok sık görüyordum. Genelde *şu* anlama gelirdi: *Acaba gerçekten buna kanacak kadar aptal mı? Ve genellikle cevap evet olurdu.*

"Bundan nefret edeceğim, değil mi?" İstifa ederek sordum.

"Belki de değildir." Marlowe masanın üzerindeki kâğıt rulosuna dokundu, şimdi bunun bir şema olduğunu fark ettim, muhtemelen bir BÜYÜ. "Kurtarma girişimi için mi buradasınız?"

"Evet. Ancak şu ana kadar kurtaracak kimseyi bulamadık."

"Patlamadan kurtulanların çoğu çoktan tahliye edildi. Ancak bir bölgede hâlâ nüfus var; büyücülerin tutulduğu hücreler."

"Mahkûmlar hâlâ burada mı? Neden?"

"Bir göçük," dedi Rafe. "Güvenlik nedeniyle hücrelere giden tek bir yol var ve o bölümdeki koğuşlar çökmüş." Uzun parmaklarından biri haritada bizim bulunduğumuz yerden iki kat yukarıda bir çizgi çizdi. "Bu onları her türlü kurtarma umudundan mahrum bıraktı."

"Şemaları inceledik ve büyücülerini sorguladık ama uygun bir arka kapı yok," diye ekledi Marlowe. "Ve göçük, sahip olduğumuz zaman içinde temizleyemeyeceğimiz kadar geniş. Geçidin neredeyse tüm uzunluğu etkilenmiş."

Ona göz kırptım. "Yanlış duymuş olmalıyım. Kurtarmak için geride kaldın

insanlar?"

Keçi sakalının arkasından sıırttı. "En azından biri."

"Peki ya diğlerleri?"

Omuz silkti. "İstersen onları da kurtarabilirsin." "Oh, teşekkür ederim! Şimdi bana bunun gerçekte neyle ilgili olduğunu söyle." "Bir duanın cevabı," dedi dindarca.

"Dua mı ediyorsun?"

"Doğal olarak," dedi masumca. "Tabii ki, ne için olduğunu söylemedim."

"Ona sataşmayı bırak Kit," diye sitem etti Rafe. Bana baktı. "Eğer birini kurtaracaksak acele etmeliyiz."

Hikâyeyi Rafe'den daha sonra öğrenebileceğime karar verdim. "O kadar basit değil," dedim onlara. "Mekân değıştirme zaman yolculuğıyla aynı şekilde çalışmıyor; gücüm bana bir ön izleme sağlamıyor. Nereye gittiğimi bilmeden kendimi bir duvarın ya da bu durumda bir kaya yığınının içinde bulabilirim."

Marlowe bana "Temiz olduğuna inandığımız bölgeye otuz metre var," dedi.

"*İnanıyor* musunuz?"

"Koğuşlar o bölgenin güvenli olduğunu bildiriyor. Ancak . . ."

"Ancak, ne?"

"Tamamen güvenilir olmayabilirler. Bu seviyede bir hasarla olmaz."

Ona dik dik baktım. "*Tamamen güvenilir değil* demek, bir kaya düşmesinin ortasına kayabilirim demek, Marlowe! Tahmin yürütme, bu zaten yeterince zor olacak. Bilmem gerek!"

O sadece bana baktı ama Rafe'in gözleri sağa, hâlâ zifiri karanlıkla kaplı bir alana kaydı. Karanlığın içinden tıslayan bir iç çekiş geldi ve bir an sonra Konsolos o kadar aniden ortaya çıktı ki sanki yer değıştirmiş gibiydi. Daha iyi biliyordum - muhtemelen her zaman oradaydı, ama o kadar hareketsizdi ki onu fark etmemiştim. Canlı, kıvranan yılanlardan oluşan günlük kıyafetini giydiğini düşünürsek, bu iyi bir numaraydı.

Kadim, sürmeli gözler beni süzdü ve her zamanki gibi gördüklerinden hoşlanmışa benzemiyorlardı. "Sana *tam olarak* anlatacağım, Pythia," diye bilgilendirdi beni.

"Sonra da söylediğimiz gibi yapacaksın."

Bu bir rica değildi. Asil bir tavırla kapıdan çıktı ve Rafe, Marlowe ve ben de onu takip ettik. Rafe, Pritkin ve Caleb'i toplamak için aşağı inerken, Marlowe ve ben Konsolos'un peşinden iki kat yukarı koştuk.

Biz yükseldikçe toz daha da yoğunlaştı ve her mini depremde duvarlardan aşağıya küçük kum taneleri süzölmeye başladı. "Koğuşlar gittiğinde ne olacak?" İkinci basamağın tepesinde yuvarlanmış bir taş ve toprak yığınınına ulaştığımızda sordum.

Marlowe bana, "Bunun üzerindeki katlar katılaşıarak katı bir kütle haline geldi," dedi. "Koğuşların desteği olmadan, ağırlıkları altındaki her şeyi ezecek."

"O zaman baskı yok." Sol taraftaki geçide baktım, Marlowe'un söylediği gibi tamamen tıkanmıştı. Alt katlardan gelen kırmızı kumtaşı, üst katlardan gelen koyu sarı ile karışmış, üstte küçük bir boşluk bile yokmuş gibi görünen karmakarışık bir kütle oluşturmuştu. Sanki koridor etrafındaki kayalar tarafından yeniden emilmiş gibiydi.

Marlowe bana hızlıca, "Daha fazla güvenlik için bağımsız bir koğuş sistemine sahip olan hücrelerin neredeyse kendilerinin bloke edildiğine inanıyoruz," dedi.

"İyi bir tahminden daha fazlasına ihtiyacım var," diye hatırlattım ona.

"Onu alacaksın," dedi ve beni birkaç basamak aşağıya yönlendirdi.

İkimiz de tepede duran Konsolos'a baktık. "Bunu hiç görmediniz," diye emretti.

"Neyi gördün?" Şaşkınlıkla sordum. Orada öylece duruyordu, aniden benim boyumda olduğunu fark ettiğim ince bir figürdü. Tuhaf; her zaman daha uzun görünürdü.

Marlowe'un kolu belime dolandı ve ani bir hareket patlamasıyla beni daha da geriye çekti. Birdenbire her yerde yılanlar belirdi; Konsolos'un ayakları ve bacakları etrafında kaynayan siyah, kıvranan şekillerden oluşan kalın bir kütle. Vücudunu sarmışlar, boynuna dolanmışlar, yüzüne akmışlar ve saçlarına dolanmışlardı. Özellikle şişman bir tanesi dudaklarını zorla geçip boğazından aşağı inmeye başladı ve dalgalanırken boynunun her iki yanındaki eti şişirdi.

"Marlowe! Bir şeyler yap!" Dehşete kapılarak bağırdım.

Hiçbir şey söylemedi, ama daha fazla yılan ortaya çıkıp etini yarmaya başladığında tutuşu sıkılaştı, siyah bedenleri kırmızıya bürünmüştü ve içine doğru ilerlemeye zorluyorlardı. Derisinin altında kıvranan desenler halinde hareket ettiklerini görebiliyordum, küçük olanlar aşırı dolu damarlar gibi nabız atıyor, daha büyük olanlar ise onu tüketmeye kararlı görünerek içeride tünel açarken formunu korkunç şekillerde şişiriyordu. Olgun bir meyvenin patlamasına benzer bir ses duyuldu ve birdenbire ortada kadın diye bir şey kalmadı. Sadece kanlı bir yapışkan su birikintisi içinde kıvranan kaygan, pırıl pırıl yaratıklarla dolu bir koridor vardı.

"Oh, Tanrım!" Geriye doğru tökezledim ve Marlowe'un kolu belime dolanmasaydı düşecektim. Gerçek yavaş yavaş ortaya çıkarken şok ve tiksintiyle donup kalmıştım. Konsolos hâlâ oradaydı; sadece şekil değiştirmişti.

Yılanlar kayalıklarda bir insanın asla sığamayacağı delikler buldular. Hepsi gözden kaybolana kadar, su gibi kolayca toprağın içine kayarak uzaklaşmalarını izledik. Sonra Marlowe beni yavaşça oturur pozisyona indirdi.

"Hasta mı olacaksın?"

Başımı salladım. Hasta olamayacak kadar korkmuştum. "Hikayeler duymuştum"

Yanımdaki basamağa oturdu, yüzünü aşağıdaki karanlığa döndü ve bacaklarını rahatça önüne uzattı. "Sise, kurda ya da yarasaya dönüşmemiz hakkında mı?"

"Evet ama bunların efsane olduğunu düşündüğüme inanmadım."

"Çoğunlukla öyle. Aramızda bedensel dönüşüm için gereken gücü elde edecek kadar uzun yaşayan çok az kişi var." Sesi, sanki Konsolos özellikle sık bir salon numarası yapmış gibi hayranlık doluydu. "Parendra'nın da -Konsolos'un Hintli meslektaş- bunu yapabildiğine dair hikayeler duydum. Onun bir kobraya dönüştüğünü söylüyorlar."

Hiçbir şey söylemedim. Boğazımda yükselen yumruyu yutmaya çalışmakla meşguldüm. Her şeyden sonra hasta olabilirmişim gibi hissettim ve sonra Konsolos'un bunu nasıl karşılayacağını, geri döndüğünde kırılıp kırılmayacağını merak ettim. . .

Yutkundum.

"İlk kez tanık olduğunuzda biraz ... rahatsız edici olabilir," diyor Marlowe

dedi, bana bakarak. "Ben de biraz şaşırdığımı hatırlıyorum." Şaşırmak.

Evet. Bu her şeyi açıklıyor.

Değerli saniyeler geçip giderken birkaç dakika orada oturduk. Ve sonra o geri döndü. Düzinelerce tozlu, pullu beden kaya yığınındaki boşluklardan sıyrılıp yapışkan zemine düştü. Gözümü kırptım ve Konsolos yine Konsolos olmuştu. Sendeleyerek uzak duvara doğru gitti ve orada durdu, hafifçe titriyordu, onu hiç görmediğim kadar sarsılmış görünüyordu. Marlowe onun yanına doğru ilerledi ama Marlowe ona el salladı.

"Otuz iki buçuk metre boyunca kapalı," dedi bana, sesi gayet sakin geliyordu. "Büyücülerin hücrelerine kadar. Bu seviyeyi sağlam tutan tek şey onların korumaları ve onlar da daha fazla dayanamayacaklar." Marlowe'a baktı. "Pythia'ya görevinde eşlik edeceksin."

Başımı salladım. "Yanıma ne kadar çok insan alırsam, gücüm o kadar hızlı tükenir." Ve zaten oldukça azalmıştı.

Marlowe, "Ve insanlar ne kadar çaresiz olurlarsa, o kadar az net düşünürler," diye karşılık verdi. "Bu hücreler Çember'in kontrolündeki en güvenli hücreler arasındadır. Sonuç olarak, en tehlikeli suçluları barındırırlar. Yalnız gidemezsiniz."

Yine de gidebileceğimden emin değildim. Daha önce hiç görmediğim bir yere geçme fikri beni biraz baygın hissettiriyordu, ayrıca bir metrenin tam olarak ne kadar uzak olduğunu da tam olarak bilmiyordum. "Yani, yaklaşık otuz metre, değil mi?" Gergin bir şekilde söyledim.

Marlowe içini çekti. "Otuz beşten biraz fazla. Ama belki de güvende olmak için bir tane eklemelisiniz."

Doğru. Sanki bu konudaki her şey güvenliymiş gibi. Ama ya deneyecektik ya da yenilgiyi kabul edip eve dönecektik. Ve zamanımız tükeniyordu.

Yer yine sarsıldı, öncekinden daha uzun ve daha şiddetli bir şekilde, beni dizlerimin üzerine fırlattı. Titreşimler derimden kemiklerime doğru ilerliyor, yere bu kadar yakinken bile dengeme tuhaf şeyler yapıyordu. Sonra tam önümüzde bir çatlak açıldı ve kenarından su gibi kum akan pürüzlü, çizgili kaya ortaya çıktı.

Altımızdaki zemin tamamen parçalanırken Marlowe beni geri çekti. Vampirler uçmaz ama o kadar hızlı hareket ediyordu ki neredeyse öyle hissediyordum. Bildiğim bir sonraki şey, merdivenlerin kıvrımına kadar inmiştik.

toz bulutu.

"Şimdi gidin!" diye emretti Konsolos. Hareket ettiğini görmemiştim ama bir şekilde yanımdaydı. Daha ne kadar zemin kaybedeceğimizi görmek için beklemedim, sadece Marlowe'un omuzlarındaki tutuşumu sıkılaştırdım ve yer değiştirdim.

Başka bir dünyaya indik - soğuk, steril ve tozsuz, püsküren ışıklar ve gri beton duvarlar. "Bu taraftan," dedi Marlowe, beni bir koridora doğru çekerek.

Uzun bir hücre sırasının yanından geçtik, çoğunda bir kişi vardı. İnsan hapisanelerinin aksine, burada hapsedilen insanların bilinçlerinin yerinde olmadığını hemen fark ettim. Bir çeşit durağanlık içinde donup kalmışlardı, üç ayak derinliğindeki hücrelerinin duvarlarına mağaza mankenleri gibi yaslanmış, şaşkınlıktan kızgınlığa ve meydan okumaya kadar değişen ifadelerle dışarıya bakıyorlardı.

Artan bir endişeyle onlara baktım. On, on beş, yirmi ve bu sadece bir koridorun yarısıydı. Muhtemelen diğer yönde de en az bu kadar ve muhtemelen birden fazla geçit vardı. . .

Bu imkansızdı. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum, tıpkı kendi kalbimin sarsıntılı nabızı gibi. Bu kadar çok sefer yapabilmemin imkânı yoktu. İyi dinlenmiş olsaydım bile, her seferinde ikişer tane çıkararak ancak dört ya da beş sefer yapabilirdim. Bu durumda, vampirlerin çok ilgilendiği adamı kurtarabildiğim ve kendi grubumun geri kalanını dışarı çıkarabildiğim için şanslıyım.

Kıvrıcık kahverengi saçlı, orta yaşlı bir adamın bulunduğu hücrenin önünde durduk. Marlowe adamın kapısındaki koğuştaki açmak için uğraşırken ben de iki yanındaki hücrelere baktım. Birinde yüzünde sinsi ve hesapçı bir ifade olan kızıl saçlı bir kadın vardı. Diğerinde ise, bu tür şeyler için tılsımlar olmasına rağmen erkek tipi kelliğe mücadelesini kaybeden orta yaşlı bir adam vardı. Belki de onları kullanamayacak kadar gururluydu - ifadesi kesinlikle yeterince mağrurdu - ya da muhtemelen Çember hücrelerinde bu tür gösterişlere izin vermiyordu.

İkisi de pek sempatik görünmüyordu ama yine de başlarına gelecekleri düşününce tüylerim diken diken oldu. Bu benim suçumdur. Benim hatam değildi - Richardson'a bize ihanet etmesini söylememiştim, buna neden olan büyüğü yapmamıştım. Ama Pritkin beni uyardığında o toplantıyı terk etmiş olsaydım, bunların hiçbirisi olmayacaktı. Sesi birden aklıma geldi: *"Açlıktan ya da boğularak ya da bir kaya dağının altında ezilerek ölecekler."* Adamın yüzüne baktım ve ürperdim.

Bir koğuş kırıldı, vızıltı kemiklerimde bir akort çatalı gibi çınladı ve kıvrıcık saçlı adam kemiksiz bir şekilde Marlowe'un kollarına yuvarlandı. "Kaç tane alabilirsin?" Marlowe bana sordu.

"Ben ... bu kadar çok değil," dedim, bariz olanı kabul ederek. "Bana hangileri olduğunu söyle."

"Hangileri?" Gözlerimi ona diktim. "Benden kimin yaşayıp kimin öleceğini seçmemi istiyorsun."

"Birinin bunu yapması gerekiyor," dedi omuz silkerek ve adamı omzuna kaldırdı. "Ve Senato'nun burada bir çıkarı yok. Bizim istediğimiz kişi var."

Kızıl saçlı kadına tekrar baktım. Titrek ışıpta neredeyse bilinçli, neredeyse farkında gibi görünen gri gözleri vardı. Birbirimize baktık, o bir oyuncak bebek gibi kaskatı ve cansızdı, ben ise oyulmuş bir heykel gibi ahşap. Birkaç dakika içinde ölmüş olacaktı. Ya da ben onu alırdım ve diğerleri ölürdü. Vampirlerin üst katta barındırdığı insan hizmetkârlar gibi, üst katlarda bulunan herkes gibi. Korkunç derecede rastgele görünüyordu.

"Bir yolu olmalı," dedim umutsuzca.

"Ne yapmanın bir yolu?" Marlowe kaşlarını çatarak sordu.

"Onları kurtarmak için. Hepsini. Onları burada öylece bırakamayız!"

Marlowe bana boş boş baktı. "Evet. Yapabiliriz. Yaklaşık kırk dakika içinde bu katın tamamı çökecek ve bu süreçte altındakileri de yok edecek. Merhametiniz takdire şayan ama bir an önce gitmezsek hiçbirimiz buradan çıkamayacağız. Ve ben, kendi adıma, kendimi özleyeceğim."

"Ve eminim ki bu insanların çoğu özlenecek, Marlowe!"

Tam tepemizdeki ışık o anda patladı, koridorun zeminine plastik ve cam yağdı ve Marlowe'un yüzünü gölgede bıraktı. Karanlık atmosfer yüzünün sert hatlarını vurgulayarak neşeli maskesinin arkasından görünür hale getirdi. Bir an için, herkesin her zaman söylediği kadar tehlikeli görünüyordu.

"Eğer onları kurtarmanın bir yolu olsaydı, bunu yapardık. Ama yok," dedi kesin bir dille. "Ve nerede olduğumuzu aklınızda tutun. Tek bildiğiniz, bu insanların kaderlerini hak ettikleri."

İçim sıkıştı, her zamanki inkar et-bastır-görmezden gel yöntemim

rahatsız edici gerçekler birdenbire o kadar da iyi çalışmamaya başladı. Koridorda bir aşağı bir yukarı, genç ve yaşlı, sert ve yumuşak yüzlere baktım. Onlar Çember'in düşmanlığını kazanmışlardı ama ben de kazanmıştım. Richardson'ın istediği olsaydı ben de bu hücrelerden birinde olurdum. Ölmek üzere olmaları dışında benden farkları yoktu. Aptalca bir hata yaptığım için mahkum edildim.

Dokuzuncu Bölüm

Hücrelerden birinin içinden gelen yeşil ışık ellerimi ürkütücü, hastalıklı bir renge boyadı. Ellerimi ağrıyana kadar sıktım ve etrafımdaki düzinelerce yüze baktım. Sonunda gücümü kullanmanın cazibesi neredeyse ezici geliyordu. O yanmış, ölü manzarayı, şok geçirmiş bir grup büyücüyü, MAGIC'in olması gereken boş alanı gördüğümden beri aklımın bir köşesinde bunu düşünüyordum. Çünkü Marlowe yanıliyordu, bunu yapabilirdim.

Sadece yapmalı mıyım bilmiyordum.

Marlowe, "Cassie, en yakın kaçış tünelinin ağzı buradan on dakika uzaklıkta ve güvenli bir yere ulaşmak için bunun ötesinde bir on dakika daha var," dedi. "Zaman bizim müttefikimiz değil."

Boğazımda histerik bir kahkahanın yükseldiğini hissettim ama onu bastırdım. "Evet, günün sorusu bu, değil mi?"

Kaşları çatıldı. "Cassie-" "Bir dakikaya ihtiyacım var, Marlowe."

"Ne yapmak için?"

"Henüz bilmiyorum!"

Bu, o var olmayan eğitimi gerçekten arzuladığım zamanlardan biriydi. Son bir ay içinde, zamanın hademesi olduğum gerçeğini kabullenmişim, diğer insanların tanrıçılık oynama girişimlerinin bıraktığı pislikleri temizlemek için oradaydım. Beni geceleri uyutmayan şey bu değildi. Beni uyutmayan buydu. Er ya da geç, zamanı değiştirmek isteyen kişinin ben olacağım bir durumla karşılaşacağım fikri.

Geri dönebilir, o toplantıyı kaçırdığımdan emin olabilir, tüm bunları kolayca önleyebilirdim. Büyü yok olmazdı, can kaybı olmazdı. . . . Neredeyse çok kolay görünüyordu. Beni korkutan da buydu. Daha önce küçük bir şeyi değiştirmiştim ve neredeyse Mircea'yı öldürüyordum. Bu kadar büyük bir şeyi değiştirmek ne yapabilirdi ki? Bilmiyordum ve bu beni korkutuyordu.

Agnes zamanla uğraşılması gerektiğini, bunun neredeyse her zaman çözdüğünden daha fazla soruna yol açtığını söylemişti. Ama aynı zamanda Pythia'nın bir kâhin olmasının nedeninin geleceğe bakabilmemiz ve olayların sonuçlarını görebilmemiz olduğunu söylemişti.

eylemlerimiz. Yeteneğime güvenmemi söylemişti. Ama sadece buydu, ona hiç güvenmemiştim.

Tüm hayatım boyunca bana kötü haberlerden başka bir şey göstermemiş, gündüz düşleri yerine kâbusların kaynağı olmuştu. Pythia olmakla ilgili hoşuma giden birkaç şeyden biri de görülerimin azalmasıydı. Her iki ya da üç günde bir yerine, haftalar hiçbir şey olmadan geçmişti. Ve şimdi kendimi birdenbire hayatların bu hor görülen yeteneğe bağlı olduğu bir durumda buldum.

Agnes'in haklı olmasını gerçekten umuyordum.

"Bir şey deneyeceğim," dedim Marlowe'a. "Sadece bir dakika sürecek."

"Zaten bir dakikan vardı."

"Ve şimdi bir tane daha alıyorum!"

Gözlerimi kapattım ve konsantre olmaya çalıştım. Ondan dalga dalga gelen onaylamamayı hissedebiliyordum ama hiçbir şey söylemedi. Birkaç saniye sonra girişimde bulunacak kadar sakinleştim. Ama nasıl yapacağımdan emin değildim.

Hayatım boyunca yeteneğimle mücadele ettim, ama çoğunlukla onu bastırmak için. Sadece nadiren bilinçli olarak bir şeyleri görmeye çalışmışım ve bu çabaların çoğu başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Ve şimdi imkansız istiyordum, gerçek geleceğin yerine potansiyel bir gelecek görmeyi. Gerçekten işe yaramasını beklemiyordum.

Ama oldu.

Kararmış molozların üzerinden Dante'nin girişine doğru ilerledim -ya da ondan geriye ne kaldıysa. Binalar bir yıkım hattıyla ikiye bölünmüş, kırık bir diş gibi çatlayarak açılmıştı. Şimdi hiçbir şeye açılmayan ana kapıların üzerindeki oyma harflerde kir birikmişti.

Bir kuleden geriye sadece bir kısmı kalmıştı; yıkık dökük odalar açılmış ve hava koşullarına maruz kalmıştı. Su lekeli, solmuş mobilyalar yanlardan sızıyor ve birkaç yırtık pırtık perde hâlâ rüzgârda sallanıyordu. Geri kalanı kararmış bir kabuktan ibaretti, sadece yanmış ve buruşmuş parmaklar gibi gökyüzünü işaret eden sahte diktler vardı.

Molozların yarıya kadar kapattığı bir kapıdan sürünerek geçtim ve dizime kadar rüzgârın savurduğu enkazla dolu bir kata çıktım. Burası lobinin bir parçasıydı, ancak bunu sadece konumu ve genel şeklinden anlamak mümkündü. Styx, rezervasyon masası ve çalışanların soyunma odaları gibi köprü de gitmişti. Lobi bar hâlâ yerinde duruyordu.

Orada devrilmiş masalar, kırık şişeler ve kayıp iki pencereden sarkan kum yığınları vardı. Aynı zamanda geveze bir sıçan kolonisine de ev sahipliği yapıyordu. Hemen geri çekildim.

Kalan kulenin gölgesine aniden oturdum ve küçük bir toz bulutu gönderdim. Güneş eksik çatıdan göz kamaştıracak kadar sıcaktı ve mevcut tek gölge burasıydı. Ama bunun bir bedeli vardı.

Başımı her kaldırdığımda yeni bir dehşet görüyordum: yaşlılıktan sararmış, bir tilki ailesini barındıran bir insan göğüs kafesi; uzun zaman önce ölmüş bir hayvanın ziyafet çektiği, üzerinde diş izleri olan rastgele kemikler; ve bir saksı palmiyesinin kurumuş kalıntılarının arkasında buruşmuş bir Dante üniforması. Bir zamanlar sürekli bir yaşamın ve hareketli bir faaliyetin olduğu yerde, aniden sadece toz ve çürüme vardı, her şey kahverengi ve solmuştu ve çok durgundu.

Görüntü paramparça oldu, ölü dünya baş döndürücü bir hızla geriye doğru dönüyordu. Kafamı kaldırdığımda Marlowe'un yanımda diz çöktüğünü gördüm. Yerdeydim ama oraya nasıl geldiğimi hatırlayamıyordum. "Ne oldu?" diye sordu aceleyle. "Ne gördün?"

"Emin değilim."

Agnes kısmen haklıydı - gücüm bana bir şey söylemeye çalışıyordu. Sadece ne olduğunu bilmiyordum. MAGIC yok edilmişti, Dante'ninki değil. Ve ihlal Vegas'ta gerçekleşmiş olsa bile, büyük bir kumarhane hiçbir onarım girişimi ya da yıkım belirtisi olmadan öylece bırakılmazdı. Bunların hiçbirisi mantıklı değildi.

Ama bir şey açıktı: Gücümden zamanı değiştirirsem ne olacağını bana göstermesini istemiştım. Mesajı anlamamıştım ama genel özü olumlu görünmüyordu. Ve büyük bir onay olmadan, hiçbir şeye karışmaya cesaret edemedim.

"Tarif edebilir misin?" Marlowe ayağa kalkmama yardım ederek sordu. Yüzüne baktığımda sadece endişe gördüm. Maskenin ardındaki korkutucu bakış gitmiş, her zaman tanıdığım nazik, güler yüzlü adam geri gelmişti.

Bu bir şey ifade etmiyordu.

"Bu . . . karmakarışık. Bazen böyle olur." Zamanı değiştiremezdim ama elimdeki zamanı kullanabilirdim. Yardım alırsam kırk dakikada çok şey yapabilirdim. Ama bunu Marlowe'dan alamazdım. Senato'nun yararlı bir işi riske atması pek olası değildi.

Bir grup mahkuma yardım etmek için bir araç.

"Sanırım haklıydın," dedim. "Buradan çıkmamız gerekiyor."

Marlowe mahkûmunu bir patates çuvalı gibi kaldırdı ve elimi tuttu. Rafe, Pritkin ve Caleb'in küçük merdiven boşluğunu doldurduğunu görmek için bizi geri kaydurdım. "Bu da *ne* böyle?" Caleb, Marlowe'un yükünü görünce sordu. Elini silah kemerine götürdü.

"Bir kurtarma," dedim Pritkin'in omzunu tutarak. "Hücreler dolu ve geçit tıkalı. Bir fikrin var mı?"

"Evet."

"Ben de bunu söylemeni umuyordum," dedim ve yer değiştirdim.

Bir sarsıntının ortasına düştük ve dizlerimizin üzerine çöktük. Koridor sarsıldı, tepedeki endüstriyel kolyeler sallandı ve duvardan bir blok av tüfeği fişeği gibi fırladı. Koridorun karşı tarafındaki hücrelerden birinde patladı. Koşuşu etkilemedi ama üzerimize küçük dolu taneleri gibi parçalar yağdırdı ve yere gri tozlar saçtı. Gözlerimi kapattım ve top gibi kıvrılıp ellerimi başımın üzerine koyma isteğime direndim.

Tekrar baktığımda Pritkin kaşlarını çatmış patlayan bloğa bakıyordu. "Fazla zamanımız yok," dedim ayağa kalkarak. "Marlowe buradan yüzeye yirmi dakikalık bir yürüyüş mesafesinde olduğumuzu söyledi."

"Biliyorum. Raphael bize şemaları gösterdi. Caleb daha hızlı bir alternatif üzerinde çalışıyor." Ama kaşlarını çatarak orada diz çökmeye devam etti.

"Pritkin! Haydi! Ne bekliyorsun?"

"İlham," dedi hücreleri işaret ederek. "Düşündüğümden de kötü. Dış koşullar sağlam olsaydı, duvarlar da sağlam olurdu. Ama yukarıdan gelen ağırlığın altında bükülüyorlar. Bu da burayı sağlam tutan tek şeyin iç koşullar olduğu anlamına geliyor."

"İç koşullar mı?"

"Hücrelerdekiler."

Mahkûmların sırasına baktım ve çenem düştü. "Ama herkesi nasıl dışarı çıkaracağız? Eğer koşulları devre dışı bırakırsak-"

"O zaman yukarıdan gelen ağırlık hepimizi ezecek," diye bitirdi sözlerini acımasızca.

"Ve bir kez

düşerlerse, tekrar yukarı çıkamazlar. Bu tür bir hasarla değil." "Kahretsin."

"Aynen öyle." Birkaç saniye boyunca bir hücreye baktı. "Hücrelerin en azından yarısındaki koşu­şları koruyabilirsek, bu bize kaçmak için yeterli zamanı kazandıracaktır."

"Nasıl kaçacaksın? Çünkü bu kadarını değiştiremem!"

Böyle küçük bir şey yüzünden endişelenmeme şaşır­mış gibi bana baktı. "Çatıyı ayakta tutmaya yetecek kadar ko­şu­ş kaldığı sürece onları dışarı çıkarabilirim."

Ses tonundan sanki otuz beş metrelik bir kayalıktan aşağı yukarı o kadar dakika içinde geçmenin çok da önemli bir şey olmadığı anlaşı­lıyordu. Ayrıntıları sormak için ağzımı açtım ama sonra zamanımız olmadığını fark ettim. Ayrıca, eğer Pritkin bir planı olduğunu söylediyse, vardır ve muhtemelen işe yarayacaktır. Ama bu hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. "Bu insanların yarısını ölüme terk etmekten bahsediyorsun."

"Şart değil." Bakışları düşünceli bir hal aldı. "Yer değiştirebilirsin."

Anlamam bir saniye sürdü. "Koşu­şları atlayabilir ve insanları benimle birlikte dışarı çıkarabilirim!"

"Eğer bunu tam olarak kaydırabilerseniz. Hataya pek yer yok."

En yakın hücreye baktım; iri yarı, kıllı, dövme­li, atletli bir adam vardı. Adamın etrafında görebildiğim kadarıyla çok az boşluk vardı. Ama bir sonraki hücrede zayıf bir kadın vardı ve onunla ko­şu­ş arasında belki bir metre vardı. "Deneyebilirim," diye kabul ettim.

Koşu­şu geçip kadının hücre­si­ne girdim. Çok dar bir yerdi ve beni felç etmeye çalışan, uzuvlarımı bir battaniye gibi saran bir tür enerji alanı vardı. Ona zaman tanımadım, sadece bileğini tuttum ve tekrar dışarı çıktım.

"Bu sana ne kadar enerjiye mal oldu?" Pritkin, yere yığılmadan önce onu yakalayarak sordu.

"Fazla değil. Ama tüm hücrelere sığmayacağım."

"Elinden geleni yap," dedi bana, sallanan aydınlatma armatürlerine bakarak. Burası hızla daha dengesiz bir hale geliyordu. Kaldığımız her an, yer bizi ezip öldürmeden önce düşen enkaz yüzünden ölme ihtimalimizi artırıyordu. "Ve işler ters giderse kendinizi buradan çıkaracak kadar enerjiyi sakladığınızdan emin olun."

"Elbette, çünkü bunların hiçbirisi benim suçum değil," dedim alaycı bir şekilde. Kolumu canımı acıtacak kadar sert tuttu. "Ciddiyim."

Gözlerimi kırıştırarak ona baktım, çenesinin gergin duruşunu, ağzının sıkılığını ve gözlerindeki hafif manyakça parıltıyı fark ettim. Bunu Pritkin'e asla söylemeyecektim ama bana gerçekten bir vampiri hatırlattığı zamanlar olmuştu. Tarihteki en korkunç insana dönüşme ve sonra hemen geri dönme ve farkı asla fark etmeme gibi bir tarzı vardı.

"Tamam," dedim uysalca.

Başıyla onayladı ve dövmele adamla birlikte hücreye doğru ilerledi. O koşuşlarla uğraşmaya başladı, ben de onlardan kaçmaya çalıştım. Her seferinde sadece birkaç metre olan küçük sıçramalar fazla enerji gerektirmiyordu ama çok fazla hücre vardı. Pritkin'e ne söz vermiş olursam olayım, insanların yüzüne bakıp onlara *"Hey, ölmek zorunda olduğun için üzgünüm ama gerçekten yoruluyorum"* diyemezdim.

Sıranın sonuna ulaştığımda terden sıırıslıklam olmuşum, tenim hastalıklı bir beyaza dönmüştü ve ellerim şiddetle titriyordu. Duvara yaslandım ve Pritkin'in eski usulle bir kişiyi daha serbest bırakmasını izledim. Birlikte, çoğu sarhoş bir şekilde duvarlara yaslanmış ya da yerde baygın yatan yaklaşık otuz kişiyi serbest bırakmıştık.

Pritkin bana baktı ve kaşlarını çatı. "Biraz ara ver," dedi sertçe.

"Nasıl? Daha yolu yarılamadık bile." Ve bir sonraki koridorda ne olduğunu görmemiştım.

Pritkin'in gözleri benden hücrelere ve az önce kollarına düşen yarı baygın genç adama kaydı. Dalgalı siyah saçları kısa bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, solgun bir teni ve atletik bir vücudu vardı. Otuz yaşlarında görünüyordu. Pritkin onu duvara yasladı ve sarstı. Genç adam kıpırdandı, gözlerini kırıştırarak açtı ve halsizce başını kaldırdı. Suratına sert bir tokat yemek için tam zamanında gelmişti.

"Ne yapıyorsun?!"

"Onu buraya getiriyorum. Mahkumlardan bazıları savaş büyücüsü ya da eskiden öyleydi.

Hücrelerin açılmasına yardımcı olabilirler."

"Savaş büyücülerinin burada ne işi var?"

"Şu anki yönetimin, çok ileri gidenleri hapse atma gibi bir alışkanlığı var.

politikalarına karşı seslerini yükseltiyor" dedi.

Ben yorum yapamadan duvardan iki blok daha fırladı. Bir zamanlar düzenli olan desen, dişleri dökülmüş bir çocuk gibi görünmeye başlamıştı. "Bunun ötesinde bir hücre bloğu daha var," dedi Pritkin. "Şansımız varsa orası da tamamen dolu değildir. Burada bitirebilir misiniz?"

Başımı salladım ve o da köşeden sıvıştı. Koridorda tökezleyerek ilerledim ve büyücünün yanında diz çöktüm. "Uyan! Yardımına ihtiyacımız var!"

Kan çanağına dönmüş gözleriyle bana baktı. Tuhaf bir renkteydiler, neredeyse **r e n k s i z d i l e r**, nehir suyunun içinden görünen kayalar gibiydiler. Kalan hücre sayısına bir kez daha baktım ve sonra kolumu geri çekip ona olabildiğince sert bir tokat attım.

"Uyandım!" dedi hararetle, gözleri hızla keskinleşiyordu. "Neler oluyor?"

"Bir ley hattı koptu ve MAGIC'in çoğunu yok etti. Herkesi dışarı çıkarmaya çalışıyoruz, ancak bir göçük hapishane kanadındaki geçidi kesti. Biz bir çıkış yolu ararken geri kalan mahkûmların serbest bırakılmasına yardım etmeniz gerekiyor!"

"Öyle bir yer yok," dedi, akşamdan kalma bir kurban gibi ellerini başının üzerine koyarak doğrulup. "Burası bir hapishane. İnsanları içeride tutması gerekiyor."

"Eğer yaşamak istiyorsan, bir tane bulmamıza yardım edeceksin,"

dedim acımasızca. "Çember bizi kurtaracak."

"Çember bir saat önce boşaltıldı!"

"Hiç sanmıyorum," dedi bana iğrenç bir şekilde. "Bizler savaş büyücüleriyiz. Meslektaşlarımızı öylece terk etmeyiz."

"O zaman burada ne işin var?"

Bana ters ters baktı. "Bu seni hiç ilgilendirmez! Önemli olan senin yanılıyor olman."

"Yirmi beş dakika içinde aksini anlayacaksın," dedim. "Ama biraz geç olacak."

"Siktir et." Daha önce fark ettiğim kızıl saçlı kadın kendine gelmişti. Koridorun diğer tarafına geçti ve uzun boylu Asyalı bir kadını hapseden koğuşta çalışmaya başladı. "Bugün ölmeyeceğim."

Koridor tekrar sarsıldı ve savaş büyücüsü **i r k i l d i**. O fark etti

eksik bloklar vardı ve nedense bunlar onu sarsıyor gibiydi. "Dış korumalar devre dışı. Neden?"

"Çünkü birkaç bin ton kaya tarafından yukarıdan eziliyorlar!"

Yaşlı ve kel adam bir tarafa doğru kaymıştı ve titreyen kollarıyla kendini yukarı çekmeye çalışıyordu ama kolları çökmeye devam ediyordu. "Sen iyi misin?" diye sordum.

"Hemen geliyorum," diye mırıldandı. "Bir dakika içinde."

Arkadaşı kollarına yığılırken kızıl saçlı kadın bana, "Stazda ne kadar uzun süre kalırsan o kadar kötüleşir," dedi. "Tarih ne?"

Ona söyledim ve görünürde hiçbir tepki vermeden başını salladı ama savaş büyücüsü kolumu kavradı. "Yalan söylüyorsun!"

"Evet, çünkü başıma bir dağ düşmek üzereyken yapmak istediğim şey bu!" Ona kızgın bir şekilde söyledim. "Önemsiz şeyler hakkında yalan söylemek!"

"Önemsiz bir şey değil. Eğer doğruyu söylüyorsan, altı aydan fazladır buradayım!"

"Savaş büyücüsü kışını kaldırmazsan burada öleceksin," dedi kızıl saçlı ona. Koridor artık neredeyse sürekli sallanıyordu, durum her saniye daha da kötüye gidiyordu. Onu ikna etmek için sözlerinden daha fazlasını yapmış gibi görünüyordu ve sendeleyerek ayağa kalktı.

Saçları dökülmüş adam da ayaktaydı ama ölü gibi görünüyordu; gri yüzlü ve çenesi düşüktü. Asyalı kadın ise çoktan ayağa kalkmış, kızıl saçlı adamın yanında hararetle çalışıyordu.

Savaş büyücüsü yakındaki bir hücreden başlayarak, "Eğer yol kapalıysa, içeri nasıl girdiniz?" diye sordu.

"Ben Pythia."

Şimdi bolca toza bulanmış nemli, yırtık pırtık kıyafetime ve yıpranmış saçlarıma bakarak gözlerini kırıştırdı. "Leydi Phemonoe'ya ne oldu?"

"Aynı şey bizim de başımıza gelmek üzere! Ezme olayı hariç. Fark eder mi?"

"Hayır, hayır." Kafası karışmış görünüyordu. "Özür dilerim hanımefendi. Kim olduğunuzu fark etmemiştim. Peter Tremaine, hizmetinizdeyim." Ve gerçekten de eğildi.

Ona baktım. Nazik bir savaş büyücüsü. Dünya gerçekten de sona yaklaşıyordu.

Bitti.

Sonra Pritkin yarım düzine halsiz insan tarafından takip edilerek köşeden geri koştu. Hâlâ boşaltılması gereken hücrelere bir göz attı. "Daha bitirmediniz mi?" diye sordu.

Dünya kendini düzeltti.

"Komutan!" Tremaine hâlâ ayakta sallanmakta olduğu düşünülürse, oldukça iyi bir şekilde dikkatini toplamıştı. "Kurtarma işlemine hızla devam ediyoruz efendim!"

Ona göz kırptım ve sonra Pritkin'e baktım. "Komutan?" "Sonra görüşürüz. Geri kalanları dışarı çıkarın!"

"Bir dakika içinde işimiz bitecek," dedim ona. Serbest bırakılan mahkûmların yarısı artık akli başındaydı ve hücreler üzerinde çalışıyorlardı.

"Bir dakikamız bile yok!"

"Bizi buradan çıkarmanın bir yolunu bulun ve mahkûmları bana bırakın!" Bıkkınlıkla söyledim.

"Mahkûmlar çıkış yoludur." Bir an için, çılgınca sallanan ışıkların yarısının artık karardığı tavana baktı ve sonra bakışları yere kayd. "Üst katlar gitti; daha aşağıya inmemiz gerekecek. Bunu yapmak için de büyü kullanıcılarına ihtiyacım olacak, güçlü olanlara."

"Sonra ne olacak?"

"Ve sonra zeminde bir delik açacağız. Dış korumalar indirildiğinde, bir sonraki katla aramızda duran tek şey bir ton kadar kaya olacak."

"Ve önümüzdeki birkaç dakika içinde bu kadar hareket edebilir misin?"

"Doğru insanlarla birkaç saniye içinde o kadar çok hareket edebilirim."

"Onları bana göster." Koridorda ilerledik, her hücrede durakladık, Pritkin nefesinin altında şu ya da bu kişi hakkında mırıldandı. Birkaç yorumundan, serbest bıraktığım insanların çoğunun Tremaine'in kategorisinde olmadığı izlenimini edindim. Pritkin güç arıyordu, politika ya da ahlaki ikna değil. Tek umudum onları kontrol edebilmesiydi.

Sonuncusuyla yer değiştirdiğimde nihayet "Bu kadar yeter," dedi. Bu iyiydi, çünkü ona hiçbir şekilde bunu yapamayacağımı söylemek üzereydim.

Bir atlayış daha. Gözlerimi odaklamakta zorlanıyordum. Neyse ki Pritkin'in endişelenmesi gereken başka bir şey vardı. "Bunu yapamayız ve hepinizi de koruyamayız," dedi.

"Bu koridoru boşaltın ve herkesi köşeye toplayın," dedim Tremaine'e. O da hemen itaat etti. Lanet olsun, buna alışabilirdim.

Birkaç dakika sonra girişimde bulunmaya hazırдық. Pritkin'in ekibi ilk geçidin sonuna yerleşirken ben de mahkûmların çoğuyla birlikte köşeye çömelmişim. Geri sayım yapacağını ya da bir tür uyarıda bulunacağını düşünmüştüm ama büyük bir patlama ayaklarımızın altındaki zemini sarsıp tavan döşemelerinin yarısını başımıza indirdiğinde daha yerime yeni yerleşmişim. Biri çığlık attı ve bir başkası küfretti ve ben bunun son olduğunu anladım.

Ama öyle değildi.

Tavan döşemelerinin arkasındaki kayalar yerinde duruyor, duvarlar eğilmeye devam ediyor ama kırılmıyordu ve havada o kadar toz bile yoktu. Köşeden dikkatlice baktım, betonun üzerinde ter lekeli parmak izleri bıraktım, en kötüsünü bekliyordum. Onun yerine bir zamanlar sağlam olan zeminde kocaman bir delik gördüm.

Pritkin zıplayarak delikten çıktı, savaş boyası sürmüş bir Kızılderili gibi kırmızı toza bulandı. "Tekrar," diye emretti. Büyük bir patlama daha havayı kirletirken başımı geriye çektim.

Grubundan toplu bir bağırış geldiğinde yankıları henüz geçmemişti bile. "İşimiz bitti!" Birinin dediğini duydum ve sonra kalabalık ilerlerken ezilmemek için duvara **s a r ı l d ı m .**

"Cassie!" Pritkin'in kolu bileğimi buldu ve beni köşeye doğru itti. "Acele et! Caleb başarmış olsa bile, zamanımız tükeniyor!"

"Tam olarak ne yapmaya çalışıyor?" Sordum ama cevap alamadım.

Herkes itişip kakışıyor ve üzerine basılanlar çığlık atıyordu. Daha sert olan kalabalıktan bazıları, önlerine çıkan daha yaşlı ve zayıf mahkûmları kelimenin tam anlamıyla eziyordu. Ve bu birden fazla nedenden ötürü bir sorundu. Çünkü büyücülerin açtığı delik bir seferde sadece iki, belki de üç kişinin girebileceği büyüklükteydi. Ve sıra atlayanların neden olduğu bir sıkışıklık her şeyi engelleyebilirdi.

Pritkin bir silah çekti ve kalan tavana birkaç el ateş etti. "Sırayla," diye bağırdı.

Çoğu insan durdu ve başını kaldırıp baktı, birinin kontrolü ele aldığını görünce gözlerindeki dehşet hafifçe kayboldu. Ancak sıranın ortasındaki iri yarı bir adam o kadar da uysal değildi. Kırmızı bir at kuyruğu vardı ve kirli sakalları neredeyse çiçekli yüzüne uyuyordu.

Pritkin'e "O şeyin kesilmesine yardım ettim!" dedi. "Onu kullanacak kadar uzun yaşayıp yaşamayacağımı görmek için sırada beklemeyeceğim!"

"Yapma," diye uyardı Pritkin onu. Adamın yanıtı, kendisinden daha zayıf bir adamı yolundan atmak ve kalabalığı tekrar panik moduna sokarak ilerlemeye başlamak oldu. Ve Pritkin onu vurdu.

Birkaç saniye ne olduğunun farkına bile varmadım. Ta ki adam tökezleyip tek dizinin üzerine düşene ve giydiği beyaz tişörtün kuyruğunda parlak bir renk lekesi belirene kadar. Sonra yavaşça yan tarafına devrildi.

"Sırayla dedim," diye tekrarladı Pritkin sakince. Kalabalık hızla kendini güzel, düz bir çizgi halinde yeniden düzenledi.

Düşen adama şaşkınlıkla baktım. Kimse ona yardım etmeye çalışmadı, hatta birkaç kişi sıradaki yerlerini kaybetmemek için onun üzerinden geçti. İlerlemeye başladım ama enseme ağır bir el indi.

Pritkin bana "Buradan çık" dedi. "Şimdi."

"O kadar uzağa gidebileceğimi sanmıyorum," diye itiraf ettim. Tabii yüzey birkaç metre ötede değilse.

Pritkin küfretti ve başını kalabalığın arasından bize doğru gelmekte olan Tremaine'e doğru salladı. Pritkin ona bir silah uzatarak, "Onu sıranın önüne götür," dedi. "Onu buradan çıkar. Sizi durdurmaya çalışan herkesi vurun."

"Ne?" Keçeleşmiş bir tutam saçı gözlerimin önünden ittim. "Saçmalama. Onsuz gitmiyorum-"

Tremaine sessizce, "Kalabilirim," dedi.

"Beni duymadın mı büyücü?" Pritkin'in sesi daha fazla yükselmedi ama Tremaine tekrar dikkat kesildi.

"Evet, efendim!" Elini omzuma attı ve Pritkin bıraktı.

Çılgın ortağımın kolunu yakaladım. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Pritkin beni köşeden çekip çıkardığından beri bakışlarımla karşılaşmamıştı ama şimdi karşılaştı. Gözleri tuhaf görünüyordu ama belki de ışıktandı. "Sen tanıdığım en uyumlu insanlardan birisin. D e n g e n i bulacaksın," dedi bana hiçbir şey söylemeden. Kafasına bir taşla vurulduğunu düşünmeye başlamıştım.

"Pritkin! Ne oluyor be?"

Cevap vermedi ya da verdiyse de ben duymadım. Çünkü Tremaine elinde silahla beni kalabalığın arasından çekiyordu. Kimse bizi durdurmaya çalışmadı.

"Ben gitmiyorum!" Zemindeki çukura ulaştığımızda "Gitmiyorum!" dedim. Soluk betonun yanındaki kırmızı, sivri kayalarıyla aç bir ağız gibi görünüyordu.

"Komutan dedi ki-"

"Komutanın ne dediği umurumda değil!" Ona öfkeyle söyledim. "Ben Pythia'yım. Hizmetime girmeye yemin ettin mi etmedin mi?"

Tremaine kararsız görünüyordu. Savaş büyücülerinin hüküm süren Pythia'ya itaat edeceklerine dair yemin etmeleri gerekirdi. Elbette, Çember beni meşru olarak tanımadığından, bu benim durumum için geçerli değildi. Ama o bunu bilecek durumda değildi. Beni kenara çekti ve arkamızdakilere ilerlemelerini işaret etti. Bana bileğini gösterirken üç mahkûm daha yutuldu.

"Saat," diye tısladı Tremaine kulağıma. Saatinin kadranına göz kırptım. Bu kattaki koşuşların tamamen çökmesine on dört dakika vardı.

Geride kalan mahkûmlara baktım ve hızlıca birkaç hesap yaptım. "Bunu yapabiliriz. Yeterli zamanımız olmalı."

"Bu seviyeden kurtulmak için, evet. Ama kaçmak için?" Kalabalığı paniğe sürüklememek için olsa gerek, yüzü hiç değişmemişti. Ama gözlerinde sakinlikten başka bir şey yoktu. "Herkes başaramayacak."

"Ama . . . Pritkin-"

"Komutan kalabalığı kontrol etmek için geride kalıyor. Aksi takdirde kimse dışarı çıkamaz."

Başımı kaldırdım ve Pritkin'in gözleriyle karşılaştım. Beni dikkatle izliyordu ve bu ifadeyi biliyordum. Yanıma gelip beni yakalamasına ve baş aşağı çukura bırakmasına iki saniye kaldığı anlamına geliyordu.

"Tamam. Hadi gidelim." Tremaine'in bir şey söylemesine fırsat vermedim. Döndüm ve az önce içeri giren insanlar gözden kaybolur kaybolmaz onları takip ettim.

Aceleyle inşa edilen tünel yaklaşık sekiz metre boyunca dümdüz aşağıya iniyordu ancak kenarları kaplayan keskin, parçalanmış kayalar hem tutamak hem de avuç içlerinin kesilmesi için fırsat sağladığı için gezilebilir durumdaydı. İlk tünelin dibindeki küçük çıkıntıya en az kan kaybıyla ulaşmayı başardım, ancak kırk beş derecelik dik bir açıyla aşağı doğru eğimli bir tane daha gördüm. İkinci büyüünün oraya isabet ettiğini düşündüm.

Önceki mağaracılar yolu temizleyene kadar beklemek zorunda kaldım ve sonra onların yerini aldım. İkinci tünele girdikten birkaç saniye sonra Caleb'in yüzünün karanlıktan bana baktığını gördüm. "Tam zamanında," diye gürledi. İleri atıldım ve elini tuttum.

Çıkmama yardım etti ama ayağımın altından bir taş kayd ve tökezleyerek şişkin yeşil bir çamurluğa çarptım. Caleb beni ayağa kaldırdı ve bir sonraki kişinin çıkmasına yardım edebilmesi için hızla yoldan çekildim. Tremaine de duvarın yanında bana katıldı. Bir süre, göz alabildiğine arabalarla dolu bir koridorun çok tuhaf görüntüsüne baktık.

Eski arabalar da değildi. Çoğunun adını bilmiyordum ama birkaç Bentley ve gümüş bir Rolls-Royce çok uzaktaki acil durum ışıklarının altında parlıyordu. Tereyağlı deri, parıldayan krom ve özel renklerden oluşan bir gökkuşağı uzun bir sıra halinde bizden uzaklaşıyordu.

"Nedir bu?" Tremaine usulca sordu.

"Çıkış yolumuz," diye omzunun üzerinden attı Caleb. "Konsolos antika araba koleksiyonunu cömertçe bağışladı, ben de buradan kurtulmanın tek yolunun mahkûmları götürmek olduğunu söyledim."

"Ama ben MAGIC'in garajının yüzeyde olduğunu sanıyordum," dedim. Bir keresinde oradan bir araba çaldığımı çok net hatırlıyordum.

Caleb alaycı bir ifadeyle, "Evet, bildiğiniz Porsche'ler, Jaguar'lar ya da Ferrari'ler için," dedi. "Hizmetçiler için etrafta tuttukları hurdalar. Görünüşe göre, Majesteleri için yeterince iyi değiller."

"Şanslıyız ki," diye mırıldandı Tremaine. Bana baktı. "Sana arabalardan birinde bir yer bulmamız gerekiyor."

Caleb, "Vampir Raphael siyah Bentley'de onun için bir tane tutuyor," dedi.

onu. "Acele etsen iyi olur. Şimdi hareket etmeye başlıyorlar." Sıranın önünden kalkan güçlü motorların homurtusunu duyabiliyor ve havaya karışan filtrelenmemiş emisyonların egzoz kokusunu alabiliyordum.

"Hangi arabayı alıyorsun?" Caleb'a sordum.

"Hangisi en son kalkarsa."

"O zaman ben de seninle geliyorum," dedim kollarımı kavuşturup duvara yaslanarak.

"Gidiyorum demiştin!" Tremaine dirseğimin altına bir el koyarak bana hatırlattı.

"Ben öyle bir şey demedim. Ve elini üzerimden çek."

Tremaine çaresizce önce bana sonra da Caleb'a baktı. Yaşlı savaş büyücüsü ona, "Benim yerime burayı devral," diye talimat verdi. Tremaine tam zamanında tünele doğru ilerledi ve yüzündeki gözyaşlarının arasından ona ışıltılı bir gülümseme gönderen orta yaşlı bir kadına yardım etti. Caleb beni arabaların arasından geçirip bir kapının gölgesine götürdü. "Ne oluyor lan?" diye sordu.

"Seninle ve Pritkin'le gideceğim," diye tekrarladım, sesimi kasıtlı olarak eşit tutarak. Bu hiç de kolay değildi. Zıplamak ve herkese *hareket etmeleri* için bağırarak istiyordum, lanet olsun! Sürünmeyi bırakıp buradan uçmaya başlamak için. Bunun işe yaramayacağını, zaten olabildiğince hızlı hareket ettiklerini ve bir panik başlatmanın işleri daha da yavaşlatacağını biliyordum. Ama yine de orada öylece durmak kolay değildi.

Caleb bana "Sen Pythia'sın," dedi. "Burada ölemezsin."

"Ben Pythia mıyım?" Yavaşça göz kırptım. "Ne zamandan beri? En son kontrol ettiğimde, avlamaya çalıştığın haydut bir inisiyeydim."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Hayır," dedim ona dürüstçe. "İstemiyorum."

Caleb etli bir elini boynunun arkasına koydu ve sanki başı ağrıyormuş gibi ovaladı. "Seninle ilgili bir tür iletişimsizlik olmuş olabilir."

Son yirmi dört saat içinde yaşadığım bir düzine ucuz atlatmanın paniği boğazımın arkasına dolmuş, daha güncel korkularla yer kapma yarışına girmişti. Pritkin'in onu sürüklediğim ölüm tuzağından kurtulamaması gibi. O küçük konuşmasının birdenbire kulağa veda gibi gelmeye başlaması gibi. Ve bu konuda yapabileceğim pek bir şey olmadığı gerçeği gibi.

Bağırarak birine gerçekten ihtiyacım vardı ve Caleb işime yaradı.

"Bir iletişimsizlik mi?" Ona öfkeyle sordum. "Hangisi olabilir? Tutuklanmam için emir çıkarıldığında mı? Ya da öldürmek için ateş emri verildiğinde mi? Ya da, hey, belki de başıma kocaman bir *ödül* konduğunda!"

Yavaşça göz kırpma hareketini yapma sırası Caleb'daydı. "Eğer bir hata yapıldıysa, meşru bir şikâyetiniz var demektir," dedi. "Ama bir şeyi kanıtlamak için ölmenin kimseye faydası olmaz. Pritkin haklıydı: bir savaş var ve bir Pythia'ya ihtiyacımız var. Eğer o sizseniz, bir sorumluluğunuz var demektir."

"Benim sorumluluğum buraya getirdiğim insanlar!"

"Pritkin ve ben dışarı çıkacağız!" Caleb bıkkın bir ifadeyle konuştu. "Ve bunu yaptığınızda, ben de sizinle olacağım."

"Cassie!"

"Gerekirse yer değiştirebilirim," diye hatırlattım ona. "Can yeleği olmayan birini arabaya göndermeniz gerekmez mi?"

Bana dikkatle baktı. "Hâlâ yer değiştirebiliyor musun?"

"Kesinlikle."

Caleb mutlu görünmüyordu ama başını salladı. "Tamam o zaman. Sen burada kal. Birkaç dakika içinde gelip seni alacağım."

"Bir şeyler yapıyor olmayı tercih ederim."

"Pekâlâ. İnsanları yetkili bir şoförün bulunduğu bir araca bindirerek yardımcı olabilirsiniz. Yön bulmalarına gerek yok, tek bir çıkış yolu var. Ama vitesli araç kullanabilmeliler."

"Anladım."

Caleb tünelin ağzını tekrar devralırken, Tremaine ve ben tozla kaplı mahkûmları yakalayıp arabalara doldurduk. Sıra şimdi daha hızlı ilerliyordu, arabalar bazılarında daha geniş olmayan bir tünel boyunca ilerlerken bir renk ve gürültü bulanıklığı vardı. Konsolos'un şoförlerinin vampir olduğunu ve refleksleri sayesinde sıkışıklığın önemli olmadığını sanıyordum. Ama bazı şoförler o kadar yetenekli değildi. Arkasındaki araba biraz fazla hevesli olduğu için birden fazla çamurluğun ezildiğini gördüm ve bir dizi cilalı yan panelin affetmeyen kayalara sürtünmekten yeniden boyanması gerekecekti.

Ve sonra sıranın sonu geldi, son grup için son araba kapıdan çıktı. Tünelin ağzına doğru kaydım ve tanıdık bir sarışın kafa ile bir çift geniş omuzun ortaya çıktığını gördüm. Nedense Pritkin'in yüzü arkaya dönüktü.

"Pritkin!" Ona doğru koştum, neredeyse rahatlamaktan başım dönüyordu, ancak tepemde gürleyen bir gümbürtü duydum ve onu kalın kırmızı bir toz bulutunun kapladığını gördüm.

"Arabaya! Herkes arabaya!"

Caleb'in sesini uzaktan duydum ama onu bulamadım. Egzoz dumanı ve toz boğucu, kör edici bir sise dönüşmüştü, zemin ayaklarımın altında şiddetle sallanıyor, başıma taş ve çakıl yağıyordu. Sonra şakağıma bir şey çarptı, dizlerimin üstüne çöktüm ve dünya kıpkırmızı oldu.

Ve sonra hiçbir şey.

Onuncu Bölüm

Uyandığımda kendimi arka koltukta, kokuşmuş kırmızı bir çift adamın üzerinde yatarken buldum. Tremaine ve Caleb, Blue Man Group'un aniden renk değiştirmiş hallerine benziyorlardı; tepeden tırnağa kalın kırmızı bir macunla kaplanmışlardı. Gözlerim tam olarak odaklanmayı başardığında toz ve ter olduğunu fark ettim. Ben de daha iyi durumda değildim.

Ciğerlerim yaklaşık bir inç çölle kaplanmış gibiydi ve nefes almakta zorlanıyordum. Öksürmeyi başardım ve bu hem iyi hem de kötüydü, çünkü hava yolumu biraz daha açtı, ama sonra duramadım. Ciğerlerimi yukarı çekeceğimden emin olana kadar öksürdüm, tıksırdım, öğürdüm ve biraz daha öksürdüm.

Biraz su olsa iyi olurdu ama su yoktu. Çünkü henüz ormandan çıkmamıştık. İki büyücünün arasındaki mütevazı boşluğa kaydım ve koltuğun üzerinden baktım. Rafe olduğunu hayal meyal anladığım kızıl bir adam direksiyon başındaydı. Hız göstergesi seksen altıyı gösteriyordu, oysa aşağıya doğru inmekte olduğumuz dar kırmızı tünel iki taraftaki arabadan yarım santimden fazla uzakta olamazdı.

Pritkin ön koltuktaydı ama bana bakmak için arkasını dönmedi. Arkama yaslandım ve önümüzde uzanan neredeyse hipnotik tünele bakmamaya çalıştım. Uzaktan bir gümbürtü duydum ve duvarlar sarsıldı. Kimse bir şey söylemedi ama Tremaine'in eli kapı kolunu çamur kaplamasını çatlatacak kadar sıkı kavradı.

"O da neydi?" Sarsıntı nihayet durduğunda sordum.

Tremaine, sesi biraz boğuk çıkarken, "Bir kat daha üstümüze çöküyor," diye cevap verdi.

Caleb, "Ezilmemek için bir yük asansörüyle daha alçak bir kata inmek zorunda kaldık," diye ekledi. Sesi ifadesizdi ama elleri uyluklarının üzerinde kenetlenip açılmaya devam ediyordu.

"Artık sadece Senato katı altımızda," diye araya girdi Rafe. Sesi her zamanki gibiydi ama direksiyonu oldukça iyi kavradığını fark ettim. "Ve tamamen sular altında. Korkarım en fazla bu kadar aşağı inebiliriz."

Pritkin hâlâ bir şey söylemedi.

Kocaman, gri ve muhtemelen sağlam çelikten yapılmış bir tür şişkin orta yüzyıl arabasındaydık. Bunun birkaç bin tonluk kayaya dayanamayacak olması çok kötü. "stmzde hâlâ kaç kat var?" Bilmek i s t e d i ğ i m d e n emin olmadan sordum.

Tremaine, "Bu bizimkinden önceki sonuncuydu," dedi ve dudaklarını kapatmadan önce küçük bir kıkırdama duyuldu.

"Yer değiştirebilir misin?" Pritkin aniden bana sordu, sesi sessizlikte sertti.

"Neden?"

"Caleb'e yer değiştirebildiğini söylemişsin. Doğru muydu?" Dudaklarımı yaladım ve onun sürücü aynasından beni izlediğini gördüm. "Yalan söyledin."

Tremaine sanki bir Pythia'nın böyle bir şey yapmasına şaşırmış gibi hafifçe şok olmuş görünüyordu. Belli ki Agnes'i tanımıyordu. Caleb elini başına götürdü. "Seni bayıltmalı ve bir arabaya tıkmalıydım."

"Evet! Yapmalıydın!" Pritkin tersledi.

Rafe sadece i çekti. "Yalan sylememelisin, *mia stella*," diye sitem etti ve gaza bastı.

Araba ileriye doğru fırladı, benzin tüketen motoru tünellerde hız göstergesinin saatte yüz milden fazla olduğunu bildirdiği bir hızla ilerliyordu. Artık ona bakmamaya karar verdim. Tek umudum bunun yeterli olmasıydı.

O hızda, vampir refleksleri bile mükemmel değildir, tünelin araba için yeterince geniş olduğundan tam olarak emin olmadığımdan bahsetmiyorum bile. İki yan ayna ve arka tamponun bir kısmıyla birlikte toprak ve kayalar uuştu. Geri kalanı arkamızda kaldı ve taş zeminde yanacak bir şey olsaydı yangın çıkaracak kadar kıvılcım çıkardı.

Sonra koltuğumun arkasındaki panele belimi zedeleyecek kadar sert bir şey çarptı. Doğrulduym ve arkamı döndüğümde bir adamın yumruğunun döşemeyi deldiğini gördüm. "Kim o?" Bakmak için aşağı kayarak talep ettim.

Gizemli el boğazımı sararken Tremaine bana "Komutanın vurmak zorunda kaldığı adam," dedi.

Caleb bir silah çıkardı ve kabzasını adamın bileğine indirdi. Bir uluma duydum ve el çekildi. Koltuğun arkasından uzak durmaya dikkat ederek doğrulduym. "ldğn sanmıştım," dedim.

"Henüz değil," diye yanıtladı Caleb.

"Yani onu *bagaja* mı koydun?"

Omuz silkti. "Bu son arabaydı."

Özellikle dar bir alana girdik ve her iki taraftaki kapılar bir devin yumruğundaki soda kutusu gibi bükülürken herkes koltukların ortasına kaydı. "Bu tüneli kim tasarladı ki?!" Yan camlar paramparça olurken çığlık attım.

"Yıllardır kullanılmıyor," dedi Rafe. Lastiği yaktı ve moloz ve cam patlamasıyla biraz daha geniş bir alana fırladık.

"Neden olmasın?"

"Mead Gölü oluşturulduktan sonra otuzlu yıllarda kapatıldı. Göl eski güzergahı ikiye böldü."

"*İkiye bölündü* de ne demek?" Cevap alamadım, çünkü arkamızda bir gümbürtü, bir inilti ve bir toz dalgası daha vardı. Ve birden göz kamaştırıcı güneş ışığına doğru uçmaya başladık.

Yolculuk bir anda inanılmaz derecede yumuşak bir hal aldı, eksik camlardan içeri giren rüzgârın ıslığı dışında hiçbir çekiş gücü yoktu. Nedenini, arkamıza bakmak için boynumu çevirdiğimde bir uçurumun soluk tarafından küçük bir bulutun puflayarak çıktığını gördüğümde anladım. Az önce düştüğümüz uçurumdan.

"Oh, kahretsin."

VW Bug büyüklüğünde bir kayaya burun üstü çakılmadan önce on beş metreden fazla düştük, takla attık ve sonunda parlayan bir su birikintisine çarptık. Araba 1955 yılında üretilmişti, yani hava yastığı yoktu ve ben emniyet kemeri bile takmamıştım. Ölmüş olmamız gerekirdi. Ama Tremaine bir şekilde etrafımıza ilkel bir kalkan yerleştirmeyi başardı, bu kalkan kayaya çarptıktan kısa bir süre sonra patladı ama bizi en kötü durumdan kurtardı.

Biz kurtulduk; araba o kadar şanslı değildi. Ama en azından bizim camlardan içeri süzülmemize ve Caleb'ın Red'i bagajdan çıkarmasına yetecek kadar yavaş battı. Bunu bagajla arka koltuk arasındaki bölmeyi tekmeleyerek başardı ve sanırım Red'i de birkaç kez tekmelemiş olabilir. Ya öyle ya da adam yüzme bilmiyordu, çünkü kıyıya çıkarken bize fazla sorun çıkarmadı.

Cep telefonları boğulduktan sonra o kadar da iyi çalışmıyor, bize Mead Gölü'nün kenarından yürümekten başka seçenek bırakmıyor. Bir yönde, ısı

kilometrelerce uzanan tozlu toprak, alıllıklar ve uzaktaki mor tepeler parıldıyordu. Diğer tarafta ise su kenarına yakın bir yerde keskin beyaz bir mineral çizgisi bulunan kil kırmızısı yüksek kayalıklar vardı. Sade kanyonu yumuşatacak çok az bitki örtüsü vardı, bu da buraya tuhaf bir şekilde yabancı bir hava veriyordu: neredeyse çıplak bir arazide büyük bir su kütlesi, aydaki bir göl gibi. Ancak kobalt gökyüzü ve nehrin derin masmavi rengiyle birlikte inkar edilemeyecek kadar çarpıcıydı.

Mucizevi bir şekilde hâlâ ayağıma bağı olan yüksek topuklu ayakkabılarım su altındaki kayalara takılıyor ve beni çelme takmakla tehdit ediyordu. Ama umurumda değildi. Huşu içinde etrafıma bakmaya devam ettim. Her şey kavurucu derecede sıcak ve nefes kesici derecede güzeldi.

Herkesin bana tuhaf tuhaf baktığını fark etmem birkaç dakikamı aldı. Sadece güldüm, neredeyse başım dönüyordu. Başardık -tozla kaplı, kırmızı yüzlü ve sırlıklam ama *hayattaydık*. Rafe de benimle birlikte sıırıttı ve bir saniye sonra Caleb bile gülümsedi.

Sonunda küçük bir karavan parkına geldik. Beyaz boya şeritleriyle işaretlenmiş arazilerin çoğı, rüzgârla savrulan çakıl taşları dışında boştu. Yaz mevsimiydi ve çok az insan 120 derece sıcakın eğlenceli bir tatil anlamına geldiğini düşünüyordu.

Çocuklar tüm yıl boyunca orada kalan karavanlardan birine girerken, minyatür kasırgalar gibi kumun üzerinde uçuşan toz şeytanlarını izledim. Arabayla aynı dönemden kalma gibi görünüyordu, minicik ve belli belirsiz yuvarlaktı, beyaz alüminyum kenarları ve küçük, üstü kapalı bir verandası vardı. Eski atallardan yapılmış bir rüzgâr anı ile birlikte dağınlık bir hanımeli sarmaşığı verandayı süslemek için elinden geleni yapıyordu.

Kapı açılıp Rafe dışarı çıktığında gölden gelen güçlü esintide tıkırdadılar. "Telefon yok," dedi bana. Omuz silktim. Gerçekten bir telefon beklemiyordum. Elinde güneş kremi olduğı anlaşılan sarı beyaz büyük bir şişe vardı. "Tezgâhın üzerinde biraz para bırakmışım," dedi, sanki hırsızlık yaptığı için onun hakkında kötü düşünebileceğimden endişelenmiş gibi.

"UV ışınlarının yüzde seksenini engeller" diye okudum. Ona şüpheyle baktım. "Bunun işe yarayacağını düşünüyor musun?"

"Bu noktada, her şeyi denemeye hazırım," dedi, sütlü şeyi yüzüne ve ellerine sürerken. Buraya gelirken üzerindeki tozların çoğunun temizlenmiş olmasına rağmen Rafe hâlâ kıpkırmızıydı. Öğle güneşi vampirler için cehennem gibidir.

"Al." Pritkin başını karavandan çıkardı ve bana bir şişe içki uzattı.

ılık su. Kıyıya yüzerken zaten yarım galon yutmuş olduğumdan, biraz titrek görünen Red'e verdim. Pritkin'in kurşunu ölümcül o l m a y a b i l i r d i ama adam çok kan kaybetmişti. Tıbbi yardıma ihtiyacı vardı ve hepimizin sıcaktan kurtulması gerekiyordu.

Tremaine bir dakika sonra elinde plastik şezlonglarla çıkageldi. "Yolun yukarısındaki bilet gişesine gidip çalışan bir telefonları olup olmadığına bakacağım," diye duyurdu.

"Onunla mı gidiyorsun?" Rafe ve ben Red'i betondan kaldırıp bir sandalyeye oturturken Caleb, Pritkin'e sordu.

"Bunu planlamamıştım. Neden?"

"O bir mahkum. Bunların hiçbiri bunu değiştirmez."

Pritkin, "Cassie ve benim hakkımızda da tutuklama emri var," dedi. "Bizi de teslim etmeyi mi planlıyorsun?"

"Ben işimi yapmayı planlıyorum," diye karşılık verdi Caleb. "Yoksa bunun da peşini bırakmam gerektiğini mi düşünüyorsun?" Diziyle Red'i dürttü. Red bir ağız dolusu su tükürdü ve biraz umutlu görünmeye başladı. "Çizgiyi nereye çekeceğiz John?"

"Ne yaptığını biliyorsun."

"Ve *senin* ne yaptığını söylediklerini biliyorum."

"Ben de beni buna inanmayacak kadar iyi tanıdığını sanıyordum." Red ve ben izlerken iki adam uzun bir dakika boyunca birbirlerine baktılar ve Rafe kendine daha fazla SPF 80 sürdü.

Caleb yemin etti. "İçeri girmek zorundasın. *Buna* bir *son* vermelisin. Eğer bir hata varsa ve o gerçekten yasalsa, insanların bunu bilmesi gerekir."

"O zaman anlat onlara," diye tersledi Pritkin. "Belirsiz söylentileri ya da üst makamlardan gelen notları değil, *duyduklarınızı, gördüklerinizi, yaşadıklarınızı*. Ama bu zahmetin sonunda kendini bir hapisane hücresinde bulursan şaşırma."

O ve Tremaine başka bir şey söylemeden çekip gittiler ve Caleb karavana yaslandı, kollarını kavuşturdu ve yüzünde karanlık bir çatık kaşla mahkûmunu izledi. Neden bilmiyorum. Hiçbirimiz bir yere gitmiyorduk ki.

Rafe içeri girdi ve birkaç dakika sonra, *üzerine* sarmaya başladığı birkaç beyaz çarşafı dışarı çıktı. Dağınık kahverengi bukleleri ve rahat gülümsemesiyle, özellikle çekici bir bedeviye benziyordu. Bir bedevi ile

Yüzü güneş kremi ve bir çift tasarım güneş gözlüğü ile dolu.

"Gözlüğü nereden aldın?" diye sordum.

"Roma. Onlar Gucci."

"Çok güzel." Red'e baktım. "Vampirlerin tükürüklerinde iyileşmeye yardımcı olan pıhtılaştırıcılar vardır. Hâlâ kanaman varsa Rafe durdurabilir."

Red, Caleb'a paniklemiş bir bakış attı. "O şeyi benden uzak tut! Haklarımı biliyorum! Beslenmesine izin veremezsin!"

Caleb hafifçe, "Sana yardım etmeyi teklif ediyor," dedi.

"Evet, birkaç pint için bana yardım et! Nasıl olduklarını bilirim!"

"Kanamanın durduğuna inanıyorum, *mia stella*," dedi Rafe alaycı bir ifadeyle. "Ve ben normalde, ah, o bölgeden beslenmem."

"Hangi bölge?"

Caleb açıkça, "Pritkin onu kışından vurdu," dedi.

Red'e daha sempati ile baktım. Anlayabiliyordum.

Küçük bir rüzgâr yüzümüze biraz kum savurdu, beni öksürttü ve herkesin saçına yerleşerek belli belirsiz pembeleştirdi. Terli saçlarımı ensemenden kaldırdım ve bir kafa bandı diledim. Tanrım, hava çok sıcaktı.

Neyse ki çok geçmeden Pritkin golf arabasındaki yaşlı b i r adamla birlikte geri döndü. Bir tekne kazası geçirdiğimiz ve Vegas'a geri götürülmemiz gerektiği izlenimine kapılmış gibiydi. Bize bir taksi çağırması bile.

"Tremaine nerede?" Caleb sordu. "Taksiyi

bekliyor," dedi Pritkin kayıtsızca.

Caleb kaşlarını çattı ama yorumlarını normların önünde kendine sakladı. O ve Red golf arabasının arkasına, Pritkin de önüne bindiler. Beni ve Rafe'i yürüyerek takip etmemiz için bıraktı.

"Bu pek centilmence değildi," diye belirtti Rafe, arabayla uzaklaşmalarını

izlerken. Ben bir şey söylemedim.

Kamp alanından çıkıp küçük bir tepeyi tırmanmamız ve bilet gişesine giden yoldan aşağı inmemiz beş dakika sürdü. Pritkin'i dışarıda, gişeye yaslanmış halde bulduk. Caleb ve Red golf arabasında kısa bir şekerleme yapıyorlardı. Biletçi

içerideydi ve görünüşe göre oldukça karmaşık şekillerde düğümlediği ayakkabı bağcıklarıyla büyülenmişti. Tremaine görünürde yoktu.

"Bilmek istiyor muyum?" Ben sordum.

"Onlar uyanmadan önce belki yarım saatimiz var," diye bilgilendirdi Pritkin beni. "Peter ulaşımı ayarlamak için otoyola gitti."

"Bir taksi geliyor sandım."

"O kadar uzun süre beklemeyi göze alamayız. McCullough bir takip cihazı takıyor; tüm mahkumlar önlem olarak takıyor. Kolordu şu anda meşgul, bu da şüphesiz onu almak için bir ekibin neden henüz gelmediğini açıklıyor. Ama şansımız yaver giderse her an burada olabilirler."

Kolordu, Çember'in askeri koluydu; yani savaş büyücülüğü merkeziydi. Pritkin'in eski dostları daha fazla ortaya çıkmadan yola devam etmekten yanaydım. Ama söylediği başka bir şey dikkatimi çekti.

"Bir iz sürücü mü?" Gözlerimdeki tozu kırıştırdım. "Yani bir yere giderse, bunu biliyorlar mı?"

"Esasen."

"Onda göremiyorum."

Pritkin sabırsızlıkla, "Bu bir büyü, fiziksel bir cihaz değil," dedi. "İlginizin bir nedeni var mı?"

"Evet. Bende olup olmadığını kontrol edebilir misin?"

Bana biletçinin dolabından bir şişe su uzattı ve bir diğerini yüzüne çarptı. "Üç tane var." Yolda öyle bir hızla ilerlemeye başladı ki Rafe ve ben ona yetişmek için acele etmek zorunda kaldık.

"Dur bir dakika. Nereden biliyorsun?"

"Bir tanesi benim."

"Beni *dinliyor* musun?"

"Bu bir dinleme cihazı değil, Bayan Palmer. Sadece bulunduğunuz yeri kaydediyor. Kaç kişinin sizi kaçırmak ve/veya öldürmek istediğini düşünürsek, bu makul bir önlem."

"Madem bu kadar makul, neden bundan bahsetmediniz?" Su ve ter vardı

Normalde solgun olan kirpiklerini koyu ve topak topak yaptı, onları yuvarlarken gözlerinin rengini vurguladı. "Çünkü işe yaramasını istedim! Cadıyı onu çıkarmaya ikna etmiş olsaydın işe yaramayacaktı."

"Onun adı Francoise ve haklısın, o da bunu silerdi!" "Bu yüzden bundan bahsetmedim."

Daha az yorgun olsaydım, öfkeden deliye dönerdim. Hal böyle olunca, yapabildiğim en iyi şey iğrenmek oldu. "Tony'lerde büyürken her yerde takip edilirdim," dedim ona. "Korumalar tarafından, mürebbiyem tarafından, sürekli birileri tarafından. Hiç mahremiyetim yoktu. Ama Tony bile bana büyü yapacak kadar ileri gitmedi!"

Pritkin ileriye doğru adım atarak, "Şüphesiz onu atacak kadar yetkin kimsesi yoktu," dedi.

Arkasından bağırdım. "*Birinin* senin olduğunu söylemiştin. Diğer iki grubun beni takip ediyor olması seni endişelendirmiyor mu?"

Rafe boğazını temizledi. "Ah, Cassie . . ."

"Mircea beni rahatsız mı etti?" Tahmin ettim.

"Ve Marlowe, sanırım."

"Neden? Mircea'nın ona her şeyi anlatmayacağından mı korkuyordu?"

Rafe şaşırmış görünüyordu. "Hepimizin arzusu aynı, *mia stella*: seni güvende tutmak. Ve büyüünün yeni bir versiyonu yakın zamanda mükemmelleştirildi. Büyücüler tarafından bile tespit edilmesi çok daha zor."

"O zaman neden eskisini çıkarmıyorsunuz?"

"Büyücünün size de bir büyü yapmayı planladığından haberimiz yoktu. Ve eğer biri sizi kaçırdıysa, böyle bir büyü bulmayı beklerlerdi."

"Bu yüzden orijinali, daha fazla bakmamaları umuduyla onlara çıkaracakları bir şey vermek için bırakıldı."

"Kesinlikle!" Rafe onun ne demek istediğini bu kadar kolay anladığım için memnun görünüyordu. Yine de benimkini tamamen kaçırmayı başarmıştı. Bazen modern kıyafetleri, arabaları, müziği ve sanatı tanıdığım tüm vampirlerden daha iyi benimsemiş olan Rafe'in Mircea ile aynı yüzyılda doğduğunu unutuyordum. Her hareketimin takip edilmesine neden itiraz ettiğimi anlamamasına şaşmamalı. O zamanki kadınlar muhtemelen bundan hoşlanıyordu.

Pritkin gözlerime baktı. Anlamıştı; sadece umursamıyordu.

"Bana sorabilirdin," diye işaret ettim, öfkemi tutarak çünkü başka bir şey yapamayacak kadar yorgundum.

"Onu aldıracağınızı itiraf etmişsiniz."

"Bunu benim güvenliğim için yaptığınızı açıklasaydınız-"

"Evet, çünkü güvenlik senin için çok önemli!" Üzerime yürüdü. "Aslında o kadar önemli ki, tehlikeli olduğunu bildiğin bir durumda kalmak için kasten yalan söyledin. Hem de sebepsiz yere!"

"Sebebi yok mu?" Yüzümün güneş yanığından daha fazla kızardığını hissettim. "Yardıma ihtiyacın olduğu izlenimine kapıldım!"

"Mahkumlar serbest bırakılana kadar, evet. Sonrasında yapabileceğiniz başka bir şey kalmamıştı ve kalmanız için de bir neden yoktu. Sana talimat verdiğimde buradan ayrılmalıydın!"

"Ortaklar birbirlerini ölüme terk etmezler."

"Eğer alternatif onlarla kalıp ölmekse? Evet! Öyle!" Sözleri öfkeliydi ama yüzü tuhaf bir şekilde durgun, gergin ve solgundu.

Tekrar denedim. "Güvenlik konusunda endişeliyim. Ama her zaman işimi yapamam ve _."

"Bu senin işin değildi. O tutsakları kurtarmanın zaman çizgisiyle hiçbir ilgisi yoktu! Onlar yüzünden neredeyse ölecek kadar aptal olduğunu tahmin etseydim, sana yardım etmeyi asla kabul etmezdim!"

"Bu benim işim *olmayabilirdi* ama benim eserimdi. Eğer o toplantıya gitmemiş olsaydım-"

"O zaman çizgilerde bir sorun olduğunu bilemeyiz." Kaşlarımı çattım. "Sen neden bahsediyorsun? Savaş-"

"Hiçbir etkisi olmamalıydı. Eğer hatlar bu kadar dengesiz olsaydı, bizim işimize yaramazlardı. Birisi ya da bir şey savaştan önce o hattın yapısal bütünlüğünü zayıflatmış olmalı."

"*Biri* mi? Bunun kasıtlı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama böyle bir şeyin meydana geldiğini hiç duymadım."

Doğal olarak, ihlalin MAGIC'i hedef almış olması da son derece şüphelidir."

Bir ley hattının inanılmaz gücünü düşündüm, tüm o dönümlerce ve dönümlerce zıplayan, parlak enerjiyi ve buna inanamadım. "Ama *nasıl*?"

"Bunu açıklayamam. Kimsenin böyle bir gücü yok. Ne karanlık, ne de biz."

"Apollo'nun var. "Ve eğer MAGIC'in yok edilmesini istemek için bir nedeni olan biri varsa, o da Onu.

Ama Pritkin bu fikre pek sıcak bakmıyor gibiydi. "Eğer destekçilerine bu miktarda enerji gönderebilseydi, bunu uzun zaman önce yapar ve Çember'i daha başlangıçta yok ederdi. Neyse ki onun gücünün Dünya'daki tek kalıntıları sizde."

Konuşma bu noktada durmak zorunda kaldı çünkü Tremaine'e ve onun hemen ötesinde, onun gezinti fikrine ulaşmıştık. Bize özür dileyen bir bakış attı. "Görünüşe göre turistlerin midesine girmeyen yiyecekler yüksek kaliteli domuz yemi haline getiriliyor," diye açıkladı. "Ve Bay Ellis burada birkaç kumarhanenin yemek artıklarını bir geri dönüşümcüye taşıyor. Bir başka yük için dönüş yolunda bizi Dante'nin yerine bırakmayı nazikçe kabul etti."

"Yolumun üzerinde," diye tekrarladı yaşlı adam neşeyle. "Şimdi istediğiniz yere yerleşin. Davullar boş; hiçbir şeye zarar vermezsiniz."

Anlaşıldığı kadarıyla boş, göreceli bir terim. Yarım düzine siyah plastik varilin kenarlarından sızan açık büfe çamuruna, kamyon kasasının etrafında tıkırdayan birkaç haftalık kurumuş çer çöp de katılmıştı. Ayrıca hava yaklaşık yüz dereceydi ve hiç gölge yoktu, bu da Rafe'in çarşafı başının üzerine çekerek çömelmesine neden oldu.

"Sen iyi misin?" Endişeyle ona sordum. Rafe bir ustaydı ama sadece dördüncü seviyedeydi. Güneş onun gibi birinin gücünü tüketmekle kalmıyordu; yeterli miktarda olursa ona zarar verebilir, hatta öldürebilirdi.

"Yeterince iyi," dedi ama sesi iyi gelmiyordu. Neyse ki kasabaya sadece yirmi beş mil uzaklıktaydı.

"Anlamıyorum," dedim Pritkin'e. Ben daha soru sormadan başını salladı.

"Burada olmaz."

"Dinlediğini sanmıyorum," dedim şoföre başımı sallayarak. Radyo çalışıyordu

Johnny Cash'in sesi kulak tırmalayıcı desibeldeydi ve bu bizim oturduğumuz yerden geliyordu. Kabindeki ses sağır edici olmalıydı.

Pritkin bana öylece baktı, ben de kibar savaş büyücüsüne döndüm. "O şeyi neyin durdurduğunu anlamıyorum. Dünyalar arasındaki kumaşta bir yırtık oluştuğunda, neden çizginin sonuna kadar devam etmedi? İplik kesildiğinde dikişin yırtılması gibi mi?"

Tremaine endişeyle Pritkin'e baktı, o da bir şeyler mırıldandı ama soruyu yanıtladı. "En iyi tahminim MAGIC'teki ley hattı lavabosunun gediği kapatmak için yeterli enerjiye sahip olduğu yönünde. Sizin benzetmenize göre bu, iplikte bir düğümle karşılaşmak gibi bir şey olurdu."

"Ama ya bu yeterli olmasaydı? Ne olurdu?"

"Yırtık, ona karşı koyacak kadar büyük bir girdaba ulaşana kadar devam ederdi."

"Peki bu nerede olacak?" İçimde çok kötü bir hisle sordum.

"Patlamanın meydana geldiği hat MAGIC'ten Chaco Kanyonu'na kadar uzanmaktadır; burada iki düzineden fazla hattın kesiştiği büyük bir girdap vardır. Bu yarımküredeki en güçlü girdaplardan biri."

"Chaco Kanyonu mu?"

Pritkin yüzünü buruşturdu. "New Mexico."

Bir an ona baktım, yanlış duyduğumdan emindim. "*New Mexico* mu? O şeyin yüzlerce mil boyunca devam edebileceğini mi söylüyorsun?"

"Üç eyaletteki tüm büyümlü yapıları yerle bir etmek," diye sıkıca onayladı.

Tremaine dehşete düşmüş bir ifadeyle, "Ve büyümlü olmayan pek çok şey," diye ekledi. "Bazı normlar bile güçlü bir ley hattının yaydığı enerjiyi algılayabilir. Geleneksel olarak, pek çok insan yapısı, inşa edenler nedenini bilmesine bile, hatların etrafına inşa edilmiştir."

Pritkin başını salladı. "Eğer birisi hatları bozmanın bir yolunu bulduysa, bu felaket olabilir. Hem bizim için hem de insan nüfusu için."

Arkamızda bıraktığımız yakılmış ovayı, ölümü ve yıkımı düşündüm. "Sanırım çoktan oldu," dedim sessizce.

En azından hala sinsice dolaşan savaş büyücüleri için endişelenmeme gerek yoktu.

kumarhanenin etrafında. Geri döndüğümüzde, en yakın arkadaşlarımız bile bizi tanıyamazdı. Ya da üç metre yakınıma yaklaşmak istemezlerdi.

Saçlarımdan kurumuş bir wonton paketini topladım, şoföre teşekkür ettim ve ön girişe doğru uzun bir taksi kuyruğuna girdim. Üstümüz başımız çöp içinde olmasına ve Pig-Pen'i gururlandıracak bir toz izi bırakmamıza rağmen kimse bize ikinci kez bakmadı. Burası tam bir tımarhaneydi.

Yüzlerce turist resepsiyon masasının etrafında toplanmış, biraz stresli görünen Dante's çalışanlarına bağıyor ve kâğıtları sallıyordu. Bavullar yere yığılmış, arabalar dolup taşmış, telaşlı belboylar ileri geri koşturarak talebe yetismeye çalışıyordu. Çocuklar ağlıyor ve Styx'e düşmekle tehdit ediyorlardı. Aşırı yüklenmiş bir klima sistemi sıcaklığı belki doksan dereceye düşürmek için zorlanıyordu. Ve bir yığın yeni, hayattan bezmiş konuk lobi barı tıka basa dolduruyordu.

Bir an için çifte bir sahne gördüm, imgelemimdeki yıkık bar gerçek olanın üzerine aktarılmıştı. Sonra başımı salladım ve görüntü temizlendi, karşımda fetiş giyimli garsonlardan birini belinden yakalamış kaslı bir tip duruyordu. Kadın tekmeliyor ve çılgık atıyordu ama senatörün umurunda değil gibiydi. Eski Roma'da doğmuştu ve orada bar kadınlarına karşı davranışlar biraz farklıydı. Neyse ki yanındaki güneyli dilberin keyfi yerinde değildi. Gözlerini ona dikti, kaşlarını çattı ve elindeki çubukla adamın elini masaya çiviledi. Adam elini çözerken ona olumsuz gözlerle baktı ama garsonu bıraktı.

"Senato'nun burada ne işi var?" Rafe'e sordum ama ortadan kaybolduğunu fark ettim. Etrafa bakındım ama kargaşanın içinde onu göremedim. "Rafe nereye gitti?" Pritkin'e sordum.

"Biz gelir gelmez gitti," dedi bana, ellerinde bavullarıyla asansörün yanında bekleyen bir düzine vampire bakarak.

Hiçbiri Rafe değildi. "Nereye gittiğini söyledi mi?"

"Hayır. Ama muhtemelen kontrol etmeye gitmiştir. Görünüşe göre Senato ve hizmetkârlarına burada buluşmaları talimatı verilmiş."

"Daha çok içeri taşınıyorlar gibi görünüyor."

"Öyleler," dedi Casanova aceleyle. "Ve bu süreçte beni mahvediyor. Bu hafta için üç, gelecek hafta için de iki kongre ayarladım."

hepsini iptal etme emri verildi! Ve sen de çatı katından taşınıyorsun. Konsolos senden üstün."

"Ne zamandan beri?" Ben talep ettim.

"Burası vampirlerin işlettiği bir mülk ve o da Senato başkanı olduğuna göre." "Başka oteller de var! Neden burada kalmak zorunda?"

"Diğer oteller Faerie'ye açılan bir portalı olan iyi ödüllendirilmiş bir tesis değil. MAGIC Two'ya hoş geldiniz," dedi tiksintiyle.

"Özür dilerim," dedim, çünkü benden bir şey söylememi bekliyor gibiydi.

"Bundan biraz daha fazlasına ihtiyacım var, çatı katının anahtar kartı gibi. Makinemiz bozuldu." Yüz ifademi yakaladı. "Bu konuda olay çıkarmayacaksın, değil mi?"

"Bir sahne için havamdayım," diye itiraf ettim. Casanova İtalyanca bir şeyler söyledi, tekrar etmeyeceğim. "Ve bu sana hiç yardımcı olmayacak."

Bana spekülatif bir bakış attı. "O zaman buna ne dersin? Üzerime yıktığın o beleşçi çocukları evden atmayı planlıyordum-"

"Onlar yetim!" Öfkeyle söyledim. "Hepsi değil."

"Gidecek başka yerleri yok!" "İçim kan ağlıyor."

İçimi çektim. "Ne istiyorsun?"

"Sana söylemiştim. Çatı katından güzelce ve sessizce taşın, ben de çocukları koyacak bir yer bulayım."

"Ben güzel ve sessiz bir şekilde çatı katından taşınacağım, sen de onları oldukları yerde bırakacaksın," diye karşı çıktım. Bunun için çok yorgundum ama her şeyi açık açık anlatmazsam, Casanova onları arkadaki çöplükte uyutacaktı. Onlara başka bir yerde oda da ayarlayamazdım.

Söz konusu çocuklar kendilerine Uyumsuzlar diyorlardı çünkü sihirleri anormal bir şekilde tezahür etmeyi seçmiş ve ana akım doğaüstü topluluğa asla uyum sağlayamayacaklarını garanti altına almıştı. Daha tehlikeli güçlere sahip olanlar, Çember'in kurduğu bir dizi "okula" kapatılmıştı.

Genellikle tehlikeli olan güçlerini kontrol etmeyi öğrenmeleri gerekiyordu. Ancak çoğu asla Çember'in standartlarına uyacak kadar kontrolü kanıtlayamazdı, bu da asla mezun olamayacakları anlamına geliyordu. Ya da ayrılamayacaklardı.

Arkadaşım ve Misfits'in annelerinden biri olan Tamika Hodges oğlunu yasal yollardan serbest bıraktırmaya çalışmıştı. Bu başarısız olunca, daha doğrudan bir yaklaşım benimsemiş ve onu serbest bırakmıştı. Aynı zamanda bazı arkadaşlarını da serbest bıraktı ve böylece benimle birlikte Çember'in en çok arananlar listesinin başına yerleşti. Senato'nun yardımıyla, yakın zamanda onu çeşitli suçlarından dolayı beladan kurtaran bir anlaşma yaptım. Ancak anlaşmaya çocuklar dahil değildi, bu yüzden ben Çember'le iyi geçinene kadar Dante'nin evinde saklanıyorlardı. İşler böyle giderse, bir süre daha burada kalacaklardı. Casanova'nın onları sokağa atmadığını varsayarsak.

"Çok güzel iki süiti işgal ediyorlar!" diye itiraz etti.

"Onlardan sekiz tane var, bebeği de sayarsan dokuz! Ne yapmayı planlıyordun, onları bir süpürge dolabına mı tıkacaktın?" Kaygılı görünüyordu. "Ya oldukları yerde kalırlar ya da anlaşma olmaz" dedim.

"Pekala! Ama bana borçlusun."

Bu yorumun hak ettiği cevabı veremedim, gözlerim lobinin karşısındaki uzun boylu, zarif bir yaratığımla kilitlendi. Ve elbisemin zavallı, parçalanmış, kir ve sirke kaplı kalıntıları aniden havalı bir korna gibi çılgınlığa atılmaya başladı. Mekândaki tüm gözleri üzerime çekecek kadar gürültülüydü.

"Kapat şunu!" Pritkin

bağırdı. "Nasıl?!"

Bir tür büyü denedi, ama gözle görülür bir etkisi olmadı. Sanki bu konuda bir şey yapabilmişim gibi, "Kolordu muhtemelen hâlâ burada!" diye beni bilgilendirdi.

Ve sonra daha da kötüleşti. "Katil!" Augustine bir kolunu kaldırıp beni işaret ederek çılgınlık attı ve böylece zaten bana çevrilmemiş olan gözleri üzerine çekti. "Katil!"

"Çıkar şunu!" Pritkin etek ucunu tutarak bana söyledi.

"Kolordu ya da değil, lanet lobiden geçmeyeceğim!"

"Al bakalım." Tremaine giydiği standart savaş büyücüsü pardösüsünü çıkarıp üzerinden geçirdi. Pardösü onun üzerinde orta boydaydı, yani

Yerlerde sürüklendim ama şikâyet edecek halim yoktu. Birdenbire edindiğim izleyici kitlesini düşünmemeye çalışarak üzerime geçirdim.

Tremaine, "Az önce ön kapıdan iki ekip girdi," diye uyardı.

"*Ver onu bana,*" diye emretti Pritkin. Titreyen parmaklarımla çığlık atan elbisenin düğmelerini açtım ve kendimi bir teşhirci gibi hissederek ayaklarımın dibine bıraktım. Pritkin elbiseyi kaptı ve Tremaine'le birlikte havalanıp elbiseyi kalabalığın başının üzerinde sallayarak savaş büyücülerinin dikkatini -şimdilik- üzerlerine çektiler.

Paltoyu üzerime geçirdim ve diğer yöne, çalışanların soyunma odasına doğru koştum. Neyse ki neredeyse bir aydır kumarhanede çalışıyordum, bu yüzden kendime ait bir dolabım vardı. Şanssızlığım, içindekilerin payetli bir büstiyer ve bir çift üç inçlik topuklu ayakkabı olmasıydı.

Bir gözüm kapıda olacak şekilde kapıyı kapattım ve bir tırnağımı çiğnedim. Birkaç çalışan durup bana baktı, güneş yanığı yüzümü, birbirine karışmış saçlarımı ve kirli, pardösülü vücudumu incelediler. Duş almaya gerçekten ihtiyacım vardı ama burada almam söz konusu bile olamazdı. Çember tarafından yakalanmaktan daha kötü o l a n tek şey Çember tarafından çıplak yakalanmaktı. Yeniden şarj olmak için bir yere, kıyafetlerimi değiştirip banyo yapabileceğim bir yere, güvenli bir yere ihtiyacım vardı. Ve aklıma tek bir yer geldi.

Bazen bir arkadaşın cadı olması gerçekten işe yarıyor.

On Birinci Bölüm

Kapıyı çaldığımda öfkeli bir Fransızcayla karşılık verdi. "Dörde kadar vaktim var!" Kapıdan bana bilgi verildi. "Git başımdan!"

Kapıya tekrar -dikkatlice- vurdum çünkü ruh hali güçlü bir cadı hafife alınacak biri değildir. Özellikle de bu büyü kadar çok arkaik büyü biliyorsa. "Françoise, benim."

Kapı açıldığında gerçekten mutsuz bir esmer ortaya çıktı. Uzun saçları her yerdeydi, sık yeşil-beyaz elbisesi toz içindeydi ve bir elinde şişkin bir çöp torbası vardı. Görünüşe bakılırsa içinde kıyafetlerinin çoğu vardı.

"Cassie!" Gözleri büyüdü ve bir saniye sonra kendimi kemik kıran bir kucaklaşmanın içinde buldum. "Çok endişelendim! Çember'in seni BÜYÜ'ye götürmesinden korkuyordum!"

"Onlar yaptı."

"Ama . . . Nasıl kaçtınız? Yok edildiğini söylediler!"

"Bu uzun bir hikâye." Çöp torbasına baktım. "Sanırım tahliye edildiniz?"

Kaşları yeniden çatıldı. "Casanova, Senato'nun hizmetçilerinden biri i ç i n benim odama ihtiyacı olduğunu söyledi. Bu yüzden gitmeliyim! Bugün!"

"Etrafta bundan çok var."

"Seninle kalıp kalamayacağımı sormayı düşünmüştüm," diye itiraf etti. "Ne tesadüf."

"*Ama bu imkansız! Sen Pythia'sın!*" "Ve

Konsül manzarayı sever."

Francoise Konsolos hakkında hoş olmayan şeyler söyledi. Fransızca konuştukları için -ki benim konuşmamam gerekiyor- ona karşı çıkmadım. Hepsinin doğru olduğu da bir gerçektir.

Yatağa uzandım. Sadece oturmak istemiştım ama yemin ederim şilte

hecelenmişti. Beni içine çekti. Ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkarmaya çalıştım ama çamur onları ayağıma kaynaklamıştı. Umurumda olmadığına karar verdim.

Birkaç dakika öylece yattım ve Francoise'ın odayı dağıtmasını dinledim. "Bir fikrin var mı?" Sonunda sordum.

Francoise yüzünü buruşturdu. "Randolph'un bir dairesi var."

"Randy?" Bir gözümü açıp hafifçe kızarmasını izledim. "Uzun boylu, mısırla beslenen, kayalar gibi pazıları olan sarışın mı? O Randy mi?"

"Çalışanların taşınması gerektiğini duyunca beni aradı."

Yüzüstü yuvarlandım ve çenemi elime aldım. "Öyle mi yaptı?" Yüzümdeki kızarıklık allığa dönüştü. "Fazladan bir odası var."

"Uh-huh." Ve eminim onun da içinde kalmasını istiyordu. İç çekti. "Çok çekici, *değil* mi?"

"Evet." Eğer rahat sörfçü çocuk tipini seviyorsanız, Randy tam aradığınız adamdı. O Ayrıca bir karabasan tarafından ele geçirilmiş birine göre gerçekten iyi bir adamdı. "Peki sorun nedir?"

Francoise bana bir bakış attı. "Sorunun ne olduğunu biliyorsun!"

"Senden beslenmez," diye onu temin ettim. Bir kere, onu gelecek haftaya kadar lanetleyecekti.

"Biliyorum!" Dolaptan aldığı fazladan yastık ve battaniyeyi, başucu lambasını ve otelin ütüsünü bir başka Hefty torbasına doldurdu. Sonuncuyu eline aldığı anda, kordon arkadan düştü.

"O zaman nedir? Ve şu uzun, sıska siyah şeye ihtiyacın var." Boş boş baktı. "Gitmesini sağlıyor," diye ekledim, başını salladı ve yatağın altında avlanmaya gitti.

Francoise'ın modern ekipmanlarla sorunları vardı. "Modern" on yedinci yüzyıldan sonra icat edilen her şey demekti. O zaman doğmuştu ve girişimci bir çizgiye sahip bir grup karanlık büyücüyle o zaman tanışmıştı.

Feyler nüfus sorunlarına yardımcı olabilecek çekici, doğurgan genç cadılar için çok para ödüyorlardı ama muhtemel adayların çoğu ya çok iyi korunuyordu ya da kolayca ele geçirilemeyecek kadar güçlüydü. Ancak büyücüler Francoise'ı savunmasız bir anında yakalamış ve onu hızla Faerie'deki bir köle müzayedesine götürmüşlerdi. Birkaç yıl gibi görünen bir süre boyunca Feylerle birlikte yaşamıştı,

Ta ki kaçma şansını yakalayana kadar -sadece dönüşünde dünyamızda dört yüz yıl geçtiğini keşfedene kadar. Her şey Rip van Winkle'ı ayakta bıraktı.

"Zees?" Kabloyu havaya

kaldırdı. "Bu o olmalı."

Duvardan sökmek için yatağa tırmandığı bir tabloyla birlikte çantaya girdi. "Bu zese ozzair kadınları," dedi bana, tabloyu çekiştirerek. "Ona diyorum ki, ben -ne demek bu? Bir erkekle birçok kadın mı?"

"Harem."

"*Oui*. Ben harem olmayacağım!" dedi ve tabloyu sertçe çekti. Tablo duvardan koptu, odanın öbür ucuna uçtu ve kapıda bir çukur açtı. Francoise zıplayarak aşağı indi ve hasarı kontrol etti. Çerçeve biraz eğri büğrü görünüyordu ama görünüşe bakılırsa çantaya girdiği için sorun olmamıştı.

"Bunun nasıl bir sorun teşkil edebileceğini görebiliyorum. Beslemesi gereken bir karabasan var."

"Onlara söylüyorum, bundan kurtulun," dedi, hiçbir şey ifade etmeyen o vahşi Fransız jestlerinden birini yaparak. "Ama *hayır*. '*Hayatımı değiştirdi*,'" diye taklit etti.

"Belki de öyledir," dedim dikkatle. "Casanova, küçük kasabalardan gelen ve fazla bir gelecekleri olmadığını düşünen birçok çocuğu işe alıyor."

"Artık burada," dedi hiddetle. "Artık ona ihtiyacı yok. Vazgeçmek istemediği ozzair kadınları olduğunu sanıyorum!"

Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştım ama her şey çok karışıktı, kafamın içinde kontrolden çıkmıştı. Sorgulamak istemediğim düşünceler ve duygular ön plana çıkmaya devam ediyordu. Bir büyü artık bizi birbirimize bağlamadığı için Mircea'nın da aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak ediyordum. Başka kadınlar ister miydi? Yoksa zaten bir tane mi vardı?

Ev sahibesi rolünü oynayan bir eşe ve başka şeylerle ilgilenen bir ya da iki metrese sahip olmanın yaygın olduğu bir dönemden geliyordu. Mircea ile ilgili olarak kimsenin uzun süreli bir sevgiliden bahsettiğini duymamıştım, ama sonra ben de sormadım. Washington Eyaleti'ndeki ana mahkemesine de hiç gitmemiştim. Bu, ben on bir yaşındayken Tony'nin sarayındaki yordakçısı Raphael'den gelen bir telefonla varlığını keşfetmiş olmasına rağmen böyleydi.

Mircea, Tony'nin efendisiydi ve vampir yasalarına göre Tony'nin

benim üzerimde. En iyi ihtimalle, Pythia'nın pozisyonunu devralabileceğimi ve vampirlere bu tür bir gücü kontrol etmek için ilk şanslarını verebileceğimi umuyordu. En kötü ihtimalle, ben gerçek bir kahindim ve bu da çok nadir bulunan bir şeydi. Ama yine de beni saraya geri götürmek yerine Tony'nin yanında büyümeme izin vermeyi seçmişti.

Her zaman bunun Çember'in benden haberdar olmamasını sağlamak için olduğunu düşünmüştüm. Genel olarak büyü kullanıcılarına ve özellikle de durugörlere karşı özel bir ilgileri vardı ve ona sorun çıkarabilirlerdi. Tony'nin mahkemesi Mircea'nınkinden çok daha düşük profilli idi ve bu nedenle daha güvenliydi. Ama şimdi başka bir nedeni daha olup olmadığını merak ediyordum.

Güzel, kara gözlü bir sebep.

İnledim ve bir kolumu gözlerimin üzerine attım. Lanet olsun! Mircea söz konusu olduğunda sadece sorular vardı, asla cevaplar yoktu. Bu gerçekten eskimeye başlamıştı.

Başım ağrıyor, vücudum ağrıyor ve bir süreliğine düşünmeyi bırakmak istiyordum. Ama o fotoğraflarla ilgili bir şey beni rahatsız ediyordu. Birdenbire Mircea'nın tek bir fotoğrafta bile görünmediğini fark ettim, o kadar çok fotoğraf olduğu düşünülürse bu biraz garip görünüyordu. Fotoğrafları çekenin o olduğunu düşünmüştüm ama kadın hiçbirinde kameraya bakmıyordu, en azından benim hatırlayabildiğim kadarıyla. Sanki farkında bile değilmiş gibiydi.

Peki ne halt ediyordu? Onu takip etmek için fotoğraf çekmesi için birine para mı ödüyordu? Ve eğer öyleyse, neden? Madem bu kadar aşıktı, neden onu kaçırmadı? Usta bir vampirin kimi takip etmesi gerekebilir ki?

Aklıma sadece birkaç seçenek geliyordu ama hiçbiri o kadar da olası görünmüyordu. Kız başka bir efendiye, hatta belki de başka bir Senato üyesine mi aitti? Bu durumda, evet, onu vermeyi reddedebilirdi. Ama efendiler hizmetkârlarını her zaman takas ederdi ve Mircea istediği zaman gökten ay indirmeye muktedirdi. O kadar istekli olsaydı, kadının efendisinin takas için alacağı bir şey ya da birini bulurdu.

Yani kendisi de onu reddeden bir senatör müydü? Bu daha da az makul görünüyordu. Çoğu vampir cinselliği sadece pazarlanabilir bir meta olarak görürdü. Herhangi bir senatörün, kendisine önemli bir siyasi ittifak getirme ihtimali varken Mircea'nın teklifini geri çevireceğini düşünemezdim. Vampirler neredeyse her zaman kâr ve zarar açısından düşünürlerdi, yakın ilişkiler konusunda bile.

Reddetmek de kâr getirmeyecektir.

Bu da bana tek bir fikir bıraktı ama hoşuma gitmedi. Senato yakın zamanda savaşta bazı kayıplar vermişti. Fotoğraflardaki kadının ölen senatörlerden biri olması mümkün müydü? Bu albüm Mircea'nın kaybettiği aşkı için derlediği bir tür anıt olabilir miydi?

On yıllardır, belki de yüzyıllardır sevdiği birinin yasını tutarken bile bana ilgi duyuyormuş gibi davranıyor olabileceği düşüncesi beni neredeyse fiziksel olarak hasta ediyordu. Ve beni en çok inciten şey, beni kendi tarafına çekmek için baştan çıkarmaya ihtiyaç duymamış olmasıydı. Ben zaten oradaydım. Sadece o fark etmemişti.

"Ne oldu?" Francoise endişeli bir ses tonuyla sordu.

Söylediklerini tamamen kaçırdığımı fark ettim, aşk hayatımdaki tren enkazını düşünmekle meşguldüm. Doğrulduğum ve yüzümü buruşturduğum ama o sadece bir kaşını kaldırdı. Lanet olsun. Yüz hatlarımı düzenli olarak kontrol etmek zorunda kalmayalı çok uzun zaman olmuştu. Pratik yapmıyordum.

"Yok bir şey. Sadece... Nasıl hissettiğini anlıyor gibiyim."

Şaşırmış görünüyordu. "Lord Mircea, bir kadın mı?"

"Bilmiyorum." Ayağa kalktım ve yürümeye başladım ama lanet olası yüksek topuklar ayaklarımı acıyordu. Tekrar oturdum. "Hiçbir şey bilmiyorum. Hiç konuşmuyoruz."

"*Pourquoi pas?*"

"Son zamanlarda çoğu zaman Senato işleri için dışarıda oluyor. Onu gördüğümde de aklında o kadar çok şey var ki ilişki konusunu açmak zor oluyor." Savaş, politika ve doğaüstü dünyanın yok olma tehdidinin yanında bu biraz önemsiz görünüyordu. Ama sonuçta bir şekilde -en azından vampirlerin bakış açısından- hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim biriyle evlenmiştim.

"Onunla konuşmalısın," dedi Francoise, tepedeki aydınlatma armatürüne bakarak. Dante'nin şansına, tavana vidalanmıştı.

"Evet." Ancak ne zaman denesem, sonunda yaptığımız şey konuşmak değildi. Yakın zamanda ölmüş olması muhtemel eski sevgilim konusunu nasıl açacağıma dair hiçbir fikrim olmadığından bahsetmiyorum bile. Ya da o her neyse.

Françoise kaşlarını kaldırıp bir şeyler söylemeye başladı ama kapıya vurulması beni kurtardı. Ellerini havaya kaldırdı, arkasını döndü ve kapıyı açtı. Randy orada öylece durmuş, bir erkek için ne kadar mümkünse o kadar mahcup görünüyordu.

dar siyah kot pantolon ve ona uygun kaslı bir tişört. En azından bir gömlek olduğunu düşünüyorum. Boya da olabilir.

"Burada ne yapıyorsun?"

Omuz silkti, kasları dalgalanmaya başladı. "Taşınmana yardım edebileceğimi düşündüm. Nereye gidiyorsan," diye ekledi Francoise'ın yüz ifadesi kararırken.

"Henüz karar vermedik," dedi umursamaz bir tavırla. "Sanırım bir yer biliyorum," dedim ona, yorgun bedenimi yataktan kaldırarak.

Birkaç dakika sonra ben, Randy, Francoise ve ganimet torbaları otelin dördüncü katında bir zamanlar tiki bar olan yere vardık. Kısa süre önce talihsiz bir yangın geçirmişti ve tadilat hâlâ devam ediyordu. Yeniden inşa edilen sahne vernik kokuyordu ve duvarlardaki çıplak alçıpan hâlâ boya bekliyordu. Muhtemelen tüm oteldeki tek sessiz yer burasıydı.

Ne yazık ki barın arka odasının tek özelliği sessiz olmasıydı. Yer küçüktü, banyosu yoktu ve ikinci bir yatağa yer açmak için plastik leis kutularını ve çeşni paketlerini dışarı taşımak zorunda kaldık. Ama yaşanabilir bir yerdi. Bilmem gerekirdi; kısa bir süre önce benim odamdı.

"Tamam. Burası ... rahat," dedi Randy, etrafına bakınarak. "Eskiden bir depo dolabıydı."

"Hiç tahmin etmezdim." Ona bir bakış attım ve o da omuz silkti. "En azından evden atılmayacaksın." Hayır, hiç sanmıyorum. Kendine saygısı olan hiçbir vampir bunun içinde ölü olarak yakalanmazdı.

Francoise, yatağıyla duvar arasındaki belki bir santim genişliğindeki koridorda ilerlemeye çalışırken, "Hoşuma gitti," dedi.

"Bu sadece geçici," diye söz verdim.

"Evet. Lord Mircea sizin için bir şeyler ayarlayacaktır." Zihninde yatağımlı kaldırdığını görebiliyordum.

Ben daha çok yandaki odayı düşünüyordum. Daha küçüktü ama buradakinden çok daha renkliydi, bir savaş sahnesini tasvir eden tavandan tabana vitray penceresi vardı. Pencere talihsiz bir kaza geçirmişti -geldiğimden beri buralarda oldukça yaygın görünüyordu- ve henüz değiştirilmemişti. Boşluğun üzerine zımbalanmış gibi görünen plastik bir levha basılmıştı ama içeri

Sıcak. Casanova'ya yeni birinin ne zaman gelebileceğini sormam gerekiyordu.

Ama bu bekleyebilirdi. Şu anda daha acil meseleler vardı. Francoise'ı eşyaları istediği gibi düzenlemesi için bıraktım ve eski odasının anahtarını ödünç aldım. Şanslıysam, tekrar tahliye edilmeden önce duş almak için zamanım olacaktı.

Saatler sonra bir gümbürtü ve bir çığlıkla uyandım. Sonuncusu falsetto ile başlayıp baritonla bitiyordu ki bu da küfürler başlamadan önce bile sesin Francoise'a ait olmadığını anlamam için yeterliydi. Gerildim, göz kapaklarım açıldı ve üzerime doğru gelen iki metre boyunda iri bir gölge gördüm. Çığlık attım.

"Tatlım, bunun geçen yılın peruğu olduğunu biliyorum," diye tersledi biri. "Ama bu Liza. Zamansız."

Uzanıp tepe lambasını yaktım ve gölge, kaval kemiğini ovuşturan iki metre boyunda bir kadına dönüştü. Boyunun bir kısmı yukarıda bahsettiğim yüksek siyah peruğundan, bir kısmı da yedi inçlik platformlardan kaynaklanıyordu. Paketin geri kalanı, gömlek sayılabilecek kadar kısa ve tamamen siyah payetli papyonlardan oluşan dar bir kılıfla kaplanmıştı. Çoğu erkeğinkinden daha geniş omuzları zorluyor ve ağır kaslı bacakları gösteriyordu. Toplam etki, sürüklenen bir linebacker gibiydi.

Bunun sebebinin onun aslında kostümlü bir defans oyuncusu olması olduğunu anlamam bir dakika sürdü.

"Kimsin sen?" Yüksek sesle talep ettim.

Aşağılanmış görünüyordu. "Hayatım, sen bir taşın altında mı yaşıyorsun? Ben *Dee Sire*'im."

Sadece ona baktım.

"Üç D'nin mi?"

Başımı salladım.

"Biz eskiden Double D'ydik, ama sonra üçüncü bir ... aldık."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama hızlı bir araştırma, her kimse silah taşıyor gibi görünmediğini gösterdi. Tabii o kocaman peruğunun içine bir tane tıkıştırırdıysa. Oraya bir AK-47 sıkıştırmış olabilirdi ve kimse fark etmezdi.

"Odamda ne yapıyorsun?" Biraz daha sakın bir şekilde sordum.

"Nasıl olduğunu bilirim: Bir içkiyi fazla kaçıırırsın, kadınları ararsın ve tesadüfen buraya gelirsın. Yeterince adil, ama tatlım, burası senin odan değil."

"Şu anda öyle," dedim test edercesine, etrafıma bakarak.

Francoise ortalıkta görünmüyordu, muhtemelen hâlâ Randy ile birlikteydi. Onu akşam yemeğine ikna etmişti ve beni de davet etmişti ama Randy onun arkasından bana yalvaran bakışlar atıyordu ve zaten yemek yiyemeyecek kadar bitkin düşmüştüm. Üzerimdeki tek temiz giysinin hediyeelik eşya dükkanından uyumak için aldığım Dante'nin tişörtü ve eşofman altı olduğundan bahsetmiyorum bile. Kimse valizimin nerede olduğunu bilmiyor gibiydi ve Francoise'ın sahip olduğu her şey üzerimde on beş santim uzun duruyordu.

"Ne istiyorsun?" Parmaklarımla saçlarımı tarayarak sordum.

"Küstahlaşmana gerek yok. Depoda oraya nasıl geldiğini bilmeden uyanmak istemiyorsan, sosu bırakmanı öneririm."

"Ben içki içmem! Ve buraya nasıl geldiğimi çok iyi biliyorum. Ben-Bir dakika bekle!" Durdum, ondan hâlâ kilitli olan kapıya bakıyordum. "İçeri nasıl *girdin*?"

Dee dinlemiyordu. Kocaman göğsünden gümüş mücevherlerle süslü bir telefon çıkarmış, kıpkırmızı pençesini telefona saplıyordu. "Bana Dee Vine'ı bağla," dedi ve bir an durakladı. "Verme onu bana! Ona süslenmeyi bırakmasını ve lanet telefona cevap vermesini söyle!" Bir duraklama daha oldu ve gözlerini devirdi. "Dee Vine, kışımın kenarı!" dedi bana. "Kendine Dee Crepit demeli; kaltak altmışına merdiven dayamış olmalı. Ne kadar makyaj yaparsan yap Dee, seni muhteşem şey ..."

Midem, kafatasımdaki zonklamaya karşıt bir şekilde homurdandı. Son öğünüm Mircea ile yaptığım kahvaltıydı ve bu da ... olmalıydı. Emin bile değildim. Uzun zaman önceydi. Ayakkabılarımı aramaya başladım.

"Bilmiyorum, değil mi?" Dee sordu. "Buradaki diğer tek kişi buruşuk eşofmanlı bir ayyaş..."

Kendime baktım ve sonra ona ters ters baktım. Bana öpücüklü bir surat yaptı ama özür dilemedi. Ayakkabının birini Francoise'ın yatağının altında buldum ama diğeri ortalıkta yoktu. Kurutucudaki bir çorap gibi kaybolmuştu.

Dee telefonda biraz daha homurdandıktan sonra telefonu kapattı. "Provanın yerini değiştirmişler ve bana söyleme zahmetine girmemişler." Beni yerde sürünürken izledi. "Ne yapıyorsun?"

"Diğer ayakkabımı bulmaya çalışıyorum." Bulduğum ayakkabıyı havaya kaldırdım ve küçük bir çığlık atarak onu kaptı.

"Aman Tanrım. Bu bir Jimmy Choo Atlas gladyatör sandaleti!"

"Uh-huh." Onları Sal seçmişti. Biraz gösterişliydiler ama en azından kayışlar onları ayağımda tutuyordu. Aksi takdirde çürüklerime ciddi şekilde yırtılmış tabanlar da eklenirdi.

Dee sandaleti nazikçe kaldırıp yüzüne doğru tuttu. Rugan yüzey son maceralarından sonra biraz hırpalanmış görünüyordu ve uç kapağı kaybolmuş olan topuk kısmı çamurla kaplanmıştı. Ayakkabının yan tarafını usulca okşadı. "Ah, benim zavallı, zavallı bebeğim."

Bir zamanlar, kısıtlı bütçemin elverdiği ölçüde modayla da ilgilenmiştim. Ancak son zamanlarda, bir çift ayakkabının kutusunda kimin adının yazdığından çok, içinde koşup koşamayacağımla ilgileniyordum. Ve ayakkabılarımla hiç övünmemiştim.

"Sadece bir ayakkabı," dedim sabırsızlıkla.

Onu kocaman göğsüne bastırdı ve bana ters ters baktı. "Senin gibi insanların moda sahibi olmasına izin verilmemeli." Kocaman baldırını yatağa dayadı, uzun tırnakları parlak kırmızı platformunu işaret ediyordu. "Bunları görüyor musun? Dört yaşında ve tek bir çizici bile yok. Ve raftan çıktılar!"

"Zor bir gün oldu."

Başını neredeyse peruğu yerinden oynatacak kadar sert salladı. "Bu bir mazeret değil. Hepimiz o yollardan geçtik ama tasarım ayakkabılarını çıkarıyorsun *ve sonra* kusuyorsun."

"Ben sarhoş değilim!"

Ayakkabıyı okşamakla o kadar meşguldü ki dinleyemedi. "Bunlardan bir çift alabilirim." Belki on dört numara olan ayağına baktım. "Senin numaranda olduğunu sanmıyorum."

"Oh, lütfen. Biraz kandan ne çıkar? Param yetse ayaklarımı bir geyşa gibi bağlardım-"

"Onları bir çift Keds ve iyi bir yemeğe değiştirdim," diye mırıldandım ve başımı kaldırdığımda kocaman takma kirpiklerin bir çift kızgın güve gibi yüzümde çırpındığını gördüm.

"Yapar mıydın?" Dee biraz nefessiz kalarak sordu.

"Evet. Eğer yakında yiyecek bir şeyler bulamazsam, ben-"

Beni itti ve t kezeleyerek duvara geri döndüm ve devam ettim. Su olmaması dışında su kaydıracağı gibi hissettiren bir şeyden aşağı düştüm. Onun yerine bir renk bulanıklığı ve bir ses uğultusu vardı ve sonra bir o y u đ a doğru yuvarlanıyordum. Kaba ahşap zeminler, sıva duvarlar ve bozuk işareti olan bir ankesörlü telefon vardı.

Burnumun hemen önünde boz kahverengi ve çamurlu bir şey duruyordu. Onu yakaladım. "Ayakkabım!"

"Ayakkabım," dedi Dee, arkamdaki duvardan t kezeleyerek  ıktı. Ayakkabıyı ellerimden aldı. "Ayakkabı ve yemek, anlaşmamız böyleydi, değil mi?"

"Evet, ama ..." Az önce içinden düştüğümüz duvara baktım.

"Odamda bir portal vardı!"

"şaka yapmıyorum." Dee oyuğun önündeki kırmızı kadife perdelerden dışarı baktı.

"Neden?!"

"      burası eskiden ölümsüz sanatçıların sahne aldığı bir gece kul b yd ," diye kocaman omzunun üzerinden attı. "Sence onları nasıl içeri sokup çıkarıyorlardı? Onları ana kumarhane katından geçirdiler, böylece geçerken birkaç turisti yiyebildiler mi?"

Kaşlarımı  attım. "Etrafta dolaşıp insanlara böyle şeyler söyleyemezsin. Benimle daha yeni tanıştın. Hepiniz için bir norm olabilirim-"

"Scrim."

"Ne?"

"Tüm grup, Dee Vine, Dee Licious ve ben. Hepimiz Scrim'iz."

"Ne fark eder ki?" Scrim'ler sadece fazla büyü enerjisi üretmeyen b y c lerdi. B y de çok iyi olmayanlardan basit bir büyü bile yapamayanlara kadar çeşitli yeteneklere sahiptiler. Uyumsuzlar gibi onlar da büyü camiasında popüler değillerdi ama kimse onları bir tehdit olarak görmediği için hapse atılmıyorlardı.

"Scrimler büyüyü tespit edebilir," dedi sabırsızlıkla. "Bir kokunun peşindeki tazılar gibiyiz, kraliçelerin modaya çekilmesi gibi çekiliyoruz. Lafı açılmışken, şu s rt kler

bu ayakkabılar için adam öldürürdü. Kelimenin tam anlamıyla, boynuna bir stiletto'dan bahsediyorum. Dikkatli olmalıyız."

"Bak, sadece bir sandviç istiyorum-"

"Her şey seninle ilgili, değil mi?" diye tısladı. "Bu bir merhamet gösterisi. Bu bebekleri eski ihtişamlarına kavuşturabilecek bir arkadaşım var ama onları cadıların yanından kaçırmam gerekiyor. Oh, kahretsin! Şimdi bir tane var!"

Dee perdeleri kapattı ve ayakkabıları zaten aşırı dolgulu olan ön kısmına sokmaya başladı. Daha yeni bitirmişti ki perde geri çekildi ve siyah transparan vücut çorabı, payetli pastiler ve siyah saten hot pantolon giymiş uzun boylu, zayıf biri ortaya çıktı. "Mor ruju, uzun takma kirpiklerinde mor tüyleri ve aşırı botokslu, solgun, ifadesiz bir yüzü vardı.

Dee'nin artık son derece dik olan göğüslerine şüpheyle bakarak, "Bu görünüm seksenlerle birlikte yok oldu," dedi.

Dee bir kolunu omuzlarıma doladı. "Sevgilim, Dee Ceased ile tanış-" "Dee Vine!" diye tersledi kadın.

"Duygularına dikkat et, aşkım. Alnın düşebilir."

Birisi güldü ve Dee Vine'ın cılız bedeninin bıraktığı geniş boşluğun etrafından dolandı. Yeni gelen kişi, sarı peruk takmış, bir metre boyunda bir Afrikalı-Amerikalıydı ve geniş kıvrımları, tam boy kırmızı payetli bir elbisenin üstünden taşıyordu. "Ben de ona bunu söylüyordum. O zaman ona Dee Composed diyebiliriz."

Bu ona rol arkadaşından bir bakış kazandırdı. "Sanki hiç çalışmadın. Kırkını aşmışsın ama bir satırın bile yok!"

Yeni gelen, opera boyunda, kırmızı saten eldivenli ellerini kıvrımlarında gezdirdi. "Ve hepsi doğal, bebeğim. Duymadın mı? Siyah çatlamaz."

"Bu provayı yapacak mıyız, yapmayacak mıyız?" Dee Vine talep etti. "Bu çöplük iki gün içinde açılıyor!"

Dee Sire ona, "Önce bir şeyler atıştıracağım," dedi ve beni iki kraliçe arasındaki küçük açıklığa doğru itti.

Karanlık bir kulübe girdiğimizde arkamızdan, "Birkaç kilo daha alırsan, o elbiseden kıcını kurtarmış olursun!" diye bağırdı.

Tema Vahşi Batı salonları gibi görünüyordu, uzun bir bar, yuvarlak kümeler

Ahşap masalar, yerde talaş ve birkaç eski moda sallanan kapı. Kapılardan içeri girdiğimizde hayalet bir kasabanın ortasındaydık. Ya da en azından Dante'nin fikrine göre.

Şehirdeki kumarhanelerin çoğu Vegas'ın aşırı kitsch köklerinden uzaklaşma eğilimindeydi, ama burada değil. Dante'nin vahşi, tuhaf ve pejmürde olanın evi olarak ününü korumaya yönelik bir çıkarı vardı. Ne kadar çok o kadar korkutucu; Dante'nin sloganı buydu.

Kumarhanenin genel teması, lobiden de anlaşılacağı üzere cehennemin çeşitli versiyonları olarak başlamıştı. Ancak zaman içinde bu, doğaüstü her şeyin bir araya getirildiği bir karmaşaya dönüşmüştü. Gözün dikkatini dağıtacak ne kadar çok şey varsa, tüm "eylemlerin" sahte olmadığını fark etme olasılığı o kadar azalıyordu.

Bu durum hiçbir yerde kumarhanenin ana caddesinden daha iyi anlaşılamazdı. Ahşap kaldırımlar, üzerlerinde kimse yokken bile gizemli bir şekilde gıcırıyor ve inliyordu. Sadece karşılarındaki mağazaların karanlık pencerelerinde görünen hayalet atlar için sık sık otostop direkleri vardı. Bir ucunda asılmış bir adamın sarktığı bir su kulesi vardı ve var olmayan bir esintiyle hafifçe dönüyordu. Ve gökyüzü, ara sıra çakan birkaç sahte şimşek dışında sürekli karanlıktı.

Elbette burası Vegas'tı, yani eski ahşap dükkânlar parlayan kaktüsler, dans eden martini kadehleri ve step dansı yapan iskeletlerin yer aldığı neon tabelalarla donatılmıştı. Az önce çıktığımız barın önünde bir tane "Drag on the drag" reklamı vardı. Ve her yerde turistler vardı.

"Şuna bakın!" Dee öfkeliydi. "Bırakın Tombstone Taco'yu, Saks'ta yüzde yetmiş beş indirim için bile o kuyruklarda beklemezdim."

"Umurumda değil. Şu anda ağızma koyabileceğim her şey iyi."

"Ah, tatlım, keşke erkek olsaydın," diye iç geçirdi ve beni Main Street'in tımarhanesine çekti.

Sadece her zamankinden daha kalabalık değil, aynı zamanda daha ürkütücüydü. Parlak renkli tişörtler giymiş turistler ile kostümlü ve yüzleri boyalı Dante çalışanlarının yanı sıra çok sayıda solgun, zarif gözlemci de yorgun gözlerle arbedeyi izliyordu. Senatörlerin hizmetkârları da gelmişti ve gece yarısı öğle yemeği vaktiydi. Ve sokak yürüyen bir büfeye dönüşmüştü.

İnsanlar onunla poz vermeye çalışırken Dee, "Bu çok saçma," dedi. Sanırım

onu fotoğraf çekertmek için orada burada beliren kostümlü sanatçılardan biri sandılar. Ancak onlar Dee'nin ışıltılı papyonlarını değil, Eski Batı kıyafetlerinin gotik bir versiyonunu giymişlerdi.

"Biliyor musun, oda servisini arayabilirim-"

"Asla olmaz. Anlaşma anlaşmadır." Kalabalıkta bir açıklık gördü ve beni içeri çekti.

Kendimizi Son Durak tren istasyonunda bulduk. Burası beyaz yüz boyası sürmüş, gözlerinin altında koyu siyah halkalar olan ve çılgın Beetle suyu saçları olan kondüktörlerle dolu bir et lokantasıydı. Menüde diğerlerinin yanı sıra Delinmiş Bilet Porterhouses, Sonlandırılmış T-bones ve Dönüşü Olmayan Rib Eyes vardı. Koku midemin yüksek sesle şikâyet etmesine yetti ama mekânın içi insan kaynıyordu ve kuyruk köşeyi dönüyordu.

Dee beni menü tabelasının yanına park etti. "Mutfakta bir adam tanıyorum. Sen burada kal. Ben hemen döneceğim." Topuklu ayakkabı giymiş bir buldozer gibi kalabalığın arasından geçerek turistleri sağa sola dağıttı.

Üzerine basılmamaya çalışarak tabelaya yaslandım ve insanların geçişini izledim. Birkaç dakika sonra siyah dantelli ve bordo saten kostümlü bir esmer caddeden aşağıya doğru süzülüyor, flört ediyor, gülüyor ve fotoğraf çekertmek için poz veriyordu. Ve fazla solgun üç aylaktan oluşan bir gruba giderek yaklaştı.

Sanatçı jartiyerini düzeltmek için üçlünün yanında durdu ve onlara çapkınca gülümsedi. Belli ki takdir edilmekten hoşlanıyordu ve onlar da ona bunu fazlasıyla veriyorlardı. Etrafını sardıklarında gülümsemesi daha da arttı ve elleri kollarına değdiğinde bile duraksamadı. Beslenmeye başladıklarında hâlâ gülümsüyordu.

Kanını deriden o kadar küçük moleküller halinde çekiyordu ki kendisi bile fark etmemişti ama üçü bir arada kesinlikle olmazdı. Üç aç vampir bir insanı bir dakikadan kısa bir sürede tüketebilirdi ve o zaten ayakları üzerinde dengesiz görünüyordu. Etrafa bakındım ama görünürde güvenlik yoktu. Harika.

Kendimi vazgeçiremeden caddenin karşısına atıldım, tam o sırada diğer yönden usta bir vampir yaklaştı. Kızı yakaladı ve bir grup Japon turistin arasına fırlattı. Onlar mutlu bir şekilde fotoğraf çekertmeye başlarken, kız onlara şaşkınca göz kırptı, yanakları bol miktarda allık altında soluktu.

Rahat bir nefes aldım. Senato'nun kendi güvenliği varmış gibi görünüyordu ve oldukça sinirli görünüyordu. Usta, üç suçludan birini pahalı yakalarından tutarak havaya kaldırdı, dudağını hafifçe bükerek ona baktı ve onu gelişigüzel bir şekilde su kulesine fırlattı. Bu harika olabilirdi, ancak kule içinde gerçek su olmayan bir dekordu. Saatte yaklaşık doksan mil hızla kendisine çarpan 180 kiloluk bir vampirin gücüne dayanacak şekilde tasarlanmamıştı, bunu da inleyerek ve yavaşça kalabalığın üzerine devrilerek gösterdi.

İnsanlar çığlık attı ve her şeyi başlatan iki kötü niyetli de dahil olmak üzere aşağı düşerken dağıldılar. Usta küfrederek peşlerinden gitti ve beni yıkılan kulenin önündeki caddede bıraktı. İki savaş büyücüsü de dahil olmak üzere, kaldırımlara kaçmayan herkes bana bakıyordu.

Bir an için gözlerimiz kilitlendi ve onlarınkinin de tanıyarak genişlediğini gördüm. Kahretsin! En yakın kaldırıma doğru koştum, görüş alanından çıkmak ve yer değiştirmek niyetindeydim - yapabileceğimi varsayarak. Ama kalabalık her iki tarafta da altı kişiydi ve kimse geçmeme izin vermek istemiyordu. Arkama baktığımda büyücülerin neredeyse tepemde olduğunu gördüm. Rotamı değiştirdim ve yıkılan kuleye doğru koşmaya başladım. Belki, eğer altına girebilirim-

Kulenin alüminyum tarafından bir kol uzandı ve beni içeri çekti. Ama oraya varmadım. Bir an şaşkınlık yaşadım ve sonra sahte bir yem dükkanının cephesinden sarkan bir balkona fırladım. "Sana olduğun yerde kalmanı söylediğimi sanıyordum!" Dee yüzüne düşen bir bukleyi iterek, "Sana burada kalmanı söylemiştim!" dedi.

"Ne yaptınız, kaç tane portal var?"

"Hiç sayılmadı. Birkaç yıl önce bir grup sihir gösterisi için yerleştirildi ve kimse onları kapatmadı. Etkinleştirilmedikleri sürece sihir kullanmıyorlar, yani . . ." Omuz silkti. "Her neyse, sana bir End of the Line burger ve patates kızartması aldım. Olur mu?"

Cennet gibi kokan yağlı bir çuval aldım. "Kesinlikle," dedim hararetle. "Tamam o zaman. İlerleme kaydediyoruz. Şimdi sen *burada kal*, ben *de* biraz ayakkabılar."

"Yakaladım seni." Balkon her şeyden çok gösteriş içindi ve sadece birkaç metre genişliğindeydi. Ayakta yemek zorunda kalacaktım ama şu anda umurumda değildi.

Dee başıyla onayladı ve binanın yan tarafına doğru geri adım attı.

izleyen gözler vardı, ama öyle bir şey görünmüyordu. Kalabalık, yıkılmış kuleyi şüpheyle inceleyen büyücülere odaklanmıştı. Biri dikkatli bir şekilde bir kolunu yan tarafa soktu, kol omzuna kadar kayboldu ve geçidin benim tarafımda yeniden ortaya çıktı.

Boynunu büküp nereden çıktığını görmek için etrafına bakınırken, bir saniye boyunca sağa sola sallandı, neredeyse bana iki kez sürtünüyordu. Beni görmedi ama kalabalıktan biri gördü ve işaret etti. Sallanan kol beni yakaladı, geri çekildim ve onun yerine sandviç çantamı kaptı. Ve ortadan kayboldu.

"Lanet olsun!"

Büyücü öğle yemeğimi portalın kendi tarafından çıkardı, bulaşıcı olmasından korkuyormuş gibi yere bıraktı ve üzerine bir ateş topu fırlattı. Kalabalık sevinçle kükredi, görünüşe göre bunun planlanmamış bir eğlence olduğuna karar vermişti. Neredeyse ağlayacaktım.

"O benim öğle yemeğimdi, seni aptal!" Geçitten geçmeden hemen önce bağırdım.

Yüzümde belirerek beni korkuttu ve içgüdüsel olarak onu ittim. Geçitten geri düştü, tökezleyerek kuleden çıktı ve kış üstü yere çakıldı. Ters ters baktı, ayağa fırladı ve silahını çekti.

Bir an için bunu yapacağına inanmadım. Etrafta birkaç yüz kişi vardı; beni ortadan kaldırmaya çalışırken onlardan birini öldürme riskini almasına imkân yoktu. Çember beni akıl sağlığıyla etkilememişti ama o kadar da deli değillerdi.

Sonra silahı bana değil, yıkılan kuleye doğrulttu.

Tam geçide yakın mesafeden ateş ederken kendimi yolun dışına attım. Kurşun yanımdan çıktı, geçerken saçlarımı karıştırdı ve caddenin diğer tarafındaki ışıklı bir tabelayı parçaladı. Kendini tekrar içeri fırlattığında ben hala kıvılcımlara ve kırık camlara bakıyordum ve bu sefer beni yakaladı.

Panikledim ve yer değiştirdim - ve o hala tutunduğu için, gezintiye çıktı. Karşı binanın çatısına indik, daha doğrusu o indi. Ben kenarda sallanıyordum ve o da şaşkınlıkla beni bıraktı.

Havada yer değiştirdim ve başladığım yere geri döndüm, sersemlemiş ve midem bulanıyordu. Yemeksiz ve belki beş saatlik uykuyla iki kişinin yerini değiştirmek beni mahvetmişti. Tekrar yapabileceğimi sanmıyordum. Bu durum, diğer kişi

büyücü neredeyse tepemde portaldan fırladı.

Yapabileceğim tek şeyi yaptım. Ceketini yakaladım, onu savurdum ve o beni lanetleyemeden geçitten geri düştüm. Bir saniye sonra kuleden yuvarlanarak sokağın ortasına düştüm ve yaralarım bir kat daha eklendi. Ayağa kalkmaya çalışırken kalabalık beni alkışladı.

Birinin "Duble yapıyorlar," dediğini duydum. "Balkondaki kız çok daha sarışındı."

Bir başkası, "Böyle bir şeyi kontrol edeceklerini düşünürdünüz," dedi.

Büyücü portaldan çıktı ve bedenime takılarak kaburgalarım acı verici bir tekme attı. Sokağın aşağısında, ortağı çatıdan atladı ve kalabalığın arasından bize doğru gelmeye başladı. Ayaklarımı altına aldım, öğle yemeğimin hâlâ yanmakta olan kalıntılarını büyücünün suratına tekmeledim ve koştum.

"Bu tarafa!" Dee'nin bana el salladığını gördüm, peruğu herkesin üzerinde yükseliyordu. Bir el tişörtümün arkasından tuttu ama beni son birkaç kişinin başının üzerinden geçirdi ve tişörtüm düştü. Topuklarının üzerinde döndü, kadınlar tuvaletine daldı ve beni hademenin dolabına itti. Duvardan düşmeden önce nefesimi tutacak zamanım bile olmadı.

Bir saniye sonra tekrar odama yuvarlandık. Ben yatağa düştüm ama Dee kaval kemiğini acıyla yatak başlığının kenarına çarptı. "Siktir et, bu bugün ikinci oldu!"

Orada uzanmış, duvara bakıyor ve bir sonraki adımda kimin geleceğini merak ediyordum. Ama kimse gelmedi. Sanırım büyücüler sırada bekleyen öfkeli kadınların arasından geçememişlerdi.

"İște!" Dee yatağın üzerine bir paket attı ve sütyeninin içinden ayakkabılarımı çıkardı. "Tanrım, iyi görünmek için neler yapıyorum," dedi, onları kabaran göğsüne tutarak. Ve ortadan kayboldu.

On İkinci Bölüm

Oda servisini denedim ama on dakika boyunca meşgul sinyali aldıktan sonra yeni spor ayakkabılarımı giydim ve dışarı çıkmaya karar verdim.

Vegas'ta asla sevmeyeceğim şeyler var: baktığınız her yerde kum, cam ve betondan yansıyan amansız güneş. Sürekli değişen silüet, sanki tüm şehir ileri sarılmış gibi, konut inşaatları ve şatafatlı turist tuzaklarının bir gecede ortaya çıkıp kaybolması. Ve sürekli ayak altında dolaşan turist kalabalığı. Ancak gece yarısı pizza ve bira servisi yapan bir yeri biraz *olsun sevmek zorundasınız*.

Piknik yapmak için sakın bir yer bulma niyetiyle Dante'ye yan girişten tekrar girdim. Ama görünüşe göre başka birinin başka fikirleri vardı. Merdiven boşluğundan etli bir el uzandı ve beni bileğimden yakaladı.

Marco'ya, "Pizza istiyorsan sorabilirsin," dedim.

Kırmızı çerçeveli gözleriyle bana baktı ama hiçbir şey söylemedi. Sadece derin bir nefes aldı ve telefonu kulağıma dayadı. "Cassie? Orada mısın?" diye sordu bir ses.

Lanet olsun. Arayan Mircea'ydı. Ve ben daha ona ne söyleyeceğimi bile düşünmeye başlamamıştım - pek çok şey hakkında. "Marco'ya ne yaptın?" İyi bir saldırı yapmaya karar vererek sordum.

"Onu daimi koruman olarak atadım." Mircea'nın genellikle sıcak olan sesi soğuk çelik gibiydi.

"Ceza olarak demek

istedim." "Ben de öyle."

Bir süre telefona baktım ve sonra kapattım. Neredeyse hemen tekrar çaldı.

Marco'ya fırlattım ve yürümeye devam ettim. O da beni takip etti. "Patronun çağrısına uymalısın."

"Yoksa ne olur?"

Hafif bir duraklama oldu. "Çok kızacak."

"O zaten kızgın."

"Bana."

Başımı kaldırdığımda Marco'nun tir tir titrediğini gördüm. Yüzü solgundu ve gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Korkmuş görünüyordu.

O anda Mircea'dan pek hoşlanmadım. Telefon çaldı.

Marco bana uzattı, ben de aldım. "Ne?"

"Raphael'in revirde olduğunu bilmek isteyebileceğinizi düşündüm."

Yürümeyi bıraktım. "Neden?"

"Doktorlar bana onun ölmek üzere olduğunu söylediler." Mircea başka bir şey daha söyledi ama onu duymadım. Telefonu ve pizzayı çoktan bırakmışım ve merdivenlere doğru koşuyordum.

Lobiye nasıl gittiğimi hatırlamıyorum ve bana yolu tarif eden kişinin adını da söyleyemem. Yolda bir masaya çarptım ve neredeyse düşüyordum ama iki elimle masayı kavrayıp tutunmayı başardım. Küfrederek tekrar havalanmaya başladım ve katı bir vampir duvarına çarptım.

Tony'nin bir zamanlar baş uşağı olan Alphonse beni tekrar ayağa kaldırdı. Her zamanki gibi, iki metreyi aşan vücudu ısmarlama bir takım elbise giymişti. Bu seferki koyu ten rengi ve kızcılık şeritliydi ve kravat iğnesi olarak bildircin yumurtası büyüklüğünde bir yakut takmıştı. Birkaç parmak yüzüğünden ve uzun süredir birlikte olduğu kız arkadaşı Sal'in bileğinden daha fazla yakut parlıyordu. Taşıdığı ama ihtiyacı olmayan yarım ton silahı gizlemek için takım elbisesini bol kesmişti. Sal'le birlikte bir müfrezenin işini bitirebilirlerdi.

Sal, dikkatleri geniş kıvrımlarına çekmek ve kayıp gözünden -uzun zaman önce başka bir "konsomatris" le bir salon kavgasında kaybetmişti- uzaklaştırmak için tasarlanmış daracık kılıfından, öfkeyle kararmış yanaklarına kadar yakutlarla uyumlu kırmızılar içindeydi. "Keşke biri ona bunu yapsaydı da ben de onun bağırsaklarını deşebilseydim," dedi selam verirken.

"Onu gördün mü?"

"Evet." Sal kolunu yüzüne silerek rimelini bulaştırdı. Gözlerimi diktim; onu hiç bu kadar sarsılmış görmemiştim. Fark etti ve suratsızca gülümsedi. "Birini bir buçuk asırdır tanıyorsan ona bağlanırsın."

Alphonse, "Güzel bir çocuk ressamına göre fena değil," diye onayladı. "Oraya g i t t i n mi?" Koridorun sonundaki süslü kapılara başparmağını salladı.

"Hayır. Yeni öğrendim-"

"Biz de öyle. Lanet olası aptallar burada olduğunu kimseye söylemedi ve kendisi de bunu yapamayacak kadar zayıftı. Onu özel bir odaya naklediyoruz."

"O nasıl? Mircea bir şey söyledi-" "Kötü," dedi

açıkça.

"Onu görmek istiyorsan, şimdi görsen iyi olur," diye ekledi Sal

kasvetli bir şekilde. Koştum.

Casanova kongreleri iptal etmek zorunda kaldıklarını söylemişti ama ben bunun alana ihtiyaçları olduğu için olduğunu düşünmüştüm. İhtiyaçları vardı ama sadece odalar için değil. Genellikle defilelere ve iş yemeklerine tepeden bakan ana balo salonunun Murano camından avizeleri şimdi sıra sıra dizilmiş karyoları aydınlatıyordu. Ana kapılardaki cam bölmelerden onları loş bir şekilde görebiliyordum ama onlara ulaşamıyordum. Çünkü balo salonunun yeni bir özelliği daha vardı: bir çift silahlı koruma.

Onlar vampirdi ama Casanova'nın güvenlik gücünün bir parçası değillerdi. Şimdiye kadar hepsini tanıyordum ve onlar da beni tanıyordu, oysa bu adamların hiçbirisi yoldan çekilmek için herhangi bir girişimde bulunmadı. İçlerinden biri bana bakma zahmetine katlanmadan, "İnsan ziyaretçilere izin verilmiyor," dedi.

"Şansımı deneyeceğim," dedim ama yerinden kıpırdamadı. "Arkadaşım içerde." Tek kelime etmedi, bir bakış bile atmadı. "O ölüyor!"

Hiçbir şey.

"O benimle," dedi Marco, birdenbire ortaya çıkarak.

"İnsan yok," diye tekrarladı muhafız aynı sertlikte ama en azından Marco göz teması kurabildi. "Senato'nun emirleri."

"Sorunlar mı oldu?" Marco sertçe sordu.

Vampir omuz silkti. "Gelişigüzel beslenme. Bazı yaralıların aklı başından gitmiş. Hemşireler durumu kontrol altına aldıklarını söylüyor ama Senato herhangi bir olay çıkmasını istemiyor. Bu da insan ziyaretçi yok demek."

"Senato istese de istemese de bu insan ziyaret ediyor!" Öfkeyle söyledim.

Gardiyan Marco'ya "Hizada dur yoksa senin yerine ben yaparım" dedi.

"Boş ver bunu," dedim ve içeri doğru kaydım - neredeyse el arabalı bir hasta bakıcı tarafından eziliyordum. Bir düzineden fazlası oraya buraya koşturuyor, yarış arabalarına bakım yapan pit ekipleri gibi hastalara yama yapıyordu. Yakındaki bir hastanın çarşafları değiştirildi, yastığı kabartıldı, su kabı dolduruldu ve ilaçları göz açıp kapayıncaya kadar geçen sürede dağıtıldı.

Gardiyan aniden yanımdaydı. İçeri girdiğini görmemiştim ama Marco'nun eli omzuna yapıştığında durduğunu gördüm. Marco boynumdaki iki küçük izi göstermek için saçlarını geriye çekti. "O Lord Mircea'ya ait."

Muhafızın gözleri hafifçe çözüldü. "Başiboş dolaşmasına izin vermeyin," diye uyardı.

"Evet. Bunu çok duyuyorum." Marco sırtıma bir el koydu ve beni en yakın koridora doğru itti.

Duvarlardan birinin yanında, diğerleriyle tamamen aynı olan bir karyolada durduk. Düz beyaz çarşafların üzerinde çırılçıplak yatan adam şeklindeki hastanın tepeden tırnağa çatlak ve su toplamış etleri merhemden parlıyordu ama hiç faydası yok gibiydi. Çıplak kıllı ayak bilekleri ve uzun pembe ayaklarına nispeten dokunulmamış görünüyordu, ancak geri kalanı Sanki haşlanmış gibiydi.

Ayakkabıları, diye düşündüm boş boş. Belinde soluk bir şerit bırakan kemeri gibi, ayakkabılarının ağır derisi de ayaklarını en kötü durumdan kurtarmıştı. Ama üzerine sardığı hafif yazlık giysiler ve ince pamuklu çarşaflar neredeyse hiçbir işe yaramamıştı. Üçüncü derece yanıkları birkaç yerde ikinci dereceye indirmiş olabilirlerdi ama bunu söylemek gerçekten zordu. Bir insan bu tür bir travmadan sağ çıkamazdı. Rafe'in bile şekli o kadar bozulmuştu ki Marco'nun yardımı olmadan onu asla tanıyamazdım.

Ama o beni tanıyordu.

"Cassie." Ciğerleri yanıyormuş gibi sert bir fısıltıydı. Bacaklarım tutmadı ve dizlerimin üzerine çöktüm.

"Saatlerce güneşin altında kaldığını söylüyorlar." Marco'nun sesi hem dehşete düşmüş hem de korkmuştu.

Cevap vermedim. Bir adrenalin patlaması odanın etrafında nabız gibi atmasına neden oluyordu ama kaçacak hiçbir yer yoktu, yapacak hiçbir şey yoktu. Biraz fazla, biraz fazla hızlı bir şekilde havayı içime çektim ve Marco'nun omzumu sıkıca kavramasına neden olacak şekilde boğuldum.

"Bunu neden yaptı?" Fısıldadım. "Geride kalabilirdi, sığınak vardı."

"Bazı büyücülerle geri döndüğünüzü
duydum." "Bizimle birlikte kaçtılar."

"Evet. İnsanlar hayatları söz konusu olduğunda birlikte çalışırlar. Ama sakinleştiklerinde eski hallerine dönerler."

Caleb'ın Pritkin'le konuşmasını hatırladım. Rafe bunu duymuş ve onlara güvenemeyeceğine mi karar vermişti? Bu ima aklıma geldikçe midem bulanıyordu; acaba benim yüzümden mi bu hale gelmişti?

Rafe gözlerini kısarak bize baktı ve bir şeyler söylemeye çalıştı ama dudakları o kadar şişmişti ki onu anlayamadım. "Sanırım güneş gözlüklerini istiyor," diye tercüme etti Marco. "Neye benzediklerini biliyor musun?"

"Bunlar Gucci," diye fısıldadım.

Marco onları yakındaki bir masanın üzerinde buldu ve Rafe'in yüzüne koymaya çalıştı, ama onu incitmeyecek şekilde dinlendirmenin bir yolu yoktu. Çiğ etine dokundukları anda Rafe irkildi ve bir tıslama sesi çıkardı, Marco da onları geri aldı. Sanırım bu hastane önlüğü ya da çarşaf olmamasını açıklıyordu. Ona dokunup da acı vermeyecek bir şey hayal edemiyordum.

Marco hâlâ gözlük ikilemini çözmeye çalışıyordu ki ıslak bir soluk sesi duydum ve dönüp baktığımda Sal'in soluk teni lekeli bir halde Rafe'ye baktığını gördüm. Gözyaşları yuvarlanıp yüzüne sırıyordu ama umursuyor gibi görünmüyordu; yataktan başını çevirmeden kolunu kaldırıp yanağına vurdu. Hayatım boyunca hiç kimse için bu kadar minnettar olmamıştım, çünkü Sal ağlıyordu, *Sal* ağlıyordu, bu yüzden benim ağlamama gerek yoktu.

Alphonse onun arkasından, "Hareket ettirilmemesi gerektiğini söylediler," dedi. Söylenmemiş kelimeler, *hayatta kalamazdı*, aramızdaki havada asılı *kaldı*.

"Bu saçmalık!" Sal, yoldan geçen hastabakıcılardan birini kobraya benzer bir hareketle yakaladı. "Neden onun için hiçbir şey *yapılmıyor*?"

"Yapılacak bir şey yok," dedi vampir. Genç görünüyordu, ki bu hiçbir şey ifade etmiyordu, ama aynı zamanda ondan çok az güç geliyordu. İfadelerini kontrol etmekte de pek iyi değildi. Rafe'e baktı ve yüzünü buruşturdu. "Şifacılara baktırdık ama hasarın çok fazla olduğunu söylediler."

kapsamlı. Sadece efendisinin şansı vardı-"

"Efendisi o korkak kıcını Faerie'de saklıyor!" Sal hırladı, kanlı pençeleri vampirin kolunu ısırdı. "Başka bir şey düşün!"

Vampir biraz paniklemiş görünmeye başlayarak, "Başka bir şey yok," dedi. "Lütfen. Ben Leydi Halcyone'a aidim. Eğer kırdıysam-"

Sal tiksintili bir homurtuyla onu serbest bıraktı ve koşarak uzaklaştı. Kadının ifadesine bakılırsa, hanımı ve savunucusu bir Senato üyesi olduğu için şanslıydı. Ama haklıydı. Vampirler ya kendilerini iyileştirirler ya da iyileştirmezlerdi, bu yüzden Rafe'in henüz iyileşme transına girmemiş olması beni gerçekten endişelendiriyordu. Ya da belki de girmişti ve hiç değişmeden çıkmıştı. Midemde mide bulandırıcı bir korku birikti.

Ona baktım, dönüş yolunda ne kadar sessiz olduğunu ve lobide nasıl kaybolduğunu hatırladım. Bir sorun olduğunu o zaman anlamalıydım ya da anlamadıysam bile kesinlikle daha sonra duş aldığımda. Burnumun ucu ve elmacık kemiklerimin üstü suyun altında acıyacak kadar güneş yanığı olmuştu. Rafe'in çok daha kötü durumda olması gerektiği nasıl aklıma gelmemişti? Nükleer radyasyona dayanıklı güneş kremi olsun ya da olmasın, birinci seviyenin altındaki vampirler asla doğrudan güneş ışığına çıkmamalıydı. Bunu herkes bilirdi; bir vampirin sarayında büyümemiş insanlar bile. Peki bunu nasıl gözden kaçırmış olabilirim? Uyuyup bunun olmasına nasıl izin verebildim?

"Lütfen, Rafe," diye yalvardım, sesim titriyordu. "Lütfen-"

Sal başka birini, tahminen Çember'in şifacılarından birini yakalamış ve onu zorla yatağa sürüklemişti. Çenesinin altında kıvrılan siyah saçları, düzgün bir bronzluğu ve güzel yüz hatları vardı. Yine de itici olmamayı başarmıştı. "Beni derhal serbest bırakın!" diye bağırdı kadın. "Bu bir rezalet!"

Sal ona, "Görünüşe göre neyin rezalet olduğu konusunda farklı fikirlerimiz var," dedi. "Arkadaşım için bir şey yap yoksa ben de kendi arkadaşımı gösteririm."

Kadın çirkin bir şekilde kızardı. "Biz zaten elimizden geleni yaptık. Geleneksel tıp, üzerinde uygulandığı beden zaten ölüye pek işe yaramaz!"

"O zaman alışılmadık bir şey bul."

Tartışma devam etti ama ben dinlemeyi bıraktım. Alışılmadık bir şey. Orası benim departmanım olmalıydı. Tüm bunları miras alan bendim.

Güç, bir şeyleri düzeltebilmesi gereken kişi. Ama bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum.

Gücümü çağırmaya çalıştım ama gelmedi. Ve onu zorlamaya çalışmak da her zaman yaptığı gibi başımı ağrıttı ve ürkek bir tay gibi uzaklaşmasına neden oldu. Bu yüzden mantık yürütmeye çalıştım ama bu da işe yaramadı.

Zamanda geriye gidip Rafe'i uyabilir, Marlowe ve diğerleriyle birlikte gitmesini söyleyebilirdim. Ama bunu yapacağını sanmıyordum, onu bundan daha iyi tanıyordum ve yapsa bile, bu sadece arabamızdaki diğer herkesi ölüme mahkûm ederdi. Rafe direksiyondayken zar zor çıkabilmiştik. Vampir refleksleri olmadan bunu başarmamızın imkânı yoktu. Ve kalan tek vampir oydu.

Bir şeyler olmalı, diye düşündüm umutsuzca. Kaçırdığım bir şey, yapmadığım bir şey-

Düşüncemin ortasında gücüm kesildi. Geri gelmeye karar vermişti, hem de büyük bir intikamla. Derme çatma klinik aniden ortadan kayboldu, o kadar güçlü bir imgelem tarafından ele geçirildi ki başka bir şey göremedim.

Yarısı çöl bitkileriyle kaplı çatlak bir otoyolda yürüyordum. Hiç kimseyle karşılaşmadım ama bir tepeyi aşip uzaklara baktığımda tamamen yalnız olmadığımı gördüm. Yol sadece parçalanmış ve kötü bir şekilde büyümüş değildi; aynı zamanda bir araba mezarlığıydı.

Güneş ışığı arabaların, kamyonların ve SUV'ların tozla kaplanmış yüzeylerinde parılıyordu. Görebildiğim kadarıyla paslanmış bir trafik sıkışıklığı gibi sıra sıra dizilmişlerdi. Araçların çoğu yeni model olmasına rağmen, elli yıldır hareket etmemiş gibi görünüyorlardı.

Kitlenin içinden geçmeye başladım ama arabalar neredeyse tampon tampona gidiyordu ve kumun üzerinde yürümenin daha kolay olabileceğine karar verdim. Ama otoyoldan çıktığımda ayaklarımın altındaki zemin bir tuhaftı. Altı kuru ve sertti, ama üstünde spor ayakkabılarımın tabanı altında garip bir şekilde çıtırdayan ufalanan bir toz tabakası vardı.

Nedenini bir saniye geç fark ettim ve ayağımı geri çektim. Ama üzerine bastığım kemik kuru ve kırılgandı, yine de parçalara ayrıldı. Her yerde daha fazla kemik vardı, iyi gezilmiş bir sahildeki deniz kabukları gibi dağılmışlardı. Önüme baktığımda, kilometrelerce uzanan beyaz ve kırılgan parçalarla dolu kumları görebiliyordum.

Bir dakika sonra labirentte ilerlemeye devam ettim, parçalanmış ön camların camları ayaklarımın altında çıtırdıyordu. Bazı arabalar yanmış gibi görünüyordu ama bir saldırıda olduğu gibi değil, rastgele bir şekilde yanmışlardı. Belki de güneş bir cam parçasından yansıyarak çürüyen bir şasiden sızan yakıtı tutuşturmuştu. Bükülmüş metalin kararmış iskeletleri çizgiyi belirliyordu, sarı alana karşı koyu lekeler, bir leoparın benekleri gibi.

Yanmamış arabalar bile harabeye dönmüştü; kum yığınları ve büyüyen otlar ne olduğuna dair tüm ipuçlarını gizliyordu. Arada bir, camları hala sağlam olan bir tanesine rastlıyordum ama biriken kirle o kadar kaplanmışlardı ki içeriği görmek zordu. Pas ve toz katmanları menteşeleri mahvetmişti.

En iyi korunmuş yarım düzine arabayı denedim ve sonunda zorla açabileceğim bir tane buldum. Bir mezarın nefesi gibi bayat bir hava dalgası dışarı fırladı ve içeride bir şey hareket etti. Küçük bir çığlıkla geri çekildim.

Kurumuş bir ceset hâlâ sürücü koltuğunda oturuyor, güneşin neredeyse beyazlattığı bir emniyet kemeriyle yerinde tutuluyordu. Kapıyı zorlamak kalıntıları sarsmış, başın cesedin geri kalanından ayrılıp döşeme tahtasına düşmesine neden olmuştu. Yüzü bana bakıyordu, kuru sıcaktan deriye dönmüştü, beyzbol şapkasının altından birkaç tutam kırılğan saç hala dışarı çıkıyordu ve ağzı donmuş bir çığlığa takılmıştı.

Tökezleyerek uzaklaştım ama nereye dönsem aynı hikâyeyle karşılaşıyordum; güneşte kavrulan mezar gibi arabalar. Kemiklerin nereden geldiğini fark ettim. Kapalı kalmayan arabalardan, hayvanların içine girebileceği ve-

Çömeldim, ellerim tamponda, başım bacaklarımın arasında. Uzun bir an için hasta olacağımı sandım. Ama baş dönmesinin nihayet geçmesi ve gözlerimin tekrar odaklanmayı başarması dışında hiçbir şey olmadı - bir plakanın tozla kaplanmış kalıntılarına.

Nefesim hızlandı, kalbim aniden göğsümde çarpmaya başladı. Kirleri temizlemeye çalıştım ama neredeyse pişmişti, bu yüzden tırnaklarımla tırmaladım. Sonunda üzerinde yıl yazan küçük plastik etiketi çıkarmayı başardım. Sonra öylece bakakaldım, renkler birbirine karışmıştı - kırmızı çıkartma, sarı toz, mavi gökyüzü.

Bu yılın randevusuydu.

Görüntü, daha önce olduğu gibi aniden paramparça oldu ve beni beyaz bir panik dalgası içinde nefes almaya çalışırken bıraktı. Eller omuzlarımı kavradı ve tutuşlarını kıramadım. Sesler duyuyordum ama histerik bir haldeydim, neredeyse hiperventilasyon geçiriyordum ve seslere anlam veremiyordum. Ta ki yeni bir ses adımla söyleyene kadar, basit bir kelime zengin, altın bir tonda eriyerek bir lütuf gibi üzerime döküldü.

"Her şey yoluna girecek Cassie." Mircea sırtımı, saçlarımı okşarken aynı şeyi tekrar tekrar mırıldanıyordu. Ve ben ona olmadığını, olmayacağını söylemeye çalışıyordum. Çünkü gücüm bana umutsuzca ihtiyaç duyduğum cevaplar yerine kâbuslar göstermeye devam ediyordu. Çünkü bana ne anlatmaya çalıştığını anlamıyordum. Çünkü Rafe ölüyordu ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Ama yapabileceğim bir şey var, *dulceață*," dedi, bir şekilde anlayarak. "En azından deneyebileceğim bir şey var. Yakında seninle olacağım."

"Yakında mı? Sen ne . . ." Gözlerimi açtığımda kendimi Alphonse'un kucağının yarısına kadar uzanmış, elleri bileklerimi kavramış, Sal ve Marco bana bakarken buldum. Mircea hiçbir yerde görünmüyordu.

Ben bir şey söyleyemeden dışarıda bir kargaşa oldu. Kapılar açıldı ve koyu renk takım elbiseli iki büyük vampir içeri girdi. "Bu kadarı yeter!" dedi hemşire. "Ziyaretçilerle ilgili kurallar açıkça asılmıştır!"

Vampirler onu görmezden gelip etrafı kontrol ettiler, hatta Rafe'in iki yanındaki hastalara şüpheyile bakıp birkaç büyük beyaz ekranı sürüklediler. O sırada kullanılmıyorlardı, umursadıklarını da sanmıyorum. Hemşire, "Burada sınırlı alanımız var ve koridorları tıkiyorsunuz," diye bizi bilgilendirdi. "İkiniz hariç hepinizin gitmesi gerekecek."

Marco'nun "Sure" kelimesi "Cehennem donduğunda" olarak çevrildi. Sal ve Alphonse ona cevap verme zahmetine bile girmediler. Dikkatleri av kokusu alan av köpeklerinin yoğunluğuyla ana kapılara odaklanmıştı.

Vampirler Rafe'in yatağının etrafına paravanları yerleştirmeyi bitirmiş, kapıya bakan kısım hariç bizi tamamen çevrelemişlerdi. İçlerinden biri, "Her yer temiz," diye mırıldanmadan önce açıklığın iki yanında pozisyon aldılar.

Hemşire, "Buraya öylece dalamazsınız," diye bağıırıyordu. "Güvenliği çağıracağım-" Kapı tekrar açılınca durdu ve döndü.

Mircea içeri girdi.

Odayı şöyle bir süzdü, gözlerinin hızlı bir hareketiyle sanki

Her şey: sıra sıra karyolalar, hevesle izliyormuş gibi görünmemeye çalışan aceleci hasta bakıcılar, merhem lekeli çarşaflarıyla yatak ve Rafe'in üzerine geldi.

Mircea bir süre onu inceledi ve sonra ağzı açık kalmış hemşireye döndü. "Akrabama böylesine mükemmel bir bakım sağladığınız için teşekkür ederim," dedi ona. "Yaptıklarınız unutulmayacak."

Sözcükler ironiyle doluydu ama o duymadı. "Önemli bir şey değildi. *Gerçekten*. Elimizden geleni yapabildiğimiz için *çok heyecanlıydık*," dedi ve Mircea bölmenin arkasına geçip sakince onu dışarıda bırakırken konuşmaya devam etti.

Artık bizi dışarı atmaktan bahsetmiyorlardı ve sözümüzü kesmiyorlardı. Olsaydı bile Mircea'nın fark edeceğini sanmıyorum. Dikkati sadece hafif bir uykuya dalmış gibi görünen Rafe'e **o d a k l a n m ı ş t ı**.

"Raphael! Bana katıl!" Sesi bir kırbaç gibi şaklıyor, itaat istiyordu. Ve üzerine çöken acı sisinin içinde bir yerlerde Rafe duydu. Gözlerini bir aralık açtı, çiğ ete karşı çıplak bir parıltı. "Bu noktada, sürecin kendisi seni öldürebilir," diye bilgilendirdi Mircea onu. "Ne yapmak istiyorsun?"

Mircea'nın neden bahsettiğini bilmiyordum ama belli ki Rafe biliyordu. Bir şeyler söyledi ama anlaşılmazdı. Sesi boğuktu, çatlıyordu ve birden anlayamadığım için minnettar oldum. Yumuşak, kırık seslerin ardında ne olduğunu bilmek istemiyordum. Bir eli acı veren bir yumruğa dönüştü ve yatağın yumuşak yüzeyine korkunç, tasmalı bir güçle bastırdı.

"O halde savaşmaya istekli olmalısın," diye karşılık verdi Mircea. "Hayat bir hediye değildir Raphael; bir meydan okumadır. Üstesinden gel!"

Mircea'nın gözleri aydınlanmış, parlamış, maun renginden altın yaldızlı bronzla dönüşmüştü. *Inan bana*, talep ediyorlardı, vahşi, gururlu ve sonsuz derecede zorlayıcıydılar. Sonu sadece kalp kırıklığıyla bitecek aptalca kararlar vermeme neden olan bir bakıştı bu. Rafe yavaşça, neredeyse belli belirsiz başını salladı.

Ve Sal beni yukarı çekip perdeli alandan dışarı çıkardı. Etrafıma baktığımda kendimi aile tarafından kuşatılmış buldum. Sal ve Alphonse'un yanı sıra Marco, iki güvenlik görevlisi ve aynı anda hem şık hem de yıpranmış görünmeyi başaran Casanova da oradaydı.

"Ne yapıyorsun?" Sal beni girişe doğru çekerken debeleniyordum. "Bırak beni! Rafe ile kalmak istiyorum!" Sesim o kısa sürede üç oktav yükselmişti.

Bu da onu kaybetmeye düşündüğümünden daha yakın olduğum anlamına geliyordu.

Tutuşundan kurtulmaya çalıştım ama tabii ki işe yaramadı ve ben yer değiştirmeye çalışmadan önce sözleri beni yakaladı. "Bu özel bir konu," dedi sertçe.

"Özel olan *ne*? Neler oluyor?"

"Mircea Tony'nin Raphael'le olan bağını koparmaya çalışacak," dedi Sal dudağını ısırarak. "Normalde bu büyük bir mesele olmazdı ama Rafe ne kadar zayıfsa ..."

"Sen neden bahsediyorsun? Onu kurtaramayacaklarsa efendisinin kim olduğu ne fark eder?"

"O emir erinin ne dediğini duydun. Hasar bir şey yapamayacakları kadar büyük, biz peşlerine düşene kadar çok uğraştıklarını da sanmıyorum. Ona bir kez baktılar ve gidici olduğuna karar verdiler."

Alphonse ve Marco'nun ana kapıdan içeri sürükledikleri koltuklardan birine oturdu ve beni de bir diğerine çekti. Girişten çok da uzak olmayan bir duvarın dibinde, karyolaların olmadığı birkaç alandan birindeydik. Bunun yerine, tekerlekli sandalyeler, sedyeler, serum sehpaları gibi karmakarışık bir sürü tıbbi ekipman buraya itilmişti. Şu an için gereksiz. Bizim gibi.

"Hâlâ ustaları değiştirmenin nasıl bir faydası olacağını anlamıyorum!" Kendimi sinirli, sıcak ve göğsümde garip bir sıkışma hissettim, sanki nefes alamıyordum. Sanki bir şey yapmam gerekiyordu yoksa patlayabilirdim.

"Tony'yi Mircea yarattı ama Rafe'yi Tony yarattı," dedi Sal sert bir sesle. "Ve kan hayattır."

Bu cümleyi hayatım boyunca duymuştum; vampirler arasında bir mantra gibiydi. Ama şimdi ne alaka olduğunu anlamamıştım. "Ama Rafe'in kanı ona yardım etmiyor!"

"Çünkü *Tony'nin*," dedi Sal, sanki ben özellikle yavaş davranıyormuşum gibi. "Rafe'in bu tür bir hasarı onarmasına izin verecek kadar güçlü değil. Ama Mircea Tony değil."

Alphonse homurdandı. "Hadi canım."

"Gücümüzü kısmen kendi yeteneklerimizden kısmen de efendimizden alıyoruz," diye açıkladı Sal, bir sigaraya uzanırken. Yakınlarda birkaç oksijen tüpü fark etti ve durdu, hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Efendi ne kadar güçlüyse, hizmetkârları da o kadar güçlü olur. Eğer Rafe'nin Mircea'nın kanını emecek, onun yeni yaşam kaynağı olmasına izin verecek kadar gücü kaldıysa, iyileşmesi gerekir."

"Ya yapmazsa?"

"Ne düşünüyorsun?" diye tersledi, belli ki yirmi sorudan bıkmıştı. Başını kaldırıp Alphonse'a baktı. "Bir içkiye ihtiyacım var."

"Marco'yu gönder," dedi, duvarın yanında sabit bir duruşa geçerek. "Efendi bunu başarırса zayıf düşecek. Ve artık herkes onun burada olduğunu biliyor. Eğer biri ona vuracaksa, şimdi tam zamanı."

"Muhafızları getirmiş," dedi Sal.

"İki." Alphonse'un sesi onaylamaz gibiydi. "Yolda on adamım daha var ve onlar gelene kadar yerimden kıpırdamayacağım."

"Korumalarım *var*," dedi Casanova, aşağılanmış bir ifadeyle. "Senato'nun bana dayattığı haydutlardan bahsetmiyorum bile."

Alphonse ilk kez Casanova'nın ahırının kalitesi hakkında alaycı bir yorum yapmaktan kaçındı. "Ve şimdi daha fazlası var."

Sal bana baktı, ben de meydan okurcasına ona baktım. Rafe'i öğrenene kadar yerimden kıpırdamayacaktım. İç çekti. "*Ben* gideceğim. Burası çok iç karartıcı. Herkes ne istiyor?"

O gider gitmez Alphonse'un üzerine yürüdüm. "Birini dönüştürmek birinci seviye bir ustayı nasıl zayıflatabilir? Bunu her zaman yapıyorlar!"

Alphonse başını duvara yasladı. Bir an için cevap verme zahmetine girmeyeceğini düşündüm. Ama sonra gözlerini bana doğru çevirdi ve ben oldukça telaşlı görünmüş olmalıydım, çünkü iç çekti. "Bir efendinin büyüğü olmayan bir insanı dönüştürmesi, evet, sorun değil," dedi bana. "Aynı vampirden arka arkaya üç ısırık alırsın, o kadar. Ama Rafe çoktan dönüşmüştü."

"Yani?"

"Bağı koparmak için Mircea'nın Tony'nin kanını Rafe'den alıp kendi kanıyla değiştirmesi gerekiyor. Normalde çok yorucu bir iş ama önemli değil. Birinci seviye bir ustanın kanı oldukça güçlüdür, bu yüzden çok fazla gerekmez. Ama Rafe o kadar ileri gitti ki, Mircea Değişim'den sağ çıkabilmesi için ona ekstra güç vermek zorunda kalacak."

"Bu da kendini tehlikeli bir şekilde tüketmek anlamına geliyor," diye tahmin ettim, keşke sormasaydım.

Alphonse, etrafta dolanan birkaç hastabakıcıya kaşlarını çatarak baktı.

Mircea ortaya çıktığından beri yıldızlara vurulmuş gençler. Hemen kendilerine başka bir yer buldular. "Bu işe yarasa da yaramasa da efendinin gücü kan kaybedecek," diye gürledi. "Bunun bedelini ödemediğini görmek için buradayım."

Bundan sonra söylenecek pek bir şey yok gibiydi. Üçümüz orada sessiz, hareketsiz ve vampirler söz konusu olduğunda nefes bile almadan oturuyorduk. Casanova ve Alphonse'un nasıl hissettiklerini anlayamadım, çünkü insanları etkilemek için bir neden olmadığında vampirlerin kullandığı ifadesizliğe bürünmüşlerdi. Ama ben endişeli, sefil ve tamamen işe yaramaz hissediyordum.

Nedense aklım sürekli Rafe'in ne zaman seyahate çıksa bana getirdiği hediyelere gidiyordu. Her zaman düşünceliydiler ve o sırada neye ihtiyacım varsa ona uyuyorlardı. Hırçın bir erkek fatma olarak, Roma'dan plastik bir gladyatör kaskı ve Tony'nin çiftlik evinin koridorlarında onu kovalamak için kullandığım eşleşen bir kılıç almıştım. Olduğundan daha yetişkin görünmek isteyen ergen bir kız olarak, bana Paris'ten küçük parfüm şişeleri verilmişti, tamamen çocuk boyunda ama yetişkin kokularıyla doluydu. Ve Tony'nin evinden kaçmadan hemen önce Rafe bana ilk sahte kimliğimi vermişti.

Karşılığında hiçbir şey istememiş, hiçbir şey beklemiyor ya da istemiyor gibi görünmemişti. Muhtemelen hayatımda bunu söyleyebileceğim tek kişiydi. Ve şimdi ölüyordu.

Genelde şiddet yanlısı biri değildim. Büyürken o kadar çok görmüştüm ki, herkes ve köpekleri bana saldırmaya başlamadan önce bile benim için cazibesini yitirmişti. Bu yüzden yanaklarımı kızartan ve midemi bulandıran duyguya bir isim koymam birkaç dakikamı aldı. Bugünkü saldırının arkasında kimin olduğunu bilmiyordum, hatta herhangi birinin olduğundan bile emin değildim. Ama bildiğim bir şey vardı.

Eğer öğrenirsem, onları öldürürüm.

On Üçüncü Bölüm

Ne zaman uyuduğumu bilmiyorum ama başımı Marco'nun omzuna yaslamış bir şekilde uyandım. Gözlerim sakız gibiydi ve büyük bir kamyon çarpmış gibi hissediyordum. Omuzlarım ve sırtım düğümlemişti ve başım çatlıyordu. Ama Mircea paravanın dışındaydı, Alphonse'un koluna yaslanmıştı ve Rafe-

"Rafe!" Koridora fırladım, onu yakaladım ve boğazımı acıtacak şeyler fısıldayarak sıkıca tuttum. Hâlâ ölü gibi görünüyordu ama ayakta idi ve aldığı soluk mavi hastane önlüğünün altından görünen derisi yara izleriyle çaprazlanmıştı ama bütündü. Çatlaklar gitmişti, kızarıklık gitmişti ve ayakta idi. Görüyordum ve buna inanmakta güçlük çekiyordum.

"O senin bağını kopardı," dedi Sal ve Rafe'e gönderdiği bakış yarı rahatlama, yarı kıskançlıktı. Vegas'a geldiklerinden beri Mircea'nın kendisi ve Alphonse için de aynısını yapmasını istiyordu ama şu ana kadar Mircea'nın ayıracak ne zamanı ne de enerjisi vardı.

Rafe alttan gelen sesi fark etmedi. Sadece başını salladı, Çağkın, ÇağırımıÇ ve tamamen bitkin görünüyordu. Bana baktı ama kim olduğumu bildiğinden bile emin değildim.

Mircea Casanova'ya, "Oğlumun bir odaya ihtiyacı var," dedi.

"Bir şeyler hazırladım. Elbette odalarınız da hazır bekliyor. Konsolos da en kısa zamanda sizinle görüşmek istiyor."

Mircea, "Ona bir saat içinde onu göreceğimi söyle," dedi. Casanova gözlerini kırıştırdı ve bir şeyler söylemeye başladı ama kelimeleri yuttu. Bunun yerine, sessizce revirden çıkış yolunu gösterdi.

Dante's'in ikiz kulelerinin her birinde birer tane olmak üzere iki çatı katı vardı ve ikincisi otelin sahibine ayrılmıştı. Benim açımdan bu sülitlerin en iyi yanı erişilemez olmalarıydı. Her sülit bütün bir katı kaplıyordu ve içeri girmenin tek yolu anahtar kodlu özel bir asansörden geçiyordu. Spidey'nin binaya tırmanması ya da bir grup ninjanın helikopterden atlaması ihtimaline karşı lobiden geçerken bize bir düzine koruma eşlik ediyordu.

Altı kişi bizden önce asansöre bindi ve diğerleri de bizi takip etmek için bekledi. Marco,

Mircea'nın iki koruması, Casanova, Sal ve Alphonse da bizimle geldi. Kendi yastıklı koltukları ve ışıltılı avizesiyle övünen lüks asansörde bile bu bir sıkışıklıktı. Güvenlik için her şeyi yapardım ama hareket bile edemezken birinin nasıl silah çekebileceğini anlamıyordum.

"Bütün bir müfrezeye ihtiyacımız var mı?" Kapıları ne zaman kapattığımızı sordum. "MAGIC düştükten sonra emir çıktı: Senatör rütbesindeki hiç kimse Mircea bana eskort olmadan hiçbir yere gidemeyeceğini söyledi."

"Ama sen usta bir vampirsin."

"Ve sen de Pythia'sın," dedi sertçe. "Şu anda gücümüz bizi sadece daha iyi hedefler haline getiriyor."

"Uzun sürmeyecek," dedi Casanova, iki dev vampirin arkasında ezildiği için sesi boğuk çıkıyordu. "Senato'nun koğuşları güçlendirmek için çalışan bir ekibi var."

Marco, "Gardiyanların gözleri ve kulakları yoktur," diye karşı çıktı. "Asla iyi eğitilmiş bir korumanın yerini tutamazlar."

Belki de değil, diye düşündüm, ama çok daha az ürkütücüydüler. Yeni muhafızları tanıımıyordum ama Mircea'nın kişisel ahırının bir parçası olduklarını varsayıyordum. Çünkü kapalı alanda tenimi karıncalayacak kadar enerji yayıyorlardı. Ve bu her zamanki gibi hafif bir titreşim de değildi. Havadaki enerji bir elektrik fırtınası gibiydi, güç kollarımın üzerinde geziniyor, kafa derimi kaşındırıyor ve çılgılık atmak istememe neden oluyordu.

İkisi de efendi o zaman.

Kollarımı o v u ş t u r m a m a y ı başardım ama en yakınımındaki düz altın gözlerini bana çevirdiğinde eğitimimi unuttum ve hafifçe geri çekildim. O gülümsedi, dişlerini yavaşça gösteriyordu, diğeri ise bana buzdolabının arkasında büyürken bulunduğu korkutucu bir şeymişim gibi baktı. Sonra kapılar açıldı ve özel bir koridora çıktık.

İçinde bir saksı palmiye, küçük bir halı şeridi ve tek kapıyı çerçeveleyerek bizden önce gelen altı muhafız vardı. İçlerinden biri aceleyle kapıyı açtı ve geniş bir fuayeye geçtik. Bir an için öylece bakakaldım. Strip'teki herhangi bir otele ait olabilecek eski odanın aksine, burası temalıydı. Ölümüne kırbaçlanan motif, Eski Batı ya da bir tasarımcının bu konudaki fikri gibi görünüyordu. İki katmanlı avize boynuzlardan yapılmıştı, yağlı boya tablolar vardı.

Kırmızı floklu duvar kağıdında kovboylar, yerde siyah beyaz bir su birikintisi oluşturan inek derisinden bir halı ve kaba ahşap bir giriş masası, bronzdan yapılmış bir kovboy ve şaha kalkan at heykelini destekliyordu.

Casanova yüz ifademi fark etti. "Konsolos mavi süti tercih etti," dedi sert bir ifadeyle.

"Düşünsene."

Yaşlı bir vampir bize doğru topallayarak geldi, mutsuz görünüyordu. "Bütün bunlar da ne?" diye sordu titrek bir sesle.

Çoğu insan ciğer lekeli ellerine ve beyaz saçlarına bakıp onun yüz yaşında olduğunu tahmin ederdi. Ve dört asır yanılmış olurlardı. Bir yarasa kadar kör olmasına yardımcı olmamasına rağmen uzun burnuna pince-nez takıyordu ve neredeyse sağırdı. Ama Horatiu, Mircea'nın çocukluk hocasıydı ve patronu azarladığını duyduğum tek kişiydi.

"Efendinin dinlenmeye ihtiyacı var!" Horatiu, kapıdan içeri doluşmaya çalışan muhafız ordusunu gözden geçirirken şöyle dedi. "Hepiniz dışarı!"

Muhafızlar onu görmezden gelince, iri vampirlerden birine doğru ilerledi ve onu kapıdan dışarı itmeye çalıştı. Bu, bir sineğin bir kayayı yerinden oynatmaya çalışması kadar etkili oldu ama Horatiu bunu fark etmemiş gibi görünüyordu. Muhafız karşılık vermedi, sadece yüzünde uzun süredir acı çeken bir ifadeyle orada durdu ve yumruklanması için izin verdi.

Casanova Mircea'ya alçak bir ses tonuyla, "Özür dilerim," dedi. "Bu odalar için bir personel görevlendirdim, ancak Horatiu MAGIC'ten gelen mültecilerle birlikte geldi ve-"

"Onları dışarı attım."

Casanova başını salladı. "Güvenilir olmadıklarını söyledi. Onu rahatlatmaya çalıştım ama-"

"Sorun yok," diye mırıldandı Mircea.

"Dışarı dedim. Sağır mısın sen?" Horatiu artık tekmelemeye başvurarak talepte bulundu. "Onları nasıl bu kadar büyütüyorlar?" Mırıldandığını duydum.

Sal içini çekti ve bir sigara daha yaktı. "Efendinin korunması için muhafızlara ihtiyaç var."

"Peki benim ne için burada olduğumu sanıyorsunuz, genç bayan?"

Alphonse ağzını açtı ve Mircea ona bir bakış fırlattı. O da sustu. "Horatiu'nun benim iyiliğimi düşünecek kapasitede olduğuna eminim," dedi Mircea yumuşak bir sesle.

Casanova, "Onları sonra içeri sokarım," diye mırıldandı ve Mircea başını salladı.

Horatiu'nun yumrukladığı devasa vampir isteksizce pes etti ve yaşlı adam tatmin olmadan önce asansöre kadar geri itildi. Sonra fırçalanmış nikel kapılar açıldı ve zaten tıka basa dolu olan koridora dört muhafız daha döküldü. Horatiu öfkeyle Romence konuşmaya başlarken geri kalanımız Casanova'nın peşinden geniş bir oturma odasına girdik. Marco ve Mircea'nın yanında getirdiği iki koruma, davetsiz misafir olup olmadığını kontrol etmek için dairenin içinde hızla ilerledi. Bunu nasıl anlayabileceklerini merak ediyordum. Deli olduğu her halinden belli olan tasarımcı sadece fuayede ısınıyordu; buraya girdiğinde tüm silindirleri çalıştırıyordu.

Her duvarda geyik ve uzun boynuzlu sığırlardan bufalo ve ren geyiklerine kadar her şeyin kafası vardı; büyük şöminenin üzerine monte edilmiş düz ekran televizyonu çevreleyen iki çıplak kafatası da buna dahildi. Boynuzdan yapılma lake bir sehpanın üzerinde karşılıklı duran inek derisi kaplı iki kanepenin altında bir boz ayı halısı yer alıyordu ve her yer boynuzdan yapılma bir başka avizeyle aydınlatılmıştı. Neon bir kaktüs, köşede eyer şeklinde tabureleri olan rustik bir barı aydınlatıyordu. Her şey aynı anda hem pahalı hem de son derece pejmürde görünmeyi başarıyordu.

Mircea, kitsch'in batık bataklığına inen en üst basamakta bir an duraksadı, sanki biraz sersemlemiş gibiydi. "Ben devraldığımdaya böyleydi," dedi Casanova, sesi savunmacı geliyordu. "Elbette yeniden düzenlemeyi planlıyorum."

"Bilmiyorum." Sal inek derisinin üzerine çöktü ve sigarasını tükürük hokkası şeklindeki kül tablasında söndürdü. "Bu farklı."

"Bu çok kaba," diye tersledi

Casanova. "Peki buranın geri

kalanı öyle değil mi?"

"Sorun değil," dedi Mircea, ahırın ahşap zeminini geçip ona katılmak için.

Casanova duvara gitti ve bir düğmeye bastı. Sessiz bir motor sesi duyuldu ve katı bir duvar gibi görünen şey geri çekilmeye başladı. Yavaşça açılarak, Strip'in ısıltılı panoramasını yansıtan özel bir sonsuzluk havuzunun uzun koyu dikdörtgeninin bulunduğu büyük bir balkon ortaya çıktı. Tamam, belki insan böyle bir manzara için dekoru affedebilir.

Ana süitin yanı sıra çatı katında üç yatak odası daha vardı ve bunlardan biri Rafe için ayrılmıştı. Marco ve Mircea'nın korumalarından biri onu oraya götürmeye yardım etmiş, yaptıkları şeyin bu olduğunu belli etmeden ona destek olmuşlardı. Bu noktada Rafe'nin saygınlığı pek önemsediyini sanmıyordum. Başını kaldırıp etrafına uyuşuk uyuşuk baktığında harap olmuş görünüyordu, gözleri ağırlaşmış, ağzı şişmişti.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?" Onları takip ederek sordum. Cevap alamadım. Rafe kafasını yastığa koyar koymaz dışarı çıkmıştı.

Marco yüzümdeki ifadeyi fark ederek, "Yeniden doğuş kendi başına yeterince zor," dedi. "Bir de üstüne yanıklar eklenince... bir süre baygın kalacak."

"Yine de iyi olacak, değil mi?"

"Süreci atlattı, yani evet. İyi olmalı."

Rafe'in yüzünü inceledim. Gözlerinin altında derin çukurlar vardı ve alnına düşen birkaç gevşek bukle vardı. Çarşafın üstündeki çıplak bilekleri kırılğan görünüyordu. Bana pek iyi görünmedi. "Bir hemşireye ihtiyacımız var," diye karar verdim.

"Biz kendi başımızın çaresine bakmasını biliriz," dedi güvenlik görevlisi umursamaz bir tavırla. Asansörde bana kem gözle bakanlardan biriydi. Onun gözünde büyüyor gibi **g ö r ü n m ü y o r d u m**.

"Eminim biliyorsunuzdur," dedim, saatler öncesinden gelen gerginliğe rağmen medeni kalmaya çalışarak. "Ama yaralarının boyutunu göz önünde bulundurursak, onunla bir profesyonelin ilgilenmesini tercih ederim."

Gardiyan beni görmezden gelerek Marco'ya "Ona açıkla," dedi.

Marco, "Senatörlerin odalarına yetkisiz personelin girmesine izin vermiyorlar," dedi. "Buna hemşireler de dahil."

"O zaman yetkili birini bul!" Nabzımın şakağında zonklamaya başladığını hissedebiliyordum. "Ve sanırım benden 'o' diye bahsetmediğiniz için mutlu olmalıyım," dedim gardiyana, "ama biriyle konuşurken ona *bakmak* genellikle kibarlık olarak kabul edilir."

"Cassie-" diye başladı Marco.

"Rafe neredeyse *ölüyordu*, Marco! Düzgün bir bakıma ihtiyacı var. Körü körüne emirleri uygulamakla meşgul olan bir adama değil."

Birden kendimi göz kamaştırıcı bir çift altın gözle karşılaşmak için sarsılmış buldum

Bir yılanın hipnotik bakışlarıyla parlıyordu. Muhafız gülümsüyordu ama ifadesinde hiçbir sıcaklık yoktu; gözler çok düz, gülümseme çok eğleniyordu, nazik olmak için biraz fazla *aç* bir şey vardı. Küçük bir hayvanı köşeye sıkıştırmış ve boynunu kırmadan önce anın tadını *ç ı k a r a n* bir kedi gibi.

"Sana bakmamı ister misin, insan?" diye sordu ipek gibi. "Benim için bir zevk." Ve odadaki hava elektriklendi.

Şimdiye kadar tam bir şoka girip donup kalmayacak kadar bu tür şeyler yaşamıştım. Tony'nin evindeki vampirlerden bazıları yapacak daha iyi bir şey olmadığında insan korkutmaca oynamayı severdi ve yıllar içinde birkaç başa çıkma stratejisi öğrenmiştim. Ama Tony'nin en güçlüleri bile bunun gücünün sadece bir kısmına sahipti.

Zihnimi berrak tutmak için öğrendiğim numaralara rağmen şimdiden sislenmeye başlamıştım. Oda sanki biri düğmeye basmış gibi hızla karardı. Boğucu bir karanlık ciğerlerime doldu ve nefes almama izin vermedi. Tek parlak nokta, neredeyse altını yutacak olan kocaman siyah gözbebeklerine sahip iki kıvılcık gözdü. Tek düşünebildiğim Nietzsche'nin haklı olduğuydu: Bazen uçuruma baktığınızda, uçurum da size bakar.

Birinin eli kolumdaydı ama zar zor hissediyordum ve hiç duyamıyordum. Ustanın gücü beynimi doldurmuş, sinirlerim boyunca kekeleyor, diğer her şeyi bloke ediyordu. Ne söylediğimi ve neden bu kadar önemli göründüğünü unutmaya başlamıştım. Birkaç saniye sonra çok daha fazlasını -nerede olduğumu, hatta kim olduğumu-unutacaktım, ta ki basit bir fikirden başka bir şey kalmayana kadar: itaat etmek.

Hatırla, dedim kendime vahşice, tırnaklarımı avucuma olabildiğince sert batırarak ve acı, kafamın arkasındaki aceleci sesi hafifçe susturdu. Kadim, yabancı gözlerle baktım ve oyun oynayamayacak kadar boştum. "Devam et ve herkese ne kadar güçlü olduğunu göster," dedim kararsızca. "Ama işin bittiğinde, *burada lanet* olası *bir hemşire istiyorum!*"

Gözleri bir, iki saniye daha benimkileri tuttu ve sonra gözlerini kırıştırıp uzaklara baktı. Ve böylece gerginlik sona erdi, ışıklar yandı ve acele sesin yerini klimanın yumuşak nefesi ve Marco'nun küfürleri aldı. Boğazımın arkasında hâlâ safra tadı alabiliyordum, asit ve karanlık, ama kim olduğumu biliyordum.

"Bunu yapmak istemezsin," diyordu Marco birine, bir yandan da düşmemem için beni sıkı sıkı tutuyordu. "Bu patronun kadını!"

Muhafızın gözleri kısıldı. "O bir insan." Kafası karışmış ve belli belirsiz iğrenmiş görünüyordu. "Hakkında hiçbir şey duymadım-"

"Evet. Efendi meşguldü. Eminim eninde sonunda resmi tanışma faslına geçecektir. Bu arada biraz daha dikkatli ol, olur mu?" Marco beni şaşkın bakışlı muhafızdan uzaklaştırıp ana yaşam alanına doğru sürükledi.

Koridora ulaştık ve durdum, diğerleriyle ilgilenmeden önce yüzümü düzenlemek için bir saniyeye ihtiyacım vardı. Marco içini çekti ve bana dik dik baktı, kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını çatmıştı. Madem zaten kızgındı, bari bir şeyleri açıklığa kavuşturalım diye düşündüm.

"Beni bu şekilde tanıtmayı bırakmalısın," dedim ciddi bir şekilde. "Benim hakkımda bir malmışım gibi konuşuyorsun-"

"Bazılarının anlayacağı tek şey bu."

"Bunu başkasına anlat. Ben bir vampir sarayında büyüdüm; protokolü biliyorum. Ve bu kadar da değil!"

"Sen ihtişam hayalleri kuran beş para etmez bir serserinin sarayında büyüdün," diye karşılık verdi Marco. "Mircea'nın hizmetkârlarının senin birlikte büyüdüklerinden daha yaşlı ve çok daha geleneksel olduğu gerçeğine alışman gerekecek. Ve şu ana kadar gördüklerime göre, protokol hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Tek yaptığım bir hemşire istemektir!"

"Önemli olan ne söylediğiniz değil, nasıl söylediğinizdir. Eski bir aile efendisiyle, yepyeni bir vampir ya da insanla konuştuğun gibi konuşmazsın."

"Bir sürü yaşlı vampirle tanıştım!" "Senato ile görüştüm" dedim. "*Senato'yla tanıştım-*"

"Ve eğer efendiye ve Pythia'ya bağlı olmasaydın ..." Marco başını salladı. "Bilmiyorum."

"Başkalarının önyargıları benim sorunum değil," dedim ona öfkeyle. Bu dersi onca insan arasında *Marco*'dan aldığıma inanamıyordum. *Baba filminin* figüranı gibi davranan bir adam bana görgü *kurallarımı* geliştirmem gerektiğini mi söylüyordu?

"Eğer bazı görgü kurallarını öğrenmezseniz, öğrenecekler," dedi kesin bir ifadeyle. "Bir sürü

Yaşlı vampirler alıngandır. Beş, altı yüz yıldır buradalar; bazıları daha da uzun süredir. Birinci seviye statüsüne ulaşmayı, özgürleşmeyi, kendi kaderlerinin efendisi o l m a y ı bekliyorlardı. Ama bu henüz gerçekleşmedi. Ve çoğu bunun asla olmayacağını anladı."

"Bunun konuyla ne alakası var?" Dürüstçe şaşkınlıkla sordum. "Vampirlerimizden bazıları bizimle başlamadı," diye tısladı. "Nicu gibi birkaçı üç ya da dört ustaları oldu. Yüzlerce yıl boyunca Kime hizmet ettikleri ya da ne yaptıkları üzerinde hiçbir kontrolleri olmadan, sığırlar gibi oradan oraya s ü r ü k l e n d i l e r . Sahip oldukları ve sahip olacakları tek şey -Yaşları ve yetenekleri nedeniyle saygı görürler. Ve eğer onlara bu saygıyı göstermediğinizi düşünürlerse, tepki göstereceklerdir."

Yutkundum, şu anda bir öğüt için fazla bitkin düşmüştüm ama bunun ihtiyacım olan bir öğüt olabileceğini hissediyordum. Tony'nin evinde o ve Rafe dışında kimse o kadar yaşlı değildi. Ve düşündüm de, Tony saygınlığı konusunda oldukça hassas biriydi. Her zaman bunun büyük egosundan kaynaklandığını düşünmüştüm, belki de öyleydi. Ya da belki de vampirler hakkında hâlâ anlamadığım birkaç şey vardı.

"Özür dilerim," dedim sessizce. "Fark etmemiştim-"

"Evet, biliyorum. Ama bunlar d ü ş ü n m e n gereken şeyler. Çünkü Nicu şu anda ne düşünüyor biliyor musun? Bunun bir ipucu olup olmadığını, patronun hanımının ona saygısızlık etmesinin Mircea'nın ona gözden düştüğünü söyleme şekli olup olmadığını merak ediyor. Belki de yine evlatlıktan reddedilip başka bir saraya sürülmek üzere olduğunu ve orada önümüzdeki elli yılı saygı göreceği bir konuma gelmek için tırnaklarıyla kazıyarak geçirmek zorunda kalacağını merak ediyor. Tabii o kadar uzun süre hayatta kalırsa. Baltanın düşmek üzere olup olmadığını merak ediyor."

Marco'ya baktım, midem bulanmıştı. "Onunla konuşacağım. Açıklayacağım-"

Marco gözlerini devirdi. "Evet. Çünkü bu harika olacak. E n d i ş e l e n m e ; ona senin daha iyisini bilmediğini söyleyeceğim. Ama artık her şeyin farklı olduğunu anlamalısın. Kimsenin umursamadığı bir mahkemede küçük bir askı değilsin. İnsanlar söylediklerine dikkat ediyor, sen de aynısını yapmalısın."

"Tamam," dedim, kendimi yaklaşık iki santim uzun hissederek. Tanrım, bugün daha da kötüleşebilir miydi? "Bunu sana söyleyecek en iyi kişi ben değilim," dedi Marco, sinirli görünüyordu.

"Sana bir öğretmen bulmalıyız, hem de seninle birlikte gelen o taşralılardan değil-"

"Siz ikiniz de buraya gelebilirsiniz," diye seslendi Sal oturma odasından. "Burası

Sanki herkes seni duyamıyor. Ve biz köylüler birkaç kelime konuşmak istiyoruz."

Harika.

Oturma odasına tekrar girdiğimizde Casanova gitmişti, muhtemelen kaosu kontrol altına almak için geri dönmüştü. Ama Alphonse, Sal ve Mircea sığır derisinin üzerinde oturuyorlardı. Mircea ve Sal aynı kanepenin iki ucundaydı, ortadaki koltukta da sarışın genç bir adam öğle yemeği yiyordu. Geriye ben ve çocuklar için diğer kanepeler kalıyordu, gerçi o da pek sıkışık sayılmazdı, herhalde bir metre uzunluğundaydı.

Mircea tatlısını bitirirken Sal ve Alphonse korkunç barda içkilerini tazelediler. Onu Casanova'nın genellikle resepsiyonda çalışan adamlarından biri olarak tanıdım. Birlikte birkaç vardiya çalışmıştık ve biraz sendeleyerek ayağa kalkarken bana hafifçe gülümsedi. Korumalardan biri ona ve ana yemek olan yirmili yaşlarındaki esmer adama fuayeye kadar eşlik etti.

Şaşırtıcı bir şekilde, Mircea çifte beslenmeden sonra bile yorgun görünüyordu. Hafifçe çökmüş, ellerini karnının üzerinde kavuşturmuş ve başını arkaya eğmiş bir şekilde oturuyordu. Başka biri için, özellikle de zor bir günün ardından, yeterince normal bir poz olabilir. Ama Mircea rahat değildi. Genelde etrafında bir enerji dalgası olurdu ve bu sadece yaydığı güçten kaynaklanmazdı. Bu gece belirgin bir şekilde yoktu.

Gözlerimin etrafındaki yorgun çizgilere değil, gözlerine odaklanmaya çalışarak ona baktım. Mircea'nın yorulmaması gerekiyordu. Ya da hastalanmaması. Ya da incinmemeliydi. Çocukken bile onu benim için bu kadar çekici kılan şeylerden biri de buydu. İttifakların sürekli değiştiği ve insanların sürekli öldüğü bir dünyada Mircea istikrarlıydı, güçlüydü, ebediydi.

Ama öyle değildi.

Bu da bir gün benim de onu kaybedebileceğim anlamına geliyordu.

Dürüst olmak gerekirse, onu olduğundan daha fazla yaklaştırmak istemememin en büyük nedeni buydu. Birine sahip olmak onu kaybetmenin habercisiydi. Bu defalarca yaşanmıştı. Hiçbir şey istememek daha kolaydı; ne Mircea'dan ne de başka birinden.

İstemek, ihtiyaç duymak - çok yakındılar ve ihtiyaç duymak her zaman acı verirdi.

"Cassie?" Mircea bana tuhaf tuhaf bakıyordu. Birden orada öylece durup ona baktığımı fark ettim.

"Rafe ne kadar kan aldı?" Ağzımdan kaçırdım.

Mircea bana küçük bir gülümseme verdi ama Marco başını eğdi ve Sal kahkahayı patlattı. "Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

Horatiu, elinde katlanır bir masa ve dolu bir tepsiyle sendeleyerek içeri girerken, "Birinin değişimini sormak kabalık olarak kabul edilir," diye beni bilgilendirdi. Ona yardım etmek için ayağa fırladım -sadece tepsi harika koktuğu için değil- ama görgü kuralları bana sadece ters bir bakış kazandırdı. "Otur, otur! Seni kurtlar mı büyüttü, genç kadın?"

"Tony adına," dedi Sal, koltuğunu geri alarak.

Horatiu katlanır masayla boğuşurken tepsiyi dengelemeye çalışarak, "Ah. Aynı şey o zaman," dedi.

"Ona aldırmayın," dedi Alphonse, yemeğimi haliya düşmeden önce kurtararak. "O yaşlı keçi bana her zaman ders verir." Bu beni pek rahatlatmadı; Alphonse'un terbiye anlayışı tüm cesetleri gömmeyi hatırlamaktan ibaretti.

Horatiu sert bir sesle, "O yaşlı keçi seni duyabiliyor," dedi.

"Bu bir ilk," diye mırıldandı Alphonse, yemeğimi dizlerimin üzerine yerleştirirken.

Horatiu'nun hazırladığı biftekli sandviçi koklayana kadar ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim. İçinde ızgara soğan, mantar ve keskin küçük muz biberleri vardı ve benim için tam bir cennet gibiydi. Sandviçi daha iyi yapabilecek tek şey bir y a n d a k i salata dağı yerine patates kızartmasıydı ama şikayet edecek halim yoktu.

Sal bana kaşlarını çatarken ben yemeğe yumuldum. Nedenini anlamam uzun sürmedi. Dış görünüş konusunda aşırı bilinçliydi, ya da ben hep öyle düşünmüştüm. Ama aileyle tanıştıktan sonra bu tavrı daha mantıklı gelmeye başlamıştı. Mircea'nın efendilerinin yaşına ya da gücüne sahip olmayabilirdi ama onlardan daha iyi giyinmeyecekse lanetliydi.

"Konsolos beni odamdan attığı ve biri bavulumu çaldığı için bu haldeyim," dedim ona lokmalar arasında.

"Bagajınız burada, olması gereken yerde. Kimseye haber verme zahmetinde bulunmadığınız için nerede *olduğunuzu* anlayamadık."

"Beni etiketlemişsin - nerede olduğumu çok iyi biliyordun!"

"Otelde bir yerde olduğunu biliyorduk," diye kabul etti, sanki her hareketimi izlemek önemli bir şey değilmiş gibi. "Ama buradaki koşullar büyüğü engelliyor, bu yüzden daha fazla daraltamadık. Marco ancak dışarı çıktığınızda yerinizi tespit edebildi."

"Pizza için. Tek başına," diye homurdandı nefesinin altından.

Mircea hiçbir şey söylemedi ama yüz ifadesi kasıtlı olarak boştu. Bu beni çok gerdi.

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi Alphonse. "Günün yarısını bunun bir *şey olduğunu* düşünerek geçirdik.

Daha da kötüsü. Etiketle hayatta olduğun yazıyordu ama sonra arabayı getirdiler-"

Vay be. Bunu unutmuştum. "Konsolos gerçekten kızgın mı?" Sinirli bir şekilde sordum.

"Ne hakkında?"

"Onun arabası. Muhtemelen çok nadir olduğunu biliyorum-"

"Bir arabaydı." Alphonse omuz silkti. "Önemli bir şey değil. Ama herkes nasıl hayatta kaldığını bilmek istiyor."

"Bu uzun bir hikaye."

"Bahse girerim. O şeyi gördüm ve kimsenin kurtulamadığına bahse girerdim. Çıtır çıtır yanmış."

Kaşlarımı çattım. O arabanın başına pek çok şey gelmişti ama bu onlardan biri değildi. "Yanmamıştı. Eğer yanmış olsaydı, su onu söndürürdü."

Mircea başını kaldırıp bana tuhaf tuhaf baktı. "Ne suyu?" "Göldeki su. Hani şu burun üstü daldığımız?"

Bir an sessiz kaldı. "Hayır, *Dulceață*, bilmiyorum. Araba çölün ortasında patladı."

Bir an için sadece sandviç çiğnedim. Yutkundum ve şarabımdan biraz içtim. "Patladı," diye tekrarladım.

"Konsolos'a yönelik bir araba bombası olduğunu düşünüyoruz. Bentley onun en sevdiklerinden biriydi."

Mead Gölü'nün dibinde bıraktığımız gri balina bir Packard'dı. Batarken büyük gümüş harflerle şişkin arka tarafına yazılmış adını görmüştüm.

Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyordu.

"Bize Raphael'den arabayı kendisi için kullanmasını istediğini söyledi," diye ekledi.

Ve sonra hatırladım. Rafe siyah bir arabada benim için bir koltuk ayırmıştı. Bentley. Sırada görmüştüm, acil durum ışıkları altında parıldayan şık, antika bir mücevher. Şimdiye kadar neredeyse unutmuştum çünkü o arabayı biz almamıştık. Başka biri almıştı. Artık ölü olan biri.

"Sanırım patlamadan önce yer değiştirdiniz?" Mircea beni dikkatle izleyerek sordu. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordu.

"Başka bir araba aldık," dedim uyuşukça. Eğer almasaydık, Rafe bugün revirde olmayacaktı. Ölmüş olurdu. Eğer onu kurtarmak için zamanda geri gitseydim, onu öldürmüş olurum.

Bölüm On Dört

"Al." Sal elime bir bardak tutuşturdu. Dumanından bunun sek viski olduğunu tahmin ediyordum.

Yudumlarken kahve masasına baktım ama tek gördüğüm bulutsuz bir gökyüzünün altında pişen yüzlerce harap arabaydı. Ve etraflarında kemiklerle dolu boş, ölü bir manzara. Tüm bunlar gücün bana büyük bir hata yapmak üzere olduğumu söyleme şekli miydi? Beni Rafe'in ölümü konusunda uyarmaya mı çalışıyordu?

Bu fikir gerçekten hoşuma gitti, çünkü bu durumda görüntüler endişelenecek bir şey değildi. Kriz sona ermiş, Rafe hayatta kalmıştı ve bir kez olsun ucuz atlatmıştık. Ama her ne kadar inanmak istesem de, bu fikirle ilgili bir şey beni rahatsız ediyordu.

Bentley'e olanları düşününce, yanmış arabaları anlayabilirdim. Ama neden bana sadece bunu göstermediniz? Gerçek patlamayı deşifre etmek, çürüyen araçlarla dolu ürkütücü bir manzarayı deşifre etmekten çok daha kolay olurdu. Ve bu nedenle, MAGIC'e yapılan saldırının önlenmesini sorduğumda neden bana yok edilmiş bir Dante's gösterildi?

Dil aracılığıyla değil, kâbuslar aracılığıyla iletilen mesajları anlamaya çalışmaktan bıkmıştım! Bu da yeteneğimden nefret etmemin bir başka nedeniydi. Arada bir, açık ve net bir imge görüyordunuz. On dördüncü doğum günümde, ailemin bir araba bombasında öldüğünü, sesli ve canlı teknik renklerle tamamlanmış bir vizyonla hediye edildiğimde olduğu gibi. Bu türler yeterince kötüydü, ama en azından her anlama gelebilen ya da hiçbir anlama gelmeyen daha mistik türlerden daha iyiydiler. Çoğu zaman olaylar gerçekleşene ve artık çok geç olana kadar onları asla anlayamazdınız.

"Yani bu ne? Son bir ay içinde Konsolos'un hayatına yönelik üçüncü girişim mi?" Sal soruyordu.

Mircea, "Bu devam eden bir sorun," diye kabul etti. "MAGIC'in kapsamlı koğuş sistemi olmadan daha da büyük bir sorun."

"Ve saklanmayı reddetmesiyle," dedi Sal, onaylayan bir ifadeyle.

Mircea gözlerini ovuşturdu. Bu hareketi tanımaya başlamıştım. "Evet, ve

birkaç haini tespit etmemizi sağladı, bu ... sinir bozucu."

"Karanlıkta saklanamaz," diye belirtti Sal. "O bir sembol. İnsanlar cesaretlerini ondan alıyor."

"Bu da onun görüşü. Kit onun ülser yaptığına yemin ediyor."

Sal kaşlarını çattı ve öne doğru eğildi, birden gerildi. "Öylece oturup işlerin yoluna girmesini bekleyemeyeceğinizi anlıyor! Bir şeyler *yapmak* zorunda olduğunu _"

"İnatçı, güçlü, karmaşık tiplerden hoşlandığını sanıyordum," diye araya girdi Alphonse.

"Onları canlı seviyor," dedi Mircea işaret ederek. Fark etmemiş gibi davrandım.

"Konsolosun arabalarından birinde nasıl bomba olabilir?" diye sordum. "Onlara hizmetkârları bakmıyor mu?"

"Evet." Mircea acımasız görünüyordu. "Görünüşe göre bir hainimiz daha var."

"O lanet kız kaç kişiyi yoldan çıkardı?" Alphonse öfkeyle sordu.

"O lanet kız" Myra'ydı, Agnes'in Apollo'nun tarafına geçen eski vasisi. Zamanda geriye gitme ve yakında vampir olacakları zehirlleme yeteneklerini kullanarak usta vampirlerle hizmetkârları arasındaki bağları nasıl zayıflatacağını bulmuştu. Değiştiklerinde hasta olan ya da ölmekte olan vampirler efendilerinin iradesine asla o kadar güçlü bir şekilde bağlanamıyorlardı. Örneğin Horatiu, Mircea onu değiştirdiğinde ölüm döşeğindeydi, ancak daha fazla özgürlüğüyle yaptığı en fazla şey fikrini söylemekti.

Diğerleri daha tehlikeli meşgaleler bulmuştu.

"Daha fazlası olamaz," dedi Mircea, buna gerçekten inanmak istiyormuş gibi bakarak. "Myra Senato üyelerinin önde gelen hizmetkârlarını hedef alıyordu, bağlarını zayıflatarak efendilerine ihanet etmeye ya da onları öldürmeye ikna ediyordu. Bu da şüpheli sayısını nispeten küçük bir gruba indiriyor. Ve bu hızla gidersek, çok geçmeden hepsi isyan etmiş olacak!"

"Onları izole etmek akıllıca olmaz mı?" Ben önerdim. "En azından ortalık sakinleşene kadar?" O sert bakışlı efendilerden birinin onu sırtından bıçaklaması düşüncesi hoşuma gitmiyordu. Ya da başka bir yerinden.

Mircea başını salladı. "Ne yazık ki, zan altında olanlar aynı zamanda bizim için en değerli olanlar. Ve şu anda gücümüze ihtiyacımız var."

"Evet, ama eğer tehlikelilerse-"

"Kendimizi onların desteğinden mahrum bırakmak daha tehlikeli olur," dedi kararlı bir şekilde. "Ve hainin kim olduğunu zaten biliyor olabiliriz. Evimin eski bir yandaşı yakın zamanda benim için değerli birine suikast düzenlemeye çalıştı. Başarısız oldu ve öldürüldü. Ama bundan aylar önce MAGIC'te benim ekibimdeydi. Konsolos'a tuzak kurmak için bolca fırsatı olabilirdi."

Ve diğer pek çok insan da öyle düşünürdü, diye düşündüm ama söylemedim. Marlowe'u tanıyorsam, soruşturmada taş üstünde taş bırakmayacaktı. Birisi burnunun dibinde liderine neredeyse suikast düzenliyordu. Bu canını yakmış olmalıydı.

"Konsolos ölürse savaşa ne olur?" Cevabı zaten bildiğimden oldukça emin bir şekilde sordum.

"Yerimize geçecek kişi belirlenene kadar katılımımız ciddi şekilde kısıtlanacaktır. Bu aylar sürebilir, çünkü yasalarımız birinci seviye statüsüne ulaşmış herkesin pozisyon için yarışmasına izin veriyor. Buna diğer mahkemelerden gelen üstatlar da dahil. Ve birçoğu insanlardan kanlarından başka bir şeye ihtiyacımız olmadığı görüşünde."

"Demek Çember'le ittifak sona eriyor," dedim boş boş. Ve muhtemelen savaş da. İçimden akıp giden sıcaklığın tadını çıkararak kadehimi boşalttım. Tenim aniden soğumuştı.

Mircea'nın isteği üzerine, sonraki on beş dakikayı herkese günüm hakkında bilgi vererek geçirdim. Sözümü kesmedi ama mutlu görünmüyordu. Ve bardağındaki kehribar rengi sıvıyı her zamanki gibi döndürmek yerine gerçekten içti.

Sözlerimi bitirdiğimde, "Koğuşunuzu muayene ettireceğim," dedi. "Onsuz olman fikri hoşuma gitmiyor."

"Evet. Özellikle de Çember hâlâ peşimdeyken."

"Evet, o konuda," dedi Mircea, Sal'ın doldurduğu içkiyi kabul ederken. "Lord Koruyucu bu öğleden sonra beni arayıp seni sordu."

"Ne kadar nazik." Çatalımı bir domatese sapladım.

Mircea'nın ağzının kenarından gülümseme olmayan bir şey kalktı. "Bana Mage Richardson'ın tamamen onun bilgisi ya da rızası dışında, intikam ruhuyla hareket ettiğini söyledi."

"Peki geçen ay için mazereti ne?"

"Kişisel üzüntülerini size iletmemi istedi. . ve mümkün olan en kısa sürede yeni bir görüşme ayarlamamı istedi."

Gülümsedim. Pritkin'in daha renkli küfürlerinden birini kullanmak için fırsat kolluyordum. Ve eğer bir an varsa . . .

Mircea'nın dudakları kıvrıldı. "Ben de böyle söyleyeceğinizi düşünmüştüm. Bu yüzden sizin adınıza görüşmeyi kabul ettim."

"Ne?"

"Geleneklere göre yeni Pythia'nın hükümdarlığı, Çemberin Lord Koruyucusu tarafından bir törenle onaylanana kadar resmen başlamaz," dedi hafifçe.

"Gelenekler umurumda değil!"

"Ama büyü topluluğu öyle düşünüyor. Pythia olarak kabul edilmek için böyle bir törenin sağlayacağı meşruiyete ihtiyacınız var."

"Bu sabahki manzaran bu değildi!"

"Aslında öyleydi. Ancak güvenlik kaygıları nedeniyle bu toplantı tavsiye edilmedi. Kit sorun çıkabileceğine dair söylentiler duymuştum."

"Benimle paylaşmış olabileceğin bir şey."

Mircea anlamlı kaşlarından birini kaldırdı. "Gerçekten böyle bir fırsatı kaçırmayı tercih eder miydiniz?"

"Bilmiyorum. Ama seçme şansına sahip olmak güzel olurdu!"

"Bunu aklımda tutacağım."

Elbette yapardı. Kelepçeleri bittiğinde. "Hâlâ Çember'le görüşmüyorum," dedim ona açıkça. "Ve onların onayına ihtiyacım yok ya da istemiyorum. Benden alıntı yapmaktan çekinmeyin."

"Senato güvenliğinizi garanti edecektir."

"Güvenemezsin. Sana söyledikleri hiçbir şeye güvenemezsin!"

"B i l m i y o r u z . Bu yüzden toplantıyı, Avrupa Parlamentosu'nun

Misafir konsoloslar için resepsiyon." Mircea durakladı ve o gece ilk kez gözleri her zamanki ateşle parladı. "Altısı da."

"Altı mı?" Alphonse viskisini yudumlarken geri kalanımız sadece bakakaldı.

Mircea, "Tarihte altı konsülden oluşan ilk toplantı iki gün sonra yapılacak," diye onayladı. Sesi sabitti ama yanaklarında belirgin bir renk vardı. Birinci seviye bir ustanın bu derece bile olsa kontrolünü kaybetmesi için çok şey gerekirdi. Ama böyle bir haber bunu hemen hemen yapardı. Konsolos gözlerini kırıştırmış bile olabilirdi.

"Hızlı çalışıyorsun," dedim. "Bu sabah sadece iki tane alabildin."

"Görünen o ki bugünkü trajedi senatoları bu savaşın daha önce gördüklerimize benzemediğine ikna etti."

Alphonse, "Ve korkudan altlarına sıçtılar," diye tahmin etti. "Kabul edeceklerinden değil tabii." Mircea hafifçe gülümsedi. "Bir şok geçirdiler - onlar için alışılmadık bir şey.

Kortları da ley hatları üzerinde veya yakınında inşa edilmiştir."

"Bir kez olanın tekrar olabileceğinden korkuyorlar," diye düşündüm.

Çok endişeli görünmüyordu. "Elbette her zaman bir şans vardır. Ancak bu hatlar binlerce yıldır kullanılıyor ve daha önce benzer bir felaket yaşanmadı. Şu anda en iyi tahminimiz bunun trajik bir kaza olduğu yönünde."

"SİHİR üzerinde gerçekleşen bir kaza mı?"

"Hat dengesiz olsaydı, herhangi bir yerde bir yarık meydana gelebilirdi. Ancak görünen o ki savaş tetikleyici oldu ve orada gerçekleşti. Birkaç gün içinde, hattaki türbülans bir soruşturma için yeterince azaldığında daha fazla bilgi sahibi olacağız."

"Peki, tehlike yoksa konsoloslar neden toplanıyor?"

"Tehdidin belki de olduğundan daha ciddi olduğu izlenimine kapılmış olabilirler," dedi kibarca.

"Ve aksini öğrendiklerinde biraz üzüleceklerini düşünmüyor musunuz?"

"İlk raporlar genellikle yanıltıcıdır. Kesin bir cevap alınana kadar da toplantı çoktan gerçekleşmiş olacaktır."

Mircea, onlarla yüz yüze konuşma fırsatı verildiğinde, onları ikna edebileceğine dair kumar oynuyor gibiydi. Belki de yapabilir. Ama ben

o gruba bakıp da "*Özür dilerim, sadece şaka yapıyordum!*" demek istemezdim. "Pritkin birinin hattı sabote ettiğini düşünüyor," dedim ona.

Mircea kaşlarını çatdı. John Pritkin'den bahsedildiğinde her zamanki tepkisi bu olduğu için görmezden geldim. "Böyle bir gedik açmak için inanılmaz miktarda enerji gerekir. Bilinen tüm büyülü ittifakların sahip olduğundan daha fazla. Uzmanlarımız bunun doğal bir fenomen olduğuna ikna oldular."

"Öyle umalım," dedim hararetle.

"MAGIC gittiğine göre konsoloslar nerede toplanıyor?" Sal sordu.

"Burada. Casanova biz konuşurken kalacak yer ayarlıyor ve koşullar takviye ediliyor." Bana baktı. "Bu odanın ötesine geçmemeli bu arada."

"Ben dedikodu yapmam!"

Mircea gülümsedi. "Bu herkes için geçerli."

Evet, ama bana bakmıştı.

Horatiu, hastane önlüğü giymiş bir vampirin başında içeri girdi. Hemşire olduğunu tahmin ettim. Bize endişeyle baktı ve başını eğip koşarak geçmeden önce hızlıca selam verdi. Ve o gece ilk kez rahatladığımı hissettim. Bir vampir doktor Rafe'e nasıl bakacağını biliyor olmalıydı.

Tekrar arkamı döndüğümde Mircea ayaktaydı. Bu, partinin dağıldığını işaret ediyor gibiydi çünkü bir an içinde herkes ortadan kaybolmuştu. Bir kereliğine Marco bile gidecek başka bir yer bulmuştu.

Beni Mircea ile yalnız bırakıyorsun.

Kapıya doğru yöneldim ama bir el gömleğimin arkasına yapıştı. "Bir dakika," dedi Mircea sessizce. İçimi çektim ama karşı koymadım; konuşmamız gerekiyordu.

Ana süite yönlendirildim ve burada tasarımcının en önemli parçasını görünce durakladım. Kahverengi, elle boyanmış bufalolar ve boncuklu saçaklarla tamamlanmış tam boy krem rengi deri bir Kızılderili çadırı, yatak için gölgelik görevi görüyordu. "Aman Tanrım."

"Bir tema sezmeye başlıyorum," dedi Mircea, takım elbisesinin ceketini geyik derisiyle kaplı bir sandalyenin üzerine atarak. Üzerinde kocaman boynuzları olan bir geyik kafası görünüyordu, parlak cam gözleri düşük ışıktaki tuhaf bir şekilde gerçekçi görünüyordu. Mircea geyik kafasını

yüz ifadesi biraz itici ama büyülenmiş bir ifadeydi. "Sanırım bu noktada söylenecek tek bir şey var."

"O da ne?"

"Yee haw," dedi ciddiyetle ve beni bir rodeo danası gibi aşağı indirdi. Ne olduğunu tam olarak anlayamadan çadırda sırtüstü yatmışım ve üzerimde bir vampir sürünüyordu.

Yorgun ve dağınık olduğumda berbat görünmemin tamamen haksızlık olduğunu düşündüm ve bu Mircea'ya olduğunda özellikle zarif bir porno yıldızı gibi görünüyordu. Saçları ustaca karıştırılmıştı, gömleğinin düğmeleri yağsız kaslı göğsünü gösterecek kadar açıktı ve elbise pantolonu kaslı kalçalarına sevgiyle yapışmıştı. Buna karşılık benim üzerimde uyurken giydiğim, pizza sosu lekesi de bulaşmış, buruşuk bir eşofman vardı. Ve bu, aslında hiç pizza yememiş olmama rağmen böyleydi.

Kıyafetlerimi ne kadar hızlı kaybettiğim düşünülüğünde neye benzedikleri pek de önemli değildi. Eşofman altım uçarak geyik kafasının üzerine düşerken, sıcak eller yanlarımdan kayarak tişörtümü yukarı itti. Tüm bunların beklenmedik hızı ve vücuduma yayılan elektriksel karıncalanma karşısında nefesimi içime çektim.

"Yorgun olman gerekiyordu!"

"Öyleyim. Bu yüzden bana neredeyse kalp krizi geçirttiğin için seni azarlamıyorum." Tişörtüm eşofman altımı takip etti ve en azından geyiğin üzerindeki ürkütücü sahte gözbebekleri artık örtülmüştü. Bu da benim için söyleyebileceğimden çok daha fazlasıydı.

"Vampirler kalp krizi geçirmez."

Mircea bana şakacı bir kaş hareketi yaptı ve külotumu çekiştirerek çıkardı. "İyi bir şey."

Cevap vermek için ağzımı açtığımda avuç içleri yüzümü çevreledi, hemen ardından ağzı sert ve talepkâr bir şekilde yüzüme yapıştı. Ve her nasılsa zekice cevabım boğazımın arkasında acınası bir inleme sesine dönüştü. Her zamanki alışkanlığının aksine, bu sefer yavaş bir baştan çıkarma yoktu; Mircea beni sıcak, ıslak ve kirli öptü.

"MAGIC'te olduğunu biliyorduk," dedi bana birkaç dakika sonra, ben nefes almayı hatırlamaya çalışırken. "Ama gedikten gelen parazit yüzünden nerede olduğunuzu ya da zamanında çıkıp çıkamayacağınızı bilmenin hiçbir yolu yoktu."

"Orada çok uzun kalmadım," dedim odaklanmaya çalışarak.

"*Dulceață, iki saat* boyunca oradaydın." Ve bir an için maskesi düştü. Bir an için tam olarak tanımlayamadığım bir şekilde aç görünüyordu. Birkaç kez gördüğüm yırtıcı arzu değil, daha çok ihtiyaç gibiydi. Sanki bu sabahtan beri içinde kocaman bir delik açılmıştı.

Ellerimi üzerinde gezdirdiğim için saçları dağılmıştı. Uzandım ve en kötü kırışıklıkları düzelttim. Bugün arkadaşlarını kaybedip kaybetmediğini, MAGIC'ten çıkmayı başaramayan bazı insanların ailesi olup olmadığını merak ettim. Sonra Radu'nun başının belada olduğunu hatırladım. Ve Mircea'yı hassas müzakerelerin ortasında sürükleyip götürecek kadar kötü olmuştu.

"Mircea ... Radu-"

"O iyi. Selamlarını yolladı." İçimde bir rahatlama hissettim. "Evi biraz hasar görmüş ama bu ona yeniden dekore etmek için bir bahane vermiş. Sanırım 'rokoko' terimini kullandı." Geyik kafasına baktı ve dudakları büküldü. "Tabii ki burayı henüz görmedi."

"Gerçekten hoşuna gideceğini mi düşünüyorsun?"

"İroni ve absürde karşı ince ayarlanmış bir takdiri var," dedi bana gömleğini çıkarırken. "Buna bayılırdı."

"O zaman Casanova'ya burayı buldozerle yıkmamasını söylemelisin."

"Ben yaparım," diye mırıldandı Mircea. İnce kumaş tısladı, bir fermuar şingirdadı ve bir bacak tenimin arasında baş döndürücü bir telaşla kaydı. Dişler boynumun yumuşak derisini sıyırdı ve bir dil damarımın üzerinde gezindi. "*Dulceață*, şipşak kavramına aşına mısın?"

Güldüm. Şu anda burada olmamam için yüzlerce neden vardı ama hiçbirisi olmamam için tek ve en büyük nedenin yanında önemli görünmüyordu. Hayattaydık, *ikimiz* de hayattaydık, sevdiğimiz insanlarla birlikte. Bu bir mucize gibi görünüyordu.

"Evet, ama senin öyle olduğunu düşünmemiştim." Mircea uzun, yavaş ve şehvetli olmayı tercih ederdi, ya da geçmişteki sınırlı deneyimime dayanarak öyle olduğunu varsaymışım.

"Pek çok şey hakkında bilgim var, bundan mutluluk duyacağım-" Birden hareketsiz kaldı.

Yüzünde, diğer insanlarla iletişim kurarken sahip olduğu o mesafeli ifade vardı.

uzun mesafeli vampirler. Bunu nasıl yaptıklarını pek anlamıyordum; belki de sadece daha iyi duyuyorlardı ama ben öyle düşünmüyordum. Tıpkı klinikte onun sesini kafamda hayal etmediğimi düşünüyordum gibi.

Mircea gözlerini kapadı, nefesi sınırlı bir iç çekişle dışarı çıktı. "Bu savaş çok rahatsız edici olmaya başladı," dedi ve yataktan yuvarlandı.

"Ne oldu?"

"Çağrılıyorum," dedi bana, banyoya giderken üzerindeki son giysiyi de çıkarıp atarken. Sesi hafıftı ama uzaklaşırken kasları gergin görünüyordu.

Duşa girdi ama duş cam yüzeyliydi ve banyonun kapısını kapatmaya zahmet etmedi. Su saçlarını siyah ipeğe çevirdi ve kafatasının şekline göre şekillendirdi. Yüksek kemerli kaşlarında ve koyu kirpiklerinde daha fazla nem toplandı ve elmacık kemiklerinden aşağı akarak dudaklarını ıslattı. Diğer küçük akıntılar büyüleyici dereler halinde omuzlarına ve göğsüne döküldükten sonra karnının ve uyluklarının sert kaslarından aşağı akarak ayaklarının etrafına sıçradı.

Buhar bir dakika sonra görüntüyü kapatmaya başladı, ama o zamana kadar duş kapısının yanında etrafıma bir çarşaf sarılmış halde buldum kendimi. Gözlerini görebilmek için bir elimi cama sildim. "En son ne zaman boş günün oldu?"

"Bugün. Aile işlerim nedeniyle görevimden uzaktaydım - ta ki felaket erken dönmeme neden olana kadar."

"Bir gün *izin*, Mircea. Başka türlü bir iş yapmak için bir gün değil."

"Bugünlerde çok az senatör ve çok fazla iş var, bu yüzden hiçbirimiz fazla boş vakit geçiremiyoruz, *dulceață*."

Köpürmek için doğrudan gelen spreyden uzaklaştı ve köşedeki banktan bir el bezi almak için döndü. Bu hareket omurgasından aşağıya ve daha aşağıdaki gergin kasların üzerine küçük bir çağlayana neden oldu. Ağzım biraz kurudu.

Omzunun üzerinden bana sırtıtmak için durakladı. "Sırtımı yıkar mısınız?" diye sordu masumca.

Dudaklarımı yaladım ve olduğum yerde kaldım. "Konsolos'a söyle, o kalacak ve belki ben de kalırım."

Islak bir kaş çatıldı. "Sizden alıntı yapmamı ister misiniz?"

"Devam et. Bana bir iyilik borcu var."

Hemen cevap vermedi, sadece beze sabun ekledi ve vücudunda yavaşça gezdirmeye başladı. Neyin peşinde olduğunu biliyordum ama gözlerim beynimin başka bir yere bakmaları yönündeki emrini görmezden geldi. Bunun yerine, ince göğsü ve kolları üzerinde gezinen, bacaklarının iç kısmındaki saten deriye geçen ve kalçasının birleşim yeri boyunca kayarak daha da ilginç bölgelere giden o şanslı bezi takip ettiler.

Daha farkına bile varmadan kapıyı açmış ve bir ayağımı eşiğe atmıştım. "Yardıma bu şekilde baktığını sanmıyorum," dedi, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Ona kaşlarımı çatarak baktım ve ayağımı geri çektim. "Sorun da bu zaten. Onun küçük ayak işlerini yapan kızı olmadığımı anlaması gerekiyor."

"Kimse seni bu terimlerle düşünmüyor," dedi yatıştırıcı bir şekilde, tüm o büyüleyici baloncukları durulamak için durakladı.

"Bana patronluk taslama, Mircea."

"Aklımın ucundan bile geçmezdi." Ve, tamam, bu konuda hiç şüphe yoktu. Bu kesin bir sırtıymaydı. Belli ki küçük oyununun sevimli olduğunu düşünüyordu.

Ona şirinlik gösterirdim.

Çarşafı bırakıp yanına girdim ve onu bankın üzerine ittim. Önünde durdum, mevcut tuvalet malzemelerinin şaşırtıcı dizisini kontrol etmek için zaman ayırdım. "Ne yapıyorsun?" diye sordu, gözleri tembelce kısılmıştı.

"Saçımı yıkadın. Bu iyiliğine karşılık vermem adil olur." Şampuanı almak için uzanırken bir göğsümle yanağını okşamayı başardım. Onu köpürtürken bir dizimi bankın üzerine koydum ve yer açmak için bacaklarını ayırdım. Başka birkaç şeyi daha dürtmüş olabilirdim ama o sadece izlemekle yetindi; gözlerinin ardında vahşi, eğlenceli ve aç bir şey gizleniyordu.

"Konsolos sanki onun vampirlerinden biriymişim gibi davranıyor," dedim köpüklere masaj yaparak. "Bana emirler yağıdırıyor ve açıklama zahmetine bile katlanmadığı planlarına yardım etmemi bekliyor. Bugün onun için bir adamı hapisten kaçırdım ve adını bile bilmiyorum!"

"Pek çok insanı hapisten kaçırdın." Elleri kalçalarımın yerleşti, başparmakları beni yavaşça okşuyordu.

"Mesele bu değil! Ben onun müttefikiyim, hizmetçisi değil. Anlaması gerek."

o." Duş başlığını duvardan aldım ve durulanırken ona yaslandım. "Diğer birkaç kişi de öyle."

"Seni bir hizmetçi olarak görmüyorum, *dulceață*."

"Ama bana hiçbir şey söylemiyorsun." Onu biraz daha sert bir şekilde tekrar dürttüm ve sırtışı kayboldu. Ben de gülümsedim.

"Son bir ay içinde, daha zayıf bir insanı kıracak deneyimler yaşadınız. Başında yeterince dert var."

"Buna benim karar vermem gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Belli ki bunu konuşmamız gerekiyor," dedi ama nefesi hafifçe kesildi.

"Zamanınızın kalmadığını sanıyordum."

"Eğer bunu yapmaya devam edersen, yakında ben de olacağım."

"Ne yapıyorsun?" Yumuşak, tatlı bir alaycılıkla ona sürtünerek sordum.

Keskin bir nefes çekişin ardından o kadar hızlı bir hareket geldi ki gözlerimle **t a k i p** edemedim. Ama bir şekilde kendimi ıslak duş duvarına yaslanmış, havada kabarcıklar ve bacaklarımın arasında Mircea ile buldum. Hâlâ sabunlu olan elleri kaygandı ve beni kendine doğru çekerek kalçalarımın etrafında kaydırırken zar zor kontrol ediyordu. Vücudunun ağırlığı bana doğru, *içime*, derin, sert ve sıcak bir şekilde kaymadan önce kehribar gözlerinin daraldığını, parladığını ve niyet dolu olduğunu görmek için bir anım vardı.

Vücudum ona uyum sağlamak için genişlerken küçük bir inleme sesi çıkardım ve sonra her seferinde daha *sert* ve *daha fazla* bastırırken *ve durmazken* sesim emir vermekle meşguldü. Her hareket omurgamda zevk dalgaları yaratıyor, kaslarımı yumuşak ve çaresiz hale getiriyordu. İçgüdüsel olarak ellerim sırtının uzun, yağsız kaslarından aşağı kayıyor, tırnaklarım hafifçe kalçalarında geziniyor, onu okşuyordu. Ve oda aniden bulanıklaştı, asfalt üzerindeki ısı gibi parıldadı.

Gözlerimi inatla açık tuttum; bunun tek bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordum. Ve birkaç an için bu kararlılığımı korumayı bile başardım. Ta ki göğsünden aşağıya ve tenime dökülen suyun hissi, içimdeki hareketlerinin hissiyle birleşip beni uçuruma sürükleyene kadar. Her şey bir ısı ve ihtiyaç bulanıklığına dönüştü, kelimeler tenimi okşar gibi nefes aldı, eller ve ağızlar arzusun Braille alfabesini sıcak, ıslak tene kazıdı. Tadına varılırken, yutulurken, ele geçirilirken sonunda gözlerim kapandı.

Ritmik duraksamaya başladığında güçlü kolları etrafıma dolandı, sudan kaygan eller yüzümde, göğüslerimde, kalçalarımda gezinirken dişlerinin arasından havayı emdi ve öylece eğildi ve işte o an oldu. Dünya gözlerimin önünde bembeyaz oldu, tüm bedenim tek bir zevk noktasında yoğunlaştı. Ayak parmaklarımı kıvıran bir orgazm üzerime çöktü, titremeye ve tavana doğru gülmeye başladım.

Ve biri kapıyı çaldı.

Mircea kısık sesli bir Romence ile küfretti, başı boynuma yaslandı, ıslak saçları göğsümün üzerinde geziniyordu. Bir süre sonra raftan büyük bir Türk havlusu kaptı ve üzerime sardı. Kapıyı açarken dizlerimin bağı çözülmüş ve nefesim kesilmiş bir halde duvara yaslandım. "Evet?"

Boş yüzlü ustalardan biri oradaydı ve onaylamadığını belli ediyordu. "Konsolos mesajını aldığınızdan emin olmak istedi," diye gürledi.

"Ona birazdan yanında olacağımı söyle," diye tersledi Mircea ve kapıyı suratına çarptı.

"Marco yaşlı ustalara bunu yapamayacağınızı söylüyor," diye bilgilendirdim onu, ani ve öfkeli hareketlerle kurulanırken.

"Marco'nun tavsiyesini çok fazla ciddiye almamalısın. O da sana bahsettiği kişilerden biri - gücünün en uç sınırına ulaşmış biri. Sanırım bunu kabullenmekte biraz zorlanıyor."

"Yine de kibar olmaktan zarar gelmez."

"Ailemle henüz tanışmadığınız çok açık. Sizi temin ederim ki ben onlar tarafından dehşete düşürülüyorum, tam tersi değil."

Mircea yatak odasına yeniden girdi ve her zamanki zarafetini göstermeden kıyafetlerini giymeye başladı. Ben de onu takip ettim ve çadıra oturdum. "Ne zaman döneceksin?"

"Saatlerce değil." Beni hızlıca öpmek için durakladı. "Biraz uyu."

"Denerim." Bitkin düşmüştüm ama beynim artık nasıl duracağını bilmiyor gibiydi. Endorfinin etkisi geçtiğinde muhtemelen uyanık olacak, tavana bakacak ve sürekli büyüyen korku kataloğumu karıştıracaktım. Bu hoş bir düşünce değildi. "Yardım ister misin?" diye sordu yanıma oturarak.

Başımı salladım. Bugünkü olayları tekrar yaşamaktan ya da Rafe'i tekrar o şekilde görmekten kaçınmak için her şeyi yapardım. Mircea'nın kolları bana dolandı ve üzerimden bir huzur dalgası geçti

herhangi bir ilaçtan daha iyi. Bu kadar hızlı etki etmesini beklemiyordum. Onunla konuşacak, soracak onlarca şeyim vardı ama birden aklıma bir tanesi bile gelmedi. Uyku bilincimi sürüklüyor, bedenim ağırlaşıyor ve gözlerimi tekrar açamıyordum.

"Her şey bitti; herkes güvende," diye mırıldandığını duydum. Kolları aniden sıkılaştı. "Sen bile."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sürükleniyordum. Mircea'nın eli omurgamda yavaşça aşağı yukarı hareket ediyordu, diğeri enseme ağırlaşmıştı. Nefes verdim ve ağırlığın beni altına çekmesine izin verdim.

On Beşinci Bölüm

Yatağa zincirlenmiş olarak uyandım. "Allah kahretsin!"

Mircea makyaj masasının yanında durmuş, son derece pahalı bir gömlek daha giyiyordu. Bu gömlek, Fransız manşetleri ve göze batmayan bağlantıları olan net ve beyazdı. Boynuna dikkatsizce doladığı kravat, gözlerindeki benekleri ortaya çıkarmak için mükemmel bir altın tonuydu. Ona ters ters baktım.

"Sonunda döndüğümde burada olmanı sağlayacak bir yol buldum," diye mırıldandı.

"Bu hiç komik değil," dedim ona, manşeti işe yaramaz bir şekilde çekiştirerek. *Çıplakken*, saçlarım yüzüme yapışmışken ve lanet olası bir *çadırın* içindeyken ciddi görünmek biraz zordu ama denemeyeceksem namerdim. "Ciddiyim, Mircea! Bırak beni!"

Aynada bana yavaşça gülümsedi. Bunu yapmasından nefret ederdim. "Seninle bir anlaşma yapalım," dedi yatağın yanına gelerek.

"Anlaşma istemiyorum! Bunlardan kurtulmak istiyorum!"

Beni görmezden geldi. "Senato işleri için kısa süreliğine Washington'a uçmam gerekiyor. Yarın gece geç saatlerde ya da ertesi sabah döneceğim. Yokluğumda güvende olduğunuzu bilmek isterim."

Hayal kırıklığı içinde iç çektim. "Ne yapacağımı sanıyorsun? Dünden beri gücüm hâlâ dibe vurmuş durumda, Rafe için endişeleniyorum ve fark etmediysen söyleyeyim, hiç kıyafetim yok!"

"Kıyafetlerin orada." Banyonun yanında duran Louis Vuitton marka bavulları gösterdi. Onun tarzı olmamasına rağmen onun olduğunu düşünmüştüm. Muhtemelen Sal'in beni daha az utanç verici bir hale getirmek için seçtiği bir şeydi. "Ve bence Çember'le buluşmadan önce bir gün kadar dinlenmen akıllıca olur."

"Katılıyorum! O zaman bırak gideyim!"

"Ben dönene kadar burada kalacağına, dinleneceğine ve Raphael'i ziyaret edeceğine söz veriyor musun?"

"Alışverişe gitmeyi düşünüyordum."

"Marco'yu aldığın sürece sorun yok." Cüzdanından bir kredi kartı çıkardı ve bana uzattı. Üzerinde adımın yazılı olduğu platin bir AmEx'ti. Muhtemelen bir ev alabilirdim ve onun umurunda olmazdı. Tabii ki bir eve ihtiyacım yoktu; zaten çok güzel, yaldızlı bir kafesim vardı.

"Paranı istemiyorum, Mircea. Bunun hakkında konuşmak istiyorum." Kelepçeyi tıkırdattım. Ruh halime mükemmel bir şekilde uyan uğursuz bir çınlama sesi çıkardı. "Bir tür anlaşılmaya varmamız gerekiyor."

"Katılıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Bir hedef olduğunuzu anlamalısınız."

"Hayatım boyunca hedef oldum!"

"Bu şekilde değil," dedi ısrarla.

"Peki ya Konsolos? Onu kilitlediğinizi görmüyorum!"

"Sanırım Kit denemek istiyor."

"Yani onu da mı rahatsız etti?"

"Böcek mi?" Bir an için kafası karışmış görünüyordu.

"İz tılsımı. Pritkin bir tane Marlowe'dan *bir tane de* senden olduğunu söyledi!"

"Bundan bahsetmesi ne büyük incelik."

"Kaldırılmasını istiyorum."

"Kit senin güvenliğin için

endişeleniyor." "Ona

güvenmiyorum."

"Ama büyücüye güveniyorsun, öyle mi?" diye sordu gülümseyerek. Pek de hoş bir gülümseme değildi.

"Marlowe'dan daha fazla, evet!"

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," dedi Mircea ve ses tonunda kesin bir ısırık vardı. "Kimse onun hakkında bir şey bilmiyor. Circle'ın kayıtlarında 1920'de Manchester'da doğduğu yazıyor, ancak kanıtların bir hava saldırısında yok edildiği söyleniyor-"

"Onu kontrol ediyor muydun?"

"-ve onunla yüz kırk yıl sonra karşılaşmamız gibi küçük bir mesele var.

Bundan yıllar önce Paris'te."

Lanet olsun. Mircea'nın Pritkin'i geçmişe yaptığımız son yolculukta tanımamış olmasını umuyordum. Oldukça çılgın bir yolculuk olmuştu ve çok daha genç olan Pritkin biraz farklı görünüyordu. Ama vampir gözleri -özellikle de Mircea'ninkiler- pek bir şey kaçırmıyordu.

"Çember'in kayıtları yanlış olmalı."

"Çember'in kayıtları nadiren yanılır. Durum böyle olsa bile, iki yüz yaşındaki hiçbir büyücü onun gibi görünmez-"

"Bir glamourie-"

"-ya da o kadar dinç mi! John Pritkin'in gerçek adı olduğundan bile şüphe etmeye başlıyorum!"

Ben bir şey söylemedim. Pritkin'le son zamanlarda ilk isimlerimizi kullanmaya başlamıştık ya da en azından o bana Cassie demeye başlamıştı. Bu iyiliğine karşılık vermemiştim çünkü Mircea haklıydı: "John" onun adı değildi. Çember'den ayrılmadan önce bile sıradan bir savaş büyücüsü olmadığı gerçeğini gizlemek için bu yüzyılda kullandığı bir takma isimdi. Elbette Pritkin de bir takma isimdi, ama bir şekilde daha uygun geldi, belki de onunla ilk tanıştığımda ona böyle seslenildiği için. Gerçek adını da kullanamazdım.

Bugün bile "Merlin", özellikle doğaüstü camiada dikkatleri üzerine çekme eğilimindedir.

Tüm toplumların kahramanları vardır ve Pritkin'in talihsizliği de bizimkilerden biri olmasıydı. Eski hikayelerin neredeyse tamamen kurgu olması ya da gerçeğin daha karanlık ve çok daha korkunç olması önemli değildi. Bir ortaçağ yazarının, kulağa daha kaba gelen Myrdden olan adını bile değiştirmiş olması önemli değildi. Önemli olan tek şey onun bir efsane olmasıydı ve bu efsanelere ulaşmak çok zordu.

Eğer Pritkin'in gerçek kimliği ortaya çıkarsa, bu durum büyü dünyasını sarsacak ve onu ... yani hemen hemen herkesin hedefi haline getirecekti. Dışarıdaki her kara büyücü onu kurutmak, her beyaz büyücü de fotoğraf çekirmek isteyecekti. Tanıdığım son derece özel bir adam için bu cehennem olurdu.

Mircea bana dikkatle bakıyordu. Yüz ifadesinden, söylediğimden daha fazlasını bildiğimden şüphelendiği ve itiraf etmediğim için kızgın olduğu anlaşılıyordu. Evet, sanki onun sırları yokmuş gibi.

"Ona güvenilmez," dedi, ani bir hafıza krizine yakalanmayacağım belli olduğunda.

"Pritkin beni yatağa zincirlemedi, Mircea!" Ona hatırlattım. "Yani şu anda güven konusunda biraz önde."

Bir şey söyleyecekmiş gibi göründü ve sonra içini çekerek saatine baktı. "Kelepçeler dikkatini çekmek içindi, başka bir şey için değil. Senin gücüne sahip biri için, bir kez hileyi öğrendikten sonra, onları yenmek yeterince kolay. Ama daha dikkatli olacağına dair bana söz vermelisin. Burada iyi korunduğun bir yerde kal. Gitmen gerektiğinde yanına en az iki koruma al. Ve Kit'le iz üzerinde dövüşme."

"O bir casus! Bunun gerçekten basit bir iz olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Peki neyi keşfedeceğinden korkuyorsun, *dulceață*?" "Meselenin bu olmadığını çok iyi biliyorsun! Ben takip edilerek büyüdüm. Tony'nin haydutları tarafından."

"Ve sen buna
içerledin." "Tabii ki!"

"İşte aramızdaki fark da burada yatıyor," dedi bana ciddiyetle. "Ben de genç yaştan itibaren böyle ilgiye alışmışım. Hiçbir yere yalnız gitmezdim; bu çok tehlikeliydi. Doğduğum andan itibaren ailedeki rakip grupların, kıskanç soyluların, işgalcilerin hedefindeydim. Beni ve değer verdiğim herkesi sürekli yutmakla tehdit eden politik bir oyunun piyonuydum. Güvenliğin mahremiyetten çok daha önemli olduğunu erkenden öğrendim."

Gözlerimi ona diktim. Mircea'nın tamamen ciddi görüldüğünü nadiren görürdüm; ölüm döşeğindeyken bile şaka yapardı. Ama şimdi yüzünde hiç mizah yoktu.

"Hâlâ çıkmasını istiyorum."

"Soruşturacağım." Eğildi ve beni uzun uzun öptü. "Şimdi, söz veriyor musun?"

İçimi çektim. "Evet! Şimdi *lutfen* ..."

Gözlerini üzerimde gezdirdi ve gözlerinin derinliklerinde bir sıcaklık parladı. Ama kelepçeleri çözdü. "Yazık," diye mırıldandı, ceketini aldı ve gitti.

Sabahın geri kalanını havuzda geçirdim, turlar atarak yüzdüm ve

içerideki ustaların sayısı giderek artıyordu. Mircea'nın Washington'daki malikânesinden gelen altın gözlü vampirler, Alphonse'un ekibinin yerini alarak bütün gün içeri süzülüyordu. Birkaç meraklı tip oturma odasının pencerelerinden bana baktı, ama hiçbiri dışarı çıkıp merhaba demek için doğrudan gün ışığına cesaret etmek istemedi.

Daireye ancak Sal alışverişten döndüğünde geri gelebildim. Birkaç düzine paketi odasına taşımasına yardım ettim ve bazılarında Augustine'in kendine özgü mavi ve gümüş mührü olduğunu fark etmeden edemedim. İçindekiler kadar kutularıyla da ünlü olmaya başlamıştı. Sal büyük bir tanesini yatağın üzerine oturttu ve işini yapmasını izledik. Kendini açtı ve sonra küçük, işe yaramaz kanatları ve ağzından çıkan küçük gümüş alevlerle tamamlanmış bir origami ejderhasına dönüştü.

Yavaşça paytak paytak yatağın kenarına gelip devrilirken, Sal ilk başta çuval olduğunu düşündüğüm şeyi havaya kaldırdı. "Bu senin için. Sürekli yaşadığın gardırop kaymalarını çözecek."

Ona ihtiyatla baktım. "Augustine bunu benim için aldığını biliyor mu?"

Sırıttı. "Endişelendin mi?"

"Birazcık." Cildim m a v i y e dönmeden ya da bu sefer her ne hayal ettiyse, yeterince sorunum vardı.

"Sakin ol. Benim için olduğunu düşündü."

"Sence sığar mı?" Sal benden beş santim daha uzun ve Mae West gibi yapılıydı.

"Sadece dene," diye teşvik etti. "Bu yeni bir şey."

Yeni bir şeye benzemiyordu. Eski bir şeye benziyordu: kaba kahverengi kumaştan yapılmış sade bir elbise ve ceket. Ama güzel bir düşünceydi. Mayomun üzerine geçirdim ve aynaya bakmak için döndüm.

Birkaç kez göz kırptım, çünkü gördüğüm şey mantıklı gelmiyordu. Birden üzerimde takım elbisemdeki bantlardan birini tamamlayan koyu mavi renkte zarif, küçük bir örtü belirdi. İpli bir yakası, file bir gövdesi ve küçük bir eteği vardı. Aslında çok şirindi.

"Buna gardırop içinde gardırop deniyor," dedi Sal bana, başka paketler açarken. Origami bir aslan yatağın kenarına doğru sinsice ilerledi ve sonra aşağıya sıçradı. Hemen ardından kâğıttan bir kartal, bir metre uzunluğundaki kanatlarını açarak yatağın tepesine doğru süzüldü.

şifonyerin.

"Anlamıyorum," dedim ona, yatağın altından çıkan ejderhayı izlerken, pençelerinde büyük bir toz tavanı vardı.

"Fikir, kullanıcının ihtiyaçlarına göre değişebilen, işten alışverişe, akşamları kıyafet değiştirmeye gerek kalmadan gidebilmenizi sağlayan bir kıyafet." Örtünün eteklerini parmaklarının arasından geçirirken gözleri kısıldı. "Bir tür glamourie kullandığını düşünmüştüm ama bu gerçekten farklı bir kumaş gibi hissettiriyor."

"Gerçekten harika," dedim ona ve sonra dudağımı ısırdım. "Yine de çok fazla olmalı." Bana zaten birkaç kıyafet almıştı ve bunların hiçbirisi ucuz değildi. Ve bu iyiliğinin karşılığını veremezdim. Pythia'nın genellikle bir çeşit maaş aldığını varsayıyordum ama sürpriz bir şekilde çek almamıştım. Mircea'nın parlak yeni kredi kartı da ait olduğu yerde, şifonyerinin üzerinde duruyordu.

"Biz köylüler birbirimize destek olmalıyız. Özellikle de buralarda." Kapıdan dışarı bir bakış fırlattı. Önce kimseyi göremedim, ama sonra kapının çerçevesinden ince ütülenmiş bir pantolon paçasının kenarının görüldüğünü fark ettim. Mircea'nın ustalarından biri koridorda dolaşıyordu.

Kulak misafiri olmak için orada değildi - bunu dairenin öbür ucundan da yapabiliirdi - ve ayrıca orada olduğunu bilelim diye bir bacağını uzatmıştı. Neden bilmemizi istiyordu, hiçbir fikrim yoktu. Ama tansiyonum yükselirken yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. Belki Mircea bütün gün insanlara çelme takmayı umursamıyordu ama benim buna alışmak için beş yüz yıl olmamıştı. Ve bu hızla eskimeye başlamıştı.

Kapıya doğru yürüdüm ve kafamı dışarı uzattım. Ve hemen keşke yapmasaydım dedim. Arayan Nicu'ydu, daha önce karşılaştığım bir efendiydi. Tabii ya.

"Evet? Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordum.

O düz altın rengi gözler benimkilerle buluştu ve tuttu, ama bu sefer beni ezmeye çalışmadı. "Sen efendinin kadınısın," dedi. Ve durdu.

Çok az tanıdığım bir adamla özel hayatımı tartışmak niyetinde değildim. Ayrıca, bunun bir anlamı da yoktu. Nicu'nun bakış açısına göre ben Mircea'nın kadınıydım çünkü Mircea öyle diyordu. Benim duygularım önemsizdi.

İçimi çektim. "Ve?"

"Korumanız burada değil." Sesi onaylamıyor gibiydi.

"Marco'nun vardiyası günbatımında başlıyor," dedim, ne demek istediğini anlamamıştım. Bir amacı olduğunu varsayarak. Belki de bu, havadan sudan konuşmanın eski usta versiyonuydu. "O zamana kadar dışarı çıkmayı planlamıyorum."

"O gelene kadar seni koruyacağım."

Marco'nun dersini hatırlamaya ve diplomatik olmaya çalıştım. "Bu harika. Gerçekten. Ama burada sadece Mircea'nın adamları var, yani sanmıyorum-"

"Başkaları da var," diyerek sözümü kest . Anlaşılan bu görgü kuralları tek yönlü işliyordu.

"Ne?"

"Hainin çocuğuyla tek başına bir odadasın."

Hâlâ anlamamıştım ama Sal oradaydı ve soğuk bir şekilde gülümsüyordu. "Beni kastediyor Cassie. Çünkü beni yapan kurbağa efendisine ihanet etti ve kötü adamlara katıldı. Beni ve Alphonse'u -ve Tony'nin eski ahırının geri kalanını- şüphe altında bıraktı."

"Mircea vakit bulur bulmaz onu değiştirecek!" Nicu'ya hararetle söyledim. "Tıpkı Rafe'ye yaptığı gibi!"

Nefesimi saklamış olabilirim. Nicu kollarını kavuşturdu ve duvara yaslandı, o madeni para gibi gözleri Sal'a sabitlenmişti. Belli ki söyleyeceğini söylemişti ve işi bitmişti.

"Hadi gel." Sal kolumdan çekiştirerek aptalca bir şey söylemeden önce beni Nicu'dan uzaklaştırdı. "Kendim için ne aldığımı görmek istemiyor musun?"

Yarım saat sonra, yerde gezinen, sürünen ve sinsice ilerleyen bir kâğıt hayvanat bahçemiz vardı ve Sal'in keyfi yine yerindeydi. Boy aynasının önünde dönüyordu, eteğinin derin mercan rengi t lleri her kıvrımı sarıyordu. Ben de bunun elime geçen en iyi fırsat olduğuna karar verdim.

"Yani. Savaşta yaralanan Senato  yeleri hakkında bir şey biliyor musun?" Gelişigüzel sordum.

"Dört kişi öldü, iki kişi yaralandı," diye cevap verdi Sal, zaten ikinci bir deri gibi oturan üstünü düzelterek. "Gerçi Marlowe oldukça iyileşmiş, ya da öyle görünüyor. Duyduğuma göre kafasına çok fazla darbe almış ve insanların yanında olmadığı zamanlarda kafasını sargılıyormuş. Ama bu sadece bir

söylenti. Neden sordunuz?"

Omuz silktilim. "Mircea, Senato'nun son zamanlarda kayıplar yüzünden fazla çalıştığını söyledi, ben de onları merak ediyordum. Yaralanan kadın var mıydı?"

"Sadece Ismitta." Sal üçlü inci dizisini havaya kaldırdı ve elbiseyle yarattığı etkiye hayran kaldı. "Kafasını kopardıktan sonra bile müthiş bir mücadele verdi. Kolunun altına sıkıştırdığı başıyla iki adam öldürdüğünü duydum."

"Ama şimdi öldü mü?"

"Oh, hayır. Marlowe dışında hayatta kalan tek kişi o. Ama böyle bir yaralanmayla, birinci seviye bir usta bile bir süre baygın kalacak. İyileşmek için Afrika'ya döndüğünü duydum. Orada bu tür şeylerde tecrübeli olduğu söylenen bir şaman varmış."

"Afrika mı?"

"Evet. Hangi kısım olduğunu bilmiyorum ama. Etiyopyalı gibi görünüyor."

O zaman fotoğraflardaki kız Ismitta değildi. Yani güzel esmer muhtemelen ölüm döşeginde değildi. Bu da Mircea'ya onu sormamam için hiçbir neden olmadığı anlamına geliyordu. Nedense bu beni daha iyi hissettirmede.

Eğlence, büyük bir çanta ve daha büyük bir kaş çatma ile buruşuk bir takım elbise giymiş telaşlı küçük bir adamın gelişiyle sona erdi. Mircea'nın söz verdiği koğuş tamircisiydi. Görünüşe göre kumarhanenin koğuşlarını Senato'nun titiz standartlarına getirmeye çalışan bir ekiple vardiyasını yeni bitirmişti. Gözlerinin altındaki gölgelere ve sesindeki titremeye bakılırsa, belki de biraz fazla çalışmış gibi hissediyordu. Ama mayomun arkasından koğuşuma bir göz attığında bu durum değişti.

"Oh, evet, evet." Parmak ucuyla saygılı bir şekilde izini sürdürdü. "Bunu duymuştum elbette ama görmek hiç aklıma gelmemişti. Yıllar önce kaybolduğunu söylediler."

Bütün hikâyeyi anlatmak istemedim. "Tamir edebilir misin?" "Onu çıkarmam gerekecek. İzin verirsiniz?"

Duraksadım ve sonra isteksizce başımı salladım. Annem onu çocukken bana taktığından beri tenimden hiç ayrılmamıştı. Ama şu anki haliyle benim için pek de iyi değildi.

Büyücü bir büyü söyledi ve sırtımdaki tanıdık desen boyunca akan bir ısı izi hissettim. Büyülü koğuşlar vücut üzerindeyken deride çözünerek dövme görünümünü taklit eder. Vücudun dışında, küçük altın gibi görünüyorlar

Şimdi avucunu dolduran gibi tılsımlar.

"Hmm. Bakalım." Tuhaf görünümlü birkaç aletle dürttü. "Ne zaman zorluk çekmeye başladınız?"

"Ley hattından ayrıldıktan sonra."

"Hayır, o büyücü sana saldırdıktan sonraydı," diye hatırlattı Sal, koltukta bize katılırken.

"Ah, evet. Unutmuşum."

Büyücünün alnı kırıştı. "Büyülü bir saldırıya mı uğradın?" "İki.

Sayılır. İkisi de aynı adam tarafından yapıldı."

"Sonra da MAGIC'in koğuşları tarafından vuruldun," dedi Sal. "Ve neredeyse yeniyordun.

Yoksa yanlış mı anladım?"

"Her şey aynı anda oldu." "*Yenildi* mi

dediniz?" diye sordu adam.

"Ve sonra göçük ve araba kazası oldu," diye ekledi Sal.

"Araba kazası mı geçirdin?" Gardiyan bacağının çekildiğini düşünüyormuş gibi görünmeye başlamıştı.

"Evet, ama önemli değil," dedim ona. "Koğuş ilk saldırıda bile tükeniyormuş gibi hissetti."

"Hangi saldırı?"

"Savaş büyücüsünün yanındaki," dedim sabırla.

Gözlerini kapadı ve bir dakika boyunca derin derin nefes aldı. "Bakalım anlamış mıyım. Bir ley hattındaydınız. Oradan ayrıldığınızda saldırıya uğradınız. Koruman dayanıyordu ama zayıf hissediyordun ve sonra ..."

"Tekrar saldırıya uğradım ve çöktü. Bu yüzden ley hattının bunu yaptığını düşünüyorum." "Olası değil. Başına geldiğini söylediğin her şeyin dışında, hat hasar verme olasılığı en düşük olanıdır. Bu, ortalama bir savaş büyücüsünün kalkanlar ve hatta onlar-

"Anlamıyorsunuz. *Bir* ley hattında değildim. Dün kopan hattın içindeydim. Doğrudan bir yarığın içine atıldım."

"Ve koğuş tutuldu mu?" diye sordu kuşkuyla. "Evet. En azından benim çıkmama yetecek kadar uzun süre."

Kendi kendine mırıldanarak biraz daha kurcaladı. Bir süre sonra bana "Sen çok şanslı bir genç kadınsın," dedi. "Bu büyüklükte bir tehdide karşı koyabilecek başka bir koğuş düşünemiyorum. Eğer Çember'in birleşik gücünü kanalize edememiş olsaydın-"

"Ben yapmadım."

"Sizi temin ederim, yaptınız."

Mircea'nın bu adamı nereden bulduğunu merak etmeye başlamıştım. "Hayır, ben yapmadım!" Kızgın bir şekilde söyledim. "Benim koğuşum gücünü Çember'den almak üzere tasarlanmıştı ama artık almıyor. Beni kestiler. Bir arkadaşım onun yerine ofisimin gücünden yararlanacak şekilde ayarladı."

Büyücü büyük deri çantasını topladı. "Arkadaşınız belli ki ne yaptığını bilmiyordu, çünkü sizi temin ederim ki-"

"Arkadaşım mükemmel bir koğuş ustasıydı!" Hararetle söyledim.

"Ben de neredeyse altmış yıllık deneyime sahip usta bir büyücüyüm!" diye tersledi. "Size söylüyorum, koğuşunuz gücünü Gümüş Çember'den almaya ayarlandı. Elbette şu anda bunu yapmıyor çünkü tamire ihtiyacı var. Ama dün bunu yapıyordu, yoksa ölmüş olurdun." Öfkeli bir kıs kıs gülerek çantasını kapattı.

"Tamir edebilir misin?" Sal sordu.

"Zamanla. Ancak, bu burada düzeltebileceğim bir şey değil. Onu yanımda götürmek zorundayım-"

Durdu çünkü bugün altın rengi olan uzun tırnakları bileğine dolanmıştı. "Bırak onu."

Adam sinirlendi. "Sizi temin ederim, genç kadın-"

"Tatlım, bir asırdır genç değilim," dedi parlak beyaz dişlerini göstererek.

Solgunlaştı ama oldukça hızlı toparlandı. "Her ne olursa olsun, gerçek şu ki burada hiçbir şey yapamam."

Sal bana baktı. "Gerçekten bu salağın tamir işleriyle ilgilenmesini istiyor musun?"

"Pek sayılmaz," dedim, ikilemde kalmıştım. Bu adamdan hoşlanmıyordum ve kesinlikle benim korumamı bir yere götürmesini istemiyordum. Sırtım zaten çıplak ve yanlışı hissediyordu. Ama Gümüş Çember'le onsuz tekrar karşılaşma fikri de hiç hoşuma gitmiyordu.

"Ben hallederim," dedi Sal ve onu koğuştan çıkardı. Birkaç ürkütücü gardiyan öfkeli adama dışarı kadar eşlik ederken onu sütyeninin içine soktu. "Ama biraz zaman alabilir. Birkaç gün beladan uzak durabilir misin?"

"İronik bir şekilde, Saunders'la görüşmeme de bu kadar zaman var," diye hatırlattım ona. "O zamandan önce koğuşumu geri almak istiyorum."

"Ne yapabileceğime bakacağım."

Günün geri kalanını çatı katında yemek yiyerek, uyuyarak ve her yirmi dakikada bir Rafe'yi kontrol ederek geçirdim, ta ki gündüz vardiyasında çalışan insan hemşire biraz sinirlenmeye başlayana kadar. Nasıl hissettiğini biliyordum. Akşam karanlığı çöktüğünde, budanana kadar yüzmüş, tırnaklarımı yapmış, buzdolabındaki tüm dondurmayı yemiş ve Sal ile yirmi oyun poker oynamıştım, hepsini de kaybetmişim.

Bu, Billy Joe'nun bir çekiliş için uğramasına ve bana bazı ücretsiz tavsiyeler vermesine rağmen oldu. Onu dinlememem gerektiğini bilmeliydim. Hayalet hayatının geri kalanında yirmi dokuz yaşında görünmek zorundaydı çünkü kâğıt oyunlarında hile yaptığı birkaç kovboy onu bir çuvala koyup Mississippi'ye attığında o yaşıyordu.

Güneş ufukla oynamaya başladığında, aklım başımdan gitmişti ve Çember'le yapılacak toplantıya odaklanmamak giderek zorlaşıyordu. Sonuncusuna iyi niyetle, umarım bilmedikleri bir bilezik dışında silahsız olarak gitmişim. Ama tekrar o şekilde ortaya çıkma fikri çekici değildi, özellikle de koğuşum arızalıyken. Kendime ait birkaç sürpriz ihtiyacım vardı ve onları burada elde edemeyecektim. Ayrıca, gardiyanlar beni gerçekten korkutmaya başlamıştı.

Marco gün batımından biraz önce kasıla kasıla içeri girdi. Gücüyle ilgili bir şey anlatmaya çalıştığını düşündüm çünkü birkaç muhafız ona dudak büktü. Bütün gün ayaktaydılar.

"Alışverişi gitmem gerek," dedim ona.

"Sen bir şeyler denerken ben iç çamaşırı reyonunda takılmam," dedi açık açık.

"Silah alışverişi yapıyoruz," dedim ve çantamı kaptım.

"Ne tür silahlar?" "Çirkin
olanlar."

Ve ilk defa Marco'nun gülümsediğini gördüm.

On Altıncı Bölüm

"Bu her gün görebileceğiniz bir şey değil."

Başımı büyük bir sandığın içine sokmuştum ve yukarı bakma zahmetine girmedim. Bu gözlem, rehinci dükkânının arka odasındaki neredeyse tüm eşyalar için geçerli olabilirdi. Gerekli DVD oynatıcılar, video kameralar ve uyumsuz mücevher kutularıyla sıradan ziyaretçilere hitap eden ön tarafın aksine, arka taraf Vegas'ın doğaüstü nüfusu için eşyalarla doluydu. Ama satıcı bu yorumu yaptığından beri, kapının yanında uzanmış, sıkılmış görünen iki iri haydudu kastettiğini varsaydım.

Onlara kısık gözlerle baktım ve Marco bana bir öpücük gönderdi. Ukala.

Göz açıp kapayıncaya kadar Marco yanımdaydı, yaşlı satıcı etli pençesinden sallanıyordu. Adam dehşete düşmüş görünüyordu, okuma gözlükleri şişkin burnunun üzerinde tehlikeli bir konuma kayıyordu. "Hey!"

"Sana uzanıyordu," dedi Marco ve adamın elini zorla açtı. Ne bulmayı umuyordu bilmiyorum ama küçük bir mezura görünce biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Yine de hızla endişe verici bir mor renge bürünen adamı serbest bırakmaya yetmedi.

"Evet, çünkü beni ölümüne ölçmeyi planlıyordu." Belli ki "güvenliği sağlamak" ile "pislik olmak" arasındaki fark hakkında konuşmamız gerekecekti. Marco orada öylece durdu. "Marco! İndir onu!"

"Elbette. Çünkü Lord Mircea'ya koluma dolanmış parçalanmış bedenle dönme fikri hoşuma gidiyor. Eğer şanslıysam, beni öldürür."

"Sen zaten ölüsün."

"Bir ölüm vardır, bir de ölüm vardır prenses," dedi ciddi bir sesle, ama yaşlı adamı -oldukça titrek- ayaklarının üzerine yeniden oturttu.

"Dediğim gibi, bu nadir bulunan bir şey," dedi satıcı, giysilerini düzeltirken. Françoise'ın elindeki küçük broştan bahsettiğini anlamam bir anımı aldı. "Taşlar hareketsizken mavidir, ancak takan kişiye kötü niyetli bir büyü yapılırsa turuncuya dönüşürler."

Kaşlarımı çatarak baktım. Bu, büyülü mücevherlerin olağanüstü çirkin olmasını gerektiren bir yasa olduğuna dair inancımı pekiştirdi. Ama Francoise hafifçe başını sallıyordu, yani görünüşe rağmen bu şey gerçekten işe yarıyordu.

Ondan malları incelemek için gelmesini istemiştim çünkü yanımda sadece kendi küçük banka hesabım vardı. Gururum ve bağımsızlığımdan geriye kalanlar için gerekliydi ama satın alma gücümü ciddi şekilde kısıtlıyordu. Yine de, nasıl anlaşma yapılacağını bilen biri varsa, o da Francoise'dı. Bir yeteneği vardı.

"Bir laneti önleyebilir mi?" Ben sordum. Bu tür bir koruma için biraz çirkinlikle yaşayabilirdim.

"Ne yazık ki hayır. Ama size hangi büyünün kullanıldığını söyleyecektir, ki bildiğiniz gibi bu da onu ortadan kaldırmanın en zor adımıdır."

"Aklımdaki tam olarak bu değildi."

"Emin misiniz? Çünkü sanırım eşleşen kolye bende de var; seni lanetleyen kişi bir düzine metre yakınına geldiğinde parlıyor. Set için size iyi bir fiyat verebilirim."

Sırf ondan kurtulmak için neredeyse baştan çıkıyordum. Geldiğimizden beri etrafta dolanıp duruyordu. Elbette, bu çoğunlukla Augustine'in suçuydu.

Gardırop-bir-arada alışveriş yaptığımızı biliyor gibiydi ve şık etekli bir takım elbiseye dönüşmüştü. Görünüşe göre satıcıyı iyi bir komisyona değebileceğime ikna etmişti. "Teşekkürler," dedim ona, "ama ben biraz daha ... proaktif bir şey arıyorum."

"Ah, peki, bu durumda" -aceleyle arka duvarın yanında duran metal bir dolaba doğru ilerledi- "Tam da aradığım şey bende var."

Marco kulağıma fısıldamak için eğildi. "Seni almasına izin verme. Buranın keskin ticaret konusunda bir ünü var."

"Bu pek mümkün değil."

Dolabın kapısı açıldığında, dükkânın geri kalanını karakterize eden aynı tür karmakarışık, tozlu dağınıklıkla istiflenmiş raflar ortaya çıktı. Eşyaların hiçbirisi silah, el bombası ya da diğer tanınabilir silahlar ya da ilgi çekici başka bir şey gibi görünmüyordu. Ama satıcının gülümsemesine bakılırsa, Ali Baba'nın mağarasına baktığımızı düşünebilirdiniz.

"İşte bu gerçek bir keşif!" Yırtık pırtık siyah bir kumaş parçası çıkardı.

bir mendil büyüklüğündeydi ve havaya fırlattı. Düşmek yerine yukarı doğru sürüklendi ve genişlemeye başladı. Saniyeler içinde, çarşaf büyüklüğünde dalgalı bir karanlık duvarı tepemizde dalgalanmaya başladı ve aniden üzerimize düşerek tüm ışığı engelledi.

Marco'nun küfrettiğini duydum, etrafımızdaki hiçliğe karşı belli belirsiz yankılanan sinirli bir sestti. Ama sesinin tınısı değişmişti; her ses dalgalanıyor, çığlık gibi yüksek sestten fısıltı gibi sessizliğe, bazen aynı kelime içinde gidip geliyordu. Artık tam yanımda mı duruyordu yoksa odanın öbür ucuna mı gitmişti anlayamıyordum.

Satıcının neşeli ses tonu yine de onu bastırdı ve yine de kulağa gayet normal geliyordu. "Karanlığın Kefeni," dedi dramatik bir şekilde. "Mükemmel bir saldırı ya da savunma aracı. Bunu bir düşmanın üzerine bırakın ve siz cezasız bir şekilde saldırırken ya da fark edilmeden sıvışırken onların t ö k e z l e m e s i n i izleyin!"

Karanlık ıslak bir battaniye gibi etrafımı sarmıştı, nemli ve yün sıcaklığında, neredeyse boğucu. İçime çekmeyi başardığım hava küflü ve çorba kıvamındaydı ve garip bir şekilde yapış yapıştı, sanki aşağı inerken boğazımın kenarlarına yapışıyordu. Klostrofobim yoktur ama Kefen'in nemli kucağında bunu yine de hissettim.

Bu şey kullanışlı olabilirdi ama renkten öte karanlıktı da. Kollarımı ovuşturdum, garip bir şekilde katı olan siyahlığı çıkarmaya çalıştım ve yaptığım hiçbir şey işe yaramadığında panikle savaştım. Dudağımı ısırdım ama çığlığımı daha fazla bastıramamam uzun sürmeyecekti.

"Kara büyü," diye mırıldandı Francoise, sesi garip bir şekilde yankılanıyordu.

"Bizi buradan çıkar," diye tısladı Marco. "Şimdi!" Son kelimesi Kefen'in tuhaf büyütmesiyle kulak zarlarını parçalayacak kadar yüksek çıkmıştı. Ama bir saniye sonra karanlık, başımdan çekilen bir çarşaf gibi aniden kalktı. Satıcının elinden Kefen öfkeli bir vampir tarafından alınırken, aniden parlayan galeride nefes nefese kalmış ve gözlerimi kırıştıtararak gözlerimin alışmasını bekliyordum.

"Bunun komik olması mı gerekiyordu?!" Görünüşe göre Marco duyusal yoksunluktan pek hoşlanmıyordu. Vampir gözleri genellikle karanlıkta gündüzden daha iyi çalışır, öyleyse neden o şeyin içini benden daha iyi göremediği izlenimine kapıldım?

Satıcı aceleyle, "Özür dilerim," dedi. "Ama Kefen çok eski,

çok nadirdir. Çoğu insan bunu hiç duymamıştır bile. Bugünlerde duyuları kandırmak için sık sık büyüler kullanılıyor, ama onları etkisiz hale getirmek çok daha kolay. Böylesine sıra dışı bir nesnenin ne işe yaradığını göstermek, açıklamaya çalışmaktan daha kolaydır-"

"Açıklamak iyi olur," diye araya girdim ve Françoise başıyla onayladı. "Nasıl isterseniz." Satıcı yaptığı gösteriden dolayı hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. iyi karşılanmamıştı.

"Ne tür yasadışı şeyler satıyorsunuz?" Marco talep etti.

Satıcı Marco'yu görmezden gelerek, "Taşıdığımız her şey tamamen yasal," diye garanti verdi. "Yetkililerle başınızın derde girmesine gerek yok."

"Genelde yapmam," diye mırıldandım. Büyülü silahları denetleyen otorite Gümüş Çember'di ve denesem bile onlarla başımı daha fazla belaya sokamazdım.

Satıcı bana Noel Baba yüzüyle tuhaf bir tezat oluşturan sinsî bir bakış attı. "Bununla birlikte, daha modern yasaklar kapsamına girmeyen bazı antika parçalarımız var."

"Ne gibi?" Belki de Çember'in bile duymadığı ezoterik b i r antika vardı - bana avantaj sağlayacak kadar nadir ya da tuhaf bir şey.

"Çok güzel bir eşya var. Nasıl desem, bir maceraperestin mirasından geliyor?" Bana uzattığı küçük kirli beyaz heykelin Buda tipi bir figür olduğu ortaya çıktı. Minyatür çatlaklar figürün şişman küçük göbeği üzerinde zikzaklar çiziyordu ve eski fildişi gibi geri kalanından biraz daha koyuydu. "Daikoku, yedi Japon talih tanrısından biri!"

"Ve?"

"Bu bir netsuke," dedi Marco, küçük şeye bakarak. "Eskiden bunları toplayan bir adam tanırdım."

"Bir ne?"

Omuz silkti. "Kimonoların cebi yoktu. Geleneksel Japon erkekleri bellerine bir kuşak takar ve kuşağa bir çanta bağlardı. Sadece ona çanta demezlerdi, çünkü onlar erkekti, anlıyor musun? Her neyse, netsuke iki parçayı -çanta ve kemeri- bir arada tutuyordu."

"Bu bir netsuke değil," diye burnunu çekti satıcı. "Kabul etmek gerekir ki, bir dizi

Daikoku'yu tasvir eden oymalar vardı ama sadece tasvirlerdi." "Peki bu nasıl farklı olacak?" diye sordum.

"Çünkü bu Daikoku."

Gözlerimi kırptım. "O bir tanrı."

Satıcı ses tonumdan hoşlanmadı. "Kadim bir varlık," dedi doğru bir şekilde sertçe. "Ortaçağ Japon köylüleri ona başka nasıl hitap edeceklerini bilmiyorlardı."

"Ve onu bir dolapta mı tutuyorsun?"

"Onu nasıl elde ettiniz?" Francoise araya girdi. Gerçekten de buna inanıyor gibi görünüyordu.

Satıcı da öyle düşünmüş olmalı ki yüzü aydınlandı. "Bahsettiğim talihli asker onu birkaç yıl önce Fukushima'da satın aldı," diye açıkladı. "Sanırım onu başka bir gezginden çalmış. Daikoku'nun bir heykelini önceki sahibinden alırsanız, size bir dilek şeklinde iyi bir servet vereceğine inanılırdı - suçüstü yakalanmadığınız sürece. Eski halk geleneği muhtemelen gerçek heykelin kahramanlık hikayelerinden doğmuştur."

"Bir *génie* gibi." Françoise küçük şeye düşünceli bir şekilde bakıyordu.

"Gerçekten de. Ancak cinler iyilikseverlikleriyle bilinmezler. Bu tehlikeli bir kocakarı masalıdır. Eğer kapana kısılmış bir cinle karşılaşırsanız, onu öylece bırakmanızı şiddetle tavsiye ederim."

"Daikoku'yu da yalnız bırakmamız gerekmez mi?" Şüpheyile sordum.

Satıcı aceleyle, "Oh, hayır," diye açıkladı. "Kapana kısılmadı. Hem de hiç. Bu sadece onun görevini yerine getirmek için kullandığı bir form."

"Peki bu ne olabilir?"

"Dünyaya bolluk, zenginlik ve mutluluk getirmek için."

"O zaman neden bir dilek tutup zengin olmuyorsun?" Marco sertçe sordu.

Hepimiz dükkân sahibine baktık. "Şey, çünkü Daikoku her zaman anlamıyor. Yani, talebinizi nasıl ifade ettiğiniz konusunda son derece dikkatli olmalısınız. Yanlış anlaşılmanın yaşandığı durumlar oldu."

"Ne gibi?" Büyü hakkında pek bir şey bilmiyordum ama öğrenmeye başlamıştım.

her şeyin bir bit yeniği vardır.

"Basitçe dileği yerine getiriyor ama her zaman dileyenin istediği şekilde olmayabilir. Eşyayı aldığım kişi böyle bir deneyim yaşadı. Heykelin eski sahibi, mülkünü geri almak için bir grup paralı asker tutmuş ve maceracıyı Tibet'teki bir köye kadar takip etmişler. Köyün etrafını sarmışlar ve yaklaşıyorlarmış ki, adam bir zararı olmayacağı düşüncesiyle Daikoku'dan oradan çıkmasına yardım etmesini istemiş." Satıcı belli belirsiz rahatsız olmuş görünerek sözünü kesti.

"İşe yaradı mı?" Dürttüm.

"Elbette işe yaradı. Bir süre sonra. Bana satmak için hayattaydı, değil mi?"

"Peki sorun neydi?"

"Gördüğünüz gibi, büyücüler adamın neye benzediğini biliyorlardı. Daikoku bu nedenle adamın görünüşünü değiştirmenin dileğini yerine getirmenin kolay bir yolu olacağını düşündü. Ama sadece üzerine göz alıcı bir şey sürmek işe yaramayacaktı çünkü onu kovalayan adamlar büyücüydü ve böyle bir şeyi ortadan kaldıracabilecek bilgiye sahiplerdi."

"Ne işe yarar?" Françoise alnı tatlı tatlı kırışarak sordu. "Hiçbir şey. Daha doğrusu, sadece kılık değiştirmede. Gerçekten de adamın şeklini değiştirdi. Ve eğer adam öldürülürse sonuçlarının ölüm olacağını düşünürsek keşfetti, değişikliği olabildiğince dramatik yaptı." "Ne demek istiyorsun?" Marco sordu.

Satıcı aceleyle, "Onu bir kadına dönüştürdü," diye itiraf etti. "Tam olarak yaşlı bir Tibetli kadına. Ve tabii ki dilek gerçekleşikten sonra onu geri döndürmenin bir yolu yoktu. Başka dilek yoktu ve adam, eski adam, herhangi bir koşul belirtmemişti, bu yüzden ..."

"Sıkışmış mıydı?" Marco'nun sesi dehşete düşmüş gibiydi. "Korkarım öyle."

"Bir kadın olarak 'sıkışıp kalmanın' nesi bu kadar kötü?" Françoise sordu. "Bu ölmekten daha iyi, *değil mi?*"

"Kendi adına konuş." Marco bilinçli bir şekilde kendini ayarladı. "Özleyeceğim şeyler var!"

"Sadece tartışmak için soruyorum, ne kadar?" Satıcıya sordum. Burada hangi fiyat aralığına baktığımı bilmem gerekiyordu, yoksa diğer nesneleri tartışmak zaman kaybıydı.

Öyle bir fiyat söyledi ki şoktan çenem düştü. "*Ne* kadar?" İnanamayarak sordum.

"Savaş devam ettiği için fiyatlar önemli ölçüde arttı," dediler. "Herkes düzgün bir şekilde silahlanmak istiyor."

Etrafımda satın alamadığım onca şeye bakarak iç geçirdim. "Sanırım taksitli alışverişiniz yoktur."

Başka bir müşteriyi görünce omuz silkti. "Canım, gücendirmek istemem ama olağanüstü güçlü değilseniz, büyülu bir dokunuşun bu tür bir geri dönüşle sonuçlanması onlarca yıl alır."

Ne demek istediğini soramadan koşarak uzaklaştı ama Marco gözüme takıldı. "Aklından bile geçirme!"

"Neyi düşünüyüm?"

"Ne olduğunu çok iyi biliyorsun. O sülükler bir kez pençelerini sana geçirdi mi, nerede biteceğini bilemezsin. Sadece yüzde beş ya da yasal limit neyse onu aldıklarını söyleyebilirler ama nereden biliyorsun? Bayılıp düşmediğiniz sürece, çoğu insan daha fazlasını, hatta belki de çok daha fazlasını kaçırmayacaktır. Sonra büyüneze ihtiyaç duyduğunuz bir dövüşe girersiniz ve sürpriz, hiçbir şeyiniz yoktur. Ve sonunda ne için ölürsün, birkaç dolar için mi?"

"Bu doğru!" Diğer koruma, bir başka yeni adam, söze girdi. "Bir keresinde bir büyücüyle kavga etmiştim ve onu bu yüzden yendiğimi söylemişti. Zaten yenemezdim de, ama bazı üçkağıtçılar onu soyduğu için zayıf olduğunu söyledi. Ve doğruyu söylüyordu - tadı yavandı. Hiç tadı yoktu."

Ona baktım.

"Yani, eğer gerçekten, bilirsin, onu denemiş olsaydım, bence yapardı. Ki bunu kesinlikle *yapmazdım*-"

Marco elini omzuna vurdu ve o da sustu. "Yapma, tamam mı?" dedi bana.

"Neden bahsettiğinizi bile bilmiyorum," dedim sabırsızlıkla. "Yani bir insanın büyüünden faydalanmak mümkün mü?"

"Fikir bu. Belirli bir süre için büyüünün bir kısmını ücret karşılığında rehin veriyorsun. Hiç duymadın mı? Çünkü insanlar bunu her zaman yapıyor. Büyücüler yapıyor yani."

"Sadece kara büyücülerin büyü çaldığını sanırdım."

"Öyle yapıyorlar. Ellerine geçen her fırsatta birini tüketiyorlar. Ama bu birinin tüm sihrini almaz. Sadece küçük bir yüzdesini. Ve bunu kabul etmek zorunda oldukları için yasal. Sadece gerçekten aptalca."

"Kim satın alıyor? Ve ne için?"

Marco omuz silkti. "Detay istiyorsan, bir büyücüyle konuşmalısın. Tek bildiğim, üzerinde anlaşılan maksimum değerde kalması ve belirli bir zamanda bitmesi gerektiği. Ama bazen bu gerçekleşmiyor. Seni uyardığım gibi, bu tehlikeli. Çember genellikle bu tür şeylere göz kulak olur, ama savaşla birlikte-"

"Anlıyorum." Çember'in yeteri kadar savaş büyücüsüne sahip olmadığını biliyordum, hele de çoğu savaş görevi için işe alınmışken. Rehinci dükkânı sahiplerini kontrol etmek gibi sıradan polis işleri de dâhil olmak üzere pek çok küçük şey gözden kaçabilirdi.

"Ve lanet olsun, kızım, ihtiyacın varmış gibi değil!" Marco devam etti. "Lord Mircea sana bir harçlık ayarlayabilir-"

"Hayır, yapamaz," dedim ısrarla.

"Cimriliğiyle tanınmaz ve sen onun-" "Eğer mal dersen, yemin ederim-"

Marco'nun cep telefonu çaldı ve konuşmayı böldü. "Üzgünüm. Size yardımcı olamayacağım," dedi ve telefonu kapattı.

"Neydi o?"

"Hiçbir şey."

"Casanova gibi geldi."

Telefon çalmaya devam etti, sesi her saniye daha da tizleşiyordu. Sonunda telefonu geri aldı ve kapattı. "Değildi," dedi gözlerimin içine bakarak. Bu kesinlikle hiçbir şey ifade etmiyordu.

Vampirler harika yalancılardır. Kızarmazlar, kıpırdanmazlar, terlemezler ya da bir insanın baskı altındayken söyleyebileceği diğer şeyleri söylemezler. Ama ne kadar çok şey olabileceğini biliyordum.

sakin bir yüz ifadesiyle gizlenmişti. Genellikle ne kadar ifadesiz olurlarsa, o kadar çok şey saklıyorlardı. Ve Marco oldukça boş görünüyordu.

"Marco-" Ona yalanını söyleyecek vaktim olmadı, çünkü Billy Joe içeri girdi.

"Çember az önce bir grup çocuğu yakaladı," dedi bana önsöz söylemeden. "Kaç kişi olduklarını bilmiyorum. Ben ayrıldığımda onları sürükleyerek dışarı çıkarıyorlardı. Casanova seni aramaya çalıştı ama ulaşamadı."

Marco'nun cebinden telefonunu aldım ve tekrar aramaya başladım. "Hey!"

"Başlama," dedim ona, ters ters bakarak. Başka şeyler de söyleyecektim ama Casanova ilk zil sesinde telefonu açtı.

"Neler oluyor?" Ben talep ettim.

"Yine o lanet çocuklar-" diye başladı, telefon elinden düşmeden önce. Telefonun diğer ucunda kimin olduğunu merak etmeme gerek yoktu. Arka plandaki sesi duymamış olsam bile, bir vampire bu kadar az vicdan azabıyla saldıracak çok fazla insan tanımıyordum. Kadının 1.80 boyunda ve insan olması bu gerçeği çok daha etkileyici kılıyordu.

"Jesse gitti," dedi Tami bana çabucak. "Çember birkaç dakika önce onu ve diğer çocukları yakaladı. Casanova anlaşma yüzünden büyücülere saldırmasına izin verilmediğini söylüyor ama ben anlaşma falan imzalamadım ve yemin ederim Jesse'ye zarar verirlerse bunu onlara ödetirim. Şimdi savaşta olduklarını mı sanıyorlar? İsim bittiğinde savaşta olduklarını anlayacaklar-"

"Nereye gittiler?"

"Bilmiyorum!" Ağlıyordu, sesini duyabiliyordum ama kendini tuttu. "Bir çift limuzinle Strip'e gittiler."

Strip buradan bir blok ötedeydi ve her zamanki trafik sıkışıklığı devam ederse onları yakalayabilirdik. "Sorun yok, Tami. Biz gidiyoruz-"

"Bu nasıl iyi olabilir?"

"Çünkü onları geri alacağız. Size söz veriyorum."

Telefonun diğer ucunda anlamlı bir sessizlik vardı. Onu suçlayamazdım. Ona daha önce de söz vermiştim, çocukların Dante'lerde güvende olacağına söz verdiğimde. Ve bakın nasıl sonuçlanmıştı.

Çember'in savaşın ortasında bir avuç kaçaktan ne istediğini bilmiyordum ama bunu daha sonra anlayabilirdim. Şu anda onları geri almamız gerekiyordu. "Bir şey öğrenir öğrenmez seni arayacağım," dedim ve telefonu Marco'ya geri verdim. "Hadi gidelim."

Kapıdan çıkmaya başlamıştım ki beni yakamdan yakaladı. "Nereye gidiyorsun?"

"Jesse'yi almak için."

"Peki bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?"

"Sen kullanacaksın," dedim ona, "ben de yönlendireceğim."

"Bana sizi güvende tutmam söylendi, cesurca bir kurtarmaya gitmem değil. O çocuklar benim sorunum değil. Sizsiniz. Ve seni kasıtlı olarak Çember'in yoluna çıkarmak oyun planımızda yok."

"Artık öyle."

Koyu renk gözler yarıklara kadar kısıldı. "Hiç sanmıyorum."

"O zaman başka bir şekilde ifade edeyim. İsteseniz de istemeseniz de çocukların peşinden gideceğim."

"Hiçbir yere gitmiyorsun."

Francoise, Marco'nun başının arkasında ışığı yakalayan bir şey tuttu. Araba anahtarları. Marco fark etmeden bir vampirin cebini nasıl karıştırdığını merak etmek için durmadım. Kapıya doğru hamle yaptım.

Marco beni geri çekti ama Billy neler olduğunu anlamış ve yardım etmeye karar vermişti. Büyülü silahların bulunduğu dolabı devirdi. Yakındaki bir vitrine çarptı, sola doğru sıralandı ve uzun bir süre orada sallanıp durdu. Sonra yere düştü, ölümcül içeriği her yere saçıldı.

Bazı eşyalar hareketsiz kaldı, kayarak ya da yuvarlanarak kısa bir mesafe sonra durdu. Ancak bir pranga seti metal bir yılan gibi yerde sürünerek ilerledi ve Marco'nun arkadaşına doğru giderken tozda izler bıraktı. Marco dans ederek geri çekildi ama yılan uğursuz bir niyetle onu bir tezgâhın arkasından takip etti. Ani bir çığlık attı ve gözden kayboldu.

Marco bana ters ters baktı. "Bunu nasıl yaptın?"

Satıcı ben cevap veremedi aceleyle kalktı ve sonra aniden döndü

ve hızla geri çekilmeye başladı. Marco'nun kafasının arkasına baktığımda parçalanmış bir şişeden fırlayan siyah böcek sürüsüne benzeyen bir şey gördüm. İçlerinden biri tepe lambasına doğru uçtu ve ampullerden biri söndü.

Patlamadığını fark etmem bir saniye sürdü; artık orada değildi. Başka bir nokta tezgahın üzerindeki bir şişenin üzerine süzüldü ve sanki bir kuyuya düşmüş gibi göz kırparak kayboldu. Ya da küçük bir kara delik, ki bu şeyler de öyle görünmeye başlamıştı.

Dükkânın her yerinde eşyalar ya da deliklere sığmayacak kadar büyük olanlar söz konusu olduğunda bunların parçaları yok oluyordu. Küçük siyah tehditler farklı boyutlardaydı ama Kefen'in aksine genişleyebilir gibi görünmüyorlardı. Tavandaki vantilatörün bir kanadından bir parça kopmuştu, eski bir aynanın üzerinde boş, siyah daireler vardı ve zeminde yarım düzine yuvarlak beton parçası eksikti. Ayağımın yanındaki çay fincanı büyüklüğündeki parçaya baktım ve diğer ucunda hiçbir şey göremedim; ne temel, ne toprak, hiçbir şey.

Marco beni dükkânın önündeki kapıya doğru götürürken arkadaşı yeniden ortaya çıktı, ayak bileklerine takılmış prangalarla yerde sürükleniyordu. Küçük deliklerden biri çılgınca sallanan sol elinin üzerine düştü ve tıpkı diğerleri gibi o da aniden yok oldu. Kan yoktu ama artık el de yoktu. Sadece çiğ, kırmızı bir et ve soluk bir kemik vardı, sanki çılgın bir kurabiye kalıbı onu ısırp koparmış gibi kesilmişti.

Marco önümüzde kapıdan çıkmaya çalışan satıcıyı yakalamak için beni bıraktı. "Neler oluyor?" diye homurdandı, histerik haldeki arkadaşında birkaç delik daha belirirken.

"İyileşecek," diye geveledi satıcı. "Elini kaybetmedi; sadece yanlış yere koydu."

"Yanlış yere mi?"

"Evet. Bir bakıma karantina gibi bir şey; saklanıyor."

"Nerede?"

"Bu biraz karmaşık," diye mırıldandı satıcı, birkaç küçük deliği bizden uzağa itmek için vantilatör olarak kullanmak üzere bir dergi aldı. Hava akımı sanki kâğıt mendilden yapılmışlar gibi üzerlerine etki etti ve birbirlerinin üzerinden yuvarlanarak odanın ortasına düştüler.

diğer vampir.

Bir tanesi yüzüne inip ağzının olduğu yerde mükemmel yuvarlak bir boşluk bıraktığında çığığının ortasında kesildi. Açılan yaranın üzerinde, biri altın kapaklı olmak üzere parıldayan birkaç azı dişi hâlâ görülebiliyordu. Bir diğeri göğsünün bir kısmını çıkarmış, kalbi ıskalamış ama gövdesinde beyzbol topu büyüklüğünde bir delik bırakmıştı. Kaburga kemiğı olabilecek bir parçayı ve muhtemelen akciğer olan hızla çırpınan bir şeyi görebiliyordum. Ne fişkırان kan ne de sızan sıvı vardı. Sanki bir parçası başka bir yerdeydi ve vücudu bunu fark etmemişti.

Yine de pek hoş görünmüyordu. Kelepçeler onu dolabın içine sürüklemeyi başarırken gözleri kocaman olmuş bir şekilde bize bakıyordu. Kapı son bir gümbürtüyle arkasından kendiliğinden kapandı.

Marco beni bıraktı, dergiyi ve satıcıyı aldı ve onu odaya geri çekmeye başladı. "Burada ne olacağını açıklamama izin verin," dedi, yaklaşan deliklere vurarak. "Onu geri alacaksın. Hemen şimdi. Yoksa bu şeyleri toplayıp sana zorla yedireceğim! Anlaşıldı mı?"

"Tabii ki. Doğal olarak, küçük bir geri alma ücreti olacak-" Marco'nun anatomik olarak mümkün olduğundan şüphe duyduğum birkaç öneri içeren cevabı üzerine kapı kapandı. Marco'nun ortağı için satıcının dediklerini yapmasını ummaktan başka bir şey yapamazdım. Ama çocuklara yardım edebilirdim. Francoise anahtarları elime tutuşturdu ve koşmaya başladık.

On Yedinci Bölüm

Marco'nun arabası aslında siyah bir SUV'du ve camları o kadar koyu renkliydi ki muhtemelen yasa dışıydı. Ama yasadışı olması alevler içinde kalmasından daha iyiydi sanırım. Gerçi şu anda böyle bir ihtimal pek yoktu. Güneş batalı bir saatten fazla olmuştu ve karanlık sokağı aydınlatmak için sadece rehinci dükkânının üzerindeki neon tabela kalmıştı.

Françoise için arabalar hâlâ yeni bir deneyim olduğundan ve sevmediğinden, arabayı ben kullanıyordum. Ön koltukta oturuyordu. Ön taraftaki manzaranın dikkatini dağıtacağını ve korkmayacağını ummuştum, ama gösterge panelini sıkıca kavradığına bakılırsa, bu planım genellikle işe yaradığı kadar işe yarıyordu.

Aynı zamanda hem araba kullanıp hem de gözcülük yapmam gerektiğinden, bu benim için de bir sorun teşkil e d i y o r d u . Göründüğünden daha zordu, çünkü limuzinler Strip'te pek de alışılmadık bir manzara değildi ve Tami'den bir tarif istemeyi ihmal etmiştim. Bu yüzden iki limuzini birlikte bulmaya çalışmak zorunda kaldım, ancak bu gece herkes yalnız seyahat ediyor gibiydi.

Birkaç dakika sonra ışıktaki duran uzun siyah bir arabanın arkasına yanaştık. "Hey, yeşil demek git demek," diye bağırdım kornaya basarak.

Limuzinin kapıları açıldı ama kimse inmedi. Aynı koyu renk kollarla kaplı kollar aracın iki yanından çıktı ve kapıları kapattı. Limuzin sarsıntılı bir şekilde birkaç metre ilerledi, bir kavşağın ortasına geldi ve kapılar tekrar açıldı. Ama bu sefer sadece birkaç arka kapı değildi. Beş kapının yanı sıra bagaj da boylu boyunca açılıp kapanmaya başladı ve havalanmaya çalışan uzun bir karga gibi görünmesine neden oldu.

"Bu normal mi?" Francoise şaşkın görünüyordu.

"Hayır." Ama bu son zamanlarda birden fazla gördüğüm bir şeydi. Uyumsuzlardan biri, ailesi tarafından özel "okuluna" gidebilecek yaşa gelene kadar küçük bir odada kilit altında tutulan küçük bir kızdı. Büyüdükçe, kapalı alanlardan hoşlanmamasıyla birlikte gücü de arttı. Kumarhanede onunla zor zamanlar geçirdik, çünkü Alice yakınlardayken kapılar, pencereler ve asansörler kapalı kalmayı reddediyordu.

"Etrafindan dolaşabilir miyiz?" Francoise arkamızda giderek uzayan ve çoğu öfkeyle korna çalan araç kuyruğuna bakarak sordu. Bir VW Bug bizim ve limuzinin etrafından dolandı, sonra gaza bastı ve fren lambalarını arsızca kırparak kavşaktan hızla geçti. Onu birkaç araba daha takip etti ama ben orada öylece oturdum.

"Bir göz atacağım," dedim ona.

"Neden?"

Kapılar tekrar açıldı ve sonra hep birlikte çarparak kapandı. "İşte bu yüzden. Sanırım Alice içeride olabilir."

Francoise kapısını açtı. "Gitmeliyim."

"Hayır. Burada kal. Muhtemelen bir şey yoktur." "Peki ya bir şey değilse?"

"Senden daha hızlı çıkabilirim. Ayrıca, eğer bir şey olursa, yardım çağırarak için sana ihtiyacım var."

Onu yüzünde donmuş bir dehşet ifadesiyle direksiyona bakarken bıraktım. Seçme şansı olsaydı, sanırım büyücülerle yüzleşmeyi tercih ederdi. Ben aynı fikirde değildim, bu yüzden limuzine dikkatle yaklaştım.

Kapılar hâlâ rastgele aralıklarla açılıp kapandığından ve ben girmeye çalışırken bir tanesi yüzüme kapandığından bunu zaten yapmak zorunda kalacaktım. Sandalye kapmaca oynamak yerine, tekrar açılana kadar arka tarafa yakın bir kapının yanında bekledim ve sonra kendimi içeri attım.

İçerisi dışarıdan daha çılgındı; ağlayan çocuklar, bağırarak yetişkinler ve şoförün gaza basması için çığlık atan biri vardı. Ama doğru yerdeydim, çünkü limuzinin ön tarafına yakın, şu anda açık olan bir kapıyla vurgulanan Jesse'ydı. Uzun, bank tipi bir koltukta yatıyordu ve etrafında en az dört büyücü vardı.

Ona doğru koşmaya başladım ama küçük bir kız beni bacaklarımdan yakaladı ve yere düştüm, sonra da biri kafama tekme attı. Kasıtlı olduğunu sanmıyorum çünkü çok acıtmadı, sadece kulağımı morarttı. Ama sonra birinin büyük botu bileğime indi ve bu çok acıttı.

Çığlık attım ve bir adam beni dizlerimin üstüne çöktürdü. Şık siyah çerçeveli gözlükleri olan genç bir Asyalı-Amerikalı yüzüme baktı. "Kim bu-" Durdu

aniden. Onu tanıyamamıştım ama tam tersinin doğru olmadığı da çok açıktı. Yüzünde, kolundan yarım milyon avro tuttuğunu bilen bir adamın ifadesi vardı - Çember'in başıma koyduğu ödülün büyüklüğü.

İkimiz de kendimize gelemeden limuzin tekrar hareket etti ve arka koltukta kola şişesi gözlüklü kumral bir çocuğun yanına sertçe oturan büyücünün üzerine düşmeme neden oldu. Araba trafikte çılgınca sallanmaya başladığında, bir yığın naylon ip çocuğun ayaklarının etrafındaki bir su birikintisinden koltuğun üzerinden kayarak benim ve büyücünün etrafına dolanmaya başladı. Nasıl olduğunu sormama gerek yoktu: küçük çocuğun adı Alfred'di ve telekinetikti.

Yeterince sakın görünüyordu ama elinde ölümcül bir şekilde tuttuğu hırpalanmış eski bir sırt çantası vardı. İpi ikimize değil de büyücüye dolamaya odaklanmasını önerecektim ama nefesim yetmedi. Her geçen saniye daha da sıkılaştıran naylon korse nefesimi kesiyordu.

Ben onu engellemeye ve aynı anda silahıma uzanmaya çalışırken büyücü küfür etmeye ve ceketinin içine uzanmaya başladı. Ama silahım hâlâ çantamdaydı, çünkü trafiğin gözü önünde çekmek istememiştim ve çantam iplerin dışındaydı. Etrafımızda bağırışlar, küfürler ve kırılan camların çınlamasıyla mini bir savaş yaşanıyordu. Sonra bir patlama oldu ve birden içerisi daha aydınlık oldu. Sanki bir şey birkaç pencereyi yerinden sökmüş gibiydi.

Özellikle sert bir viraj bizi yere savurdu ve artık yettiğine karar verdim. Bir ayağımı sola kaydardım, bu beni tuzaktan kurtardı ama vücudumun olduğu yerde iplerin gevşemesine izin verdi. Bu da büyücünün elini o lanet olası paltonun içine sokmasına olanak sağladı.

Ne taşıdığını bilmiyordum ama geçmiş tecrübelerime dayanarak, muhtemelen çocuklarla dolu bir arabanın içinde kullanılması gereken bir şey değildi. Çantamı göremiyordum ve zaten silahıma ulaşacak zamanım da yoktu. Onu yakalamak, gözlerimi kapatmak ve yer değiştirmek dışında bir şey yapacak zamanım yoktu.

Yolun ortasına sert bir şekilde indik, kaybolan limuzine doğru birkaç kez yuvarlandık, Francoise frene basana kadar SUV neredeyse bizi eziyordu. SUV'un ön tekerleği yüzümden yaklaşık bir santim ötede gıcırdarak durdu. Gözlerimi kırıştırarak ona bakarken, büyücü kaburgalarıma bir dirsek indirdi ve beni saran kozasından kurtulmaya çalıştı.

Francoise ön cama doğru eğilip bir şeyler söyledi ve ipler

aniden kasıldı ve onu tekrar mumya moduna geçirdi. "Ağzını tıka!" diye emretti ve bana bir mendil fırlattı. Mendili sardım ve tam çenesini iplerden kurtarmışken büyücünün ağzına tıktım. Unutmuştum; eğer konuşabiliyorlarsa, ölümcüldürler. Neyse ki Françoise konuşmamıştı. Gemiye atladım, motoru çalıştırdı ve yola çıktık.

Françoise'in gaz ve fren pedallarını -bir nevi- çözdüğü, ancak yol verme, kırmızı ışık ve hız sınırları gibi konularda biraz bulanık olduğu kısa sürede anlaşıldı. Bu da Vegas'ın trafiğine oldukça iyi uyum sağladığı anlamına geliyordu. Limuzin başka bir hikayeydi, birkaç blok ileride dur kalk yaparak ilerliyordu.

Sands Caddesi'ne dönüp hızlanmaya başladığında ona yetiştik. Françoise virajı çok hızlı aldı, lastikler protesto için gıcırdadı ve beni yan kapıya savurdu. Ama kontrolü elinde tuttu ve gaz pedalına bastı.

"Beni içeri geçebilecek kadar yaklaştır," dedim ona.

"Ne kadar yakın?" Bembeyazdı, titriyordu ve gözleri biraz vahşiydi.

"Bilmiyorum." Hareket halindeki bir araca geçmeyi hiç denememiştim ve bunun o kadar da akıllıca olduğundan şüpheliydim. Ama Françoise beni bir ya da iki ayağıyla yakalayabilirse, bu mümkün olabilirdi. "Yaklaşabildiğin kadar yaklaş!"

Bir şeyler mırıldandı ama iki arabanın arasından sıyrıldı ve cipi limuzinin yanına, şoförün kornaya basmasına yetecek kadar yaklaştırdı. Derin bir nefes aldım ve yer değiştirerek dar orta koridorda, bank koltuğunun yanına yığıldım. Limuzinde sadece üç çocuk olduğunu doğrulamak için yarım saniyem vardı: Alice, yerde bir topun içinde büzülmüş, Alfred arkada ve Jesse ön tarafta iki büyücü tarafından tutuluyordu.

Sonra dört silah yüzüme doğrultuldu, biri neredeyse burnuma degecekti. Alice'i yakaladım ve onlar ateş edemeden yer değiştirerek tekrar arka sıraya, Alfred'in yanına indim. Onu gömleğinin önünden tuttuğumda, "Bu harikaydı," dedi.

"Çantamı getirin!" Büyücülerin başlarını bize doğru çevirmelerine neden olacak şekilde emrettim. Alfred hırpalanmış kot çantamı yerden kaptı, tam o sırada büyücüler bir büyü fırlattı ve dışarı çıktık.

Her iki elimde bir çocuk ve damarlarımda dolaşan yorgunlukla cipin arka koltuğuna indim. Françoise aynada çılgınca beni izliyordu. Bir şeyler söyledi ama Fransızca'ydı ve ben anlamaya bile çalışamayacak kadar yorgundum.

tercüme et. "Saçların yanıyor!" diye bağırdı, Alfred sırt çantasıyla kafama vurmaya başladığında benim için yapıyordu.

Ceketimi yırttım, kumaş artık uygun bir kamuflaj brandası olmasına rağmen hala bahçe partisi şeklindeydi. Alfred koltuğun üzerinden ön tarafa tırmanırken alevleri söndürmek için kullandım. "Ben sürebilirim," dedi ona sakince. "Jesse'yi almak için yardıma ihtiyacı olacak."

"Kaç yaşındasın? On iki mi?" Ben talep ettim.

Bana bir bakış attı. "Ceza yemekten mi korkuyorsun?" *"Emin misin-*

"

"Lütfen. Küçüklüğümden beri araba kullanıyorum" dedi.
İğneleme eksikliği.

Bunun da Tami'nin bilmesine gerek olmayan şeylerden biri olacağına karar verdim. Francoise'ı kaşkorsesinin arkasından yakaladım. "Bu senin için sorun olur mu?"

Çılgınca başını salladı, sürücü koltuğundan kalkmayı içeren her şeye hazırdı. Sonra biri bizi tanımış olmalı ki, çılgınca çırpılan kapılardan birinden bir kol çıktı ve bize doğru bir şey fırlattı. Francoise direksiyonu sertçe sağa kırdı, bizi daha uzun olan arabanın yan tarafına çarptı ve kapıyı fırlatan kola geri çarptı. Ancak küçük siyah kürenin kaputun üzerinde bir, iki kez zıplamasını engellemek için artık çok geçti ve üçüncü kez çarpamadan panikleyip arabanın vitesini değiştirdim.

Bir mide bulantısı ve baş dönmesi dalgası beni öylesine etkiledi ki nereye düştüğümüzü fark etmem birkaç saniye sürdü: limuzinin kaputunun tam köşesine. Arkamızdaki yol büyük bir patlamayla sarsıldı, limuzinin diğer camları kırıldı ve yolda çocuk havuzu büyüklüğünde bir krater oluştu. Limuzinin arkasından da dumanlar yükseliyordu, sanki bomba bagajın bir kısmını da patlatmış gibiydi, ancak ne bu durum ne de sürücünün cipin ötesini görememesi onu yavaşlatmıştı.

Panikliyor muydu yoksa ayrıntılı bir tavuk oyunu oynadığımızı mı düşünüyordu bilmiyorum. Ama eğer ikincisiyse bir sürprizle karşılaşmıştı. Çünkü tekrar vites değiştiremiyordum, hangi yönün yukarı olduğunu zar zor söyleyebiliyordum, SUV'un kaputtan yana doğru kaymaya başladığını hissetmek de buna yardımcı olmuyordu.

"Francoise!" Bir fikri olduğunu umuyordum ama karşılığında aldığım tek şey dört yüz yıllık Fransız küfürleri oldu.

Ve sonra çarpma, kayma ve metalin metale çarparken çıkardığı kulak tırmalayıcı çığlık aniden durdu. Limuzin trafikteki çılgın zikzak rotasında ilerlemeye devam etmesine rağmen SUV de durdu. Bir anda yerden bir düzine metre kadar yüksekte süzüldüğümüzü, dev bir yaprak gibi kaldırıma doğru savrulduğumuzu fark ettim.

"Telekenetik, hatırladın mı?" Alfred yere indiğimizde sordu.

Francoise arabadan o kadar hızlı fırladı ki yola düştü. "Atları seviyorum!" diye bağırdı, görünüşe göre trafiğe sesleniyordu. "Bu seyahat şekli, delilik!"

Kendimi arka koltuktan çıkardım ve tökezleyerek kaldırıma çıktım. Her şey büyük, soluk bir bulanıklıktı ve daha önce hiç bu kadar büyük bir şeyin yerini değiştirmedığım için - bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum - yorgunluğumun bizi buradan çıkaracak kadar azalmasının ne kadar süreceğini bilmeme imkân yoktu. Ama Jesse hızla trafiğin içinde kaybolan limuzindeydi ve eğer en azından onu geri getirmeye çalışmazsam, Tami'nin yüzüne bir daha nasıl bakacağımı bilmiyordum.

"Durdurun onları!" Alfred'e

söyledim. "Nasıl

durduracaksınız?"

"Lastikler!" Başını salladı ve limuzine doğru dar gözlerle bir bakış gönderdi. Bir an için hiçbir şey olmadı ve sonra arka lastiklerin ikisi de aynı anda patladı. Arabanın zaten dumanı tüten arka kısmı yere çarptı ve yoldan çıkıp bir elektrik direğine çarpmadan önce birkaç saniye boyunca arkasında bir kıvılcım nehri sürükledi. Araç sekti, 180 derece döndü ve tekrar trafiğin ortasına düştü.

Çantamda silahı ararken Francoise'a "Dante'ye geri dön," dedim. "Çocuklara yardım et."

"Peki sana kim yardım edecek?"

"Kendi başımın çaresine bakabilirim." Gözlerimi tamamen odaklayabilseydim daha inandırıcı gelebilirdi. Hiçbir şey söylemedi, kollarını kavuşturmuş öylece duruyordu. "Francoise! Lütfen!"

Alfred, "Bizi geri götürebilirim," diye teklif etti.

"Muhtemelen benden daha iyi araba kullanıyordur," diye onayladı Francoise.

Şimdi hafifçe bir o yana bir bu yana sallanmakta olan limuzinden, bana sakın sakın bakan Alfred'e baktım. Çocuk Prozac falan kullanıyor olmalıydı. "Ana caddede kal. Trafik kurallarını ihlal etmeyin ya da dikkat çekecek herhangi bir şey yapmayın." Cipin kapılarının inatla açık olduğu gerçeği dışında. "Ve Tami'ye geri döndüğümde açıklayacağımı söyleyin."

Francoise ve ben trafiğe daldık, Alfred de arkamızdan çıktı. İkisi de görüldüğü kadar tehlikeli değildi, çünkü yoldaki büyük siyah bariyer sayesinde kimse bir yere gitmiyordu. Kornalar kulakları sağır ediyordu ve daha da kötüsü, birkaç kişi arabalarından inmeye başlamıştı. Polis çok geride olamazdı.

Alfred refüjdeki sahte çimlerin üzerinden son derece yasadışı bir U dönüşü yaptı ve Francoise ile ben daha limuzine ulaşamadan oradan çıktı. Alice'in yokluğunda düzgün bir şekilde kapalı kalmış olan en yakın kapıyı kırarak açtım ve içeri atladım. "Cassie!" Jesse'nin sesini duydum ama cevap veremedim çünkü üzerimde bir büyücü vardı ve bir diğeri de silahımı almak için benimle boğuşmaya çalışıyordu. Ayrıca bir sürü tekme de vardı.

Büyücünün acı veren bir yerine dizimi vurdum ve havalandım. "Jesse, elimi tut!" Sadece bir tane boş elim vardı ama tek ihtiyacım olan oydu. Onu havada çılgınca salladım.

"Peki ya diğerleri?" diye sordu. "Diğerleri bende!"

"Diğer arabayı buldunuz mu?"

Limuzin boyunca büyücünün başının üstünden ona baktım. Beni boğarak öldürmeye çalışmak uğruna büyü yapmaktan vazgeçmişti. "Diğer araba mı?" Mırıldandım. Oh, kahretsin. İki limuzin olması gerektiğini unutmuşum.

"Sayıca üstün olalım diye bizi ayırdılar! Bana diğerini bulduğunu söyle!"

Birdenbire ürkütücü bir şekilde annesine benzedi. Kafatasıma nişan alan birkaç silah dikkatimi dağıtmıştı ama Francoise onları uçuracak bir şey söyledi. Sonra şoför bir şekilde limuzini bir iki adım ileri fırlattı ve hepimiz geriye doğru yuvarlandık.

Boğulmak üzere olanın altından sıyrıldım, Francoise'ı yere yatırmış olan büyücünün arkasına geçtim ve tabancamın kabzasıyla kafasına vurdum. Ne yazık ki bu filmlerde daha çok işe yarıyor, çünkü tek yaptığı

onu çıldırttı. Ama Francoise'ın bana saldırmak için gitmesine izin verdi ve ona hala sağlam olan bir Pernod şişesiyle ona vurma şansı verdi.

Bu kadar dar bir alanda kalkanları kullanmak zordu, çünkü zaten hareket etmek için çok az yer vardı, ama bu büyücülerin etrafta ölümcül silahlar sallamasına engel olmadı. İçlerinden biri silahını bana doğrulttu, aynı anda ben de kendi silahımı ona doğrulttum. Donduk kaldık, ikimiz de birbirimize bakıyorduk.

"Pekâlâ. Bu çok garip," dedim Caleb bana ters ters bakarken.

"Seni öldürmek istemiyorum," dedi ve gerçekten de samimi görünüyordu.

"Aynen öyle." Yutkundum. "Ama sende benim geri istediğim biri var."

Bunu görmezden geldi. "Hakkınızdaki tutuklama emrinde canlı getirilmeniz gerektiği belirtilmiyor ama benim tercihim kesinlikle bu olurdu."

"Benim olmazdı," dedim ona dürüstçe. Büyü ya da silahla hızlı bir ölüm, muhtemelen Çember'in tanık olmadan beni ele geçirmesi durumunda yapacaklarından çok daha hoştu.

Kaşlarını çatı. "Adil bir şekilde yargılanacaksınız. Eğer sana karşı yapılan suçlamalar hatalıysa
-"

"Hakkımdaki suçlamalar saçmalıktan ibaret," dedim içimden.

"Cassie!" Jesse yanıma sokuldu. "Gitmemiz gerek!"

"Peki ya diğer büyücüler?" Arkamı dönüp kendim görebilecek gibi değildim.

"Francoise ve ben onları yakaladık. Lanet olsun,
dövüşebiliyor!" "Küfür etme," dedim otomatik olarak.

Caleb'ın yüzündeki çatık kaşlar biraz daha büyüdü. "Ölmekten korkmuyorum," dedi bana, silahını sabit tutarak. "Sen de aynısını söyleyebilir misin?"

Jesse'nin tişörtünü biraz daha sıkı kavradım ve Francoise'ın kolunu tuttum. "Hayatta olmaz," dedim ona ve yer değiştirdim.

Arabanın dışına çıktık, bu korktuğumdan daha iyiydi ama umduğum kadar da iyi değildi. Dante's'i hedefliyordum ama görünüşe göre bunun için yeterli enerjim kalmamıştı. Bu bir sorundu ama yaşanan ve asfaltın her tarafına büyücüler saçan ikinci limuzin kadar büyük bir sorun değildi. Görünüşe göre biri destek çağıracak zamanı bulmuştu.

Jesse suçlayıcı bir tavırla, "Sana sürekli taşımam gerektiğini söylüyorum," dedi. "Kapa çeneni!"

Tekrar yer değiştirmeye çalıştım ama bu sefer hiçbir yere varamadım. Daha da kötüsü, büyücüler bizi fark etmişti. Sanki hepsinin kafası bir ipin ucundaydı: Birdenbire bütün gözler üzerime dikilmişti. Bir plana ihtiyacım vardı ama bunun için zamanım yoktu. Jesse'yi yanımda tutmanın onu öldürtmenin en iyi yolu olduğunu biliyordum. Çocuğu Francoise'a doğru ittim. "Çıkarın onu buradan!"

Soru sormadı. Cebime bir şey soktu ve aynı anda beni kör eden bir ışık patlamasına neden olan bir kelime mırıldandı. Jesse'yi tuttuğum yerden çekip çıkardığını hissettim ve ayakkabıların camı çatırdatırken çıkardığı sesi duydum.

Ona yardım etmek için yapabileceğim en iyi şeyin büyücülere başka bir hedef vermek olduğuna karar verdim - çok daha yüksek ödüllü bir hedef. Kör edici ışık solmadan önce topuklarımın üzerinde döndüm ve ters yöne doğru koştum. Marco'ya doğru.

Beni omuzlarımdan yakaladı ve bir köpek gibi sarstı, belli ki beni parçalamaya hazırdı. Ama sonra ışık azaldı ve bize doğru gelen karanlık şekillerin gelgitini gördü. Dişlerini göstererek hırladı ve beni arkasına itti.

Marco Gece Kefeni'ni büyücülerin üzerine salarken, arkadaşının göğsünden sektim, neyse ki tek parça halinde geri dönmüştü. Doğrudan onlara doğru uçtu, derin, mürekkep gibi hiçliği, etrafındaki geceyi öğle vakti gibi gösteriyordu. Ancak bir çarşaf büyüklüğünde olmak yerine, şimdi yolun yarısını kaplıyordu.

Marco silahını çekerek ilerlemeye başladı ama ben kolundan tuttum. "Hadi gidelim buradan!"

"Elbette," diye cevap verdi, karanlık büyücülerin kalkanlarını sanki orada yoklarmış gibi kesip geçerken. Marco'nun arkadaşı ona bir M16 fırlattı. "Bir dakika içinde."

Korkunç büyüklükteki silahın namlusunu tuttum. "Ne yapıyorsun?" "Kovadaki balıkları vurmak gibi," dedi keyifle.

"Onları öldüremezsin!"

"Bahse var mısın?"

"Marco!"

Bana ürkütücü bir şekilde Mircea'yı hatırlatan bir şekilde kaşını kaldırdı. "Peki sence senin için akıllarında ne vardı?"

Mantıklı bir soruydu ama konumuz bu da değildi. "Çemberi sağlam tutmaya çalışıyorum," dedim Kefen kara bir sis gibi zeminin üzerinde kaynarken. Büyücülerin dışarı çıkmak için savaştığını sanıyordum ama bulunduğumuz yerden buna dair hiçbir işaret yoktu. Ses yok, silah sesi yok, büyü yok, ışık yok. Hiçbir şey yoktu.

Marco bana bakarken, en azından bizi trafikten koruyor, diye düşündüm.

"Delirdin mi sen?" Benim için ciddi ciddi endişelenmeye başlamış gibi görünüyordu. "Karmaşık bir durum," dedim, az bile söylediğime hayret ederek.

"Ama gidemezsin
büyücülerini vurmak."

"Neden olmasın?"

Marco'nun iyi bir sebep olmadan katliam önerisinden vazgeçmeyeceği belliydi. Ben de ona bir tane verdim, her ne kadar intikamcı tanrı, başka bir dünyaya açılan kapı ve Çember'in desteklediği eski büyü hakkındaki açıklamamı anlamamış gibi görünse de onu kapalı tutan tek şey buydu. Hakkını vermek gerekirse, yine de ana noktayı kavradı.

"Senin ölmeni isteyen insanları hayatta tutman gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Ben de bunu söylüyorum."

"Bu berbat."

"Eğer yazacak kadar uzun yaşarsam, otobiyografimin başlığı da bu olacak. Şimdi buradan çıkabilir miyiz?"

"Ben de aynen öyle düşünmüştüm." Ses arkamdan geldi ve göğüs kafesime bir silah dayandı.

Caleb'in yüzünü görece kadar boynumu bükтім. Beni yakalamak için ölmeye hazır olduğunu söylemişti. Şaka yapmıyormuş gibi görünüyordu.

Marco hırladı ve büyücünün kalkanlarından sekerek kendisi hariç herkesi tehdit eden bir mermi yağmuru bıraktı. "Marco! Birini öldürmeden önce kes şunu!"

Caleb beni limuzine doğru çekerken, "Birini öldürmeye niyetim var," dedi. Nedenini tahmin edemiyordum -o araba hiçbir yere gitmiyordu- ama

yine de bu şekilde geri dönmeye devam ettik.

Marco onu takip etti ama Caleb'in kalkanlarını geçemedi. Ceplerimi yokladım, Francoise'in silahımı oraya sokmuş olmasını umuyordum, bir savaş büyücüsüne karşı pek işe yarayacağından değil. Koymamıştı ama bana muhtemelen daha kullanışlı bir şey bırakmıştı. Elim sert bir şeyin üzerine kapandı ve Daikoku'nun sırttan yüzünün bana baktığını görmek için aşağıya baktım.

Francoise dolap devrildiğinde onu yakalamış olmalı. Ve eğer Kefen'in yarısı kadar işe yarasaydı, beni bu durumdan kurtarabilirdi. Ama onu kullanmaya cesaret edebilir miydim?

Daikoku'yu sıkıca kavradım ve parmaklarımın altındaki soğuk yüzeyden dışarıya doğru enerji yayıldığını hissettim. Bu şey her neyse çok güçlüydü ve bu yüzden de tehlikeliydi. Ama Kefenin onları uzun süre tutamayacağını bilecek kadar savaş büyücüsü görmüştüm ve tutsa bile Caleb'in beni içeri almak için onların yardımına ihtiyacı yoktu. Gece yarılıp Pritkin yoktan var olduğunda onu kullanmayı ciddi ciddi tartışıyordum.

Caleb, Pritkin ley hattından çıkar çıkmaz bir büyü fırlattı ama bunu yapmak için kalkanlarını indirmesi gerekti. Ve Marco kalkanları indirir indirmez bize saldırdı. Caleb bunu bekliyordu ve mırıldandığı bir kelimeyle onu uçurdu ama dikkatinin dağılması Pritkin'e yakındaki bir arabanın altına yuvarlanıp gözden kaybolması için zaman kazandırdı.

"Bırak onu, John!" Caleb seslendi. "Güvenliğini garanti ederim ama onu içeri alıyorum."

Dikenli sarışın bir kafa arabanın tavanından yukarı fırladı. "Böyle bir şeyi garanti edemezsin! Yoksa Konsey en son görüşmek istediğinde ne olduğunu unuttun mu!"

"Richardson oğlu için duyduğu üzüntüden kör olmuştu. Bir daha böyle bir şey olmayacak, söz veriyorum."

"Sözünden şüphe etmiyorum, Caleb. Şüphe duyduğum şey senin kararların." "Bir zamanlar bana hayatın pahasına güvenmiştin!"

"Ve bir zamanlar emirlere körü körüne uymak yerine beynini kullandığın zamanlar vardı," dedi Pritkin arabanın önünden dolanarak. Göğsünün tam ortasında kıpkırmızı bir leke vardı, sanki kalkanları arkadaşının büyüsünden biraz önce patlamış gibiydi. "O benimle geliyor."

Caleb'in buna cevabı başka bir büyü yapmak oldu. Ama Marco kenarda sessiz ve karanlık bir şekilde tam da bunu bekliyordu. Caleb kalkanlarını indirir indirmez Marco onu, Pritkin de beni yakaladı.

Pritkin'in içeri girmek için kullandığı ley hattına doğru geri dönmeye başladık ama büyücüler Kefeni parçalara ayırmayı bitirmişlerdi ve yolu kapatıyorlardı. Sekiz tanesi birden. Hemen saldırmadılar - aralarında Pritkin'in böyle bir durumda işe yarayacak bir kahraman mı yoksa bir psikopat mı olduğu konusunda yeterince şüphe vardı. Ama uzun sürmeyecekti.

Düşünmeye ihtiyacım vardı, bir plana ihtiyacım vardı ama bizim için geliyorlardı ve daha fazla zaman yoktu. Ve Pritkin bile bu tür olasılıklarla savaşılamazdı. Avucumu Daikoku'nun soğuk şeklinin etrafında sıktım, canımı acıtacak kadar sert. "Bizi buradan çıkarmam için bana enerji ver!" Diledim.

Bunun yeterince açık olduğunu umdum ve sonra sadece işe yarayacağını umdum, çünkü uzun bir an geçti ve hiçbir şey olmadı. Yumruğumu açtım ve Francoise'ın bir fiyasko çalıp çalmadığını merak ederek küçük şeye baktım. Sonra minik bir göz daha minik bir göz kırpışla düştü ve dünya paramparça oldu.

On Sekizinci Bölüm

Ani bir baş dönmesi hissi ve ardından ciğerlerimdeki havayı dışarı atan bir sarsıntı oldu. Neredeyse yer değiştirmişim gibi hissettim, ama kaldırım ayaklarımın altında sağlamdı ve yanmış asfalt ve sihir kokusu hala havada asılı duruyordu. Baş dönmesinin geçmesini beklemedim, sadece yanımdaki sıcak bedeni kavradım ve bizi oradan çıkardım.

Bir şeylerin ters gittiğini hemen anladım, çünkü Dante'ninkinden daha uzak olmayan bir kaymada olması gerektiği gibi kısa bir serbest düşüş yerine, tekrar yere çarpma kadar sonsuza kadar sürecek gibi görünüyordu. Ayaklarımın üzerine düştüm ama sonra biri bana çarptı. Kim olduğunu göremedim -zifiri karanlıktı- ama çarpma beni birkaç adım geriye itti. Ayağımın altında birdenbire havadan başka bir şey olmaması dışında bu iyi olabilirdi.

Kıçımın üzerine düştüm ve saatte altmış mil hızla dik bir setten aşağıya doğru kaymaya başladım. Tutunacak ağaç ya da kaya yoktu, sadece kaygan, seyrek otlar ve çok daha fazla çamur vardı. Çırpınan elim sonunda birinin kolunu yakaladı ve sonunda çamurlu bir su birikintisinde durana kadar yuvarlanıp düşerek canımı kurtarmak için tutu n d u m .

Darbe, kuyruk sokumumu kürek kemiklerime doğru itmeye çalıştı ve dişlerimin birbirine çarpmasına neden oldu. Nefesimi geri almaya çalışırken Samanyolu'nun loş kemerine baktım, ancak bir damla su tam korneama çarptı. Çamurlu kolumu alnımda sürükleyerek sildim. Tabii ki yağmur yağacaktı. *Elbette* yağacaktı.

Neredeyse ölüm sonrası rutinim - ve Tanrım, gerçek bir rutin vardı - çoğunlukla Priktin tarafından azarlanmak ve ardından sandviç almaya gitmekten ibaretti. Ve bir banyo. Ve biraz aspirin. Bunların hiçbirisi hemen elimde olmadığından, arkamdan gelen hırıltılı nefeslerin kaynağını kontrol etmek için dönmekle yetindim.

Hâlâ net göremiyordum, sadece bir parça ay ışığı aydınlatıyordu, ama görmeyi önemsiz kılacak kadar yaratıcı bir şekilde küfrediyordu. Pritkin'in homurtuları bugünlerde hayatımın soundtrack'i. Ama onun iyi olduğunu bilmenin verdiği rahatlamanın hemen ardından sesinde bir sorun olduğunu fark ettim. Ağır kumaşın saran kıvrımlarından kurtulmak için mücadele ettim.

Üzerimdeki deri ceket ve ona vahşi bir emişle yapışmış olan çamur.

Sonunda başardım ve su birikintisinin kenarına doğru sendeleyerek yürüdüm, sırlıklam, pis ve bitkin bir halde, sadece kendi öfkeli mavi bakışlarımla karşılaştım. "Ne yaptın sen?!"

Tam bir şok içinde bakakaldım. Sesim o kadar yüksek değildi, değil mi? Sesim küçük bir kız gibi çıkıyordu. Çok kızgın küçük bir kız. Bedenimin orada oturmuş bana bağıyor olduğu gerçeğini sindirmeye çalışıyordum ki, soğuk bir rüzgâr boynumu ve bileklerimi gıcıklayarak kıyafetlerimin altına sızmaya çalıştı. Kollarımı aşağı çekmeye başladım ama kollarımdan çıkan elleri görünce vazgeçtim. O andan sonra bir an için hareket etmeyi tamamen bıraktım, aniden yere temas eden kığım hariç.

Tanıdığımın soğuk bıçağı midemi burktu. Kollarımın ucundaki şeyler bir adamın elleriydi. Daha doğrusu Pritkin'in elleriydi, ama nedense onları ben takıyor gibiydim. Nefes almanın bile zorlaştığı birkaç donuk saniyeden sonra, Daikoku piçinin ne yaptığını anladım.

Yer değiştirebilmeyi istemişim ama bedenimde bu mümkün değildi. Ayrıca Pritkin'i de yanımda götürmek istemişim. Daikoku her iki isteğimi de yerine getirdi, ama umduğum gibi bana fazladan enerji vererek değil. Bedenlerimizi değiştirdi. Bu sayede neredeyse tükenmek üzere olan bedenimden çıkıp, gitmemize yetecek kadar mücadele gücü olan bir bedene girebildim. Ayrıca Pritkin'i yanıma almaktan başka seçeneğim kalmamasını da sağlamıştı.

Çünkü onun derisinin içinde sıkışıp kalmıştım.

"Ne oldu?" Pritkin sordu, kırılmış İngiliz tonları ağzımdan çıkarken kulağa gerçekten tuhaf geliyordu. Görme yeteneğime bakılırsa, muhtemelen gerçeği henüz kendisi de göremiyordu.

Zihnim söyleyecek bir şey bulmak için çılgınca el yordamıyla ilerliyordu. "Bunu düzeltebilirim," diye çıktım sonunda, sesim kulaklarıma yabancı geliyordu. "Sanırım."

"Neyi düzelteyim?" Soru alçak ve kontrollü bir sesle sorulmuştu, ki bu hiç iyi değildi. Pritkin normal haliyle yüksek sesle konuşur. Sessizleştiği zaman endişelenmeniz gerekir.

Cevap verecektim ya da vermeye çalışacaktım ama bu bedenin çok acı çektiğini fark ettim. Göğsüme baktım, biraz korkmuştum.

yarısı yanmış bir gömlek, yanmış vücut kılları ve hepsinin altında düzensiz kırmızı bir yama. Caleb'ın büyüü olduğunu hatırladım. Pritkin'in inanılmaz iyileştirme yetenekleri ona yarı iyileşmiş bir yanıgın kaygan, parlak dokusunu vermişti bile. Ama yarı iyileşmiş gibi hissetmiyordum. Çok fena acıyordu.

"Çitlerimi yıktın." Suçlama, tepenin zirvesinde durmuş aşağıya onaylamaz bir tavırla bakan siyah çerçeveli gözlüklü ve dalgalı Einstein saçları olan adamdan geldi.

Üzerine oturduğum sert şeyin, yarısı çamura gömülmüş bir çit direği olduğunu fark ettim. Onu ödünç aldığım arkamın altından çıkardım ve çiftçiye baktım. "Ah, pardon?"

"Eh, artık yapacak bir şey yok," dedi adam oldukça yardımsever bir şekilde, diye düşündüm. "Buraya gel de bize sıcak bir şeyler hazırlayayım."

"Cevap ver bana," diye emretti Pritkin ve gözlerindeki çıplak dehşetin ötesini görebileceğim ve yükselen cinayet dürtüsünü fark edebileceğim kadar yakındık. Bunu ona nazıkçe anlatmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum ama çiftçi bize bir el feneri doğrulttu ve açıklamama gerek kalmadı. Çünkü Pritkin bana değil göğsüne bakıyordu. Şu anda normalden çok daha yuvarlaktı.

"Ne yaptın sen?" Dehşete düşmüş fısıltısı zaten yıpranmış olan sinirlerimi daha da bozdu.

"Bizi oradan canlı çıkardın," diye tersledim. Tamam, ideal bir durum değildi ama Çember tarafından vurulmak, boğulmak ya da öldürülmek de değildi. "Ve en azından sen benim içimdesin. Daha önce de bir vampire sahip olmak zorunda kalmıştım," diye hatırlattım ona.

Pritkin ne diyeceğini şaşırmış gibiydi - bu bir ilkti - ama giderek kızaran yüzü daha da kızardı. Kesip atmazsa bana kalp krizi geçirecekti.

"Sakinleşmen gerek," dedim daha nazıkçe. İlk beden dışı ve başkasının içine girme deneyimimi çok net hatırlıyordum ve bu biraz travmatik olmuştu.

"Ben sakinim."

Tabii. Bu yüzden ölüm listesini güncelliyor gibi görünüyordu.

"Evet, ama kullandığın benim bedenim ve ben ilk kalp krizimden önce otuzuma ulaşmaya çalışıyorum."

"Bütün gece orada oturmayı mı planlıyorsun?" diye sordu çiftçi. "Ölmeden önce buraya gel!"

"Nasıl?" Pritkin kollarımı kavrayarak bana sordu. Her zamanki demir gibi tutuşuna hiç benzemiyordu. Yutkundum.

"Solda bir patika var. İndiğiniz yoldan daha az çamurlu," diye yardımsever bir şekilde cevap verdi çiftçi.

"Uzun hikâye," dedim Pritkin'e endişeyle.

"Bana kısa versiyonunu anlat."

"Berbat bir mizah anlayışı olan bir Japon tanrısı mı?"

Pritkin öylece bana baktı. Gözleri koyu halkalarla doluydu ve saçlarım yüzüne dökülüyordu. Görünüşe göre vücudum dövüşün etkisinden henüz kurtulamamıştı. Yağmur daha sert yağmaya başlamıştı ve soğuk damlalar yanaklarından aşağıya doğru akıyor ve çenesinin ucundan damlıyordu. Belli ki acı çekiyordu ve doğruyu söylemek gerekirse, ateşi yükselen bir bedeni geri almak beni heyecanlandırmıyordu. Buradan çıkmamız gerekiyordu.

"Dante'ye geri dönelim ve açıklayayım," dedim ona, omzunu kavrayarak. Tuhaf hissettirdi, sanki kemikler yeni, daha büyük elimin altında çok kırılıyordu, ama görmezden geldim. Gücümü etrafımızda topladım ve yer değiştirdim - yaklaşık bir metre kadar. Çamur birikintisinin daha gerisinde, neredeyse belimize kadar pis kokulu suyun içinde oturur hale geldik. Pritkin hapşırıldı.

"Ne oldu?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum." Yaklaşan adım seslerini dinliyordum. Görünüşe göre çiftçi tarlasında takılan çılgın insanlarla konuşmaya çalışmaktan vazgeçmiş ve gözden kaybolmuştu. Ama aşağı inen patika olduğunu tahmin ettiğim yerden geçerken onu duyabiliyordum.

"Bana vardiya değiştiremeyeceğini mi söylüyorsun?" Pritkin, görünüşe göre bir misafirimiz olacağından habersiz, talepte bulundu.

Emin olmak için tekrar denedim ve aynı şey oldu. Ancak bu sefer Pritkin inişte bana doğru hamle yaptı ve ben de kayarak beklenmedik bir çamur banyosu yaptım. Kirli ve buharlı bir şekilde doğruldum ve ağzıma dolan iğrenç suyu tükürdüm. "Ben de sana bunu söylüyorum."

"Ama bizi buraya sen getirdin!"

"Ve görünüŖe göre burada sıkıŖıp kaldık."

Etrafıma bakındım ama Pritkin'in görme yeteneğiyle bile görecek pek bir Ŗey yoktu. Parçalanmakla meŖgul gibi görünen açık kenarlı, teneke çatılı bir baraka dıŖında, sadece ıslak otlar ve daha fazla çamurla dolu düz bir ova vardı. Karanlık gökyüzüne karşı siluet halinde beliren bazı belirsiz siyah Ŗekiller vardı, bunlar bir ağaç hattı olabilirdi ama bize pek bir faydası olmayacak kadar uzaktaydı.

Sonra Pritkin'in baŖı döndü ve bir elini havaya kaldırdı. Neredeyse aynı anda kalkanına bir Ŗey çarptı ve sekerek kulübenin çatısında patladı. Çarpma sesi tarlada yankılandı ve çatının üçte birini cızırtılı bir karmaŖaya dönüŖtürdü. Ona benim gücümü kullanarak nasıl bir kalkan yarattığını soracak vaktim olmadı çünkü kalkan çöktü ve beni de yanına çekti. BaŖımızın üzerinden başka bir Ŗey vızıldadı, görsel bir görüntüden çok ıŖık ve ısı izlenimi vardı ve sonra Pritkin yüzümü çamurun içine itti.

"Buradalar! İki kiŖiler!" Yüzeye çıktığımda bağırışları duydum.

Hemen arkamızdan bir büyü fırladı ve patladı, var olmayan bir pastanın üzerindeki mumlar gibi ağır çit direklerini yakmadan önce gökyüzüne bir çamur duvarı gönderdi. Acaba yaklaŖtıđını duyduğum çiftçi miydi diye düşündüm. Sonra ben bir tarafa kaçtım ve Pritkin de diğer tarafa gitti, üçüncü bir büyüden kaçınmak için zar zor zamanında yetiŖti.

Lanet olsun, nerede olduğumuzu bile bilmiyordum! Düşmanlarım beni nasıl bu kadar çabuk bulmuŖtu? Bunu anlamaya vaktim olmadı çünkü biri beni arkamdan yakaladı.

Pritkin'in bana öğrettiği manevralardan birini kullandım -ki onun gücüyle çok daha iyi çalışıyordu- ve tutuŖu kırdım. Koyu renk Adidas sweatshirt giymiŖ iri yarı bir adam tökezleyerek geri çekildi. Sümüksü toprakta ayağını kaybetti ve yere düŖtü, ama kafasının etrafında asılı duran bir dizi büyülü silah doğruca bana doğru uçtu.

Çığlık attım ve ellerimi baŖımın üzerine koyarak eğildim, sanki bunun bir faydası olacakmıŖ gibi. Ama öyle görünüyordu, çünkü hiçbir Ŗey olmadı. BaŖımı kaldırıp önümde duran, bıçakların saplandığı ve kurŖunların delik deŖik ettiği yanan gözcüleri ve elini uzatmıŖ, yüzü gerginlikten solmuŖ Pritkin'i gördüm. Sonra başka bir bıçaktan kaçınmak için geri dans etmek zorunda kaldım, bu seferki öfkeli bir büyüünün elindeydi.

Ŗunu kızgın bir savaŖ büyücüsü yapalım. Havaya uçan silahlar en sevdikleri Ŗeylerden biri.

hileler, bir adamın daha çok bir filo gibi hareket etmesini sağlıyordu. Kùçük kapüşonuyla Adidas bir savaş büyücüsüne pek benzemiyordu ama bir büyücü gibi dövüşüyordu. Bu da başımın büyük belada olduğu anlamına geliyordu.

"Bizi geri çevir!" Bıçak ceketimin kolunu yırtarken Pritkin bağırdı.

Ona ters ters baktım. "Meşgul!"

Ben ayaklarımın üzerinde durmak ve bir silah bulmak için mücadele ederek geriye doğru savrulurken, kalan gözcüler Adidas'a saldırdı ve sonra bir başkası aniden ortaya çıkıp beni bacaklarımdan yakaladı. Yeni saldırgan daha uzun boylu, kırbaç gibi ince ve sıırım gibiydi. Bir sıçrama ve gıcırtyla yere düştük ya da düştük sayılır. Kıvrıldım, düvüştüm ve bir şekilde üste çıktım, bir elimle yüzünü çamura bastırırken diğere elimle sırtımın küçük bir kısmına saplanmış olan Pritkin'in kılıfını bulmaya çalıştım.

Adidas ikimize de saldırdı. Kaburgalarıma darbe aldım ve kafama kelepçe vuruldu ama birinin gözünü oymayı başardım ve bir başkasının boynuna dirseğimi geçirdim. Sonra Adidas bana kulaklarımı çınlatacak kadar sert bir yumruk attı ama kavga bizi kulübenin yanına götürmüştü ve onu tentenin damlayan metalinin altına ittim.

O çığlık attı ve biri küfretti. Daha fazla sorun çıkacağını düşünerek başımı kaldırdım ama kendi kızgın halimin bana dik dik baktığını gördüm. "Çekil yolumdan!"

Pritkin'in adama fırlattığı ve hem onu hem de kulübenin kalıntılarını uçuran büyüden kaçınmak için tam zamanında bir tarafa kaçtım. Ama kesinlikle bir savaş büyücüsüyle karşı karşıyaydık çünkü yüzü sıvı metalle doluyken bile kalkanlarını kaldıracak kadar konsantre olmayı başarmıştı. Darbe onu havaya fırlattı ama kalkanları inişini yumuşattı ve onu uçan baraka parçalarından kurtardı. Ayağa kalkıp havalanırken ona inanamayarak baktım.

Parmaklarım sonunda kılıfın üzerine kapandı ve ayağa kalkmaya çalıştım, silahım elimdeydi ama Sıska tarafından kıcıımın üzerine geri atıldım. O da geri çekilmeye karar verdi ama arkadaşından farklı bir yöne doğru gitti. Ben ateş edemedim karanlık onu yuttu.

Pritkin ayağa fırladı -ya da daha doğrusu benim ayaklarıma- ve Adidas'ın peşinden koşmaya başladı. "Olduğün yerde kal!" diye bağırdı omzumun üzerinden.

"Pritkin!" Yavaşlamadı bile. Skinny'den vazgeçtim ve peşinden gittim.

hızla kaybolan bedenim. Her zamanki gücü ya da taşınabilir cephaneliği olmadan, beni öldürtebilirdi.

Yüzüme tokat gibi çarpan rüzgâr ve gözlerime kaçan yağmurla birlikte zor bir yolculuktu. Suyla ıslanmış palto, yeni, daha düşük bir ağırlık merkezi ve yerden çok uzakta hissettiren ayaklardan bahsetmiyorum bile. İki kez tökezledim ve üç ya da dört kez neredeyse onları gözden kaybediyordum ama Pritkin'in görüşü iyiden de iyiydi ve daha ağır kas yapısına rağmen vücudunun bu kadar hızlı hareket edebilmesi şaşırtıcıydı. Ağaç sınırına yakın bir tepeyi aştığımızda onları neredeyse yakalamıştım.

Pritkin ve Adidas diğer taraftan aşağıya daldılar. Ben de onları takip etmeye başlamıştım ki sol koluma bir şey çarptı. Acı o kadar şiddetliydi ki bir an için diğer her şeyi unutturdu. Sonra bir hareket gözüme çarptı ve Skinny'nin dövüşü bırakmadığını görmek için tam zamanında döndüm ve üzerime atlarken vücudunun gücüyle karşılaştım. Birlikte yere düştük, yuvarlandık, küfrettik ve uzun otların arasına gizlenmiş kayalardan en az birbirimiz kadar darbe aldık.

Tepenin dibindeki bir ağaca çarptık ve neyse ki çarpışmanın şiddetini Skinny aldı, kafası ıslak, gümbür gümbür bir sesle ağacın gövdesine çarptı. Onu sersemletecek kadar sertti ama o anda pek umurumda değildi. Ben de sersemletici bir darbe almıştım ve bir acı şakağımdan geçip kafatasımın geri kalanına yayıldı, kolumdaki acıyla yarıştı.

Aşağıya baktığımda Pritkin'in kolunda ikinci bir kesik ve deriyi ıslatmak için akan kan gördüm. Vurulduğumu anlamam bir saniye sürdü. Sakin bir nefes aldım, kemerini çekip çıkardım ve kolumun yukarısına, yaranın üstüne bağladım, dişlerimi kullanarak sıkıca çektim. Eğer büyücüler beni öldürmediyse, Pritkin muhtemelen delik deşik olmuş bedenini geri getirdiğimde öldürecekti.

"Jenkins'le tek başına mücadele etmesine izin mi vereceksin?" diye sordu arkamdan biri.

Döndüğümde çiftçinin bana yetiştiğini gördüm. Gözlükleri ışığı yakalıyor, Skinny'nin iksir kemerini çıkarmak için eğilirken onu başka dünyalardan gelmiş bir baykuş gibi gösteriyordu. Büyülü bir savaşa tanıklık etmiş biri için son derece umursamaz görünüyordu. Ama ne yapmaya çalıştığını anlayacak vaktim yoktu. Tepenin aşağısında, Adidas küçük, kararlı bir figür tarafından ele geçiriliyordu.

Pritkin'in bir kovalamacadan vazgeçmeyeceğini bilmeliydim.

Silahsız, yabancı bir bölgede ve evet, başka birinin bedenini kullanarak. Lanet olsun! Yine kıcımdan vurulacaktım.

Çiftçiye olduğu yerde bıraktım ve peşlerinden koştum. Kalın bulut örtüsünün arasından sızan opalesan ışık, devam eden cehennemi kavgayı bana göstermeye yetti. Vücudum karnıma şiddetli bir tekme yiyince irkildim ve Pritkin'in bana tavsiye ettiği gibi yapıp yoldan çekilmesini diledim. Berbat bir nişancıydım ama bu mesafeden ben bile hedefi vurabilirdim.

Öğrenmek için hiç şansım olmadı. Pritkin kafasına bir darbe daha aldı ve birkaç adım geriye sendeledi. Ama ben ateş edemedim, gecenin içinde ikiz büyüler patladı. Biri arkamdan büyücünün kalkanlarını indirdi, diğeri ise Pritkin'in uzattığı elden çıktı ve onu tepetaklak yere yuvarladı.

Bir an için etrafında bazı garip parıltılar gördüğümü sandım - doğada görünmeyen renkler. Gözlerimi kıptım ve artık orada değillerdi, ama hala kokularını alabiliyordum, misk gibi keskin ve garip, ve dilimin arkasında tatlarını alabiliyordum, ekşi, acı ve iğrenç derecede tatlı bir karışım. Sonra Pritkin'e ulaştım ve başka bir şey için endişelenemeyecek kadar yaralarını kontrol etmekle meşguldüm.

"*Deli misin sen?*" Onu sarstım ama umursamayacak kadar sersemlemiş görünüyordu. Belirgin bir delik yoktu ama büyücünün dirseği kafatasımı kırmaya çok yaklaşmış gibi görünüyordu.

"Ben iyiyim," dedi Pritkin ve burun üstü toprağa daldı.

Onu yukarı çektim ve yüzündeki ıslak otları temizledim. "Hâlâ tek parçasın, değil mi?" Emin olmak için sordum.

"Sen söyle." Gözleri kızarmış koluma odaklandı. "Nedir o?" "Skinny'den bir hediye."

"Kim?"

"Diğer adam."

"Nerede o?" Pritkin'in bakışları etrafta geziniyordu, ancak benim görme yeteneğimle pek bir şey görebildiğinden şüpheliydim.

"O baygın. Şu anda bunun için daha çok endişeleniyorum." Büyücüye vurdum ama yerinden kıpırdamadı.

Pritkin kısaca, "Endişelenmenize gerek yok," dedi.

Tamamen hareketsiz duran bedene baktım ve tuhaf olanın ne olduğunu fark ettim. Bilinci yerinde olmayan bedenler bile nefes alır ama bunun göğsünün bir kez bile inip kalktığını görmemiştim. "Onu sen mi öldürdün?"

"Umarım öyledir." "Ama

o bir savaş büyücüsü."

"Eski savaş büyücüsü. Birlikten ayrıldığından beri başka çıkarlara hizmet ediyor." "Ama sen benim bedenimdesin!"

Pritkin gözlerindeki pislği sildi. "Büyü yeteneğin var. Eğitim almamış olman bunu ortadan kaldırmaz."

"Benim öyle bir gücüm yok!"

"Yeterli bilgiye sahipsin," dedi sertçe. "Ve bilgi savaşın yarısıdır. Bu özel büyü, onu ya da ona nasıl karşı koyacağını bilmeyecek kadar ezoterikti."

Pritkin'in omuzlarını gecenin soğuk havasına karşı kamburlaştırdım ve ayaklarımın dibindeki cesede baktım. Adam bağırsaklarını deşmeye çalışmıştı, bu da sempatimi azaltmaya meyilli bir şeydi. Ama yine de büyümün böyle bir şey yapabileceğini, mırıldandığım birkaç kelimeyle bir adamı öldürebileceğini düşünmek korkutucuydu. Titredim; adrenalinim azalıyordu ve giysilerimin altındaki ter, tenimde soğuk bir şekilde kuruyordu.

"Gel bakalım." Pritkin'in koluna girdim ve ağırlığının ne kadar az olduğuna şaşırdım. Gerçekten de kendi vücudumu geri istiyordum ama Pritkin'in gücüne imrendiğimi de itiraf etmeliydim. "Buradan çıkmamız gerekiyor."

"Önce bizi değiştir," dedi. Bunu nasıl ifade edeceğimi düşünerek tereddüt ettim. "Bunu yapabileceğini söylemiştin!"

"Yapabilirim! En azından eminim, biraz düşündükten sonra-" "Bizi ait olduğumuz yere geri götür!"

"O kadar kolay değil!" Beden dışı deneyimler konusunda tam olarak uzman sayılmazdım ama şimdiye kadar yeterince kez yapmıştım ve en azından ruhumu ait olduğu yere geri götürme konusunda temel bilgileri öğrenmiştim. Sorun Pritkin'di, ya da daha doğrusu onun ruhuydu, onu derisinin içine nasıl geri sokacağımı bilmiyordum. Ve bunu çözene kadar bedenini başıboş bırakamazdım. İçinde bir ruh olmadan yaşayamazdı ve şu anda mevcut olan tek ruh benimkiydi.

Bunu açıkladım ama kan basıncında bir iyileşme olmadı. Vites değiştiremediğim gerçeği de öyle. "Neden?" diye sordu, bana ters ters bakarak. Yüz hatlarımda olmasına rağmen ifadesi ürkütücü derecede tanıdıktı ama her zamanki kadar korkutucu değildi. Muhtemelen şu anda çok ıslak, çok kızgın bir Kewpie bebeğine benzediği için.

"Bilmiyorum." Başım dirseğimle aynı anda zonkluyordu ve ıslak, keçeleşmiş çimenler gerçekten rahat görünmeye başlamıştı. "Belki enerji seviyen bile çok düşüktür." Ama bu doğru gelmiyordu. Daha çok bir şey girişimlerimi engellemiş gibiydi.

"Tekrar dene."

"Eğer beyin anevrizması geçirirsem, bu senin kafanda olacak," diye hatırlattım ona. "Bu riski göze alıyorum," dedi hemen.

Daha nazik seks için çok fazla. Pritkin bir kadın olarak her zamanki gibiydi; huysuz, talepkâr ve paranoyak, dünyaya kısıp gözlerle bakıyordu. "Önce beş dakika dinlensek ne fark eder?"

"Önemli çünkü bu ikisi yalnız değildi." "Peki bunu nereden biliyorsun?"

Başını salladı ve ben de onun bakışlarını takip ederek bir grup karanlık şeklin alanın diğer tarafından bize doğru koştuğu yere baktım. Henüz tanımlayacak kadar yakın değillerdi, ama sonra bir büyü c ı z ı r d a y a r a k geçti, enerjisinin yanağına değdiğini hissedebileceğim kadar yakındı ve tanımlama tartışmalı hale geldi. Büyücüler.

Pritkin elimi tuttu ve karşıdaki ağaç hattına doğru koşmaya başladık. Adrenalin damarlarıma hücum etti, ciğerlerimi serin gece havasına açtı ve beni sürükleyen yorgunluğu sildi. Ama Pritkin pek iyi gitmiyordu. Benim yardımına rağmen soluk soluğa nefes alıyordu ve yapraklar yüzümüze çarptığında bembeyaz kesilmişti ve liderliğimiz neredeyse tamamen kaybolmuştu. Yine de koşmaya devam ettik, peşimizdekilerin arkamızda dağıldıklarını duyuyor, geri dönemeyeceğimizden emin olmak için birbirimize bağırdık.

Bu plan için çok fazla.

Ağaçların derinliklerine indikçe sessizleşti, yaşlı karanlık dallar arkamızdaki sırayı kapattı, düşen yapraklar yumuşak ve sessizdi. Aynı zamanda daha da sertleşti, sonunda tepemizdeki örtü o kadar sertleşti ki ay ışığı zorlukla içeri girebildi

Hem de hiç. Pritkin'i arkama aldım çünkü ben hâlâ önümdeki ağaçların loş, siyah hatlarını görebiliyordum, oysa onun için bunun geçerli olduğundan şüpheliydim. Ama bunun pek faydası olmadı.

Yoldan ittiğim alçak dallar yüzünden hırpalandı ve bu dallar geri dönerek yüzüne çarptı. Ormanda çılgınca koşturmak için giyinmediğimden koruyucu kıyafet avantajı da yoktu. Ama yine de beni yavaşlatmamaya çalışarak yoluna devam etti, boynundan kan damlıyordu ve elleri yırtık ve kanlıydı.

Belki on dakikadır yarı koşuyor, yarı yürüyorduk ki bir ağaç gövdesine çarpıp sekti ve sonra yolumuzun ortasına düşmüş bir diğerine takılıp tökezledi. Onu daha ileriye çekmeye çalıştım ama o sadece umutsuzca başını salladı. Nabızı boğazında hızla atıyordu ve göz bebekleri büyümüştü.

Başımı salladım ve kendimi bir ağaca yaslayıp havayı ciğerlerime öyle bir çektim ki canım acıdı. Gri, pul pul kabuklar avucumun altında çatırdıyor, sızan reçine parmak uçlarımı birbirine yapıştırıyordu. Omuzlarımı ağacın gövdesine yasladım ve avucumda bir çukur bırakacak kadar sıkıca kavradığım elimi silahımın etrafından çektim. Birkaç dakika sadece nefes alarak ve kalbimin çarpıntısını dinlemeye çalışarak geçirdim. Onları gerçekten kaybettiğimizi umuyordum, çünkü Pritkin bırakın koşmayı, daha fazla yürüyebilecek gibi bile görünmüyordu.

"Ne duyuyorsun?" diye fısıldadı birkaç dakika sonra.

Dinledim ve kulakları her şeyi duydu: ağaç tepelerindeki rüzgârın sesini, yukarıdaki gölgelikteki yağmurun hafif pırtırtısını, küçük bir hayvanın koşuşturmasını - ama kovalamacaya dair hiçbir şeyi. Bir süre büyücülerin u z a k l a r d a tökezleyerek dolaştığını duymuştum ama o bile artık yoktu. "Sanırım yalnızız."

Ama bunu söylerken bile, yine o garip parıltılar vardı, bu sefer ağaçların tepelerinde. Gökyüzünün çivit karanlığına karşı siyahtılar ama içinde adını koyamadığım renk parıltıları vardı. Ve şimdi konsantre olduğum için başka şeyler de fark ettim: orada burada rüzgârdan kaynaklanmayan iç çekişler ve doğayla hiçbir ilgisi olmayan kısa kokular vardı.

"Bekle, burada bir şey var." "*Bir şey* mi?"

"Evet."

Ve sanki duymuşlardı. Birden etrafımızdaki boşluk

Ölü kışın soğuk, acı tadı, önümde bir yılan yığını gibi fırlayan yırtık pırtık gölgelerle dolu hava. Biri koluma değdi ve irkilerek uzaklaştım. Soğuk ve sıcak ve zihnimin başa çıkamadığı binlerce çelişki
-Ve hiçbirini iyi değildi.

"Tarif et."

"Yapamıyorum! Renkler ... garip," dedim el yordamıyla kelimeleri bulmaya çalışarak. Sonra birkaç tanesi daha geçti ve sanki dünyayı binlerce cam kanattan izliyor gibiydim, uçuşan görüntülerden oluşan bir kakofoni. Eğildim ve gözlerim şaşdı oldu, *görmeye* çalıştım ama bu sadece işleri daha da kötüleştirdi. "Keskin kenarlar, bir kuş gibi, ama değil," dedim çaresizce. "Ağaçlarda." Tanrım, o şeyler *de neydi*?

"Rakshasalar," diye tısladı Pritkin, başını

kaldırarak. "Ne?"

"İblisler," diye tükürdü, paltomu karıştırıp kalçalarıma kadar sarkan kemerimden bir şeyler aldı. Her biri küçük deri kılıflar içinde, oldukça ölümcül iksirler içeren şişelerle doluydu. "Onlar şekil değıştirenler."

Dudaklarımı ıslattım. Yanılıyor olsaydı gerçekten iyi olurdu ama bundan şüpheliydim. Çünkü Pritkin'in bildiğı bir şey varsa o da iblislerdi. Sadece Çember'in en tanınmış iblis avcısı olmakla kalmıyor, bir zamanlar babası İncubi Lordu Rosier'in izniyle iblis diyarlarında yüzyıllar geçirmişti.

Rosier, diğer iblislerin yapılamayacağını söylediğı melez bir deney olan yarı insan çocuğunu göstermek istemiş ve önce sorma zahmetine girmeden kanıtını öteki dünyaya sürüklemişti. Pritkin bu deneyimden hiç hoşlanmamıştı ama zaten başkaları da hoşlanmamıştı. Bu da ona cehennemden tam anlamıyla kovulan tek insan olma ayrıcalığını kazandırmıştı.

Tek umudum dönüş yolculuğunun kartlarda olmamasıydı.

On Dokuzuncu Bölüm

Yaratıklardan biri daha yanımdan geçip gitti ve kırık bir kanat gibi düzensiz ve çırpınan bir şey kolumun üzerinden geçti. Buz gibi soğuk ve yakıcı sıcaktı ve tamamen, tamamen iğrençti. Birkaç adım geriye tökezlediğimde midemde kalın bir bulantı sarmalı yuvarlandı. Sessiz kalmak için dudagımı ısırdım ama yine de sıkılı dişlerimin arasından başıboş bir soluk sızdı, mevcut tehdit kadar savaştığım son iblisin anısı da beni harekete geçirmişti.

Kalbim giderek daha hızlı çarpıyor, adrenalin beni uçuş moduna geçiriyordu. Bunu tekrar yaşayamazdım; yapamazdım. Körlemesine döndüm, kaçmaya hazırlandım, büyücülerin duyup duymamasını umursamadım çünkü o elleri bir daha üzerimde hissetmektense tüm Kolordu'yla yüzleşmeyi tercih ederdim.

Pritkin beni yakaladı. Bir an için onu değil, başka bir yüzü gördüm. Birden Rosier'in dokunuşunu hissettim ve beni yavaşça içimden çıkarırken dilinin etimde dolaşp kanımı yalamasının ürpertici hissini yaşadım. Boğazımdan bir çılgılık yükseldi.

Bir el ağzımı sertçe sıktı, ama o l m a s ı gerekenden daha küçük ve daha yumuşaktı, bir kadın eli. Benim elim. Kendi öfkeli mavi gözlerime bakarken fark ettiğim şey beni bir n e b z e olsun kontrol altına aldı.

"Panik yapmayın!" Pritkin fısıldadı. "Akbabalar gibidirler, yaklaşan ölüm gibi korkuya kapılırlar. Bu sadece onları daha da hızlandıracaktır!"

"Ölüme yaklaşmak mı?!"

"Sessiz ol!" Etrafına bakındı ve bir küfür savurdu. "Neredeler? Senin bedeninde onları doğru düzgün göremiyorum."

Keşke benim de böyle bir sorunum olsaydı, diye histerik bir şekilde düşünürken, yarı algılanmış bir şey daha yüzümün önünde durdu. Havada asılı duruyordu, ancak "hava" kelimesinin doğru olmadığı izlenimine kapıldım. Hangi akıntıya biniyor olursa olsun, bu dünyada değildi.

Ve sonra Pritkin'in gözleriyle bile onları neden çok iyi göremediğimi anladım. Bu dünyada değillerdi, en azından tamamen değil. Dehşete düşmüş ve büyülenmiş bir halde, akan suda görülen bir görüntü gibi titreyip duran şeyi izledim. Mantıklı gelmiyordu; bu dünyanın kurallarına uymuyordu.

üç boyut ve uygun ışık spektrumları gibi şeyler. Bir sinek kuşu kadar küçük ve bir ev kadar büyüktü, fark edilebilir bir yüzü yoktu.

Bir şekilde sırtıyormuş izlenimi vererek bana doğru uzandı, ben de çığlık atıp tökezleyerek geri çekildim. Pritkin küfredip bir şey fırlattı ve benim görüş alanımı takip ederek mi yoksa tamamen şans eseri mi bilinmez, onu tam kafasından vurdu. O şeyin çığlığı kafamın içinde yankılandı, sağır edici, bitmek bilmeyen bir kükreme beni dizlerimin üstüne çöktürdü, bu arada o kıvranıyor, kaynıyor ve küfrediyordu.

Ve bir şekilde ne dediğini anladım, bana lanet okuduğunu, bilmemem gereken bir düzine dilde Pritkin'e lanet okuduğunu, bu bedenin hâlâ yaşıyor, hâlâ nefes alıyor, hâlâ beni ondan koruyor olmasına öfkелendiğini biliyordum. "Uzun sürmeyecek," diye mırıldandı yüzlerce ses, derimin kemikten ayrılmaya çalışmasına neden olan alçak, boğuk bir ses.

Ve göz açıp kapayıncaya kadar yok oldu.

Şok içinde dört ayak üstüne düştüm, nefes alamıyordum ve Pritkin yanımda diz çöktü. "Başka var mı?" diye sordu ama beynim histeri krizleri geçirirken cevap veremedim. "Cassie!"

Sonunda nefesimi tuttum ve ona ağaçların tepelerinde parlayan ışıklardan ve başımızın üzerinde dönüp duran yabancı renklerden oluşan gökkuşağından bahsetmeye çalıştım. Akbabalar *gibi*, demişti ve Tanrım, bu iyi bir şey olamazdı. Ama sonra bir ışık parlaması oldu ve yaralı koluma parlak bir acı saplandı.

İçgüdüsel olarak kendimi yana doğru fırlattım, ayaklarım altımdan kaydı ve orman çarpışmalar, lanetler ve büyülerle patladı. Yağmurdan saklanan bir kuş sürüsü ağaç tepelerinden fırladı, Pritkin lanet okudu ve işler hızla çirkinleşti. Büyücüler bizi yakalamıştı.

Beni baş tehdit olarak görüyor gibiydiler çünkü sadece biri Pritkin'le uğraşırken üçü bana odaklanmıştı. Muhtemelen onun durumunda bu sayı çok fazlaydı ama bu konuda yapabileceğim fazla bir şey yoktu. Düşerken bile ateşe karşılık verdim, sağ tarafıma çarptım ve hemen bir dizimin üzerine yuvarlandım, silahı yukarıda ve nişan almaya çalıştım. Kurşunlarımın çoğu

-yakın mesafeden, ben bile iyi bir nişancıyım- ama hiç hasar vermiyorlardı. Büyücülerin kalkanları vardı ve kurşunlar ya sekiyor ya da emiliyordu.

Dişlerimi sıktım ve ateş etmeye devam ettim, hareketli bir hedef sunmak için bir yengeç gibi geriye doğru koşturdum, ta ki sırtım bir ağaca çarpıp mermilerim bitene kadar. Biten şarjörü çıkarmayı başardım ama sol kolum artık işe yaramadığı için yeniden doldurmak sorun oldu,

Vücutuma bağlı ölü bir uzuv gibi. Büyücüler bunu fark edip sırttılar ve tek elleriyle paltomun ceplerini karıştırıp başka bir şarjör bulmaya çalışmamı izlediler.

Açıķçası işe yaramazdı -bir tane bulsam bile, eve çarpmadan önce beni öldüreceklerdi- ama yine de komedi rutinini sürdürdüm. Bunun Pritkin'e kaçmak için bir şans verebileceğini düşünmüştüm. Ama öyle görünmüyordu.

Üzerine atlayan adamın icabına çoktan bakmıştı - en azından ormanda yere yığılmış, kafası çok sağlıksız bir açıda olduğunu varsaydığım kişi oydu. Şimdi öne fırladı ve önümdeki büyücülerden birini yakaladı, ses çıkmasını engellemek için bir eliyle ağzını ve burnunu sıkıca kapattı. Hızlı ve sert bir hareketle büyücü sarsıldı ve hareketsiz kaldı. Pritkin de hareketsiz kaldı, adamı vücuduna yapıştırdı. Büyücüler işimi bitirmeye hazırlanmak için kalkanlarını indirene kadar bekledi. Sonra uzandı ve adamın silahını kaldırdı.

Daha üçüncüsü etrafında dönmeden saldırganlardan ikisini öldürdü. Ama büyücü silahını kaldırdı ve kurşunları Pritkin'in tuttuğu ölü adama et gibi sesler çıkararak isabet etti - tam da kafasına bir kurşun yemeden önce. Ama bu Pritkin'in son kurşunu oldu ve ağaçların gölgesinde bekleyen, geri çekilecek kadar akıllı bir büyücü ortaya çıktı ve onu kıramayacağı kadar güçlü bir kafa kilidine aldı.

Silahım hâlâ boştu ve tek elle bir dövüşte pek başarılı olamayabilirdim. Sahip olduğum tek avantaj, yaptığım şeyin kimsenin beklemeyeceği kadar aptalca olmasıydı. Bu yüzden çığlık atarak ve ortağımı boğmaya çalışan büyücünün sırtına atlayarak devam ettim.

"Onu öldürme," diye soluk soluğa bağırdı Pritkin, büyücü beni bir ağaca doğru itip gövdesine çarparken ve yaralı kolumda bir acı patlaması yaratırken. İçim burkuldu ve görüşümün kenarlarının griye döndüğünü hissettim. Ellerini kollarıma dolaması ve beni başının üzerinden başka bir ağaca doğru fırlatması için tutuşumu yeterince gevşetti.

"Sorun değil," diye mırıldandım ve bagajdan aşağı kaydım.

Bir kargaşa duydum ama çoğu başımın üzerinde olan uzuvlarımı toparlamakla meşgul olduğum için takip edemedim. Kafamı kaldırdığımda Pritkin'in yaprakların arasında diz çökmüş, üzerine örtülmüş büyücünün yanında küçükük görüldüğünü gördüm. Adamın kafası

Göğsüme yaslanmıştı, vücudu uyluklarımın üzerinde gevşek ve sıcak bir şekilde yayılmıştı, karmakarışık saçları kanla ıslanmıştı. Gözleri açıktı.

Ağaçların tepesinde heyecanlı bir çırpınma oldu ve ben daha kıpırdayamadan gökyüzünden bir sürü doğaüstü şey düştü. Daha önce Pritkin Adidas'ı öldürdüğünde uzaktan gördüğüm şeyi fark ettim. Çünkü bu sefer en ön sıradan izliyordum.

Yanlış renkli şeyler çırpınan, pençeli bir kitle halinde her cesedin üzerine düzinelerce indi. En yakınım daki cesedin üzerindeki bir yaratık, pençe gibi bir elini yumuşakça, nazikçe, neredeyse bir sevgilinin okşaması gibi yanağından aşağıya indirdi ve ölü adamın yüzünün hayaletimsi bir aynası ortaya çıktı. Yeni hayalet yavaşça doğruldu, sersemlemişti ve gözlerini kırıştırıyordu, gümüş bir ışık parıltısı içinde bedeninden ayrıldı.

Neyse ki gözlerim ona odaklandı, durugörü yeteneklerim sayesinde Pritkin'in bedenindeyken bile onu görebiliyordum. Yumuşak ve puslu, tüm hayaletler gibi belirsiz bir şekilde önce dizlerinin üzerine -ya da muhtemelen hala dizleri olduğunu düşündüğü şeye- sonra da ayaklarının üzerine yükseldi. Yaratıklar hışırdayıp birbirleriyle itişip kakışırken, ruh önlerinde çıplak ve bedeni olmadan savunmasız bir şekilde duruyordu.

Daha önce binlerce hayalet görmüştüm ama hiçbirini doğarken görmemiştim. Tesadüfen karşılaştıklarımın ipleri öğrenmek, başkalarına nasıl görünmek istediklerine karar vermek için zamanları vardı. Ve yeni evlerinin sınırlarının -Mezarlıkları, evleri ya da musallat oldukları her neyse, bir bakıma yeni bedenleri olarak hizmet ediyordu. Onlara enerji veriyor, onları koruyor ve küçük de olsa bir özgürlük sağlıyordu. Çünkü o olmadan, bu ruhlar gibiydiler, eski koruyucu kabukları ayaklarının dibinde buruşmuş, açıkta ve savunmasız saf enerji sütunları.

Ama bu hayaletlerin eve dönüş yolunu bulacak zamanları yoktu. Sürü yaklaşıyor, bir görünüp bir kayboluyordu. Terden sıırıslam olmuş bir halde karanlıkta donup kaldım, kaslarım kilitlendi ve buz gibi panik omurgamı kemirirken gerginlikten şarkı söylüyordu. Neyin geldiğini biliyordum. Olmayan yüzleri aydınlatan sessiz, büyüleyici gülümsemelerde, ruhun formunu koparmak için uzanan yarı aç ellerde, yabancı gözlerdeki çıplak istekte

Yeni hayaletlerin duyularını yaklaşan gelgite odaklamayı başarmalarını, yüzlerinin değişmesini ve çılgılık atmak için ağızlarını açmalarını midem bulanarak izledim. Ve sonra iblisler saldırdı. Bir akbaba sürüsü gibiydiler, diye düşündüm, dehşete düşmüştüm, beynimin pençe ve gaga olarak adlandırmakta ısrar ettiği şeylerle hayaletleri parçalıyorlardı, ancak bu doğru değildi.

İblisler güzel, ışıltılı ruhları parçaladı, ısırdı ve kesti, birkaç dakika içinde onları lime lime etti. Parçalanan ruhlar feryat edip ağlarken ve sağır geceye umutsuz çığlıklar gönderirken, her iblis kendi ruh parçasının üzerine koruyucu bir şekilde, neredeyse sevgiyle çömeldi. Şeyler yemeklerini bitirip birer birer gözden kaybolmaya başladıklarında bile, dehşete düşmüş, katledilmiş ruhlar ağlamaya devam etti.

Orman onların sessiz çığlıklarıyla çınladı, karanlık bir an daha onların yansıyan ışığıyla parladı ve sonra her şey sessizliğe büründü. Sanki bir kapı çarparak kapanmış gibiydi. Bizi hızla soğuyan bir grup cesetle baş başa bıraktı.

Ayağa fırladım ve yarı koşarak, yarı tökezleyerek Pritkin'in ıslak çimlerin üzerinde oturduğu yere gittim. "Yaralandın mı?" Sesim boğazımda düğümlendi çünkü elbette yaralıydı, öyle olmalıydı.

Kanla kızarmış bir elini kaldırdı. Yağmura karışan kan parmak uçlarından çamurlu zemine damlıyordu. "Benim değil," dedi, kelimeleri gevelemeseydi daha güven verici olurdu.

"Lütfen biri bana burada neler olduğunu anlatabilir mi?" Çiftçinin sesi omzumun üzerinden geldi.

"Bazı pislikler üzerimize atladı; neye benziyor?" Pritkin'i titreyen ellerimle tutarak tersledim. Lanet olsun, şimdi her şeyin üstüne bir de normla uğraşmamız gerekiyordu. Başım çatlayacak gibiydi ve gözlerim hâlâ istemeden tanık olduğum katliamla doluydu. Buna da ihtiyacım yoktu. Biraz sersemlemiş görünen Pritkin'e baktım. "Onu hafıza tılsımı gibi bir şeyin altına koyabilir misin?"

"Hayır," dedi ayağa kalkmaya çabalayarak.

Çiftçi yardımsever bir tavırla, "Büyücülere karşı biraz kurnazlar," diye ekledi.

Öfkeyle büyücü olan adamın üzerine yürüdüm. "Bir ya da iki büyü yapmanın sana zararı olur muydu? Yoksa nasıl yapıldığını unuttun mu?"

"Sanırım birkaç tane hatırlıyorum," dedi eğlenmiş görünerek. "Ama kendi başına yeterince iyi gidiyor gibiydin." Ona baktım, umursamaz ses tonuna şaşırılmış ve hayret etmişim, ta ki hayaletlerle ilgili son kısmı görmediğini fark edene kadar. İnsan gözleri merhameten kör olmuştu.

Baykuş gözlü bakışlarını benden Pritkin'e çevirdi. "Vay, vay. Sen

Kendini bazı ilginç durumlara sokmayı başarıyorsun. Değil mi John?"

İkisinin arasında bir ileri bir geri baktım. "Birbirinizi tanıyor musunuz?" Pritkin içini çekerek bir elini kirli buklelerimin arasında gezdirdi. "Cassie, Jonas'la tanış. Marsden."

"Marsden? Kulağa tanıdık geliyor."

"Öyle olmalı. Yaklaşık bir yıl öncesine kadar Gümüş Çember'e liderlik ediyordu."

Yakından bakıldığında, Gümüş Çember'in eski başkanı pek de bir çiftçiye benzemiyordu. Elbette, ünlü bir savaş büyücüsüne de pek benzemiyordu. Kıyafetleri sıkıcı olsa da normaldi; dirseklerinde süet yamaları olan eski bir yulaf ezmesi kazak, mavi ekose gömlek ve kahverengi pantolon. Ama saçları yüzünden her kalabalığın içinde göze çarpardı.

Pritkin'inkinden bile daha kötüydü, ama tamamen yeni bir şekilde. Kafasından kaçmaya çalışıyormuş gibi yüzünden uzaklaşmakta ısrar etmeseydi neredeyse omuz hizasında olacaktı. Parazit olmadığı halde saçlarında statik elektrik vardı. Ama en azından güzel bir tonu vardı; tuz ve biber yerine gümüş beyazı. Ve kalın gözlüklerinin ardındaki gözleri masmaviydi.

Onu iki katlı bir çiftlik evine kadar takip ettik. Duvarları her şekil ve boyutta gri taşlarla örülmüştü ve yıpranmış bir arduvaz çatı tarafından bir arada tutulan belirgin bir deseni yoktu. Bir tarafı ormana, diğer tarafı nehre bakan bir tepenin üzerinde oturuyordu. Sola doğru hafifçe sıralanması dışında oldukça normal görünüyordu, sanki vahşileşmiş ve onu yemeye çalışıyor gibi görünen bahçeden kaçmaya çalışıyordu. Üçte biri çoktan devasa yaşlı sarmaşıkların altında kaybolmuştu. Köhne, aşırı büyümüş, biraz tuhaf bir şekilde çekiciydi - ön kapıda tüten beş köşeli yıldız hariç, kalın çizgileri taze yeşil boyaya karşı koyu ve öfkeli bir şekilde kabarcıklanıyordu.

"Ziyaretçileriniz vardı," dedi Pritkin, *Cave Canem* paspasına damlayarak. "Geri gelecekler mi?" Sinirli bir şekilde etrafıma bakındım, birilerinin olup olmadığını anlayamıyordum. agresif bitki örtüsü nedeniyle bize gizlice yaklaşıyor.

Marsden neşeyle, "Girerlerse de içeri giremezler," dedi. "Geçen hafta koğuşları kendim yeniledim. Son kat boyanın altında benim kanım var."

Bu ifadeyi onun istediği kadar rahatlatıcı bulmadım ama bunu sorun yapamayacak kadar yorgun, ıslak ve korkmuştum. Kapı çerçevesine çarptım.

Pritkin'in zaten etkileyici olan koleksiyonuna bir çürük daha ekleyerek içeri girdi. Omuzları genişti ve bu bedeninin hareket etme ya da yer kaplama biçimine henüz alışmamıştım.

Daha da sinir bozucu olanı, vücudunun kendini onarmaya başlamasının neden olduğu hislerdi. Genelde neredeyse bir vampir kadar hızlı iyileşirdi ama dövüşte çok kan kaybetmişti ve bu da süreci yavaşlatıyor gibiydi. Sol kolum boyunca garip sürünme hisleri vardı - iğneler, iğneler, bıçaklar, *sıcak*, *sanki* altında bir şey hareket ediyormuş *gibi*. Dönüş yolunda geçici turnikeyi gevşetmiştim ama bir faydası olmamıştı. Derisini pençelemek için kollarımı kavuşturmuştum.

Marsden bizi çok büyük olan mutfığa götürdü ama açıkta kalan ahşap kirişleri, parlak safran rengi boyası ve şöminesi rahat görünmesini sağlıyordu. Ayrıca bir de köpek vardı. Rahatlık konusunda pek yardımcı olmadı.

İri, tüylü ve gri renkteydi ve çok fazla salya akıtıyordu; bu durum kömür kırmızısı gözlerinden çok daha az rahatsız ediciydi. "Nesi var bunun?" Marsden etrafta dolanıp bir şeyler hazırlarken Pritkin'e sessizce sordum.

Pritkin pencerenin altındaki köpek şeklindeki yaratığa bakmak için bir an durakladı. Sonra gözleri kısıldı ve suçlayıcı bir ifadeyle Marsden'a baktı. "Jonas! Ne yaptın sen?"

Marsden elinde kahve fincanı, döndü ve Pritkin'in bakışlarını takip etti. Biraz suçlu görünüyordu. "Fazla seçeneğim yoktu, değil mi? Beni onun diğer halini yok etmeye zorladılar."

"Onu serbest bırakman gerekiyordu!"

"En başta onu tuzağa düşürmek için çektiğim onca sıkıntıdan sonra mı?" Marsden homurdandı. "Pek olası değil."

"Ne tuzağı?" Köpeğe ihtiyatla baktım.

Marsden önüme bir fincan koyarak, "Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok," dedi. "Biraz kahve iç." Bir yudum aldım ve boğulmamak için kendimi zor tuttum. Marsden'ın karışımı espressoyu yenebilir ve öğle yemeği parasını alabilirdi. Tepkimi fark etti. "Bir sorun mu var?"

Çenemi ovuşturdum ve sakallarım parmaklarımın altında törpülendi. Elimi geri çektim. "Çayı tercih ederim," diyebildim.

"Artık senin John olmadığını biliyorum," diye yorum yaptı, ama telaşla fişi takmaya gitti.

İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma su ısıtıcısı.

Köpeğin, yarısı çoktan vıcık vıcık lapaya dönüşmüş bir çiğneme kemiğini parçalamasını izledim ve o gözlerin arkasından bir şeyin geçtiğini gördüğüme yemin edebilirdim. Son derece tanıdık gelen bir şey. O kadar hızlı kalktım ki sandalyem devrildi.

"Orada o şeylerden biri var!" Pritkin'e tökezleyerek buzdolabına yaslanmasını söyledim.

"Ne gibi şeyler?" Marsden meraklanmış görünüyordu.

"Rakshasalar," dedi Pritkin bana bakarak. "Ve bu bir Rakshasa değil, gerçi öyle olsaydı daha az tehlikeli olurdu. Rakshasalar yaşayanlara zarar veremez. Onlar leş yiyicilerdir, kolay bir yemek ararlar. Cinayetlere, savaş alanlarına, şiddetin gerçekleşmek üzere olduğu yerlere çekilirler. Ölülerle ziyafet çekerler."

Bunları sıraladım ve ilgili kısmı seçtim. "Orada bir iblis *olduğunu* ve bize zarar *verebileceğini* mi söylüyorsun?"

"Oh, hayır, hayır. O tamamen zararsızdır." Marsden kolumu okşadı. "O yıllarca benim golemimdi. Ama 'emekli' olduğumda Konsey onu bırakmam için beni zorladı. Artık bir savaş büyücüsü olmadığımı ve sivillerin onlara sahip olmasına izin verilmediğini söylediler. Düşünebiliyor musunuz? Neredeyse altmış yıl boyunca Çember'e liderlik ettim, ama sinir bozucu bir iblisi esir tutmak için bana güvenilemez!"

"Yani *köpeğin* içine mi koydun?" Pritkin sordu.

"Geçici olarak, birkaç şeyi halledene kadar. Her şey yolunda gidiyor gibi görünüyor. Orion halının üzerinde oynamaya başladı ama bu onun yaşından kaynaklanıyor olabilir."

"Şeytan köpeğin mi var?" Tekrar oturdum ama sandalyemi biraz daha uzağa çektim. Köpek umursamaz bir şekilde çiğnemeye devam etti.

"İblis," diye düzeltti Marsden. "Savaş büyücülerinin bazı cisimsiz iblis ırklarını hizmetkârlarımız olarak tuzağa düşürmelerine izin verilir. Savaşta çok işe yararlar, ama ilk etapta elde etmeleri gıcıklayıcıdır. Zavallı Parsons," diye ekledi ve Pritkin yüzünü buruşturdu.

"Parsons kim?" Öylece devam etmeye karar vererek sordum.

"Parsons *kimdi*? Bir iblisi tuzağa düşürmek istiyordu ama denemeleri zar zor geçmişti. Ona bir süre beklemek isteyebileceğini, tabiri caizse bacıklarını bulmak isteyebileceğini söyledim, ama o buna hiç yanaşmadı. Tüm önde gelen büyücülerin golemleri vardı -o zamanlar bir prestij göstergesi olarak görülüyordu- ve o da bir golem edinene kadar rahat etmeyecekti.

bir tane de."

"Öyle mi yaptı?"

Marsden içini çekti. "Şey, özünde hayır. Gördüğünüz gibi, bir iblis çağırdığınızda, birkaç olası sonuç vardır."

"İblisi tuzağa düşürmedi," dedi Pritkin kabaca. "İblis onu tuzağa düşürdü."

O ve ben birbirimize baktık, içi boş, boş ve ciddi. İblis saldırısının ne kadarını benim gözlerimden görebildiğinden emin değildim ama görünüşe göre bu kadarı yeterliydi. Ya da belki sadece benzer sahneleri hatırlıyordu. Ben de kötü şeyler gördüğümü sanmıştım. Her zaman böyle bir çift görüşle yaşamayı hayal bile edemezdim.

Marsden düşünceli görünüyordu. "Biliyor musunuz, acaba Parsons'ın ortadan kaybolmasının golem yapma işinin modasının geçmesiyle bir ilgisi var mı? Gençlerde bu kadar çok görmüyorsun, değil mi?"

Şimdiye kadar savaş büyücüleriyle yeterince haşır neşir olmuşum ve çılgınlığın er ya da geç ortaya çıktığını biliyordum. Marsden'in bunu erkenden masaya yatırdığını bilmek güzeldi. Duvardaki telefona baktım. "Bir arama yapmam gerekiyor," dedim ona.

Pritkin, "Çocuklara ne olduğunu öğrenmek istiyorsunuz," diye tahmin etti.

"Olan şu ki, onları koruyabileceğimi düşündüm, oysa bana yakınlık muhtemelen Çember'in dikkatini ilk etapta onlara çeken şeydi! Peşlerine düşmem umuduyla çocukları kaçırmış olmalarına ihtimal bile vermiyorum."

"Muhtemelen. Ama bu başka türlü görmezden gelinecekleri anlamına gelmez. Tehlikeliler -özellikle de savaş zamanında, karşı taraf için askere alınma ihtimalleri varken."

"Onlar kötü değil!"

"Öyle olduklarını hiç söylemedim. Ama Çember'e karşı bir kinleri var, bu da istismar edilebilir bir şey."

Marsden, "Ve koğuşlar her durumda çevrimiçi," diye ekledi. "Korkarım telefon hizmetini engelliyorlar."

Pritkin bana, "Arkadaşın çocukları yıllarca sakladı," diye hatırlattı. "Bir süre kendi başına idare edebilir."

"Çember'in hedefi olmadan önce onları saklamıştı," diye hatırlattım.

"İyi olacaklar," diye tekrarladı ve kupama uzandı. "Eğer onu içmeyeceksen-"

Ölümçül olabilecek kahvemi elimden kaptım. "Yeterince içtin. Beni hasta edeceksin!"

"Çok fazla çalışmama gerek yok. Geri döndüğümüzde antrenman sayısını artırıyoruz, düşündüğümde daha kötü durumdasınız."

"En azından ben bağımlı değilim."

"Ben de değilim."

"Gerçekten mi?" Bir elimi kaldırdım. Gerçekten konsantre olmadığım sürece titremeye devam ediyordu. "En son ne zaman kafein aldın?"

"Geçirdiğim günü düşününce mi? Çok uzun," diye mırıldandı, yavaşça -Başımı kollarına koydum.

Kötü görünüyordu. Tekli gardırop zor bir gün geçiriyordu. Görünüşe göre, iblis dövüşü için bir ayar yoktu ya da belki de sadece bozulmuştu. Sürekli farklı şekil ve desenlere bürünüyordu, hepsi de çamurlu, buruşuk ve çeşitli yerlerinden yırtıktı. Altındaki beden de pek iyi görünmüyordu. Koyu renkli bir çürük sol elmacık kemiğime doğru ilerliyor, sağ bileğimi bir bilezik gibi saran halkayla eşleşiyordu.

"Gerçekten acınası görünüyorsun," dedim ona.

Bir gözünü kırptı, sırma buklelerinin arkasından bana umutla bakıyordu. "Ama hala kahvemi almıyorsun."

"Bana borçlusun," diye mırıldandı, başını kaldırmaya zahmet etmeden. "Bunu nasıl anladın?"

"Bana bak!"

"Az önce bizi öldürmeye çalışan adama *doğru* koşmasaydın bu hale gelmeyecektin."

Pritkin başını kaldırdı. "Ve eğer Kolordu'nun peşinden *tek başına* gitmemiş olsaydın biz de burada olmazdık!"

"Şeker?" Marsden önüme küçük bir çaydanlık ile bir fincan ve fincan tabağı koydu. Tabakta kurabiye vardı. Limon kreması. Nefis.

Kahvemin eksik olduğunu görmek için yere baktım.

Ona uzandım ve Pritkin benden uzaklaştı, fincanın üzerine korumacı bir şekilde büzüldü. "Peki," diye mırıldandım, çayıma konsantre olmuştum. Geri döndüğümüzde muhtemelen detoks yapmam gerekecekti. Yaptığımızı varsayarsak. Şimdi bunu düşünme fırsatım olduğu için, bu konuda biraz gergin hissediyordum.

Pritkin bana, "Yanlış bedenlere nasıl girdiğimizi açıklayacaktın," diye hatırlattı.

"Önce neden burada olduğumuz gibi birkaç şeyi açıklığa kavuşturmayı tercih ederim. Burası her neresiyse." Marsden, "Stratford'un dışındaki kırsal bölgedesiniz, canım," dedi ve sonra durakladı. "John'a bu şekilde hitap etmek kulağa garip geliyor. Size John diyebilir miyim? Cassandra?"

"Cassie. Peki Stratford nerede?"

Gözlerini kırptırdı. "Avon'un üzerinde." "*İngiltere*'de miyiz?"

"Evet, Çember yüzyıllardır burada bulunuyor. Shakespeare'in eski evi her zaman turistleri çekmiştir. Sonuç olarak kimse gelip giden tuhaf tipleri fark etmiyor." Çayını yudumladı. "Herkes onların Amerikalı olduğunu varsayıyor."

Ona kaşlarımı çattım. "Çember'in Vegas'ta olduğunu sanıyordum."

"Oh, hayır." Bu fikir karşısında biraz şaşırılmış görünüyordu. "Bu hiç olmazdı. O zaman Kolordu'dan hiç iş alamazdım, değil mi?"

Pritkin, "Kuzey Amerika şubemiz MAGIC'te bulunuyordu," diye açıkladı. "Konumuza dönebilir miyiz?"

Erkek gibi davranmaya karar verdim -çünkü şu anda bunu yapabiliyordum- ve Pritkin'in cebinden fildişi tehdidi çıkardım. "Daikoku ile tanışın, yedi Japon şans tanrısından biri." "İyi" kelimesini atladım, çünkü buna dair pek bir işaret görmemiştim ve onlara efsanenin geri kalanını anlattım.

Sözlerimi bitirdiğimde Marsden dudağını ısıırıyor, Pritkin ise inanmaz bir şekilde bana bakıyordu. "Bilinmeyen, güçlü bir büyülü nesneyi bilerek çağırdınız.

gücüne herhangi bir sınır koymadan?" Sesi buna pek inanmamış gibi geliyordu. "Tamamen çıldırdın mı?"

"Alternatiften daha iyi görünüyordu."

"Değildi," dedi sert bir şekilde.

Pritkin en iyi zamanlarda bile bir insanı rekor hızda kızdırabilirdi, ki bunlar öyle değildi. Öfkemin yükseldiğini hissettim. "Neden olmasın?"

Yanağımda bir kas sıçradı. Bunu yapabileceğini bilmiyordum. "Çünkü cinler şeytandır! Aptalların önüne dilekler atarak onları bir anlaşılmaya çekerler ve biri yemi yutar yutmaz onu ele geçirirler! Dileğin teknik gerekliliklerini yerine getirdikleri sürece ona istedikleri her şeyi yapabilirler, istedikleri kadar zarar verebilirler!"

"Parsons'a sorun," diye kabul etti Marsden. "Ama biz yapamayız tabii ki."

Parçalanmış kemik birikintisini terk etmiş olan ve şimdi tembelce kaşınan şeytan köpeğe baktım. "Satıcı Daikoku'nun bir cin olmadığına söz verdi."

"Ve satıcıların vaatleri asla abartılı değildir!" Pritkin'in sesinden alaycılık damlıyordu.

"Hayatta kaldık, değil mi?"

"Her durumda yapardık. Caleb-" "Beni içeri alacaktı!"

"Bana vermiş olsaydınız, onunla konuşabilirdim-"

"Oh, yapma bile! Etrafımız sarılmıştı. Bize silah çektiler!"

"Kimsenin ateş etmeyi seçmediği silahlar! Sizi öldürmeye değil, yakalamaya çalışıyorlardı!"

"Peki bunu nasıl biliyorsun?"

Pritkin elini çayımı dökecek kadar sert bir şekilde masaya vurdu. "Çünkü sen hâlâ hayattasın!"

Yüz yıldır varmış gibi hissettiğim düşük dereceli baş ağrım intikam duygusuyla geri gelmişti. "Çember tarafından yakalanmak benim için bir ölüm cezası olabilir," diye hatırlattım ona acımasızca.

"Haklı olabilir John," di ye konuştu Marsden. Tenis maçındaki bir taraftar gibi bir ileri bir geri bakıyordu. "Aslında seni bu yüzden çağırdım."

"Çağrılmış mı?" Bu kelime pek mantıklı gelmedi. "Hayaletleri ya da iblisleri çağırırsın."

"Ve Pythias." Gömleğinden küçük bir zincir çıkardı. Üzerinde küçük bir altın tılsım vardı.

"Yine mi geldin?"

"Eski bir numara," dedi bana, kurabiye tabağını görmezden gelen Pritkin'e doğru iterek. "Makamınızın sahiplerinin kritik anlarda başka bir yerde olma alışkanlığı var - ya da başka bir zamanda mı demeliydim? Her halükarda, Çember bunu birkaç yüzyıl önce acil durumlarda Pythias'ı geri çağırmanın bir yolu olarak inşa ettirdi. Bir kez aktive edildiğinde, bir dahaki sefere yer değiştirmeye çalıştığınızda sizi bize getirecektir."

Kötü kalpli küçük şeye dehşet içinde baktım. "Ama madem bunu yapabiliyordun, neden Çember beni yıllar önce mahkemeye çağırmadı?"

"Çünkü ben görevden alındıktan sonra birkaç başka şeyle birlikte onu da kaybeden aptal bir ihtiyarım," diye masumca cevap verdi.

"Değişmemi engelledin!"

"Hayır. Tılsım sadece denediğinde seni geri getirdi." "Neredeyse

bizi öldürtüyordun!"

"Saçmalık. John sizinleydi. Ve siz geldiğiniz anda saldırıya uğrayacağımı bilmiyordum, değil mi?"

Düşüncelerimi yeniden düzenlemek zorunda kalarak durakladım. Büyücülerin benim peşimde olduğunu düşünmüştüm. Diğer herkes öyleydi. "Ama onlar bize saldırdı!"

"Şüphesiz benim müttefikim olduğunuzu

düşünüyordum." "Ama... kimdi onlar?"

"Çoğunu tanımıyorum," dedi Marsden. "Ama liderleri Jenkins adında eski bir savaş büyücüsüydü. Birkaç yıl önce mali yolsuzluklar yüzünden görevden alındı. Daha sonra kiralık katil oldu, hem de çok başarılı bir kiralık katil. Ama biz onu asla yakalayamadık."

"Takip ettiğim adam," dedi Pritkin kısaca. Demek Adidas'ın bir adı vardı.

"Neden seni öldürmek istedi?" Marsden'a sordum.

"Çünkü onu Saunders tuttu tabii ki. Şu anda bile, Kolordu'daki herhangi birini beni öldürmeye ikna etmekte zorlanabilir!"

"Çok sayıda düşmanın var, Jonas," diye itiraz etti Pritkin. "Jenkins de aralarında. Sadece varsayamayız-"

"Saf olma, John! Elinden gelse Saunders beni hapse atar ve anahtarı da fırlatıp atar ama mahkemenin bana halka açık bir platform sağlayacağından korkuyor ve bunu istemiyor. Adamlarının beni yakalamasını beklerken iddialarımı yaşlı bir adamın saçmalıkları olarak görmeyi tercih ediyor!"

"Saunders? Lord Koruyucu'dan mı bahsediyorsun?" Bundan bir anlam çıkarmaya çalışarak sordum. Marsden başını salladı. "Ama Çember'in lideri neden senin peşinden suikastçılar gönderiyor?"

"Senin yüzünden, canım."

"Seni tanımıyorum bile!"

"Ama Peter Tremaine'i tanıyorsunuz. Dün onu MAGIC'in hücrelerinden serbest bıraktınız. Ve doğruca bana geldi. Görünüşe göre altı ay önce saygıdeğer lordun faaliyetleri hakkındaki gerçeği keşfetmiş-"

"Hangi faaliyetler?"

"-ama onu susturmak için uydurma bir suçlamayla hapse atıldı. Şimdi dışarıda olduğuna göre, gerçeğin bilinmesi konusunda o da benim kadar kararlı. Ve sizin davamıza yardımcı olabileceğinize inanıyor."

Gül yanakları ve gülen gözleriyle bana bakarken midemin bulandığını hissettim. "Sebep ne?" Korkuyla sordum.

Gözlerini kırptırdı, kalın gözlükleri sulu mavi gözlerini kocaman gösteriyordu. "Ah, ben demedim mi? Bir darbe planlıyoruz!"

Yirminci Bölüm

Nutkum tutulmuş bir halde yaşlı adama bakakaldım. Ona inanmadığımdan değil; belli ki şaka yapmıyordu. Sadece bu kadar parlak ve neşeli bir tonda intiharı öneren birini hayal edemiyordum. Akli başında biri değil yani. Çember'in eski liderinde fazladan bir doz delilik olduğunu bilmeliydim.

Pritkin o anda yüzüstü masaya kapaklanmasaydı ne derdim bilmiyorum. Biraz boğuşuktan sonra başını dizlerinin arasına koydu ve ben de yanına çömelip bir elimi yavaşça omurgasında aşağı yukarı gezdirdim. "Hasta mı olacaksın?"

"Hayır," dedi öfkeyle. Ve sonra hemen oldu.

"Ah, canım!" Ben Pritkin'in başını tutarken Marsden telaşlandı. "Tüm bu heyecandan sonra ikinizin de yorgun olduğunu düşünmeliydim. Bunu yarın konuşabiliriz."

"Eğer-" diye başladım ve Pritkin beni tekmeledi. "Yani, evet, yarın."

Genel bir temizlikten sonra Marsden bizi merdivenlerin üstündeki büyük yatak odasına götürdü.

"Banyoda havlu var, ben de sana giyecek bir şeyler getireyim." Pritkin'in şu anki vücudunu düşünceli bir şekilde ölçtü. "Bugün kasabadan birkaç şey aldım ama beklediğimden daha küçüksün. Yine de idare ederiz."

Yorumumu geri çektim. Kaçırmayı planladığı kurban için alışveriş yapma fikrini hiç de tuhaf bulmamış gibiydi. Ama deli bir adamla tartışmak zaman kaybıydı. O lanet tılsımı ondan nasıl uzaklaştıracığımı bulana kadar onun misafirperverliğiyle baş başa kalacağımızdan bahsetmiyorum bile. Ya da telefonu çalıştırana kadar. Ya da anoreksik bir sivrisinekten daha fazla enerjisi olan bir ortak bulana kadar.

"Benimki nerede?" Pritkin yatağa yığıldıktan sonra sordum. Kamyon dolusu kafeine rağmen çoktan uyumuş gibi görünüyordu.

"Affedersiniz?" Marsden kibarca sordu. "Benim odam," diye açıkladım.

Bana göz kırptı. "Oh." Biraz şaşkın görünüyordu. "Oh, evet, evet, elbette. Şey, sanırım seni . . . Ama yeni çarşafıya ihtiyacımız olacak."

Koşarak gitti. Ben de onu yalnız bırakıp bir tuvalet bulmaya gittim. Marsden'ın evli olmadığı izlenimimi doğruladı. Buzlu pencerelerin üzerinde perde ve yerde kilim yoktu ama musluktan sarkan, ters çevrilmiş çiçek şeklinde kurumuş bir bez vardı. Neyse ki küvetin kenarında bir yığın havlu ve insanların misafirler için sakladığı türden sabunlardan oluşan küçük bir kule de vardı. Ayrıca modern görünümlü bir duş, bir radyatör ve içinde daha da fazla havlu bulunan bir gardırop vardı.

Başka da bir şey yok.

Etrafa bakındım, hatta gardırobun arkasına bile baktım ama bir şey bulamadım. Sonunda pes ettim ve Pritkin'e sormaya gittim. Sırt üstü yatmış, Marsden'in güzel pamuklu çarşaflarına çamur akıtıyordu. Onu hafifçe sarstım, uyandırmak zorunda olduğum için mutlu değildim ama eski patronu hiçbir yerde yoktu ve işler oldukça acil bir hal almaya başlamıştı.

Bir gözü hafifçe aralandı. "Ne?"

"Kusura bakmayın. Tuvalette bir sorun var da." "Ne sorunu?"

"Tuvalet yok."

"Burası eski bir ev," dedi Pritkin, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Peki geçmişte işemeleri gerekmiyor muydu?" diye sordum.

İnledi ve bir kolunu yüzüne attı. "Koridorun sonunda bir tuvalet var." "Ne?"

Biraz umutsuzca sordum.

"Bir su dolabı. Ayrı bir odada." "Neden? Neden odaya koy-"

"Çünkü banyo *yıkanmak* için gidilen yerdir, adı da buradan gelir." "Bu çok tuhaf."

"Hayır, Bayan Palmer," dedi Pritkin vahşice. "Öyle değil. Tuhaf olan şu anda bir *vajinaya* sahip olmam."

Sesinde daha önce hiç böyle bir ton duymamıştım ama kulağa hiç hoş gelmiyordu. Yeterince bilgi sahibi olduğuma karar verdim. Kaçtım.

Tuvalet, banyonun hemen yanında, dar ve küçük bir klozetin içindeydi.

bir oda. Bir erkek olarak onu kullanma eyleminin beklediğim kadar travmatik olmaması beni çok rahatlatmıştı. Kendimi banyoya sürükledim ve duştaki suyu açarak ısınmasını sağladım, içinde boğulma ihtimalime karşı küveti riske atamayacak kadar yorgundum.

Kirli ceket, kılıfın uyluk kayışı, palaska tarzı iksir kemeri, turnike olarak kullandığım kanlı pantolonunu yukarıda tut kemeri, kol altı kılıfı, beş bıçak ve Pritkin'in gündelik kıyafet anlayışını oluşturan -iki bıçakla birlikte- ağır botlarla birlikte yere düştü. Berbat bir dağınıklık yaratmıştı ama zemin fayans kaplıydı ve kendime daha sonra temizleyeceğime dair söz verdim. Belki de düşecekmişim gibi hissetmediğim zaman.

Kendinden geçme fikri, pislik ve her şey, gerçekten çekici görünmeye başlamıştı. Ama hayır. Bu şekilde uyuyamazdım.

Caleb'ın büyüünün sıcaklığı düğmeleri erimiş topaklara dönüştürdüğü ve sol kolum hâlâ çalışmadığı için gömleğimi tek elle başımın üzerinden çıkarmak zorunda kaldım. Hızla buğulanan aynaya baktım ve her şeye rağmen gülümsemek zorunda kaldım. Pritkin, böyle bir hareketten sonra saçını hiç değişmeden çıkan tanıdığım tek kişiydi.

Ancak işin eğlenceli kısmı hala devam ediyordu: hala nemli olan kotu tek bir elle çıkarmaya çalışmak. Beklediğimden daha zor oldu, çünkü ıslak kotlar yapışmaya meyilliydi. Tökezleyerek bir havlu askısına çarptım ve neredeyse ödünc aldığım kırımın üzerine düşüyordum. Ama Pritkin yeni moda iç çamaşırı fikrine hiç adapte olamadığı için -görünüşe göre altıncı yüzyılda daracık donları yoktu- hepsi bu kadardı. Bir sürü pislik dışında.

Duş sıcaktı ve daha önce fark etmediğim binlerce kesiği uyandırmasına rağmen yüzümü doğrudan spreye tuttum. Kırımında çit direğine çarptığım yerdeki yarayı ya da göğsümdeki çığ, kırmızı lekeyi de çok mutlu etmedi ama hiçbir şey mükemmel değildir. Pritkin'in saçlarına ve boynuna bulaşan çamur konusunda yardımcı oldu.

Sabun canımı yaktı, ama yine de köpürdüm, en kötüsünü ovalayarak temizledim ve göğsümde gerçek kıllar olduğu gerçeğini düşünmemeye çalıştım. Pritkin'in ayak parmaklarının arasını yıkamak için eğildiğimde bacaklarımda da olduğunu fark ettim. Suyun koyu sarıdan açık kahverengiye çevirdiği uzun erkek **k ı l l a r ı y d ı** bunlar, dönümlerce ve sadece baldırlarımda değil. Gittikçe artan bir dehşetle uyluklarıma da tırmandıklarını gördüm. Ve bu ne kadar yanlıştı?

Alnımı cama dayadım ve bir süre sadece nefes aldım. Vücudumdaki her kas ve sinir gerginlikle gümbür gümbür atıyor, en ufak bir yanlış nefes alsam acımasız bir kopuşla ayrılmaya hazır hissediyordum. Neden hep küçük şeyler beni rahatsız ediyordu? Ölmemi isteyen çok sayıda insanla başa çıkabilirdim -bu yeni bir şey değildi- ya da iblis saldırılarıyla ya da çılgın eski savaş büyücülerıyla, hatta bacaklarımın arasında sallanan ve kesinlikle *orada olmaması gereken* ağırlıkla bile. Ama bir an için saçla başa çıkamadım, sadece başa çıkamadım.

Kendime daha önce de insanları ele geçirdiğimi hatırlattım. Bundan kaçınmak için çok uğraştım ama bu her zaman mümkün olmamıştı. Peki bu neden bu kadar farklı hissettiriyordu? Belki de daha önce başka bedenlere yaptığım yolculuklar kısa sürdüğü, en uzununu birkaç saat sürdüğü içindi. Belki de az kalsın ölüyordum -yine- ve bu hiç eskimiyordu. Ya da belki de Pritkin olduğu içindi.

Önceden tanıdığım sadece bir kişiye daha sahip olmuşum ve o da kazara olmuştu. Sadece birkaç kafası karışık dakika sürmüştü, ki bu da fazlasıyla yeterliydi. Öte yandan bu, Pritkin'le ilişkimizi son derece tuhaf bir seviyeye taşımaya başlamıştı ve görünürde bir sonu yoktu.

Derimin altındaki korkunç kaşıntı aniden durdu. Parmaklarımı dikkatli bir şekilde yaralı kolumun üzerinde gezdirdim, bu hareket biraz daha çamur ve biraz kurumuş kanın akmasına neden oldu. Ama derimin altında, yaranın nerede olduğunu gösteren bir çıkıntı bile olmadan, sadece bütün, kırılmamış bir deri hissettim. Pritkin'in vücudu sanki hiç yaralanmamış gibi iyileşmişti, hem de yaklaşık bir saat içinde. İblis bir babaya sahip olmanın avantajları varmış gibi görünüyordu.

Elbette bunun bir de dezavantajı vardı.

Son zamanlarda bu konuda biraz okuma yapıyordum. Eski anlatılar düzensizdi ve çoğu zaman çelişkiliydi, masalı duyan her yazar tarafından utanmazca işlendiğinden bahsetmiyorum bile. Ancak romantik eklemelerden önceki en eski efsanelerin hepsinin ortak bir yanı vardı: oldukça acımasızlardı.

Merlin'in annesi doğum sırasında öldükten sonra, ailesi yarı iblis çocuğunu evlatlıktan reddetti. Merlin bir şekilde hayatta kaldı ve ormanda tek başına yaşayan yerel bir merak konusu haline geldi. Bazıları onun bir deli, bazıları bir peygamber olduğunu söylerken, bazıları da insan büyüsü iblis kanıyla güçlendirilmiş, alışılmadık derecede güçlü bir büyücü olduğunu fısıldıyordu. Hiçbiri tek başına büyümenin, dışlanmanın ve bir hilkat garibesi olarak görülmenin nasıl bir şey olduğu hakkında spekülasyon yapmayı düşünmemişti.

Bir de cehennemde geçirdiği süre vardı. Pritkin bir keresinde bana, o yokken dünyada yüzlerce yıl geçmesine rağmen, sanki sadece on yıl kadar uzakta kalmış gibi hissettiğini söylemişti. Ama iblis diyarlarında geçen on yıl bana pek eğlenceli gelmemişti. Nasıl bir şey olduğunu tam olarak bilmiyordum, çünkü gördüğü şeyler hakkında hiç konuşmazdı. Tanıdığım en temkinli insandı, uzaktan yakından kişisel herhangi bir şey hakkında konuşurken hemen bir sessizlik duvarına çarpardı. Ama iblisler hakkında asla küçümseme ya da nefret dışında bir şey konuşmazdı ve döndüğünden beri daha tehlikeli olanları acımasızca avlamıştı.

Solgun yüzünü hatırladım ve içimdeki endişeyi görmezden gelmeye çalıştım. Pritkin imkânsız olaylarla büyümüştü ve genellikle bu tür olayları normal karşılardı ama bu farklıydı. Benimle tanışmadan önce, ele geçirilmeyi sadece daha güçlü iblislerle ilişkilendirirdi. Birdenbire başka birinin bedenine girmiş olmak muhtemelen ona düşünmek istemediği bir parçasını biraz fazla yakından hatırlatmıştı. Etkilerini köreltecek suikastçılar ya da yorgunluk olmadan yarın tepkisinin ne olacağını merak ediyordum. Neden iyi olacağını düşünmedim ki?

Bir süre sonra, göz kapaklarımın ardındaki karanlık ve tenime çarpan sıcak su, benim standartlarıma göre bile berbat geçen bir günün gerginliğinin bir kısmını alıp götürdü. Neredeyse tekrar sakinleşmişim ya da bu bedende olabileceğim kadar sakinleşmişim ki bir hayalet kafasını duş kapısından içeri soktu. Bir çığlık atıp geri sıçradım ve ayağım bir sabun parçasına takıldı. Kendimi Pritkin'in poposunun üzerinde buldum, göğsüm kabarmış, Billy Joe'ya bakıyordum.

"Ne oluyor be?"

"Ben de aynen öyle düşünüyorum."

Kendimi yukarı sürükledim, yüzüm buruştu, musluğu tutamak olarak kullandım, musluk büküldü ve üzerime kaynar sıcak su spreyi yağdı. Çığlık atmamak için dudagımı ısırarak duştan çıktım ve bir havlu kaptım. "Ne yapıyorsun burada?"

"Önce sen. Çünkü saatlerdir seni arıyorum ve sonunda seni bulduğumda ne buluyorum?"

"Kötü bir gün geçirdiğin için üzgünüm," dedim hırçın bir şekilde, kırmızı etimi okşayarak.
Kahretsın, bu acıtmıştı.

"Geri döndüğünde yaşayacağın kadar kötü değil. İnsanlar çıldırmış durumda. Francoise herkese Çember'in elinde olduğunu söyledi, bu yüzden Senato geri dönmeni talep etti ve tabii ki Çember de onlara boyun eğmelerini söyledi. Ben ayrıldığımda, o vampirin seni teslim etmezse Saunders'a saldırmakla tehdit ediyordu."

"Neden? Senato nerede olduğumu biliyor. Ellerinde izim var!" "Evet ve onlara Çember'in eski başkanıyla birlikte olduğunu söylediler."

Kanın yüzümü terk ettiğini hissettim. "Bundan kimseye bahsettiler mi? Örneğin Saunders?" "Bu bir sorun mu?"

"Eğer Çember Marsden ile konuştuğumu öğrenirse, herhangi bir anlaşmaya varmamızı unutabilirim!"

"Evet. Çünkü bu zaten çok olası görünüyor."

"Bir şey söyleyip söylemediklerini öğrenebilir misin? Bu çok önemli." "Deneyebilirim."

"Buna gerçekten ihtiyacım var, Billy. İçeride bir tür güç mücadelesi yaşanıyor ve ben bunun ortasında kalmak istemiyorum. Yeterince sorunum var."

"Bunu görebiliyorum. Bu arada, ölmediysen ya da Çember'in hücrelerinden birinde sıkışıp kalmadıysan diye söylüyorum, Tami sana bir grup çocuğun hâlâ kayıp olduğunu hatırlatmamı istedi. Ve Alfred'in ehliyeti yok."

"Biliyorum. Ona elimden geldiğince çabuk döneceğimi söyle." "Ve bu ... ?"

"Bu değişir. Diğer şeylerin yanı sıra, Marsden'ın boynundaki kordonda bir tılsım var. Beni buraya getirmek için onu kullandı."

"Ve eğer onu alamazsan, seni geri getirmek için kullanabilir." "Doğru. Sen de-"

Billy başını salladı ve ben daha sözümü bitirmeden sözümü kesti. "Hayatta olmaz Cass. Seni bulmak için çok fazla enerji harcamak zorunda kaldım. Bu durumda hiçbir şey taşıyamam. Şimdi, eğer bir çekicim olsaydı ..."

"Yorgun olan tek kişi sen değilsin," dedim kapının dışına bakarak.

Elbette, orada düzgünce katlanmış küçük bir giysi yığını duruyordu. "Ben biraz uyuyayım ve güzel bir kahvaltı yapayım, sen de o zaman çekiliş yaparsın."

Billy cevap vermedi. Kapıyı kapatırken dönüp elimdeki köpüklü kitleye baktığını gördüm. Yüzünde yavaşça yayılan sırıtışı görmezden geldim ve Marsden'ın alışveriş gezisinin sonuçlarını sıraladım. Sanırım bir arkadaşımı getirmemi beklemiyordu, çünkü tüm eşyalar artık sahip olmadığım bedenim içindi. Dantelli, fırfırlı şeylerin hiçbirisi yeni formuma uymayacaktı, Pritkin'in gazabını göze alıp onları giymek istesem bile.

Bir çift pijamanın alt kısmında durakladım. Oradaki en sade şeydi, açık mavi pamuklu ve ayak bileklerinde sadece küçük bir dantel vardı. Ama onlar bile işe yaramazdı. Pritkin'in çok fazla bacak kası vardı.

Billy neşeyle, "Eğer büyücü seni bunların içinde görürse, kışına tekme basar," dedi. Bir süre bekledi. "Tabii ki, düşününce, zaten biliyor."

Sağ gözümün altına zonklayıcı bir ağrı yerleşmişti. "Billy! Sadece git."

"Tamam, tamam," diye güldü. "Donuna bir demet alma. Hayır, bekle, yapamazsın."

"Billy!"

Hâlâ gülerek gözden kayboldu. Birilerinin eğleniyor olmasına sevinmiştim. Kıyafet sorununa bir çözüm bulmaya çalışmak için bile çok yorgun olduğuma karar verdim, üzerime bir havlu örttüm ve yatağa gittim. Bana tahsis edilen odayı bulmak zor olmadı -Marsden, Pritkin'in odasının yanındaki odanın kapısını açık bırakmış ve yatağı yatırmıştı.

Soğuk çarşaflara uzandım ve yabancı bir odada ve yabancı bir yatakta olduğumu umursamadım. Banyo eski olabilirdi ama yatak birinci sınıftı. Gerindim, ağırlığımı almasının, vücudumdaki her kasın yavaş yavaş sıvı hale gelmesinin keyfini çıkardım ve beynim bana endişelenmem gereken her şeyi hatırlatmadan uykuya daldım.

Kendimi bir tarlanın ortasında tek başıma dururken gördüm, her tarafta ufka doğru uzanan tepeler vardı. Üzerimde sade beyaz bir kılıf vardı ve mutlu ve ilgisiz görünüyordum. Hava aydınlık ve güneşliydi ve küçük bir esinti otları eğerek elbisemin etekleriyle oynuyordu.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, bulutlar her yönden hızla içeri girerek günü boğdu. Alt tarafları şişmiş ve morarmıştı, toprağı cehennem gibi bir yağmurla dolduruyordu.

Bir ufuktan diğetine ılık. Gök gürledi ve yağmur yağmaya başladı, ancak damlacıklar bulutlarla aynı kırmızı tona sahipti. Ve havadaki şimşek tadıyla birlikte, alttan gelen karanlık bir tatlılıkla birlikte asit tadı da vardı.

Bir mezbahanın artıkları gibi kalın, kırmızı bir kan şelalesi tıslayarak aşağı indi, vücudumdan aşağıya perçem perçem akmadan önce tenime, saçlarıma, soluk keten elbiseme sıçradı. Elbisemi ıslattı ve ayaklarımla altında birikti, yumuşayana, açılana ve batmaya başlayana kadar toprağı ıslattı. Ve yağmur hala yağmaya devam ediyor, toprağı dökülüyor, yarığı genişletiyor, ta ki ben artık kendimi göremeyene, beni yutana kadar.

Kızıl dalga orada durmadı, atılan bir taştan dalgalanan su gibi her yöne doğru yayıldı. Ve bir an önce yeşil, gür ve sağlık dolu bir yaşamın olduğu yerde, sadece toz ve çürüme vardı, her şey kahverengi ve solmuştu ve çok durgundu.

Tek pencereyi perde gibi örten sarmaşıkların arasından süzülen hastalıklı yeşil ışık-ay ışığı havuzunda uyandım. Kalbim göğsüme çarparak orada uzandım ve kendime bunun sadece bir kabus olduğunu söylemeye çalıştım. Biri için gecikmişim ve bilinçaltım hiç bu kadar kurnaz olmamıştı.

Ama bu bir rüya tadı vermiyordu, hatta bir kâbus bile değildi. Gözlerimin arasına çarptığında bir tanesini tanıyacak kadar çok imgelem görmüştüm. Yanlış bir şeyler vardı.

Hızlı nefes alışımı sakinleştirmeye çalışırken zihinsel olarak gözlerimi deviriyordum. Elbette bir şeyler yanlıştı! Çember beni öldürmeye çalışıyordu, Tami'yi yüzüstü bırakmışım, canavarlarla dolu bir ormana tanık olmuşum ve evet, yanlış bedendeydim! Değişiklik olsun diye bir şeylerin doğru gitmesi daha şaşırtıcı olurdu!

Ama her nasılsa, sorunlarımla sıralaması kulağına pek doğru gelmiyordu. Bunların hiçbirini gücümün bana gösterip durduğu kıyamet görüntüleriyle uyuşmuyordu. Ölü bir Vegas, mezarlığa dönüşmüş terk edilmiş bir otoyol ve şimdi de merkezinde benim olduğum bir yıkım sahnesi.

Birdenbire klostrofobik hale gelen küçük odanın sıcaklığında titriyordum, başım dönüyordu ve çok fazla duygudan dolayı midem bulanıyordu. MAGIC'in yok edilmesinden bu yana sanki bir fırtına kopuyormuş gibi hissediyordum. Perde arkasında tam olarak göremediğim, tam olarak kavrayamadığım ama yine de önemli olan bir şey. Hayati bir şey.

Yan döndüm ve karanlığa baktım. Bu son görüntü

en rahatsız edici olanıydı. Çünkü yıkımın benimle başladığını söylüyor gibiydi. Kanlı fırtınayı ben çağırmamıştım ama sanki ölüm dalgasını yaymak için beni kullanıyormuş gibi bana odaklanmıştı.

Gücüm, Çember beni öldürmeyi başarırsa savaşı kaybedeceğimiz konusunda beni uyarmaya mı çalışıyordu? Bu kesinlikle yıkımı açıklıyordu. Kaybedersek, Apollo'nun ne yapacağı konusunda hiçbir yanılsama içinde değildim. Sürgüne gönderilmesine doğrudan büyücü topluluğu neden olmuştu; bunu ikinci kez yapmak için hiçbirimizi hayatta bırakacak gibi görünmüyordu. Kara büyücü müttefikleri bile ona yardım ettikleri için aldıkları "ödül" karşısında şaşırabilirlerdi.

Sırt üstü düştüm, fena halde sinirlenmiştim. Bu yorum uyuyor gibiydi ama bu konuda ne yapabileceğimi bilmiyordum. Zaten lanet Çember'le bir tür anlaşmaya varmak için elimden geleni yapıyordum! Beni kabul etmeleri için onları zorlayamazdım, kafalarını kışkırlardan çıkarıp etraflarına bakmaları ve bir savaşın ortasında olduğumuzu fark etmeleri için zorlayamayacağım gibi! Bir süredir işaret ettiğim gibi, çatışmayı göze alamazdık.

Ama kimse dinlemiyor gibi görünüyordu.

İnledim ve yastığımı başımın üzerine koydum. Mircea'nın orada olup beni tekrar bayıltmasını diledim. Rüya görmek istemiyordum. Özellikle de bundan elde ettiğim tek şey berbat bir gece uykusuyken.

İkinci kez acı içinde uyandım. Sağ ayak bileğimde dün fark etmediğim bir yaralanmadan kaynaklanan donuk bir zonklama, sırtımda ağrı, yaralı kolumda ve hırpalanmış boğazımda devam eden bir hassasiyet vardı ve bunların hepsi yavaş yavaş yeniden bir vücut resmi oluşturuyordu. Kirli sakalları yanaklarımda parlayan ve saçları normalden çok *daha dikenli* bir beden.

Kaşlarımı çattım. Elim keşfe çıktığında uyku sisi dağılmaya başladı. Kaslarla sertleşmiş bir erkek göğsü, kaburgaların oluşturduğu geniş bir merdiven, çıkıntılı bir karın ve bir ... buldu.

Keskin bir panik nefesiyle sarsılarak uyandım. Boğazıma takıldı, beni boğmakla tehdit ediyordu ve bir an için hiç düşünemedim. Tüm bu deneyim o kadar yabancıydı ki beynimi paramparça etmişti. Çünkü başıma pek çok tuhaf şey gelmişti ama hiç başka biri olarak uyanmamıştım.

Pencereden dışarı baktım, nefes nefese kaldım ve nabzımın kalp krizi bölgesinden çıkmasını bekledim. Sarmaşıklar, alçaktan sarkan bulutların gökyüzünde huzursuzca yuvarlandığı manzarayı engellemek için fazla bir şey yapmadı. En azından

Sızıntı yapmaya başladıklarında siyah olduklarını düşündüm.

Birkaç dakikamı orada uzanarak, damlaların pencere camından aşağıya doğru hipnotik kayışını izleyerek geçirdim. Yağmur yağıyordu ama gün ışıyordu. Eskiler ne derdi? Bu, şeytanın karısını dövdüğü anlamına geliyordu.

Ya da belki sadece köpeğini geri istiyordu.

Vücuduma bakmadığım sürece iyiydim. Yatak sıcak ve rahattı, iyi yıkanmış çarşaflar ve kalın kuş tüyü yastıklar vardı. Uyumaya devam etmek, bir süreliğine her şeyi unutmak, Pritkin'i unutmak çok cazip geliyordu. Çünkü benden küçük sorunumuzu çözmemi bekleyecekti ve gerçek şu ki, hiçbir fikrim yoktu.

Ama sabah olduysa, Billy yakında dönerdi. Kendimi tutmalıyım. Kalkmam gerekiyordu.

Nefesimin yavaşça girip çıkmasına, kaburgalarımın hareket etmesine, ciğerlerimin şişmesine odaklandım ve kendime çoğu şeyin aynı, çoğu şeyin tanıdık olduğunu söyledim. Sonuçta bir beden bir bedendi: iki kol, iki bacak, bir kafa. Pek bir fark yoktu aslında. Yeni formumun uzunluğuna baktığımda *hiç* de aynı olmayan, çok da küçük olmayan bir şey bulana kadar oldukça iyiydim.

Yatak başlığına çarpana kadar geri çekildim ama tabii ki en yeni sorunum da geldi. Merak dolu bir dehşetle ona baktım ama gitmedi. Çarşafın üzerinde gezinmeye devam etti, belli ki yeni günü karşılamaktan heyecan duyuyordu. *Şimdi* ne olacaktı?

Onu aşağı itmek için hızlıca dürttüğümde durmaksızın yukarı doğru sallanıyordu. Biraz çıldırmış gibi hissederek tekrar denedim ve bu sefer tuttum. Elimin altında sıcak ve sertti, sanki orada hiç çarşaf yokmuş gibiydi. Bu durum yanlış olan başka şeyleri de fark etmemi sağladı; dümdüz olan ve artık her nefes alışımında yer değiştirmeyen göğüsler, karnımın üzerinde aşağıya doğru ok gibi inen ağır kıllar, çarşafın dışına kaymış olan uyluk kısmındaki sarı tüyler gibi.

Küçük moral konuşmama rağmen, bu vücut ne daha fazla ne de daha az normal hissetmiyordu. Dün gece çok yorgun olduğum için sendelediğimde bunu görmezden gelmek daha kolay olmuştu. Ama şimdi yeni derimin altında akan elektrik akımı gibi şeyleri fark ettim, yuvarlanan, sıcak ve rahatsız edici, beni terleten ve titreten. Birdenbire, çarşafların yumuşak öpücüğünden eski pencere camından içeri süzülen havanın belli belirsiz gıdıklamasına kadar her şey heyecan vericiydi.

Kendimin, kasların, kemiklerin ve derinin içinde nasıl yaşadığının hiç bu kadar farkında olmamıştım. Pritkin'in de aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak ettim, keskin, taze ve canlı, her hissi çıldırtıcı derecede tanıdık ama tamamen garip. Acaba bu onu çıldırtıyor muydu?

Aynadaki yansımamı gördüm ve bu hiç yardımcı olmadı. Uzun kirpikler kızarmış yanakların üzerine sarkmış ve her zamanki gergin dudaklar şaşkınlıkla yumuşamıştı. Geniş omuzlar ve güzel kollar aynıydı, cilt uykuda ısınmış, dövüşün izleri neredeyse iyileşmişti. Krem ve altın rengiyle kontrast oluşturacak birkaç kabarık, kırmızı çizgi vardı sadece.

Parmaklarım çenesinden kulak memesinin hemen arkasındaki ince derili çukura doğru uzanan sakalının üzerinden geçerek saçlarına doğru kaydı. Güzel elleri vardı, parmakları küt ve nasırlıydı, tırnakları yuvarlak kesilmişti ve kısaydı. *Güçlü* biri olmalı diye düşündüm, içimi bir farkındalık ürpertisi kapladı.

Ve avucumun altındaki et sıçradı.

Sertçe yutkunarak elimi geri çektim ve çarşaf kaydı. Ve işte oradaydı, sıcak ve kocaman, gerginliği ısırmacı, statik bir acı. Belki kendiliğinden geçer diye düşündüm umutsuzca. Nefesimi tuttum, panik ciğerlerimi doldurdu ve *gerçekten de büyüdü*. Uzun ve kalındı, geri kalanından daha koyu şeftali rengindeydi ve sola doğru zarif bir kıvrımı vardı. Pritkin'e güzel bir aleti olduğunu söylemeyi unutmamalıyım, diye düşündüm histerik bir şekilde ve üzerine bir yastık ittim.

Biri kapıyı çaldı.

Dehşetle baktım ve kendi çatık kaşlı yüzüm çatlaktan bakmadan hemen önce çarşafı yukarı çektim. "Sakıncası var mı?" Biraz tiz bir sesle sordum.

"Kahvaltı," dedi Pritkin kısaca. Yüz ifademi fark etti. "Sorun nedir?" "Hiçbir şey!

Sadece biraz yalnız kalmak istiyorum."

"Benim bedenimdesin. Bu noktada mahremiyet oldukça önemsiz." İçeri girdi, mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş formuna gönderdiğim bakışları görmezden geldi. Marsden'in alışveriş gezisi günlük kıyafetleri de kapsıyor olmalıydı, çünkü Pritkin'in üzerinde güzel bir haki kapri ve sarı ipli bir üst vardı.

"Benim de giysiye ihtiyacım var," diye hatırlattım ona, gidip bir şeyler bulmasını umarak. "Marsden sana bunları gönderdi. Bunlar onun ama işine yarayacaktır. Şu anda," dedi ve küçük bir koltuğun yanındaki masanın üzerine bir bohça bıraktı.

Sonra da *oturdu*. "Ne

yapıyorsun?!"

"Konuşmamız lazım."

"*Şimdi mi?*"

"Neden şimdi değil?"

"Henüz duş almadım," dedim ve sonra aklıma geldi. Soğuk duş. Erkekler bu tür durumlarda böyle yapardı, değil mi?

"Dün gece duş aldın. Giyin. Jonas'ı görmeden önce konuşmamız gerek." Bacaklarımı çaprazladı, mükemmel bir rahatlık içindeydi, soluk bir ayağından askılı bir sandalet sallanıyordu. Öfkeli, acılı ve mutsuz olmaya hazırdım. Her zamanki kaba sabırsızlığıyla zor zamanlar geçiriyordum. En kötüsü de Pritkin'in bunu benden daha iyi idare ettiği hissine kapılmaktı.

"Eğer bir duş daha almak istiyorsam," dedim ona hararetle, "bir duş daha alırım!"

"Neyin var senin?" diye sordu. O delici mavi bakışların altında kaymamayı başardım. Gözlerimin böyle bakabileceğini bilmiyordum. Ama o zaman, ben ikamet ederken öyle olduklarından şüpheliydim. Ve kendi gözlerimin beni rahatsız ediyor olması beni gerçekten sinirlendiriyordu.

"Sorun nedir? *Ne mi oldu?* Benim *göğüslerim* yok! Başka şeylerim var. *istemiyorum*. Yanlış olanın ne olduğunu sanıyorsun?!"

"Dün bunu çok iyi karşıladığını sanıyordum."

"Hayatım için koşmak diğer sorunların önüne geçiyor!" Yastık yardımcı olmuyordu. Aksine durumu daha da kötüleştirmişti çünkü Pritkin'in vücudu basınç, sürtünme ve ısıdan gerçekten hoşlanıyor gibiydi. Hem de hemen hemen her şeyi. Neden yataktan çıktığını merak etmeye başlamıştım.

"Şimdiye kadar buna alışmış olmanız gerekirdi."

Ses tonunda beni keskin bir şekilde yukarı baktıran bir şey vardı. Eğer espri anlayışı olsaydı ondan şüphelenirdim. "Hayır. Ve bana da pek çekici gelmiyor."

Elinin tersiyle itti. "Seçeneklerimizi tartışmamız gerekiyor. Jonas seni buraya bir sebepten ötürü getirdi. Anlaşma yapmak istiyor."

"Evet. Ve eğer Çember öğrenirse, ben ölürüm. Şimdiden benden nefret ediyorlar. Nasıl olur da

Çılgın eski liderleriyle yakınlaştığımı düşünürlerse ne hissedeceklerini sanıyorsun?"

"Büyük olasılıkla pek de farklı değil," dedi kuru bir sesle.

"Ciddi ciddi şunu mu öneriyorsun-"

"Size hiçbir şeyi kabul etmemenizi ama aynı zamanda onu hemen geri çevirmemenizi öneriyorum. Eğer Çember uzlaşmaz olmaya devam ederse, o yararlı olabilir."

"Nasıl? Bir iç savaş başlatarak mı? Bu, büyücüleri iki kat daha hızlı öldürür ve Apollo'nun işini onun için yapar!" Biraz rahatlamak için yer değiştirdim ve yanlışlıkla sorunu yastığın içine ittim. Ve *bu* dünyanın en kötü fikri değil miydi? Kalbim hafifçe tekledi, nefesim kesildi ve "Aman *Tanrım*" diye düşündüm.

"İşler o noktaya
gelmeyebilir." "Ya
gelirse?"

"Ben sadece Marsden'ı geri çevirmemenizi tavsiye ediyorum. Söyleyeceklerini dinleyin ve ona bu konuyu düşüneceğinizi söyleyin. Bu arada, Çember ile bir uzlaşmaya varmayı tekrar deneyeceğiz. Savaş süresince bile olsa seni Pythia olarak kabul etmeleri sağlanabilirse, bu yeterli olacaktır. Apollo'nun güçleri yenilgiye uğratıldıktan sonra iç sorunlarımızla ilgilenebiliriz."

"Tamam." Tanrım, bu gerçekten acı verici olmaya başlamıştı.

"Ayrıca bizi nasıl geri döndüreceğinizi de belirlememiz gerekiyor."

"Bunun üzerinde çalışıyorum." Lütfen, lütfen *çeneni kapa ve git*.

"Nasıl? Satıcı size etkilerin geri döndürülemez olduğunu söyledi."

"Bedenlerimiz değişmedi, sadece yer değiştirdi," diye tersledim. "Ve bu konuda biraz deneyimim var. Müttefik kılığına girmiş psikopat sadistler tarafından öldürülmediğimi varsayarsak, bir şeyler bulacağım."

"Ne gibi?"

"Bunu sonra konuşuruz."

"Bunu şimdi konuşmayı tercih ederim."

"Yapmazdım!"

Sesimdeki bir şey sonunda anlaşılır gibi oldu. "Sanırım biz olmayacağız

Sen duştayken konuşuruz." dedi ve ayağa kalktı.

"Konuşmayacağız."

"O zaman kahvaltıda grşrş. Ve unutmayın, Marsden göründüğü kadar belirsiz biri değildir."

"Evet, tamam, her neyse."

Kapıya doğru gitti ama eli kapının tokmağında durakladı ve korkunç derecede eğlenmiş gözlerle bana baktı. "Ve hafif soğuk genellikle yeterli olur. Beni soğukla haşlamamanı tercih ederim."

Ona fırlatacak bir şey aradım ama çoktan gitmişti. O gerçekten benden daha iyi başa çıkıyordu. Lanet olsun.

Yirmi Birinci Bölüm

Ortalık sakinleşir sakinleşmez paytak paytak duşa gittim. Erkeklerin aşağıda bu kadar yer kaplayan bir şeyle nasıl başa çıktıklarını bilmiyordum. Ve nasıl bir tasarımdı ki bir insanın mahrem yerleri havada sallanıyor ve sürekli boyut değiştiriyordu?

Göğsüme değen dondurucu soğukluktaki, iğne inceliğindeki spreyin şoku irkilmeme neden oldu, ama omuzlarım kambur, kararlı bir şekilde dayandım. Başımı ve boynumu dövdü ve sırtıma, Pritkin'in sol omzunun derisinin hemen altındaki kalınlaşmış doku çizgilerinin üzerine dövme yaptı. Diğer tüm yaralar yok olmuş gibi görünürken, onu bu şekilde işaretleyen şeyin ne olduğunu ona hiç sormamıştım. Sanırım şimdi de bunu yapmamalıydım. İnledim. Tekrar yer değiştirmemizi sağlasam bile, bunu *asla unutamayacaktım*.

Su işkencesi sonunda bastırmaya çalıştığım şeyin intikamını almama yardımcı oldu, ancak ıslak vücut kıllarının çekilmesi beni hala deli ediyordu. Billy tekrar içeri girdiğinde bu konuyu ele alıyordum. Pritkin'in koleksiyonuna bir kesik daha eklemek istemediğim için onu görmezden geldim ve uzun bir süre alışılmadık bir şekilde sessiz kaldı.

"Ah, Cass?" Billy sonunda biraz garip bir sesle, "Ne yapıyorsun?" dedi.

"Sanırım buna erkek pansumanı deniyor."

"Neden?"

"Çünkü bu gerçekten çok iğrenç," dedim Pritkin'in sol bacağındaki kılları çılgınca aşağı yukarı işaret e d e r e k . Sağ bacağı daha iyi görünüyordu. Hatta şimdi gerçekten *görebildiğiniz* için düzgün bile sayılabilirdi.

"Sizce de bu konuda biraz üzgün olamaz mı?"

"Oh, kimi kandırıyoruz?" Dizime konsantre olmak için durakladım. O kısım her zaman zor olmuştur. "Onu nasıl geri koyacağımı bilmiyorum, Billy. Hiçbir ipucu yok. Günlerce, haftalarca, hatta *aylarca* bu şekilde sıkışıp kalabiliriz."

"Onu geri getirebilirim," diye teklif etti Billy.

Neredeyse Pritkin'in bacağından bir parça koparıyordum. "Ne?"

"Evet. Dün gece bunu düşünüyordum. O karanlık büyücüyü ele geçirmene yardım ettiğim zamanki gibi. Seni bedeninden çıkarıp onun bedenine göndermiştim. Anladığım kadarıyla aynı şeyi Pritkin'e de yapabilirsin. Kendi bedenine geri dönebilir ve onu dışarı çıkmaya zorlayabilirsin."

"Biliyorum," dedim çalışmaya devam ederek. "Her zaman geri dönebildim. Ama bir kez serbest kaldığında ruhunun nereye gideceğini bilemeyiz."

"Evet, var. Çünkü ruhlar kendi formlarını tanırlar. Hayaletlerde olduğu gibi ve peşinde olduğumuz her neyse, o bizi çağırır."

"Sanki kendi bedenlerimize musallat oluyormuşuz gibi konuşuyorsun."

"Bir bakıma öyle. Bedeniniz sizi besler, korur, hareket etmenizi sağlar. Ölümünden sonra, tüm bunları yapmaya devam etmek istiyorsan, güç kaynağı olarak başka bir şey bulmalısın. Benim tılsımım gibi."

"Biliyorum. Ama-"

"Ve güç kaynağından ayrılan bir ruh, metalin mıknatısa çekilmesi gibi geri çekilir. Bu yüzden nereye gidersen git seni er ya da geç bulabiliyorum. Tılsıma odaklanıyorum."

Usturayı duruladım ve yere bıraktım. Marsden, muhtemelen Pritkin'in bir günlük sakalını tıraş etmek isteyeceğini düşünerek, diğer birkaç tuvalet malzemesiyle birlikte bunu da vermişti. Ama muhtemelen artık bunun için çok sıkıcıydı.

Havlumu aldım, lavaboya geçtim ve Billy beklerken dişlerimi fırçaladım. "Ya yanılıyorsan?" Sonunda sordum. "Eve sağ salım dönebilir ve bu sırada Pritkin'i öldürebilirim."

"Bu yüzden ben varım. Eğer büyücü eve dönüş yolunu bulamazsa, ona yardım edeceğim. Ve eğer sana geri dönerse, tekrar denemeye hazır olana kadar onun bedeninde yaşayacağım."

Evet. Kendimi Pritkin'e bir misafiri daha olacağını açıklarken görebiliyordum. İçimi çektim. "Bu konuşmayı yaptığımız dünyada yanlış giden bir şeyler olduğunu biliyorsun."

Billy inatla, "Sana söylüyorum, bunu yapabilirim," dedi.

Lavabonun üzerinde durdum, ellerimi tezgâha dayadım. Yansımama sııttım ve ödünç aldığım yeşil gözlerim umutla baktı. Bu kadar kolay olamazdı. Olabilir miydi?

"Deneyebiliriz," dedim, sesim en ufak bir kırılmaya uğramıştı. Tanrım. Kendi bedenime geri dönmek. Birdenbire diğer tüm sorunlarımın üstesinden gelinebilirmiş gibi geldi, eğer sadece bir şeyi doğru yapabilirsem.

"Peki ya Senato?" Ben sordum. "Marsden'ı suçladıklarında nerede olduğumdan bahsettiler mi?"

"Bilmiyorum. Savaş büyücülerinin merkezi tam bir tımarhane. Nellis'in dışında bir depoda yeni bir üs kurmaya çalışıyorlar ve işler pek de iyi gitmiyor. Kimse çok mutlu görünmüyor."

"Onlar savaş büyücülerini. *Asla* mutlu olmazlar."

"Her neyse, senin yerinde olsaydım, bildiklerini varsayardım. Bu da burada kalmanın muhtemelen sağlıklı olmadığı anlamına geliyor."

Saçmalık.

Kıyafetlerin hiçbiri üzerime uymamasına rağmen rekor sürede giyindim. Mavi polo Pritkin'in omuzlarını zorluyordu, haki pantolon kalçalarımın acı verecek kadar dardı ve bel kısmı en az iki beden büyüktü. Ama gömleğimi içine soktum, bu biraz yardımcı oldu ve merdivenlerden aşağı yalınayak koştum. Billy arkamda süzülüyordu, kendini beğenmiş görünüyordu. Bunun için ona çok şey borçlu olacaktım.

Onları mutfakta buldum. Marsden ocağın başında tavada sosis çeviriyor, Pritkin ise bir makaleye odaklanmıştı. Korkunç başlığı *Crystal Gazing* olduğunu ilan ediyordu, ki burada olduğunu bilmiyordum. Oldukça itibarsız bir magazin gazetesiydi ve onun tarzı gibi görünmüyordu.

"Billy, Çember'in burada olduğumu bildiğini söylüyor. Yakında başka ziyaretçileriniz de olabilir," dedim Marsden'a.

"Günaydın Cassie." Elektrik çarpmış saçları bugün ekstra kabarıktı, başının etrafında parlak bir hale oluşturuyordu. Müthiş bir şeydi. "Kahvaltıda ne istersin?"

"Bunu atlayacağım. Buradan çıkmamız gerek."

"Koğuşlar dayanacak," dedi sakince. "Şimdi, bir yumurta mı iki mi?"

"Sadece tost a l a c a ğ ı m," dedim ona, işi hızlandırmayı umarak. Onun koğuşlara olan güveni bende yoktu.

Pritkin, "İki yumurta, sosis, mantar, patates ve k ı z a r m ı ş e k m e k alacak," diye düzeltti.

"Hepsini yiyemem!"

"Yapabilirsin ve yapacaksın. Kendi bedenini aç bırakabilirsin ama bunu benim bedenime yapamazsın."

"Ben açlıktan ölmem-" diye sözünü kestim ve tabağına baktım. Marsden'a verdiği listedeki her şey vardı, bir de yanında kuru fasulyeye benzeyen bir şey. Yan tarafta da bir cezve dolusu şuruplu kahve duruyordu. "Senin bir sağlık delisi olduğunu sanıyordum!"

"Daha fazla yemelisin," dedi Pritkin, üzerinde her şeyden biraz varmış gibi görünen bir ısırık alarak. "Bu sabah neredeyse kürek kemiklerinizi kesiyordum."

Bunu görmezden geldim. "Kahvaltı için vaktimiz yok zaten. Çember şu anda buraya doğru geliyor olabilir!"

Marsden umursamaz bir ifadeyle, "Şüpheli," dedi. "Saunders görüşmeler yaptığımızın farkındaysa, ona gitmemizi ve buna göre hazırlanmamızı bekleyecektir."

"Tartışmıyoruz! Beni buraya isteğim dışında getirdiniz!"

"Eminim bunu Çember'e açıklamakta zorluk çekmeyeceksiniz," dedi işbirlikçi yaşlı adam.

Pritkin kaşlarını çatarak yukarı baktı. "Korkutuluyoruz!" Ben işaret ettim.

"Evet, ama onun tarafından değil." Pritkin gazeteyi bana doğru itti ve çığlık atan manşet bana bir an için her şeyi unutturdu.

CASSANDRA PALMER'IN KARANLIK GEÇMİŞİ

"Bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyorduk," dedi elinden kaptığım gibi.

Pythia mı, Sahtekar mı?

Kısa bir süre önce vefat eden Leydi Phemonoe'nun halefi henüz resmi olarak açıklanmamış olsa da, Gümüş Çember'in içindeki kaynaklar gücün belirsiz, inisiyatif almayan Cassandra Palmer'a gitmiş olabileceğini iddia ediyor. Adının açıklanmasını istemeyen üst düzey bir kaynak, "Eğer doğruysa, bu bir felaket olur," dedi. "Geçmiş her şeyi anlatıyor."

Gerçekten de öyle. *Crystal Gazing* annesinin bir zamanlar Pythia tahtının varisi olan Elizabeth O'Donnell olduğunu öğrendi. Hatırlanacağı üzere, Philadelphia'nın kötü şöhretli suç patronu Antonio Gallina'nın emrindeki Roger Palmer'la kaçtıktan sonra gözden düşmüş ve görevden alınmıştı. Kızının Gallina'nın sarayında yetiştiğine ve yeteneklerini onun hain faaliyetlerini ilerletmek için kullandığına inanılıyor. O zamandan beri söylentiler kızın adını Gallina'nın efendisi Vampir Senatosu üyesi Mircea Basarab ile ilişkilendirdi. Senato basın saatine kadar bu iddialar hakkında henüz bir yorum yapmamıştı.

Evet, eminim Senato da geçmişimin basına yansımasından en az benim kadar heyecan duymuştur. Pritkin haklıydı, bunun olacağını biliyordum ama yine de bir darbe oldu. Makalede bir resim bile vardı. Kendi yüzüm bana bakıyordu, bir fotoğraftan değil -hatırlayabildiğimden daha uzun bir süredir böyle bir fotoğraf çektirmemiştim- ama kompozit bir taslaktan. Çenem çok büyüktü ve ressam bana gerçekte sahip olduğumdan daha iyi bir burun ve asık suratlı, düşmanca bir ifade vermişti. Ama yeterince yakındı.

Oturdum çünkü dizlerimin bağı çözülmüştü. Şimdi nasıl bir yere gidebilir, bir şey yapabiliyordum ki? Eğer bu olay bir gün önce ortaya çıkmış olsaydı, rehinci adam izin isteyip bir telefon açabilir ve beş dakika içinde bir düzine savaş büyücüsünü orada bulabilirdi. Artık sahip olmadığım zamana kadar anonimliğe ne kadar güvendiğimi tam olarak fark etmemiştim.

"Çember bunu bilerek sızdırdı."

"Büyük olasılıkla," diye kabul etti Marsden. "Olumsuz karşılanabilecek bir eylemde bulunmadan önce standart prosedür budur. Bir tür önleyici halkla ilişkiler de d i y e b i l i r i z ."

"İnsanları hazırlamaya çalıştıkları önlem benim öldürülmem!"

Bana baktı, o mavi gözler aniden keskinleşti. "İşte bu yüzden bana ihtiyacın var, hayatım."

İçimi çektim. "Bırak ben alayım."

"Saunders son seçimi, beni yaşı geçmiş ama görevi bırakmayacak kadar inatçı bir ihtiyar olarak göstererek kazandı. Yeniden canlanmış bir Çember, değişim ve refah vaat etti. Bahsetmediği şey ise refahın tamamının kendisine gideceğiydi."

"Ne diyorsun sen?" Pritkin masanın üzerine eğilmiş, şahin bakışlarını Marsden'ın üzerine dikmişti.

"Göreve geldiğinden beri kaymağını yiyor, hem de çok akıllıca. Hepimizden alınan öşür oranını artırdı ve aradaki farkı cebe indirdi." "Bu imkânsız. Birileri bunu fark ederdi!"

"Birisi fark etti. Ve bu onu MAGIC'in hücrelerinden birine düşürdü."

"Bir gözetim komitesi var-"

"Saunders'ın yandaşları tarafından yönetiliyor. Seçimden sonra yaptığı ilk işlerden biri evi temizlemek oldu. Bugün yetkili pozisyonlarda olan tek kişi, onu orada tutmakta çıkarı olanlar!"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim olmadığının farkındasın, değil mi?" diye sordum.

"Büyücülerimizin taktığı dövmeyle gördün mü?" Marsden kolunu sıvayarak sordu.

"Hayır. Pritkin'de yok." Gözümden kaçmış olamazdı.

Marsden kolunu uzattı. "Bilinen nedenlerden dolayı gümüş bir çember. Gücümüzün bir kısmını, evrensel bir çaba gerektiren şeyleri desteklemek için ortak bir fona bağlamak için kullanılır."

"Artemis'in büyüğü gibi," diye açıkladı

Pritkin. "Tamam, şu ana kadar sizi takip ediyorum."

"Drenajın büyümünün yüzde ikisinde sabitlenmesi gerekiyordu, daha fazlası değil. Ancak Saunders yedi ay önce sessizce yüzdeyi neredeyse yarım puan artırdı ve geri kalanı da sessizce satıyor."

"Ve bu yasadışı mı?"

"Kesinlikle! Konsey bile böyle bir şeyi onaylayamaz. Bunun için Çember üyelerinin çoğunluğunun onayı gerekir. Bunun için de kendi cebini doldurmaktan daha iyi bir nedene ihtiyacı olacaktır!"

"Fazladan yüzde yarım, bu tür bir risk almak için yeterli gibi görünmüyor," diye itiraz ettim.

Marsden gür beyaz bir kaşını kaldırdı. Alnında sürünen bir tırtıla benziyordu. "Bir savaş büyücüsünün gücüyle, belki değil. Ama çeyrek milyon?"

"Çeyrek *milyon* mu?"

"Şu anda hizmette olan savaş büyücülerinin yaklaşık sayısı bu."

Sandalyeme geri oturdum. "Tamam. Bu çok büyük bir güç." Çember'in tam olarak ne kadar güçlü olduğunu hiç fark etmemiştim.

Pritkin, "Bu yüzde, sahadaki bir büyücü için yaşamla ölüm arasındaki fark anlamına gelebilir," dedi.

Marsden ona, "Durum bundan da kötü," dedi. "Saunders'ın kâr amacı gütmesi tüm politikasını çarpıttı. Bu çocuğu haftalar önce onaylaması gerekirdi. Bunun yerine, savaşmaları gerekirken Daire'yi onun peşine taktı çünkü onun bildiklerinden ya da durugörüsüyle yakında keşfedeceklerinden korkuyor."

"Peki ya Agnes'in durugörü yeteneği?" diye sordum. "Bu işe başladığında o hâlâ Pythia'ydı!"

"Ayrıca zayıf ve hastaydı ve kayıp varisini bulmaya çalışmakla meşguldü. Tüm Pythian Sarayı başka bir şeye odaklanmamıştı, bu da ona bir fırsat penceresi bıraktı ve o da bunu değerlendirdi."

Pritkin, "Ve elinde tutmak istiyor," diye tahmin etti.

"Evet. Üzerinde hiçbir etkisi olmayan bir Pythia'nın iktidara gelmesi sadece kârlı girişiminin sonu değil, aynı zamanda büyük olasılıkla ifşa olması anlamına da gelecektir."

"Bu neden görüşmek istemediğini açıklıyor," dedim midem bulanarak.

"Makul bir önlem. Bir durugörürün gerçekte yüz yüze geldiğinde gerçeği görme olasılığı çok daha yüksektir."

"Ne yapmayı planlıyorsun?" Pritkin acımasızca sordu.

"Ona meydan okumayı tabii ki."

"Jonas-"

"Mümkün olan tek yol bu, John. Kanıtlarımı kamuoyuna açıklayabilirim ama Saunders gazeteleri kontrol ediyor ve Konsey'in elini kolunu bağlıyor. Hikaye örtbas edilir ve ben de susturulurum, ya zavallı Peter gibi kilit altında dondurulurum ya da dün geceki örnek göz önüne alındığında daha kalıcı olarak."

İkisinin arasında bir ileri bir geri baktım. "Meydan okuma nedir?"

"Bu eski bir yasa ama asla iptal edilmedi. İktidardaki Konseyin bir üyesi Lord Koruyucunun yolsuzluk yaptığına ya da tehlikeli derecede yetersiz olduğuna inanıyorsa, ona karşı çıkabilir. Ve son seçimi kaybetmiş olmam Konsey'e atanmamı geçersiz kılmaz. Son dönemimin bitmesine hala bir ay var ve ben bunu kullanmak niyetindeyim!"

"Anlamıyorum," dedim dirseğimin yanına bir demlik çay koyarken. "Ona nasıl meydan okuyorsun?"

"Düelloya," dedi Pritkin sıkıca.

Marsden başını salladı. "Eğer kaybederse, Çember lidersiz kalacak ve yasalara göre bu durumda seçim yapılana kadar en kıdemli Konsey üyesi yönetecek. Bu da ben olacağım."

Pritkin, "Kazandığınızı varsayarsak," diye belirtti.

Marsden omuz silkti. "Evet, ama bırak da bunu ben düşüneyim. Cassandra'dan tek istediğim beni ona ulaştırması. Karşılığında da Pythia olarak onaylanmasını bizzat sağlayacağım."

"Ve sen de Çember'in beni kabul etmesini sağlayacaksın. Aynen böyle," dedim. Omuz silkti. "Seni kabul etmek ya da reddetmek gerçekten onlara bağlı değil."

"Aksini düşünüyor gibi görünüyorlar!"

"Hmm. Evet. Ama ellerinde hiçbir şey yokken bu davayı desteklemek zordur.

Pythia'yı güç seçer. Bu her zaman böyle olmuştur ve henüz kötü bir seçim yaptığını görmedim." Parmağıyla skandal bezinin kenarını çevirdi. "Geçmişin ne olursa olsun, bu sana geldi. Ve burada bitiyor."

"Hayır. Beni öldürdüklerinde ve Saunders'ın kontrol edebileceği güzel, uysal bir inisiyeye gitmesini umduklarında sona erecek."

"Ben iktidara döndüğümde böyle bir şey olmayacak," dedi sakince.

Bir süre sonra önüme bir tabak koydu ve aslında oldukça iyi görünüyordu. Patatesler mükemmel bir şekilde kızarmış ve sosisler hâlâ cızırıyordu. Yemeğe yumuldum.

"Ne yapabileceğimi düşünüyorsun?" Lokmalar arasında sordum.

"Saunders nadiren insan içine çıkıyor," dedi bana, bir tabak doldurup bize katılırken. "Çıktığında da o kadar iyi korunuyor ki yanına yaklaşıyorum. Ama sen yaklaşabilirsin." Ölümcül kahvesini yudumlamak için durdu. "Savaş nedeniyle güvenlik en üst düzeye çıkarıldı ve yeri iyi korunan bir sır."

Yarın olmaz, diye düşündüm, patates küreyerek. Saunders konsolosların resepsiyonunda benimle görüşmek için bekliyor olacaktı. Marsden'ı da içeri sokabilirdim. Asıl soru, yapmalı mıydım?

Mircea'nın bir şeyler planladığını biliyordum, yoksa Saunders'la tekrar buluşmayı kabul etmezdi. Ama Saunders'ın da bir şeyler planlıyor olması muhtemel görünüyordu ve bunun hoşuma gidecek bir şey olduğunu sanmıyordum. Dün biri bana Çember'in liderine karşı bir darbe yapmayı ciddi ciddi düşüneceğimi söyleseydi güler geçerdim. Şimdi gülmiyordum.

Ama bir darbeye katılmaya da hazır değildim. Sorun sadece bunun çılgınca olması değildi. Çok daha büyük bir engel şu lanet olası imgelemlerdi. Beni o kadar korkutuyorlardı ki yanlış bir karar verme ihtimalime karşı bir şey yapmaktan çekiniyordum. Bu yeni bir duygu değildi.

Geçen ayı konumumdan korkarak geçirmiştım, hiçbir insanın bu tür bir güce sahip olmaması gerektiğinden emindim. Bu güç bir tanrıya mahsustu ve o bile bu konuda pek başarılı olamamıştı. Yanlış bir kararın bir dünyayı yok edebileceği, boğucu bir sorumluluk ilmiği gibi hissettirmişti. Ama eğer harekete geçmezsem, onu yine de yok edebilirdim.

Belki de imgelemlerin söylemeye çalıştığı şey buydu: eğer

güç, hiç sahip olmamışım gibi aynıydı. Ve bir Pythia olmadan bu savaşı kazanamazdık. Ne yazık ki bizim taraf için, ben pek iyi bir Pythia değildim.

Birkaç dakika boyunca yemeye konsantre oldum, eğer yemezsem Billy'nin ihtiyacı olan çekilişin beni mahvedeceğini biliyordum. Sosis dışında her şey güzeldi. Dilimi yağla kaplamıştı ve çiğnedikçe daha da büyüyor gibiydi. Aşçı orada oturuyor olmasaydı peçeteye tükürebilirdim.

"Nedir bu?" Sonunda Marsden'a sordum.

"Annemin tarifi," dedi dalgınca. "Siyah puding."

Tabağımda kalanları karıştırdım. Pudinge benzemiyordu. Koyu renkli bir sosis gibiydi. "İçinde ne var?"

"Her zamanki gibi," dedi omuz silkerek. "Yağ, soğan, yulaf ezmesi ve tabii ki domuz kanı."

Sertçe yutkundum. Kahretsin, tost yemem gerektiğini biliyordum. Mide bulantısı geçene kadar çay içtim ve tekrar benzerliğime baktım. Gerçekten de oldukça yakındı. Sanırım geçen ay savaştığım büyücülerden birkaçı dikkat etmişti. En azından ön sayfaya çıkmışım, diye düşündüm kederle, hikâyenin devam ettiği ikinci sayfayı çevirirken. Ve ilk satırda durdu.

Palmer'ın babasıyla ilgili söylentiler daha da rahatsız edici.

Pritkin bir şeyler söyledi ama ben onu duymadım. Beynim "baba" kelimesine takılmış, olduğu yerde donup kalmıştı. Çünkü ben benimkini hiç tanımamıştım.

Tony, yeteneklerimi tekeline alabilmek için ben dört yaşındayken annemle babamın ölümünü planlamıştı. Sonuç olarak, onlar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmeden büyüdüm. Yakın zamanda annem hakkında biraz bilgi edinmiştim ama babam hakkındaki bilgim bir zamanlar Tony'nin "en sevdiği insan" olduğu gerçeğiyle sınırlıydı.

Cehaletim denememekten kaynaklanmıyordu. Aklıma gelen herkese sormuştum ama ya pek bir şey bilmiyorlardı ya da Tony'den hiçbir şey söylememeleri yönünde emir almışlardı. Ve çoğu onun vampirleri olduğu için, bu emirlere itaatsizlik etmek son derece zordu. Şimdi ne kadar denediklerini merak ediyorum. Belki de bana dostça yaklaşanların bile bilmemi istemedikleri bir şey vardı.

Daire içindeki kaynağımız Roger Palmer'ın aslında

Ragnar Palmer, uzun zamandır Kara Çember'in yönetici elitinin bir parçası olduğu düşünölen kötü şöhretli büyücü. Otuz yıl önce aniden ortadan kaybolması, karanlık hiyerarşı içindeki çatışmalara ve muhtemelen Palmer'ın tüm kontrolü kendi eline alma girişimine bağlanmaktadır. Görünüşe göre Palmer sanıldığı gibi ölmemiş, bunun yerine yeraltına inmiş, adını değiştirmiş ve planlarının gerçekleşeceği zamana kadar başka bir karanlık yaratığın hizmetine girmiştir. Kızının Pythia olması gibi planlar mı?

Böylesine uygunsuz ve tehlikeli bir adayın Pythia'nın tahtını ele geçirmesine asla izin verilmemesini sağlamak için Çember'in hangi adımları attığı sorulduğunda, kaynağımız sadece seçeneklerini araştırdıklarını söyledi. Bu arada, Cassandra Palmer'ın nerede olduğuna dair bilgi için önemli bir ödöl teklif ettiler. Onu görenlerin derhal Çember'i aramaları isteniyor. İsimler gizli tutulabilir.

Gazeteyi tiksintiyle yere attım. *Crystal Gazing* gerçeklere dayalı haberciliğiyle tanınmazdı ama bu onlar için bile abartılıydı. Tony'nin işe aldığı büyücüler Kara Çember'den değildi. Çoğu ancak bir koruma kalkanı oluşturabilecek ya da basit bir glamourie yapabilecek yetkinlikteydi. Kara Çember büyölü yeraltı dünyasının seçkinleriydi; bir vampirin ayak işlerini yapmaktan daha önemli işleri vardı.

"Eğer dedikodu yayacaklarsa," dedim öfkeyle, "en azından düzgün dedikodular uydurabilirlerdi."

"Bilmiyordun." Marsden'a bakıyordum ama yorum ondan gelmemişti. Pritkin'e baktım ve bir kez daha düşündüm. Onun yüz ifadesini yüzümde görmenin tuhaflığına rağmen, gerçeği gözden kaçırmak oldukça zordu.

"Ah, *Kristal Bakış*. Her zaman bir tür sorun çıkarıyor. Bunu bulmacalar için alıyorum," dedi Marsden, Pritkin ve ben birbirimize bakarken. "Mükemmel bir çift akrostiş."

Pritkin'in makalenin asla yapamayacağı bir şeyi yaptığını fark ettiğini ve beni buna inandırdığını gördüm. Tek bir bakışıyla tüm temelimi sarsmıştı. Yüz hatlarını yeniden düzenledi ama artık çok geçti. Tanıdığım vampirlerle kıyaslandığında, berbat bir yalancıydı.

"Bana bir keresinde soyumun lekeli olduğunu söylemiştin," dedim, sesim bana bile garip bir şekilde tahta gibi geliyordu. "Ama ben annemi kastettiğini sanmıştım."

"Evet, annen. Büyüleyici bir kız," dedi Marsden. "Bana onu hatırlatıyorsun." Sakince tostunun üzerine marmelat sürerken ona baktım.

"Onu tanıyor muydun?"

"Elbette. Ne zaman ziyaret etmek için bir nedenim olsa Pythian Sarayı'nda olurdu."

"Peki ya babam?" Bu kelimenin tadı ağızımda bir tuhaftı. "Bu doğru mu?"

"Hmm? Oh, evet. Yıllardır Kara Çember'in önde gelen bir üyesi olduğuna inanmak için nedenlerimiz vardı. Onların yönetim konseyinin bir parçasıydı."

"Bunu bilmiyoruz!" Pritkin dedi ki. "Kara Çember iç işleyişini kamuoyuna açıklamaz! Bu hikayeleri yayan insanlar bir anlaşma uyan suçlulardı. Her şeyi söyleyebilirlerdi-"

"John." Marsden gözlüklerinin üzerinden ona sertçe baktı. "Bunu inkâr ederek onu koruyamazsın. Hoş değil, biliyorum ama Pythia olacak kadar güçlüyse, gerçeği duyacak kadar da güçlüdür."

Bilmek istiyordum ama bilmiyordum. Çünkü bir dedikodu gazetesinin iddialarını geçiştirmek Marsden'in söyleyeceklerinden çok daha kolay olacaktı. Yıllardır Çember'in başındaydı, istihbarat raporları parmaklarının ucundaydı. Ama haklıydı: Bilmem gerekiyordu. Ve bunu bana söylemeye gönüllü olan başka biri de yoktu.

"Ne gerçeği?" Midemde beliren rahatsızlığı elimle iterek sordum. "Babanın çok güçlü bir büyücü olduğu ve Hayaletler onun isteklerini yerine getirirlerdi," dedi Marsden. "Söylendiğine göre çok büyük bir dinleyen, gözetleyen, faaliyetlerimiz hakkında ona rapor veren bir ordu. Kara Çember ne zaman bir baskın planladığımızı hep bu şekilde öğrenirdi. Hayalet casusları Pythian Sarayı'nın muadili olarak hareket ediyor, karanlığa her yerde göz ve kulak veriyordu."

Kızarmış ekmek yiyerek bana bunu özümseme şansı verdi. Şaşırtıcı derecede kolaydı. Mircea bir keresinde bana babamın Tony için benzer bir şey yaptığını söylemişti, çok daha küçük ölçekte olsa da. O zaman fark etmeliydim - böyle bir yeteneği olan biri Tony'nin yordakçısı olmaktan memnun olmayacaktı. Bilgi güç demektir, doğaüstü dünyada bile. Belki de özellikle de göz boyamaların ve yanılsamaların gerçeği gizlemeye yardımcı olduğu bizim dünyamızda.

Hayaletler hariç.

Bir hayaleti dışarıda tutabilecek, hatta tespit edebilecek bir koruma bile icat edilmemişti. Billy'nin canı istediğinde kısa süreli bir sahiplenme için insanların derisinin içine girebildiğinden bahsetmiyorum bile. Bunu sık sık yapmıyordu, çünkü gücünü çok çabuk tüketiyordu ve yaptığında bile insanların düşüncelerini ayıklayıp anılarını seçemiyordu. Ama o buradayken ilgilendikleri bir konu hakkında düşünürlerse, bunu duyabilirdi. Bunu daha önce de yapmış ve bana rapor etmişti. Peki ya birinin yüz tane Billy Joe'su varsa? Bin tane?

Ama bir şey mantıklı gelmiyordu. "Nasıl tanışmış olabilirler?" diye sordum. "Bir kara büyücü ve Pythia'nın varisi? Bu çılgınlık!"

Marsden kuru bir sesle, "Kendisini eski bir Kara Çember üyesi olarak tanıtmadı," dedi. "Vampir Pythia'yı çağırdığında Gallina'nın maiyetindeydi."

"Tony Agnes'i görmeye mi gitti? Neden?"

Marsden omuz silkti. "Tarih boyunca, zor bir kararla karşı karşıya kalan insanlar geleceğe bir göz atmak istemişlerdir. Normaller el falına baktırır; doğaüstü toplulukların üyeleri -herhangi bir çekiciliği olanlar- Pythia ile görüşme talep eder. Tam olarak ne sorduğunu bilemeyiz. Pythian Mahkemesi'nin kayıtları gizlidir."

"Babamın *bir keresinde* sarayda olduğunu söylemişsiniz. Burada ne kadar süreden bahsediyoruz?" "Bir haftadan biraz fazla. Genelde, Pythia'ya yalvaranlar, eğer bir ay içinde onlara bir cevap verebilirdi, ama Gallina oldukça hızlı bir şekilde cevabını aldı. Mahkemenin bize söyleyeceği neredeyse tek şey buydu."

"Ve sekiz gün gibi bir sürede babam annemi onunla kaçmaya mı ikna etti?" Şüphecililiğimi sesimden uzak tutma zahmetine girmedim.

"Oh, hayır, öyle düşünmüyorum. Anneniz zeki, akli başında genç bir kadındı. Görevini bırakmaya karar verseydi, daha kolay ve çok daha az gösterişli bir yol seçebilirdi."

"O zaman neden yapmadı?"

Marsden omuz silkti. "Biz her zaman onu bir tür büyü'nün etkisi altına aldığını düşündük. Durugörü yeteneği insanı diğer büyü türlerine karşı dayanıklı yapmaz, sonuçta-" Yüzümde ne olduğunu bilmiyorum ama aniden kesti.

Konuşurken Pritkin'in sesinde sert bir ton vardı. "Acaba bir

Jonas?"

Marsden, "Biliyor musun, sanırım buralarda bir yerde annenin bir fotoğrafı var," dedi ve aceleyle uzaklaştı.

Gazeteyi elime aldım ve yavaşça, sistematik bir şekilde parçalara ayırdım. Ama işe yaramadı; cümle parçaları hala bana bağıırıyordu: *rezil, karanlık, dengesiz, tehlikeli*. Ani bir öfke patlamasıyla onları masanın üzerinden süpürdüm.

"Neden bana söylemedin?" Pritkin'e sordum,

"Sana kağıdı gösterdim-"

"Bugünden bahsetmiyorum! Birbirimizi bir aydan daha uzun süredir tanıyoruz." Sesimi sabit tutmak için çaba sarf etmek zorunda kaldım. "Kabul ediyorum, çok uzun bir ay oldu ama *beş dakika* bile bahsettiğin olmadı-"

"Bildiğini sanıyordum," dedi sessizce. "Ailen ya da çocukluğun hakkında hiç konuşmadın. Sebebinin bu olduğunu düşündüm. Ve geçenlerde bana babandan, onun yaptıklarından utanmak için nedenlerin olduğunu söyledin-"

"Tony'nin uşaklarından biri olarak! Olarak değil... olarak..." Kelimeleri bulamadım bile. Herkes Kara Çember'den sanki tüm kötülüklerin merkezi orasıymış gibi bahsediyordu. Vampirlerin bu örgütten bahsedildiğinde ürperdiklerini görmüştüm; para için, gurur için ya da sadece *spor* olsun diye hiç düşünmeden adam öldürenler, babamın liderlik etmesine yardım ettiği örgütün kötü olduğunu düşünüyorlardı.

Tanıştığım her savaş büyücüsünün bana dokunaçlar çıkaracakmışım ya da ateş püskürmeye başlayacakmışım gibi bakmasına şaşmamalı.

"Hey, Cass." Billy buzdolabının yanından süzülerek geldi, ciddi görünüyordu. "Büyücü haklı, abartılı olabilir. O kâğıdın nasıl olduğunu biliyorsun-"

Elime uzandı ve ben irkilerek geri çekildim, ona baktım. Hayatım boyunca hayaletleri görebilmiştım ve bu konuda hiçbir şey düşünmemiştim. Ya da onları ayak işlerine göndermeyi, onlardan bilgi istemeyi Bu düşünce beni bir bıçak gibi kesti, hızlı bir bıçak darbesi ve iyi bir önlem için bir bükölme verdi.

"Hey! Benim," dedi Billy, yine de elimi tutarak. Okşayışı bileğime konan bir rüzgâr öpücüğü kadar hafif, yumuşak, bulutumsu ve rahatlatıcı bir şekilde tanıdıktı. "Sadık yardımcım, hatırladın mı?"

Ve tek kişilik ordum, diye düşündüm hastalıklı bir şekilde.

Her şey o kadar hızlı gelişti ki, rastgele bir olaydan ancak bir ay sonra

Tony'nin gazabından kaçınmaya çalışan kâhin, zamanda kaymayı, tarihi değiştirmeyi, insanları ele geçirmeyi aklının ucundan bile geçirmeyen birine. . . Böyle mi başlamıştı? Sadece hayatta kalmaya, her günü atlatmaya çalışmak, bir gün artık kendinizi tanıyamayana kadar ne kadar değiştiğinizi fark etmemek mi?

Ta ki bir gün bir canavar olarak uyanana kadar mı?

Bölüm Yirmi İki

Kendimi bahçede bir bankta buldum -nasıl olduğundan emin değilim- bir elimde annemin fotoğrafı, diğerinde soğumuş bir fincan çay vardı. Hiç İngilizlere göre değildi ama Marsden çay fincanı kullanmazdı. Yaklaşık yarım demlik çay ile birlikte sağlıklı bir doz süt ve bir çay kaşığı şeker alan ağır taş kapları tercih ederdi.

Fotoğrafa boş boş baktım, gözlerimin doğru yüze odaklanması bir an aldı. Odaklansalar bile görececek pek bir şey yoktu. Fotoğraf, onu Agnes'in varisi yapan törende çekilmişti. Birbirimize benzeyip benzemediğimizi söylemek imkânsızdı, çünkü geniş açılı bir çekimdi ve onu diğer genç kadınlar ve savaş büyücüleri olduğunu tahmin ettiğim bir grup erkekle çevrili gösteriyordu.

Uzun boyluydu -beklemediğim bir şeydi- ve düz siyah saçları vardı, çilek sarısı bukleleri değil. Uzun kollu, yüksek yakalı bir elbise giymişti ve gülümsemiyordu. Parmağımı fotoğrafın üzerinde gezdirdim, kaburgalarımın arkasında bir kayıp çukuru açıldı. Elim yüzeyin üzerinde durduğu yerde hafifçe karıncalandı. Bir Kahin olmam gerekiyordu ama onu göremiyordum. Ölüm anı dışında onu hiç görememiştim.

Pritkin evin içinde Marsden'a bir şey hakkında bağıırıyordu ama duvarlar kalındı ve onu çok iyi duyamıyordum. Ayrıca bir tür yorgun uyuşukluk içine düşmüştüm ve umurunda değildi. Bir güneş ışığı huzmesi tepemdeki bulutlarla flört ediyor, aralıklı olarak sulu ışınlar gönderiyordu. Vegas'ın yakıcı, kemiklerinizi kavuran sıcaklığına hiç benzemiyordu ama yine de güzeldi. Boynumu ısıttı, hafif ve rahatlatıcıydı.

Gözlerimi kapattım ve sonunda güneş ışığı baş ağrımı geçirmeye başladı. Yatağa dönmeyi düşündüm çünkü hâlâ uykum vardı. Bir yanım bu fikirden hoşlanmadı - ayakta kalıp az önce öğrendiklerim hakkında endişelenmek ve çıldırmak istiyordu- ama başka bir yanım artık yetmişti. O yanım Marsden'ın bank yerine bir hamak koymasını diledi, çünkü şu anda güneşte kestirmenin kulağa çok hoş geldiğini düşünüyordu.

Çay fena değildi. Daha önce içine hiç süt koymamıştım ama bu onu daha kremi, daha doyurucu yapmıştı. Çayı yudumladım ve bir gül ağacına baktım.

Bir çeşit sarmaşıkla ölümüne. Sarmaşık kazanıyor gibi görünüyordu, sapı kolumdan daha büyük olduğu için şaşırtıcı değildi. Eski, neredeyse ilkel görünüyordu, sakın bir İngiliz bahçesinde asılı olması gereken bir şeye benzemiyordu.

Eski bir güneş saatinin üzerinden akmış, tabanındaki ufalanan kayayı aşındırmış, kaidenin etrafına dolanmış ve neredeyse tepesini gizlemişti. "Ben sadece mutlu saatleri gösteririm," yazıyordu. En azından yıpranmış bronz harflerin bunu söylediğini düşünüyorum. Yapraklar olmasaydı bile okunmaları zor olurdu. S a r m a ş ı ğ ı n yavaş ve istikrarlı baskısı yüzünü neredeyse ikiye bölmüştü.

Zıpladım ve yürümenin bana daha uygun olacağına karar verdim. Aşırı büyümüş taş ve yosunlardan oluşan patikadan aşağı inmek dikkatimin çoğunu alıyor, beni bileğimi burkmamaya konsantre ol m a y a zorluyordu. Her yerde su birikintileri vardı ve hava ıslak ve yeşil kokuyordu. Ancak hiçbir yağmur damlası havuzların yüzeyini bozmuyordu; fırtına bir süreliğine geri çekilmeye karar vermiş gibi görünüyordu.

Pritkin beni evin yarısına geldiğimde yakaladı, patikanın karşısına barikat kurmuş olan bel yüksekliğindeki yabani otların arasından geçmenin güvenli olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. "Aziz Patrick bütün yılanları kovdu, değil mi?" diye sordum.

"Orası İrlanda'ydı. Ve ben hiçbir zaman iyi bir bahçıvan olmadım. Etrafta dolaşırdım."

Onun tavsiyesine uymaya karar verdim ve yaklaşan ormanın yanında gelişen rastgele ama sağlıklı görünen bir bahçeden dikkatlice geçtim. Evin diğer tarafındaki patikanın başladığı noktada onunla karşılaştım. "Ne demek hiç bahçıvanlık yapmadım?"

"Sanırım bu günlerde kullanılan terim 'kara parmak'. Korkarım buranın harabeye dönüşüne izin verdim. Bunların çoğu" - başıyla düello eden sebzeleri işaret etti - "Jonas'ın işi."

"Dur bir dakika. Burası *sizin* eviniz

mi?" "Yüzyılı aşkın süredir."

"O zaman Marsden'ın burada ne işi var?"

"Görevde olduğu süre boyunca kendisine tahsis edilmiş bir konutta yaşadı. Sizin Beyaz Saray'ınız ya da bizim 10 Downing Street'imiz gibi. Ancak son seçimlerden sonra burayı boşaltmak zorunda kaldı. Ve altmış yıldan fazla bir süredir bu unvana sahip olduğu için artık ayrı bir ikametgahı yoktu." Pritkin etrafa şöyle bir baktı ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Kendi köyündeki pastoral hayatı keşfetmek istediğine karar verdi.

Emekli oldu ve burası bir zamanlar işlenebilir bir çiftlikti. Bir buçuk yıl önce Amerika'ya transfer olduğumda burayı ona kiraladım."

Biz saldırgan bitki örtüsünden uzak bir bankta yer değiştirirken o durakladı. Bir tarafında bir baca, diğer tarafında küçük, dağınık bir unutma beni yaması ve nehrin güzel bir manzarası vardı. Bir kelebek yakındaki bir çiçeği kokluyor, tüyleri heyecanla seğiriyordu.

"Ben olsam gitmezdim," dedim ona. "Burası çok güzel."

Pritkin'in ağzı bir kalp atışı kadar sertleştikten sonra tekrar gevşedi. "Satmayı düşünüyorum. Bir kişi için çok büyük. Ve satın alınma nedeni de artık mevcut değil."

Etrafıma bakındım. Demek karısını düşünerek aldığı ev burasıydı. Birden daha ilginç bir hal aldı.

Pritkin'in kendisi hakkında bana anlattığı birkaç şeyden biri, normal bir hayat rutinine sahip olmak için erken -ve bildiğim kadarıyla tek- girişimiydi. On dokuzuncu yüzyılda bir kızla tanışmış ve evlenmişti. Ancak kimse bir eş alan yarı karabasanın başına neler gelebileceğinden bahsetme zahmetine girmemişti. Sonuç, doğasının diğer tarafının birlikte geçirdikleri ilk gecede ortaya çıkması ve Pritkin'in bunu nasıl durduracağına dair hiçbir fikri olmadan zavallı kızın hayatını tüketmesiydi. Kızın onun yüzünden ölmesini dehşet içinde izlemek zorunda kalmıştı.

Düğünden önceki aylarda burayı seçtiğini görebiliyordum. Muhtemelen yıllarca sessiz, mutlu bir normallik bekliyordu. Ama öyle olmadı.

Anlayabiliyorum.

"İyi misin?" diye sordu sonunda.

"Ben iyiyim," dedim çünkü iyi olmadığım yönleri açıklamak çok fazla enerji gerektiriyordu.

"İyi görünmüyorsun."

"Özür dilerim." Bankın arkasında büyüyen çitlere yaslanarak rahatlamaya çalıştım ama dalları beni çok keskin tırnaklar gibi dürttü. Rahat edemedim ve tekrar dik oturdum.

"Bilmen gereken bir şey var," dedi bana.

"Şimdi olmaz." Beynim zaten düşünmeye, kabullenmeye, benlik imgemde bir yer bulmaya fırsat bulamadığım şeylerle dolup taşmıştı.

çok fazla zarar vermeyebilir.

"Bu daha fazla kötü haber değil," diye ısrar etti.

Ona ihtiyatla baktım. Samimi görünüyordu. "Tamam," dedim temkinli bir şekilde.

"Jonas babanızla ilgili durumu abartmış. Onun hakkında bildiklerimiz, büyüğü yeraltı dünyasındaki küçük figürlerin sorgulanmasından elde edildi.

-Sizi yetiştiren vampirin bir zamanlar çalıştırdığı türden insanlar. Kara Çember bu tür insanları ayak işleri ve top yemi olarak kullanır ama onlara söylenenleri önemli ölçüde sınırlar. Ve verdikleri bilgiler babanın ölümünden yıllar sonra geldi. Bunların çoğu muhtemelen kişisel deneyimlerden değil, söylenti ve varsayımlardan elde edildi."

"Tek bir Siyah Çember üyesini bile sorgulamadınız mı?"

"Hayır."

"Bu mümkün görünmüyor. Sizler onları yüzlerce yıldır tanıyorsunuz. En azından birini yakalamış olmalısınız-"

"Bu nadir bir olay, ancak oluyor."

"Ve hiçbiri hiç konuşmadı mı?" Vampirlerin yüzünü kızartacak türden işler yapan birinin suç ortaklarına bu kadar sadık olabileceğini düşünemezdim. Kulağa daha çok, eline geçen ilk fırsatta onları satacakmış gibi geliyordu.

"Asla yeterince uzun

yaşamadılar." "Anlamıyorum."

"Kara Çember'in bizimkine benzer bir dövmesi var ama daha kötü bir amacı var. Yakaladığımız her Kara Çember büyücüsü birkaç dakika içinde kendini imha etti. Çoğunun ölümüne savaşmasının bir nedeni de bu. Onlar için yakalanmak da aynı şey."

Düşünmesi bile ürkütücüydü ama bir şekilde mantıklı geliyordu. "Sanırım dövmeleri çıkmıyor, ha?"

"Hayır. Ve onsuz birini hiç yakalamadığımıza göre, bunun sadece kabul için bir gereklilik olduğunu varsayabilirim."

"Gümüş Çember'in değil

mi?" "Evet, çoğu insan

için." "Neden senin için

değil?"

Hafifçe gülümsedi. "Melez adayların başvurmasına gerek yok. Çember, daha tehlikeli iblis türlerini avlamam için yanlarında olmamdan memnundu, ancak güç üslerine erişmeme izin vermemeyi tercih ettiler."

"Anlamıyorum. Bağış yapmıyor muydun, almıyor muydun?"

"Güç boşalması her iki şekilde de olabilir. Çember'in pentagramınızla bağlantıyı kesmesinin ana nedeni de bu - akışı tersine çevireceğinizden korktular."

"Marsden sana güveniyor gibi görünüyor."

"Belki de. Ancak Konsey bir bütün olarak çoğu konuda karar verir, Konsey başkanı da tavsiyelerde bulunmak, toplantı gündemini belirlemek ve benzeri işler için orada bulunur. Eşitlik olmadığı sürece sadece bir oyu var ve benim Çember'e tam üye olarak katılmam konusunda neredeyse fikir birliği vardı."

"İyi arkadaşların varmış."

"Böyle bir konuda temkinli davranmaları akıllıcaydı. Ama biz konunun dışına çıktık. Ölü çağırma yasasıdır. Yardım ettiğiniz çocukların sahip olduğu gibi, büyülü yeteneklerin diğer yasaklanmış tezahürleriyle birlikte gruplandırılır. Ancak bir kişinin ölü çağırıcı olması onu kötü biri yapmaz. Güç kötüye kullanılabilir, ancak aynı şey her büyü için geçerlidir."

"Bu konuda Çember'den farklı bir yaklaşımınız var gibi görünüyor."

"Ben gençken kara ve aydınlık büyü arasındaki farklar bugünkü kadar net değildi. Aradaki tek fark, gücün elde edilme şekli ve kullanım alanıydı. Sihirli enerjinin diğerlerinden bir farkı yok; saptırılabilir ya da iyilik için kullanılabilir."

"Babaminki sapıktı." "Bunu bilemezsin!"

"Evet, gerçekten yapabilirim." Gözlerimi ovuşturdum. Hecelelemek zorunda kalmak istemiyordum ama görünüşe bakılırsa bugün yüzleşme günüydü ve kimse bana söylememişti. Gerçeğin çok açık olduğundan bahsetmiyorum bile. Pritkin aptal değildi; yakında kendisi de anlayacaktı. Benden duymasını tercih ederdim.

"Enerji hayalet dünyasının tek parasıdır," dedim. "Bir kez öldüğünüzde, para, satın alabileceği şeyler, prestij - bunların hepsi bir kenara atılır. Hayaletler sadece iki şeyle gerçekten ilgilenirler: intikam ya da etrafta takılmalarının nedeni her neyse ve enerji. Çoğunlukla enerji, çünkü enerji olmadan yok olurlar."

"Solma değil," diye düzeltti Pritkin. "Başka diyarlara geçiş yapıyorlar."

"Evet, ama çoğu gitmek istemiyor. Ve etrafta dolaşmak için ihtiyaç duydukları şey güçtür. Billy'nin tılsımı gibi şeyler tarafından üretilbilir veya önemli bir psişik kalıntıya sahip yerlerden toplanabilir. Ciddi sıkıntı içindeki insanlar yaşam enerjilerini deri hücreleri gibi dökerler ve eski bir evde ya da mezarlıkta genellikle bir ya da daha fazla hayalete yetecek kadar birikmiş enerji vardır. Mezarlıklar özellikle popülerdir çünkü her zaman daha sıkıntılı insanlar ortaya çıkar. Burası doğaüstü bir bak k a l gibi, her zaman yeni teslimatlar oluyor."

"Bunun babanla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"Her şey. Öldükten sonra yaşam enerjisi elde etmenin diğer tek yolu, zaten ona sahip olan birinden dilenmek, ödünç almak ya da almaktır. Bir hayalet için bu, diğer ruhları yamyamlaştırmak anlamına gelir ki bunu her zaman yaparlar ya da doğrudan yaşayan bir donörden alırlar. Ruh gerçekten kızgın ya da dengesiz olmadığı sürece ikincisi çok daha nadirdir, çünkü canlı bir bedene saldırmak kazandığından d a h a fazla enerji harcar."

Durdum, Hayalet 101'i bitirmiştim ve daha ileri gitmek için garip bir şekilde isteksiz hissediyordum. Entelektüel olarak, babamın sularının bana ait olmadığını, onlar için suçluluk hissetmemem gerektiğini biliyordum. Ama duygusal olarak, babamın yaptıklarının lekesi üzerime bulaşmış gibi hissediyordum, sanki bir şekilde benim hatammış gibi. Kollarımı ovuşturdum. Güneş artık o kadar da sıcak gelmiyordu.

"Dediğim gibi, yaşam enerjisi zor bulunur ve çok değerlidir. Babamın kendisi için çalışan ruhlara sunabileceği tek şey buydu."

"Jonas onlara komuta edebileceğini söyledi," diye hatırlattı Pritkin. "Başka seçenekleri olmayabilirdi."

"Böyle bir şeyi hiç duymadım ama ruh çağırma konusunda uzman olduğumu iddia etmiyorum. Bazı insanlar duruğrclerin böyle olduğunu düşünüyorlar-orta seviye büyücüler- ama bu doğru değil. Hayaletleri görebilirim ve ölülere enerji verebilirim ama hepsi bu. Kimseyi hayata dndremem, ya da herhangi bir benzerini. Ama hayaletler hakkında bir şeyler biliyorum. Ve çoğu ruh düzenli bir enerji çekimi olmadan etrafta dolaşıp istihbarat toplayamazdı."

"Belki bazıları diğerlerinden daha güçlüdür."

Başımı salladım. "Bu işler böyle yürümez. Güçlü, zayıf, hayattayken ne olursanız olun, ldğnzde  l m  ř s  n  z d  r . Ve hayaletler enerjilerini daha da hızlı tüketirler.

insanlardan daha fazla. Uğrak yerleri normalde sadece geçimlerini sağlar. Ekstra iş yapmak için ekstra güce ihtiyaçları vardır. Benim Billy'ye verdiğim gibi."

Ve ilk kez, biri üzerinde böylesine tam bir güce sahip olmam bana sapıkça geldi. İlişkimizi her zaman adil bir takas olarak düşünmüştüm; ben bir şey veriyordum, Billy de bir şey veriyordu ve bu anlaşmadan ikimiz de faydalanıyorduk. Billy onlarca kez hayatımı kurtarmıştı, tıpkı benim onunkini sürdürmesine yardım ettiğim gibi. Quid pro quo. Ama şimdi o kadar emin değildim.

Taraflardan biri anlaşmadan çekilebilirken diğerinin çekilememesi gerçekten eşitlik miydi? Billy bensiz de yaşayabilirdi. Biz tanışmadan önce bir buçuk asır boyunca hayatta kalmıştı çünkü kolyesi ona çoğu hayaletin bir evden ya da mezarlıktan sağladığı geçimi sağlıyordu. Ama hepsi buydu, bir geçimlik. Benden düzenli bağış almadan Billy tılsımdan elli milden fazla uzağa gidemezdi ve bu mesafede bile fazla bir şey yapamazdı.

Merak ettim, herhangi bir yere gidebilecek ve sizi de beraberinde sürükleyebilecek bir nesneye bağlı olmak nasıl bir şey olurdu? Artık sahip olmadığınız bir hayatın geçip gitmesini izlemekten fazlasını yapamayacak kadar güçsüz olmak? Onca yıl boyunca hiç arkadaşı olmadan nasıl yaşamıştı? Elbette, yamyamlaştırılma riskini göze almak isterse diğer hayaletlerle konuşabilirdi. Ama o zaman bile hayalet konuşmaları biraz tek taraflı olma eğilimindeydi.

İlişkimiz gibi.

Belki de Billy'ye bir özür borçlu olduğuma karar verdim, ancak bu konuda ne yapabileceğim tartışılırdı. O bir hayaletti; bunu değiştiremezdim. Ama belki de benim için yaptıklarına minnettarlığımı göstermek için biraz daha fazlasını yapabilirdim. Belki de ondan faydalanmamak için bilinçli bir çaba sarf edebilirdim.

Belki babam gibi olmamak için biraz daha çabalayabilirim.

"Yaşam enerjisi bağışlamak suç değildir," dedi Pritkin, belli ki hâlâ beni anlamamıştı.

"Nereden aldığınıza bağlı."

Kaşlarını çattı. "Kendininkini

kullanıyorsun."

"Çünkü bir hayaleti besliyorum. Bir tane. Ve o zaman bile, Billy'nin kolyesine güvenmek zorunda kaldığı zamanlar oluyor, çünkü verecek hiçbir şeyim kalmadı." Gözlerinde anlamanın belirmeye başladığını gördüm. Tiksintiye kapılmadan önce gözlerimi kaçırdım.

"Peki bir hayalet ordusunun ne kadar güce ihtiyacı olur? Bir büyücünün düzinelerce, hatta yüzlerce aç hayaleti besleyebilmesinin imkânı yok. İmkânı yok."

"Karanlık büyücülerin gücü çalabildikleri herkesten çaldıkları bilinir," diye mırıldandı.

"Ve şimdi onu kullandıkları bir şeyi biliyoruz - ya da eskiden kullandıklarını." Ayağa kalktım, aniden taş bankı gerçekten rahatsız edici buldum. "Ve bir kara büyücü birini yakaladığında, yanılıyorsam düzeltin, ama genellikle onu kurutmazlar mı?"

"Evet," dedi usulca.

"Ve büyüdü bir insanın kanını boşaltmak-" "Onları öldürür."

"Yani babam bir katildi. Ve eğer bir ordu sağladıysa, o bir seri katildi." Adam kaçırın ve muhtemelen tecavüzcü olduğundan bahsetmiyorum bile. Biraz yürüdüm, baca birden çok daha ilginç bir hal aldı. "Bunun oldukça karanlık olduğunu söyleyebilirim, değil mi?"

Bunu hayal etmek gerçekten zordu, çünkü onunla ilgili tek gerçek anım olumlu bir anıydı. Üç ya da dört yaşındaki beni havaya fırlatıyor ve sevinç çığlıklarını duyuyordu. O adamı, sırf manevi dünyada kendisine kazandıracağı para için bir insanı öldürebilecek biriyle bağdaştırmak zordu.

"Eğer Kara Çember'in bir üyesiye," dedi Pritkin. "Ama öyle olduğunu bilmiyoruz. Çember şu anda söylentilere inanmayı tercih ediyor çünkü bu onların amacına uygun."

"Peki ya doğruysa?"

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," dedi ısrarla.

"Babamın bir canavar olması dışında." Onun bir tür aziz olduğu yanılsamasına hiç kapılmamıştım - Tony's'teki hiç kimse kapılmamıştı. Ama bu ... hayır. Buna gerçekten hazırlıklı değildim.

Üzerimde beni döndüren eller hissettim. Pritkin'in bileğindeki bileziğin hançer şeklindeki küçük halkaları tenimin üzerinde kayıyor, aniden yağlı ve garip bir şekilde ağır hissediyordum.

Onu bir kara büyücüyle dövüşürken, benim için onu terk ettiğinde almıştım. O zamandan beri, istesem de istemesem de bileğime yapıştı ve tüm girişimlerimi alt etti.

kaldırdım. O zamanlar, yeni konumum nedeniyle daha büyük bir güç kaynağına, yani bana yöneldiğini düşünmüştüm. Ama ya başka bir nedeni varsa? Ya en büyük kötülük potansiyeline doğru çekildiyse?

"Cassie!" Pritkin'in elleri omuzlarımda acı verecek kadar sertleşti. Başımı kaldırdım, incinmiş ve kafam karışmıştı. "Babam bir iblis lordu," dedi keskin bir sesle. "Ben kazandım."

Pritkin tam olarak nazik ya da düşünceli biri değil ama yine de bazen doğru zamanda doğru şeyi söylemeyi başarıyor. Sanırım bildiği bir şey varsa o da işlevsiz ailelerdi. Bu her şeyi yoluna koymadı - uzun süre hiçbir şeyin bunu yapmayacağını hissediyordum. Ama yardımcı oldu. Rosier gibi bir babaya sahip olsa bile, iyi bir çocuk olmuştu. İyiden de öte, diye düşündüm, ona gülümseyerek.

"Teşekkürler."

Başını öne eğdi. "Sorun değil. Ama kadınsı tarafımla temasa g e ç m e k l e ilgili bir şey söylersen seni vururum."

Ve günlerdir ilk kez güldüm.

Pritkin birkaç dakika sonra, "Jonas'ın teklifini eninde sonunda tartışmamız gerekiyor," dedi.

Ve evet, yaptık. Ama sevmek zorunda değildim.

Oturmuş Marsden'in istila edilmiş bahçesinden bir şeyler toplamasını izliyorduk. Bir şapka edinmişti ve altındaki saçların çoğunu ezdiğini fark ettim. Neredeyse normal görünüyordu.

"Savaş büyücüleri hakkında bir teorim var," dedim. "Ne kadar güçlü olurlarsa, saçları o kadar kötü olur."

"Cassie."

"Saunders'ın kel olduğunu söyleyerek günümü güzelleştirebilirsin." "Sen de bununla yüzleşerek benim günümü güzelleştirebilirsin."

Kaşlarımı çattım. "Gerçekten bir darbeye katılmayı düşündüğüme inanamıyorum." "Artık fazla seçeneğimiz yok gibi görünüyor."

"Bekle ve gör'e ne oldu? Birkaç saat önce-"

"Birkaç saat önce Tremaine'in kanıtını duymamıştım. Birkaç saat önce

gazeteyi görmemişti. Jonas haklı. Bu haberi sızdırmak Çember'in niyetinin açık bir i ş a r e t i d i r . Saunders'ın sizinle çalışmak gibi bir planı olsaydı, olumsuz basına yardımcı olmak yerine onları bastırırdı."

Evet. Bana da öyle göründü. İçimi çektim. "Marsden hakkında ne biliyorsun?"

"Çemberi uzun yıllar boyunca ustalıkla yönetti. Bazı konularda gizemli ve uzlaşmaz olabiliyor, kendi tavsiyelerini tutmayı tercih ediyor -gizemli olma noktasına kadar- ve zaman zaman huysuz ve zor biri oluyor-"

"Başka bir deyişle, tipik bir savaş büyücüsü." "Ama genel olarak iyi bir adam." "Kazanabilir mi?"

Pritkin bir an sessiz kaldı. "Bu soruyu bana yirmi yıl önce sorsaydınız, evet derdim. Ama şimdi . . . Bilmiyorum."

"En iyi tahmininiz o zaman."

"Jonas'ın bilgisi kesinlikle daha fazla ve daha tecrübeli. Ancak son yıllarda gücü azaldı. İkisinden Saunders daha güçlü."

"O zaman başka birinin meydan okuması daha mantıklı olmaz mı?" "Sadece bir

Konsey üyesinin buna hakkı vardır. Başka biri olsa Saunders'ın korumaları tarafından gönderilmiş. Ve bu, herhangi birinin risk almaya istekli bulundu. Bu ölümüne bir düello."

Yutkundum. Harikaydı. "Yani ya uzun bir ihtimal ya da hiç ihtimal yok." "Esasen."

Bacaya baktım ve başımın ağrımasını diledim. Sonunda ona, "Saunders yarın Senato'nun vereceği bir resepsiyonda olacak," dedim.

Pritkin'in gözleri kısıldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben de orada olacağım. Mircea ayarladı. Senato'nun beni onaylatmak için bir planı var ama kimse bana ne olduğunu söylemiyor. Sanırım Saunders'ın onların önünde bir şey deneme ihtimalinin daha düşük olduğunu düşünüyorlar."

"Bu işe yarayabilir," dedi düşünceli bir şekilde. "Eğer Jonas orada meydan okursa, bunu sadece Saunders'ın çevresi değil, Senato da duyacaktır. Senato'nun bunu duymasına imkân yok."

reddedecek ve 6rtbas edilmesi imkansız olacaktır."

"Evet." Tek soru, Senato'nun b6y6k partilerinin ortasına bir kavga getirmemi nasıl karşılayacağıydı. Bir mucize eseri her şey yolunda gitse bile. İrkildim. Pek hoş olmayacaktı.

"Sence Senato bizim orada olmamıza karşı çıkar mı?" Pritkin beni izleyerek sordu.

"Biz mi?" Bir kaşımı kaldırdım.

"Jonas'la yalnız gitmenize gerçekten izin vereceğimi d6ř6nm6yorsun değil mi?"

"Bazı ılgınlıkları kaçırmaktan mı korkuyorsun?" Sadece bana baktı. "Senato'yla ben ilgilenirim," dedim ona. "Onlar da bu işin bitmesini en az bizim kadar istiyor. Sen sadece çember'in bir şey denemesini engelle."

"Ah. Kolay iş o zaman."

"Pritkin, hala anlamadın mı? Biz kolay işleri almayız."

Yirmi Üçüncü Bölüm

İçeri girdiğimizde Marsden dirseğine kadar una batmış, tahta bir oklavayla ev yapımı hamuru şekillendiriyordu. "Öğle yemeği için lazanya yapıyorum," dedi bize, "kalmak ister misiniz?" Ödünç aldığım midem, kahvaltımı yeni bitirmiş olmama rağmen utanç verici bir şekilde gurulduyordu. Sıkıntıyla ona baktım ve Marsden güldü. "Sanırım bu evet demek oluyor?"

Ben masada oturup Marsden'in Agnes'le ilgili anlattıklarını dinlerken Pritkin silahlarını almak için yukarı çıktı. Pek de olası olmayan hikâyeler. "Seninle dalga geçiyordu," dedim ona. "Caesar'la çıkmadı."

"Kabul ediyorum, bunu yutmak biraz zor oldu-"

"O kadar geriye kaymış olamaz," diye açıkladım. "Bu onu öldürürdü."

"Oh, sizi temin ederim, yapabilir. Bizim için birden fazla kez bundan daha uzağa bile gitti."

"Nasıl olduğunu anlamıyorum. Gittiğim en uzak geçmiş on altıncı yüzyıldı ama o da ruhen. Bedenimle o kadar uzağa gidebilir miyim bilmiyorum."

Oklava masanın üstüne tokmak gibi gürültülü bir şekilde vurdu. "*Bedeninle* zamanda geriye mi gittin?" Öfkeli görünüyordu.

"Uh, evet?"

"Hangi olası nedenle?"

"Çünkü ruh formundayken hiçbir yerde bir şey yapacak kadar uzun süre kalamıyorum. Avlayacak bir şeyi olmayan bir hayalet gibiyim; enerjim birkaç saat sonra tükeniyor ve geri dönmek zorunda kalıyorum. Bedenim olmadan bir şeyler yapmaya çalışmanın gerçekten-"

"Ama istediğin cesedi seçebilirsin! Sen Pythia'sın. Seçtiğin herhangi birine sahip olabilirsin! Zaman değişimini daha az tehlikeli hale getirmek için bu güce sahipsin!"

Cevap vermedim ama Agnes'in omzundaki yarayı düşündüm. Marsden'a her şeyi anlatmamış gibi görünüyordu. Muhtemelen onu endişelendirmek istememişti ama

Belli ki zaman zaman bedenini de yanında götürüyordu. Belki de birini ele geçirmenin çok tehlikeli olduğu görevler vardı. Sahip o l d u ğ u kişinin vurulması, düzeltmeye çalıştığı zaman çizgisini bozabilirdi. Ya da belki o da sahiplenmeyi benim kadar sevmiyordu.

"Peki bunu nereden biliyorsun Jonas?" Pritkin eski paltosunu koluna geçirmiş, merdivenlerden çıkarken sordu.

"Leydi Phemonoe bundan bahsetmişti," dedi Marsden, bir bıçak ve kesme tahtası kapıp biraz soğan doğrayarak.

"Başka kimseye söylememiş olması tuhaf," dedi Pritkin, botlarını bana uzatırken. Onları minnetle aldım. İngiltere'de yaz mevsimi Nevada'da temmuz ayından çok farklıydı ve ayak parmaklarım üşüyordu.

Marsden biraz kaygılı görünüyordu. "Evet, şey, uzun süre birlikte çalıştık ve . . . bana güvendi."

Pritkin'in gözleri kısıldı. "Asırlık sırları ortaya dökcek kadar mı?" "Derinlemesine tartışmalarımız olmadı. Sadece dil sürçmeleri oldu, orada burada."

"Dil sürçmesi mi?" Pritkin tekrarladı ve bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey Marsden'in pembeleşmesine neden oldu.

"John!"

"Jonas, kızarıyor musun?"

"Burası çok sıcak!" Marsden test edercesine söyledi. "Uygun bir havalandırma sistemi kurmalıydınız." Bir pencere açmıştı ama mis kokulu buharın çoğu burada kalmayı tercih etmişti.

Pritkin kuru bir sesle, "Taş duvarlarda bu biraz zor," dedi. "Ve sen de konudan kaçıyorsun."

Marsden bana baktı. "Biliyor musun, sanırım biraz daha fesleğene ihtiyacım var. Cassie, sakıncası yoksa?"

Dirseklerimi masaya dayayıp beklentiyle ona bakarak, "Benim için sakıncası yok," dedim.

İçini çekti ve ocaktaki tencereye soğanları ekledi, b u sırada bize sırtını gösterdi. "O ... biz ... iyi arkadaşlık, aynı zamanda meslektaşlık."

Yine, ne söylediğinden çok nasıl söylediği ö n e m l i y d i . "Vay be." Ben

Etkilendim. "Sen ve Caesar-"

Marsden bir süzgece gereğinden biraz daha sert bir şekilde mantar attı. "Evet. Şey. Dedğiniz gibi. Ama mesele bu değil, değil mi? Mesele senin yanlış yapıyor olman, çocuğum."

"Evet. Düşünsene. Hem de sadece otuz saniyelik bir eğitimle."

"Hâlâ hayatta olduğun için şanslısın!" dedi sertçe. "Geçmişte ne kadar çok hastalıkla karşılaşmış olabileceğin hakkında bir fikrin var mı? O zamanın insanları için tamamen güvenli olsa da senin için ölümcül olabilecek yiyecekleri kaç kez yemiş olabilirsin? Ve bu, peşinde olduğun kara büyücünün önce seni öldürmediğini varsayarsak geçerli!"

"Bu çok sık oluyor mu?" Endişeyle sordum. "Büyücüler zamanda kayar mı?" "Bu olağanüstü miktarda güç gerektirir ve çok azı bunu yükseltebilir ya da çok fazla kontrol. Bunu deneyenlerin çoğu, siz endişelenmenize gerek kalmadan çok önce ölür. onları. Sizi diğer sorumluluklarınızla ilgilenmek için serbest bırakıyorum." "Ne gibi?"

Marsden sarımsakla ninjalık yaptı. "Her türlü şey. Kendileri için geleceği görmenizi ve tavsiyelerde bulunmanızı bekleyen dilekçe sahiplerinden zaten bahsetmiştik."

"Geleceği görmek ... sorunludur."

"Yine de insanlar denemenizi isteyecektir. Pythian Mahkemesine başkanlık etmek ve inisiyeleri denetlemek bir Pythia'nın birincil görevidir."

"Bunu sorduğuma pişman olacağımı biliyorum ama Pythian Mahkemesi tam olarak nedir?"

"Doğaüstü topluluklar arasındaki üst düzey anlaşmazlıklar için bir arabuluculuk mahkemesi. Örneğin, Weres Klan Konseyi, vampir Senatosu ile kendi başlarına çözemedikleri bir anlaşmazlık yaşarsa, kan dökülmesini önlemek amacıyla konuyu size getirebilir. Pythia bu tür vakaları en iyi şekilde değerlendirebilir çünkü anlaşmazlığın çözülmemesi halinde nasıl sonuçlanacağını sadece o görebilir."

Yutkundum. Harika. Nasıl yapılacağını bilmediğim bir şey daha. Bu davada bir fark yaratacağından değil. Doğaüstü topluluğun yarısı ölmemi istiyordu ve diğer yarısı da benim onların küçük piyonu olduğumu düşünüyordu. İki grup da beni dinlemeyecekti.

söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

İnisiyelere gelince, onları arayıp bulmamı gerektirecek bir senaryo düşünemiyordum. Myra'nın durumu yeterince kötüydü; bütün bir mahkemenin benim başlamamı beklemesine ihtiyacım yoktu. Ya da bunu yapmama yardım etmeye çalışmasına.

Marsden'in bana şüpheyile baktığını görmek için başımı kaldırdım. "Lütfen bana tüm bunları ilk kez duymadığını söyle," dedi.

"Tamam, sana söylemeyeceğim."

Bıçağı kesme tahtasına sertçe çarptı ve orada sıkıştı. Pritkin'e ters ters bakarak bıraktı. "Onu bana bundan önce getirmeliydin! Eğitime ihtiyacı var!"

"Sağlayabileceğinizi söylemiş olsaydınız, sağlayabilirdim."

"Yeni Pythia ile birlikte koşuşturduğundan söz etseydin, ederdim! Beni böyle önemsiz şeylerden haberdar ederdin!"

"Bir dakika bekle." Başka bir şeyi kesmeye çalışmasını engellemek için Marsden'in bileğini tuttum. "Beni eğitebilir misin?"

"Agnes'in yapabileceği gibi değil, hayır. Size on yıllar boyunca gördüklerimi ve gözlemlediklerimi anlatabilirim ama sizin gücünüz bende yok. Mal mülk gibi konularda size yardımcı olamam."

"Mülkiyetten nefret ederim."

"Buna oldukça iyi dayanmış görünüyorsun." "Bu bir beden değişimi, ele geçirme değil." "Anlambilim," dedi hazırlıksız.

"Hayır, gerçekten öyle değil," dedim açıkça. "Kafamın içinde başka kimse yok ve kimse zarar görmüyor."

Marsden sabırsızlıkla bana baktı. "Bu fikri tatsız bulduysanız özür dilerim ama burada sizin hayatınızdan bahsediyoruz!"

"Hayır, başkasınınkinden bahsediyoruz."

"İşte tam da bu yüzden eğitime ihtiyacınız var. Diğer inisiyeler ara sıra hoş olmayan eylemlerde bulunmanın gerekliliğini sorgulamazlar."

Evet, eminim yapmamışlardır. Çember onları gençken yakalayıp beyinlerini yıkamayı severdi.

Çocukluklarından beri. Çember onlara bunu söylese muhtemelen ateşe girerlerdi ve bunu hiç sorgulamazlardı bile. Ama bu benim tarzım değildi. Marsden'la birlikte çalışacaksa bunu anlaması gerekiyordu.

"Birinin hayatının bir parçasını çalmaya, kendimi korumak için onu tehlikeye atmaya ve bu süreçte muhtemelen sonsuza dek travma yaşamasına neden olmaya hakkım yok," dedim ona sessizce.

"Bu konuyu abartmak olur," dedi inatla. "Ve bu kamu yararı için."

"Bu da çok mantıklı, tabii herkesin iyiliği için kazıklanan siz değilseniz."

"Ne olduğunu bile bilmediğin bir sistemi revize etmek sana düşmez!" "Ama Apollo biliyor," diye belirtti Pritkin. Konuşmamız boyunca sessiz kalmıştı. duvara yakın küçük bir masada oturmuş, sistematik bir şekilde ellerini temizliyordu. Silahlar. Ama anlaşılan ayak uydurmuştu, çünkü sesinde belirgin bir gerginlik vardı. "Mevcut durum için hazırlıklı olacak ve buna dayanarak yapacağımız herhangi bir hamle için bir eylem planına sahip olacak. Eğer onu yenmeyi umuyorsak, yeni ve farklı şekillerde düşünmeyi öğrenmeliyiz."

"Bu işe karışma, John!" Marsden tersledi.

"Neden?" Ben sordum. "O haklı."

Marsden öfkeyle bana baktı. "Kurallar sizi korumak için var."
_"

"Agnes'i korumadılar."

Marsden ilk kez gerçekten kızgın görünüyordu. Sanırım insanların ona cevap vermesine alışık değildi. "Çember'in ihmali yüzünden zehirlendi! Saunders'tan nefret etmek için sahip olduğum tüm nedenler arasında bu açık ara en büyüğü! Ben görevde kaldığım sürece, o düzgün bir şekilde korundu. Ben döndüğümde sizin de olacağınız gibi."

Elimi omzuna koydum. Kasları gerginlikten ve kederden düğümlenmişti. Onu özlediğini fark ettim. Son arzusunu yerine getirmeye yardım ederek onun anısını onurlandırmak istiyordu - onun yerine geçmemi. Ama bunu kendi şartlarıyla yapmak istiyordu.

Pritkin'le bakiştık. "Bu konuda" dedim.

"Bu mükemmel!" Planı açıklamayı bitirdiğimde Marsden duyurdu.

"Ummaya cesaret ettiğimden daha iyi!"

"Çok heyecanlanma," dedim ona. "Henüz bir anlaşmamız yok. Seni içeri sokabilirim ama karşılığında onaydan biraz daha fazlasını istiyorum."

"Yani?" Yaşlı adamın yüz ifadesi değişmedi ama her zaman donuk olan mavi gözleri birden çok daha keskin bakmaya başladı.

"Çember'in işlettiği bazı okullar var. Onların kapatılmasını istiyorum. Kalıcı olarak."

Alnı kırıştı. "Hangi okullar?"

"Arızalı büyüğü olan çocuklar için olanlar. Çember yıllardır yanlış bir şey yapmamış insanları hapse atıyor ve buna sizin görevde olduğunuz dönem de dahil. Buna bir son verilmeli."

Ben daha sözümü bitirmeden Marsden başını sallamaya başlamıştı. "Bahsettiğiniz okullar talihsiz bir zorunluluk. Ben de onları sevmiyorum ama başka seçenek yok. Zararsız olanları kilit altında tutmuyoruz ama bu çocukların bazılarının çok tehlikeli yetenekleri var!"

"Daha iyi bir çözüm olmalı."

"Eğer öyleyse, onu hiç bulamadık. Denetimsiz olduklarında hem kendileri hem de etraflarındaki herkes için tehlike arz ederler." Son söz gibi geldi.

"Kaç kişiyle tanıştınız?"

"Anlayamadım?"

"Bu basit bir soru. Kaç tanesiyle tanıştın? Çünkü bir haftadır Dante'de dokuz kişi takılıyor ve burası henüz yanmadı, havaya uçmadı ya da kapıları kapanmayan asansörlerden daha kötü bir şey yaşamadı!"

"O zaman çok şanslıymışsın." Ses tonu sanki neden bahsettiğimi bilmiyormuşum gibi küçümseyiciydi.

"Ben de gençken neredeyse iki yıl boyunca onlardan bir grupla birlikte yaşadım. Hiç sorun yaşamadık demiyorum ama kimse kimseyi öldürmedi ya da herhangi bir binayı yakmadı. Komşular da polisi arayacak kadar olağandışı şeyler fark etmedi."

"Bağışla beni Cassie, ama buna inanmak bana çok zor geliyor." Sesi sabırlı geliyordu ve bu beni kızdırdı. Burada inatçı olan ben değildim.

"Dediğim gibi, onlardan kaçını tanıyorsun?" "Yok. Ancak-"

"Birileriyle tanışmanın zamanı gelmedi mi sence?"

Uzun bir süre bana baktı. "Belki. Ama sana hiçbir söz veremeyeceğimi anlıyorsun değil mi? Böyle bir adım atmak için Konsey'in onayı gerekir ve bir zamanlar o grup üzerinde büyük bir etkim olsa da, artık bu doğru değil."

Garip bir şekilde, talebimi otomatik olarak kabul etmediği için kendimi daha iyi hissettim. Kabul etseydi, bunun sadece istediğini elde etmek için olduğundan ve iktidara geldiğinde çocukların unutulacağından endişe ederdim. Ama yine de daha az belirsiz bir şey istiyordum.

"Anlıyorum. Ancak bu konunun Konsey önünde tartışılmasını -ciddi bir şekilde tartışılmasını- istiyorum. Ve o zamandan önce sizden bir iyi niyet jesti istiyorum. İktidara döndüğünüz gün, Çember'in dün kaçırdığı çocukları benim gözetimime bırakacaksınız."

"Onları çoktan geri aldığını sanıyordum."

"Sadece birazını. Geri kalanını istiyorum. Çok fazla yok," diye ekledim, çünkü yüzü hala hayırda takılıp kalmıştı.

"Bu son baskında alınan çocukları serbest bırakacağım," diye sonunda kabul etti. "Ve eğitim merkezleriyle ilgili daha geniş kapsamlı meseleyi Konsey'e taşıyacağım. Ama onları zorlayamam. Son karar onlara ait olacak."

Bundan hoşlanmamıştım ama yerine getirebileceğini b i l d i ğ i n d e n daha fazla söz vermeyi reddettiği için ona saygı duyuyordum. "O zaman anlaştık gibi görünüyor."

Gündemde tek bir şey kalmıştı ama Pritkin bunu kolaylaştırmıyordu. "Eğer bunun olmasını istiyorsan, kalkanlarını indirmelisin!" Ona kızgın bir şekilde söyledim.

"Bunun işe yarayacağından emin misin?" diye belki de onuncu kez sordu.

"Evet!" Sesime olabildiğince güven kattım ama ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Bu senin fikrindi, hatırladın mı?"

Pritkin, Billy'nin bir an için bile olsa bedenine sahip olması fikrini veto etmişti, bu yüzden B planını seçtik. Fikir, Billy'nin derimin içine girmesi ve Pritkin'i dışarı itmesiydi. Ve Pritkin'in bedeni, odadaki tek beden olacaktı.

ruhu eve dönüş yolunu bulmakta zorlanmayacaktır.

İşe yaramalı. İşe *yarayacaktı*. Ama Pritkin vücudunun etrafına yerleştirdiği kalkanları indirmeyi reddederse olmaz.

Billy sırtarak, "Etrafta aç bir hayalet dolaşırken kendini böyle açmaktan korkuyor," dedi. Belli ki bundan keyif alıyordu. "Muhtemelen son karşılaşmamızda daha nazik olmayı diliyordur."

"Billy!"

"Ne dedi? Ne dedi o?" Pritkin'in kafası döndü, gözleri çılgına dönmüştü. Ve tamam, belki de bunu benden daha iyi karşılamıyordu.

"Hatırlıyor musun," dedi Billy, "Faerie'deyken benim bir bedenim vardı ve o beni tokatlamıştı?" Ona ödünç verdiğim güçle parlıyordu ve bu onu şımarık yapıyordu.

Pritkin'e "Hiçbir şey söylemedi," dedim.

"Yani, bana yumruk atsaydı bununla yaşayabilirdim, ama *bir tokat*-"

Pritkin kırıldı ve merdivenlere yöneldi. Başaracaktı ama Marsden böyle bir acil durum için orada konuşlanmıştı ve yolu kapatmıştı. "Kalkanlarınızı indirin," dedim yatıştırıcı bir şekilde, Billy'ye olabildiğince rahat bir şekilde işaret ederek. "Her şey bir saniye içinde bitecek."

Pritkin etrafına bakınarak, "Ben de bundan korkuyorum," diye mırıldandı. Sesi, gerçekten rahatsız olduğunda ve bunu örtbas etmeye çalıştığında ortaya çıkan o küçük çatlağa sahipti; bu, genellikle birinin bize ateş etmesini içerdiği için eğilmek istememe neden oluyordu. Endişeyle etrafıma bakındım ama kimse yoktu.

Marsden Pritkin'in omzuna yumruk attı. "Sen bir savaş büyücüsüsün, dostum! Kendine gel!"

Ve beni şaşırtacak şekilde, bir süre sonra Pritkin yaptı. Billy içeri girdi ve ben rahat bir nefes aldım. Belki de her şey yolunda gider diye düşündüm. Pritkin kasılmaya başlamadan hemen önce.

"John!" Marsden ona doğru hamle yaptı ama Pritkin ulaşamayacağı bir yere sıçradı. Savrulan bir yumruk korkuluklardan birini yerinden söktü ve Marsden'ın elleri onun omuzlarına kilitlenmeden önce telefonu duvardan düşürdü.

"Sakin ol! Benim bedenimdesin," diye hatırlattım ona. Belli ki beni duymamıştı. Gözleri odaklanmamıştı, solgundu, terliyordu ve parmak eklemleri

Parmaklarını Marsden'ın kollarına geçirdiği yer bembeyaz parlıyordu.

Onu hiç bu kadar kontrolden çıkmış görmemiştim. Pritkin genellikle başkalarını öfke nöbetlerine sürükleyecek şeyleri normal karşılardı. "Billy, acele et!"

"Benimle kavga etmeye devam ederse bunu yapamam!" Billy başını Pritkin'in göğsünden çıkararak şöyle dedi.

Marsden'a "Ele geçirmeye karşı koyuyor," dedim.

"John, beni dinle!" Marsden onu sarstı. "Bırakmak zorundasın!"

Pritkin cevap vermedi, sadece başarısız bir kart köpekbaliğından çok daha korkunç bir şey tarafından ele geçirilmiş bir adam gibi tutuşuna karşı çırpındı. Ve fiziksel olarak mücadele etmekten fazlasını yapıyordu. Billy'nin parçaları tuhaf yerlerden fırlayıp duruyordu; bir ayağı kalçasından, bir kolu göğsünden çıkmış, Billy'nin kafası omzundan yeniden çıkmıştı.

"Biraz yardım edin," diye soludu Billy. "Onu kaybediyorum!"

"O özgür kalana kadar bu bedeni terk edemem!" Ona hatırlattım.

"Eğer yapmazsan kurtulamayacak. Onu dışarı itmeme yetecek kadar dikkatini dağıt, sonra onu geri yönlendirebilirsin."

Bu fikir hoşuma gitmemişti ama daha iyi bir fikrim de yoktu. Ve eğer bunu şimdi yapmazsak, Pritkin'i başka bir girişimde bulunmaya ikna etmemizin çok uzun zaman alacağını hissediyordum. Marsden'a, "Planı değiştiriyoruz," dedim. "Billy'ye yardım etmeliyim."

"John'un bedeninin ruhu olmadan öleceğini söylediğini sanıyordum!"

"Birkaç saniye içinde değil. Bundan daha uzun sürerse geri döneceğim." Ayrıldığımda Pritkin'in vücudunun çökmemesi için yere uzandım. "Hazır mısın?" Billy'ye sordum.

"Ve bekliyorum!" diye bağırdı, tutunmaya çalışarak.

Ödünç aldığım başım yere düştü. Konsantre oldum ve bir an sonra ruhum yukarı süzüldü ve altımdaki bedenin yüzü gevşedi. Son bir ay içinde bu tür şeylerde biraz daha iyi olmuşum, yani artık kontrolden çıkmış bir kuyruklu yıldız gibi oradan oraya savrulmuyordum. Bu yüzden Pritkin'e doğru sürüklenmek yeterince kolay olacaktı, eğer Marsden'ın hassas bir yerine diz çöküp tekrar merdivenlere doğru kaçmasaydı. Lanet olsun!

Peşinden süzıldüm ve ayağı en alt basamağa çarptığında onu yakaladım. Ama onu yakalamak ve içeri girmek tamamen farklı şeylerdi. Bedenimin kalkanları geri gelmişti ve ulaşabileceklerini bilmediğim bir seviyede çalışıyorlardı. Suyla değil ateşle kalkan oluşturdum ama zihinsel bariyeri yansıtan Pritkin'in ruhuydu ve hafifçe dalgalanan dalgalardan oluşan sonsuz bir okyanusa daldım.

Kekeleyerek ve öksürerek yüzeye çıktım ama Billy görünürde yoktu. Ve bu kadar gelişmiş bir zırhı nasıl aşacağımı bilmiyordum. Çoğu kalkanın aksine, hiçbir yırtık ya da delik yoktu. Sadece mavi, mavi su ufka doğru her yöne yayılıyordu.

Dalış yapmanın işleri daha da kötüleştirdiğini fark ettim: şimdi hiçbir referans noktası olmayan özelliiksiz çivit rengi bir dünyadaydım. Karanlıkta körü körüne süzülürken, ruhumun ısısının okyanusla savaşmaya başladığını, etrafımda köpüklü bir gelgitte köpüren büyük miktarda suyu çalkaladığını hissedebiliyordum. Sonra okyanus dönmeye başladı, sert bir akıntı beni aldı ve dev bir su fişkırması olduğunu hayal meyal fark ettiğim şeyle yüzeye doğru geri fırladım. Baş döndürücü bir hızla yukarı doğru fırladım ve mutfağa geri dönmeye devam ettim.

Az önce kendi bedenimden kovulduğumu fark etmem bir anımı aldı. "Yakaladım onu!" Billy söyledi. Ve bir sonraki an, bir adamın soluk, parıldayan formu adam derimden dışarı ve mutfağa itildi.

Çoğu yeni ruhun kafası en azından birkaç dakikalığına umutsuzca karışır, dünyayı anlamak için artık sahip olmadıkları bedenin duyularına güvenmeye çalışırlar. Ve yarı iblis olmasına rağmen Pritkin'in de farklı olmadığı anlaşılıyordu, muhtemelen tam bir yalnızlık hissi içinde açıkta ve dehşete kapılmış bir şekilde geziniyordu. Onun cisimsiz elini tutmaya çalıştım ama geri çekildi, bulanık yüz hatlarından korku geçiyordu.

Beni göremediğini fark ettim. Ona dokunan ruhun bir arkadaş mı yoksa bir avcı mı olduğunu bilmiyordu. Duyularımla ona ulaşmaya, kim olduğumu bildirmeye, beni takip etmesini söylemeye çalıştım ve içime beni titreten bir *varlık* hissi çarptı. Ama bu ondan gelmiyordu.

Bir şey bize doğru ilerliyor, ruhlar dünyasını hızla ilerleyen bir fırtınanın gücüyle karıştırıyordu. Şimşeklerin kıvılcımı ve gök gürültüsünün aç mırıltılarıyla dolu farkındalığım boyunca ürperdi. Görüş alanımın kenarında başıboş titreşimler ve havada soğuk, kırılğan bir koku vardı.

Bir korku sarsıntısı bana yumruk gibi çarptı. Dondum kaldım, tüm vücudum dehşet içinde gerildi. Rakshasalar. Onu gördüler, hissettiler ve geliyorlardı. Onu almak zorundaydık.

Çıkın buradan, *hemen* çıkın buradan-

Pritkin'i yakaladım ama ruh hali rüzgârdaki bir yaprak gibi uçup gitti. Bir beden korumasına geri dönmezsek ne olacağını bildiğim için onu takip ettim. Ama ben ona ulaşmadan, dünyalar arasındaki ince zar etrafımızda titredi ve bir şey dışarı çıktı.

İlk gördüğüm, merdivenlerin tepesinde karanlığın içinden aniden beliren, yaklaşık bir metre boyunda kızıl saçlı bir yaratıktı. Basit bir insan şekline bürünmüştü ama bu yanılsama onu görebilen hiç kimseyi kandıramazdı. Tabii ki, o pozisyonadaki herhangi biri ikinci bir bakış için etrafta dolanmazdı.

Narin kemikler, sıvı siyah gözleri ve zarif bir Roma burnu olan bir yüzü destekliyordu. Bundan fazlasını söylemek zordu çünkü yüz hatlarının çoğu kan maskesinin ardına gizlenmişti. Ayrıca kan, güçlü ve çıplak bedeninde ıslak bir şekilde parlıyor, altın rengi tenini koyu çizgilerle boyuyordu; sanki kan, etinin üzerinde hiç durmayan akıntılar halinde akıyordu. Kan, tırnaklarının altında sıkışmış, dudaklarını boyamış ve uzun, karışık saçlarını keçeletirmişti. Ve o gözlerdeki ifade insani değildi, hatta hayvani bile değildi. Saf, doymak bilmez bir açlıktı.

Liderin omzunun arkasında bir tane daha belirdi ve ardından hızla dört tane daha belirdi. Hepsisi de vahşi güzellik ve mutlak vahşiliğin kâbus gibi bir karışımı olan, insan formu ama canavar gülüşlü erkek ve kadınlardı. Merdivenlerden aşağı kan lekeli bir deri yumağı halinde döküldüler, etrafıma yayıldılar ve beni hem kendi bedenimden hem de Pritkin'inkinden kopardılar.

"İşte güzel bir tane," diye mırıldandı lider, bana doğru uzanarak. Şefkatli bir el yanağıma dokundu ve tiksintiyle ürperdim. Gülümsemi ve eli enseme kavrayarak beni o korkunç yüze yaklaştırdı.

"Bu yaşıyor," diye mırıldandı yaratıklardan biri. "Nefesinin kokusunu alıyorum." "Evet."

"Yasak," dedi bir diğeri. "Korumalı."

"Hayır." Lider bir eliyle ruh formumu okşadı ve bıçak gibi keskin pençeli bir tırnak içimi parçaladı. Bir an için hiçbir şey hissetmedim. Ta ki kıvranan bir ısırap omurgamı tutuşturana kadar, her damarım ateşle çizildi, yaktı, yırttı ve her yere yayıldı. "Hain gibi, bu da bizim."

"Onun kanını tadıyoruz." Her taraftan kavruk sesler yükseliyordu. "Açız. Ver ona

bize "

"Önce benimki," diye hırladı lider. Ve bu şeylerle uğraşılmayacağını, rüşvet kabul edilmeyeceğini, yalvarışların dinlenmeyeceğini sormadan biliyordum. İstedikleri tek bir şey vardı ve onu da çoktan almışlardı.

Yere baktım ve ruhumda bir yarık açtığını, soluk ve kana hiç benzemeyen bir şeyin dışarı sızmaya başladığını gördüm. Güç, acının sisinde fark ettim. Beni kurutacaktı.

Sürü açlıkla miyavladı ama hareket etmedi. Lider dilini bir aşık gibi göğsümde gezdirdi, dökülen gücü yaladı. Ama ardından gelen gülme tıslaması paniğimi mantık sınırlarının ötesine taşıdı. Hâlâ bir bedenim olsaydı, damarlarımdaki adrenalinin donmasına, nefesimin ciğerlerimde buza dönüşmesine neden olurdu. Hal böyle olunca, lider başını aşağı eğip dudaklarını açtığı yaranın üzerine kapatıp emdiğinde bile aniden hareket edemez oldum.

Acıyordu, Tanrım, acıyordu, çiğ sinirlerdeki asit gibi, kemiğe saplanan dikenli bıçaklar gibi. Ama acıdan çok, kaybın ilk acı ipucuydu. Bir parçamın çalındığını, soğuk, karanlık bir denizde eriyen bir su damlası gibi kaybolduğunu bilmek. Sonsuza dek gitmişti.

Lider bana baktı ve kanlı dudaklarını yaladı. "Canlı canlı tadı daha güzel," dedi ve sürüyü serbest bıraktı.

Beni yere yatırdıklarında sanki yeniden bir bedene sahipmişim gibi hissettim. Sırtımdaki soğuk taş, onlar beni parçaladıkça sıcak acıyı daha da artırıyordu. Gıcırdayan ısırıklarla çığlık atıyor, akılsızca kıvranıyor, pençelerinden kurtulmaya çalışıyordum ama nereye dönssem başka bir müstehzi yüzle karşılaşıyordum. Birkaç saniye içinde bir düzine yaradan belli belirsiz sis kıvrımları yükselmeye başladı. Yavaşça dışa doğru sızdılar, sürünün ellerine yapışmak ve kollarına dolanmak için formumdan akıp gittiler.

Dehşete düşmüş bir halde, yarı erimiş dondurma yiyen çocuklar gibi parmaklarını yalayarak yutmalarını izledim. Ama bu yeterli değildi. Açlıktan ölüyorlardı ve bu sadece bir tadımlıktı. Hepsini istediler.

"O yasal bir av değil!" Birinin seslendiğini duydum ve başımı kaldırdığımda Pritkin'in hâlâ yarı kör ve muhtemelen son derece şaşkın bir halde şölenin ortasına doğru tökezlediğini gördüm.

"Onu bize Lord Rosier verdi," dedi lider, kıskançlıkla üzerime çömelerek. "Çünkü

o sana yaptı."

Birkaç yaratık sürüden ayrılıp Pritkin'e doğru koşmaya başladı ama Pritkin onlardan kaçtı ve güçsüz, çelimsiz halini doğrudan lidere doğru fırlattı. Bir anlığına sürü, birinin kaçmak yerine doğrudan ölüme koştuğunu görmenin şaşkınlığıyla beni unuttu. Sonra Pritkin'in üzerine atılmam için beni serbest bıraktılar ve ben de kendimi geriye doğru fırlatarak bilincimi yerde hareketsiz yatan bedenine çarptırdım.

Bir düşünceyle diğeri arasında, nefesim ciğerlerimde daralıp kuruyarak, havasız kalarak sarsıla sarsıla uyandım. Sıkıca kenetlenmiş göz kapaklarımın ardında kırmızı ve mor lekeler patlıyor, öksürerek ve nefes nefese kalarak kesik kesik nefes alıyordum. Her şey acıyordu. Grip gibiydi: lokal bir ağrı kaynağı yoktu, sadece her yere yayılmış bir hastalık hissi vardı.

Bir an için neyim olduğunu anlayamadım. Sadece bir dakikalığına gitmiştim; Pritkin'in bedeni bu süre içinde herhangi bir zarar görmemeliydi. Sonra hatırladım: Ruhsal saldırılar bedene geri döndüğünüzde ortaya çıkar. Eğer bu şeyler ona yeterince zarar verdiyse, onu bedenine geri döndürmeyi başarsak da fark etmezdi. Çünkü her halükarda ölecekti.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Marsden oradaydı, kalkmama yardım ediyordu ve bir şeyler söylüyordu ama duyamadım ve umursamadım. Onu fırlatıp masaya ve Pritkin'in tek şansı olan iksir kemerine doğru koştum. Ama kemeri aldığımda, artık sürüyü zar zor görebildiğimi fark ettim ve eğer bir tanesini bile kaçırsam ...

Parmaklarım adrenalinin etkisiyle beceriksizce kemerin üzerinde geziniyor, kalbim çılgınca bir nabızla *zaman yok, zaman yok atıyordu*. Sonunda, küçük tüpleri tutucularından çıkarabildiğim kadar hızlı bir şekilde her şeyi fırlattım. Tek endişem, Pritkin'in uçup giden formunu takip ederek bedenimde mutfağın etrafında fır dönen Billy'ye çarpmamaktı.

Gölgeler merdiven boşluğuna çekilmiş, cephanemin bitmesini bekliyorlardı ki bu uzun sürmeyecekti. Ya şimdi ya hiç, diye düşündüm ve kendimi Pritkin'in üzerine attım. Billy de aynı anda aynı fikre kapıldı ve diğer taraftan hamle yaparak Pritkin'in ruhunun aramızda sıkışıp kalmasıyla birbirimize çarpmamıza neden oldu.

Bir an için hangimizin elinde olduğunu ya da ikimizden birinin elinde olup olmadığını anlayamadım. Sonra Pritkin bedenime doğru tökezledi, sanırım kazara, ama bu yeterince iyiydi. Onu sınıksız kavradı ve panikle kurtulmaya çalışmasına rağmen sürükledi. Ve böylece başladığımız yere geri döndük.

"Cassandra! Sen misin?" Pritkin yavaşça dizlerinin üzerine çökerken Marsden sordu. Bembeyazdı ve titrek görünüyordu ama tek parça gibi görünüyordu. Kendime önemli olanın bu olduğunu söyledim.

"Hayır, işe yaramadı," dedim, sesime acı bir leke bulaşmıştı. Lanet olsun! Çok yaklaşmıştık!

Marsden kolumu kavradı. "Ne oldu?"

"Rakshasalar."

"Yaşayanlara saldırmamaları gerekiyor!"

"Bunu onlara söyle." Pritkin'in yanına diz çöktüm ve önceki değerlendirmemi gözden geçirdim. Gözbebekleri büyümüştü, rengi kötüydü ve ağır ağır nefes alıyordu; ta ki aniden bacaklarımın üzerine yığılıp vücudu korkunç bir durgunluğa bürünene kadar.

Marsden, "Ben tıbbi çantamı getireyim," dedi.

Duvardan bir saat düştü ve yüzlerce parçaya ayrıldı. Kafamı çevirdim. "Şimdi ne olacak?"

"Kuşatma altındayız." "Ne zamandan beri?!"

"Birkaç dakika önce başladı. Görünüşe göre haklıymışsınız - Çember bizim onlara gelmemizi beklemek istemiyor."

"Ama size saldırmayacaklarını söylemiştiniz!"

"Benim emrimde hizmet edenler bunu yapmazdı. Ama Saunders çırakları gönderdi." Marsden'ın ses tonu acıydı.

"Kim?"

"Hâlâ eğitimlerinin son aşamasında olan genç büyücüler. Ben görevden ayrıldıktan sonra Kolordu'ya katıldılar. Saunders onların tanıdığı tek Lord Koruyucu."

"Dur tahmin edeyim. Onun emirlerine uyacaklar - her ne olursa olsun!" "Bu büyük bir olasılık."

"Peki şimdi ne olacak? Çünkü yer değiştiremiyorum!" Şu anda dikey olduğum için şanslıydım.

Elini omzuma koydu. "Her seferinde bir kriz, çocuğum," dedi ve koşarak yukarı çıktı.

Daha yeni gitmişti ki Pritkin belli belirsiz gerildi ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Ona doğru eğildim ve ben bir şey söyleyemeden beni başımın arkasından yakaladı, ağzımı aşağı çekti ve beni öptü. Öptü beni, hiçbir drama ve açıklama yapmadan, sanki sadece yaptığımız bir şeymiş gibi.

Yarı unutulmuş bir şekilde onun bir iblis gibi öpüştüğünü bilmek bir şeydi; bunu tekrar tekrar deneyimlemek ise bambaşkaydı. Hiçbir rafine baştan çıkarma yoktu -Pritkin ağzı açık, sert ve aç bir şekilde öptü, ta ki kalbimin çarpıntısından hiçbir şey duyamayana, dili içime girerken dudaklarında kanımın tadını alana kadar. Tenim çaresizce titriyordu ama bedenim daha fazlasını istiyordu, aniden bunun için *açlık* çekiyordu. . . .

Beynim bana saçımın kokusunu ya da dirseğimin altındaki yumuşak noktayı en ufak bir şekilde erotik bulmam için hiçbir neden olmadığını söyledi. O işaret etti

Aslında kendimi öpüyordum ama Pritkin'in vücudu buna inanmıyordu. Yumuşak, küçük eller gömleğimi sıyırdı, göğsümde gezindi, bir meme ucunu cımbızladı ve *Tanrım*.

Bir rüzgâr nefesi etrafımda kıvrıldı, tenimde neredeyse canlı bir karıncalanma yarattı. Vücudumun etrafında dolambaçlı bir şekilde kayıyordu, serin ama sakinleştirici değil, hiç sakinleştirici değil. Ben ürperdim ve akıntı da benimle birlikte ürperdi. Ve Pritkin'in kolundaki sivri bir kesik yumuşadı, soldu ve pazusunun üzerindeki altın derinin içinde eridi. Gözlerimi kırpıttım ve tekrar baktığımda bir yara izi bile yoktu. Sanki yara hiç var olmamış gibiydi.

Ayrıldığımızda sersemlemiştim ve kafam son derece karışık. Pritkin başını kaldırdı ve gözleri ateş gibi parlak ve hafifçe odaklanmamıştı. Tuhaf ve neredeyse yabancı ama aynı zamanda yankılanarak tanıdık gelen, zorlukla dizginlenmiş bir şiddet yayıyordu.

Çılgılık attım ve kaçmaya başladım ama o beni yakaladı ve sıkıca tuttu. "Hayır! Benim! Sadece benim! Rosier burada değil!"

Kendi yüzüm önümde bir araya geldi ve o çarpıcı gözlerde dürüst duygular vardı - endişe, acı ve sağlıklı bir dozda kendinden nefret. Mücadele etmeyi bıraktım. Rosier'in hayatında hiç dürüst bir duygu yaşamadığına bahse girmeye hazırdım.

"Ama hissettim-"

Pritkin hafifçe kızarak, "Yaralıyım," dedi. "Bu otomatik bir tepki gibi bir şey. Sana zarar vermeyeceğim."

"Otomatik mi?" Açıklamak için zaman ayırmadı, sadece tezgâhı kullanarak kendini ayakta duracak bir pozisyona getirdi.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Talep ettim.

"Buradan çıkmamız gerek," dedi bir yaylım ateşi daha geldiğinde. "Bırakın savaşmayı, ayakta bile zor duruyorsunuz!"

"Ben gayet iyiyim," dedi inatla.

"Yarım düzine iblise tek başına saldırdıktan sonra olmaz! Ne yaptığınızı sanıyordunuz? Silahın yoktu, kalkanın yoktu, *hiçbir şeyin yoktu*."

"Seni öldürebilirlerdi."

"Peki sana ne yapacaklarını düşünüyordun?" Söylemedi.

herhangi bir şey. "Yoksa amaç bu muydu? Onlar *seni paramparça* etmekle meşgulken, benim kaçmak için zamanım mı olacaktı?"

"Tek makul hareket tarzı buydu."

Gerçekçi ses tonu içimde öfke kabarmasına neden oldu. "Makul mü? Bu *benim* fikrimdi, benim aptal, aptal fikrim! Eğer bunun için biri ölecekse, *o ben olmalıydım!*"

"Başka biriyle birlikte olsaydın planın işe yarardı." "Sen neden bahsediyorsun? O şeyler-"

"Normalde yaşayanlara saldıramazlar. İblis lordları uzun zaman önce, hepsinin ortak avlanma alanı olan Dünya'yı aşırı beslenerek mahvetmemek için bir antlaşma yaptı. Her ırk sadece tek bir enerji türünü almakla sınırlandırıldı. Rakshasalar ise sadece ölümden sonra geriye kalanlarla beslenebilirler. Ama senin bedeninin hâlâ yaşıyordu; onların ulaşamayacağı bir yerde olmalıydın."

"Seninki de öyle. Ve bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu!"

"Rosier, Lordlar Meclisi'ne benim durumumda özel bir muafiyet t a n ı n m a s ı için dilekçe verdi." Gözlerinde tuhaf bir ışık vardı; keder, acı ya da pişmanlık değil, üçünün korkunç bir bileşimi, içimi ürperten bir tür boşluk. "Görünüşe bakılırsa sana da bir ayrıcalık tanımayı başarmış."

"Anlamıyorum."

Pritkin derin bir nefes aldı. "Doğamın iblis tarafını hiç keşfetmedim. Rosier'in istediği buydu, o müstehcen deneyi en başta bu yüzden yaptı. Fey ve insan kanını kendi kanıyla birleştirerek, kendi türünün sınırlamaları olmayan bir iblis yaratmayı umuyordu. Doğamı araştırmayı reddederek onu sonuçlardan mahrum bıraktım."

"Ama kendini de inkar ettin. Başka ne yapabileceğini merak etmiyor musun? Hangi yetenekleri miras almış olabilirsin?"

"Bu konuda her zaman endişeleniyorum."

"Ama o diğer tarafın sana ölümsüzlük verdi, değil mi? Yani hepsi bu olamaz."
_"

"Ben ölümsüz değilim ve uzun yaşam sürem annemin Fey soyundan geliyor," diye tersledi. "Baba tarafımdan gelen *hiçbir şey* olumlu değil! Şu anda gösterdiği gibi. Ben onu engelledim, sen onu küçük düşürdün ve o da

intikam."

"Ama Rakshasalar ben bedenimdeyken bana zarar veremez. Peki o nasıl-"

"Jonas'ı duydunuz, işinizi eşyalara başvurmadan güvenli bir şekilde yapamazsınız. Ancak bunlar ruhunuzun bir an için bile olsa savunmasız kalmasına neden olur. Ve Rakshasalar için bu yeterli olacaktır."

"Ama Pythia olarak gücümün tükenmez olması gerekiyor. Bana saldırmış olsalar bile-"

"Enerji türlerini karıştırıyorsunuz. Rakshasalar yaşam enerjisiyle beslenir, tıpkı vampirleriniz gibi. Senin büyüün onları ilgilendirmiyor."

Marsden kolunda bir sepetle merdivenlerden aşağı koştu ama Pritkin'in ayağa kalktığını görünce durdu. Yine de içinde koyu renkli parıltılarla kaynayan viskoz turuncu bir çamur şişesini uzattı. Pritkin kaşlarını çattı ama ben içinde ne olduğunu sormadan yarısını yuttu.

"Enerji iksiri," dedi Marsden, gözüme çarparak. "Zararsızdır."

Ve Pritkin'in yüz ifadesine bakılırsa iğrenç. "Eğer onu alırsam, bizi buradan çıkarmamda yardımcı olur mu?" Seramik bir su sürahisi tezgâhtan aşağıya doğru dans edip fayanslara çarparken sordum.

"Oh, hayır. O kadar güçlü değil. Sadece tabiri caizse biraz moral katıyor. Ama endişelenmeyin; başka bir çıkış yolum var."

Pritkin inledi. "Bana o lanet şeyi yanında getirmediğini söyle!"

Marsden aşağılanmış görünüyordu. "O lanet şey bana altı şampiyonluk kazandırdı, haberiniz olsun!"

"Ve en az bir o kadar da ölümüne neden oluyordu!"

"Bu sporun bir tehlikesi."

Pritkin paltosunu ve silahlarını kaparken, aletler yerlerinde tıkırdıyor ve bulaşıklar dolapta birbirine karışıyordu. Pencereden dışarı bir bakış nedenini gösteriyordu: Bahçenin hemen ötesinde başlayan koruma baloncuğuna doğru ardı ardına enerji şimşekleri patlıyordu. Hiçbiri geçemedi ama her isabet evin temellerini titretti.

Marsden arka kapıyı açtı ve bizi hızla bahçeye götürdü. Ekili alanın ötesinde küçük bir tuğlayı çevreleyen yabani otlar vardı.

yapı. Işıkları yaktı ve pırıl pırıl parlayan kırmızı bir üstü açık arabanın üzerindeki muşambayı çekti. Uzun, alçak şasisi, yüksek çamurlukları ve üç fardan oluşan tuhaf düzeniyle bir klasik olduğu belliydi.

"Bir Alfa Romeo Spider," diye sırtarak bizi bilgilendirdi. "Şimdiye kadar yapılmış en iyi spor araba. 1932'de yeni satın alındı." Direksiyonun arkasına geçti ve şeytan tarafından ele geçirilmiş köpek Orion yolcu koltuğuna atladı. Orada olduğunu bile fark etmediğim için bu biraz ürkütücüydü. "Bin, bin!" Marsden sabırsızca söyledi.

"Sadece iki koltuğu var," diye belirttim ve Orion'un cüssesi onunkini hemen hemen doldurdu. Marsden, "Hepimiz sığarız," dedi, zaten çoktan bir koltuk sahibi olmuş bir adamın güveniyle. Oturmuş.

"Sence onlardan daha hızlı koşabilir miyiz?" Pritkin ve ben iki bedeni negatif bir alana sıkıştırmaya çalışırken kuşkuyla sordum.

"Yapabileceğimizi biliyorum!" Marsden motoru çalıştırarak bağırdı.

Sonra garaj sarsıldı ve kapı, aynı anda içeri sığmaya çalışan bir düzine büyücünün üzerine açıldı. Pritkin bir şeyler mırıldandı ve birkaçının bacağım kadar büyük sarmaşıklar tarafından ayaklarından koparıldığını gördüm. Ama bunun bir önemi yoktu çünkü geri kalanlar biz hareket etmeye başladığımızda bile garaj duvarına doğru geliyorlardı.

"Marsden!" Çığlık attım ama o sadece gaza bastı. Ve eski araba, çerçeveyi sarsan bir hırıltıyla ileri fırladı, çok sağlam görünen tuğla duvara doğru sıçradı.

Ama tuğlaya çarpmak yerine, beyaz bir ışık huzmesinin tam ortasına doğru yelken açtık. Kör edici derecede parlaktı, güneşli günü karanlık gösteren öldürücü bir parlaklık saçıyordu. Garaj arkamızda kayboldu ve bir patlamayla göz kırparak gözden kayboldu.

Şeytan köpeği bacaklarımın arasındaki döşeme tahtalarına iterek koltuğa kaydım. Pritkin arkamda bir tünek buldu, poposu bagajın üzerindeydi, ayakları uçmasını engellemek için emniyet kemerlerine düğümlemişti. Gözlerim sonunda ışığa alıştı ve parıldayan beyaz bir manzaraya bakmama izin verdi. Alev alev yanan ama soğuk, arabanın yüzeyinden elmas parlaklığında yansıyor.

Bir ley hattındaydık. Ama bu Chaco Kanyonu Hattı'nı bir taşra yolu gibi gösteriyordu. İki tarafında da bir son bile göremiyordum. Ama arkamızda karanlık şekiller görebiliyordum, güneşi gizleyen küçük bulutlar gibi.

Sesimin titremesini engellemeye çalışarak, "Biliyor musun, sanırım burada devreye ben giriyorum," dedim.

"Merak etmeyin!" Marsden gaz pedalına basarak bana söyledi. "Bu arabayla üç dünya şampiyonluğu kazandım!"

"Jonas eski bir şampiyon yarışçı," diye açıkladı Pritkin. "Ley hatlarında mı yarışıyorsunuz?"

"Eskiden öyleydi. Birkaç yıl önce bıraktım."

"Yani seni istifa ettirdiler," diye düzeltti Pritkin.

"Neden?" Korkuyla sordum.

"Kıskançlık," dedi Marsden, gösterge paneline vurarak. "Saf ve basit."

Pritkin, "Çünkü genç refleksleriyle bile fevkalade tehlikeli," diye düzeltti. "Kimse senin patladığını görmek istemez."

"Patlamak mı?"

Marsden bana, "Endişelenecek bir şey yok," diye güvence verdi. "Kalkanımız var."

İşte o zaman arabanın etrafını saran, üzerimizden uzun bir sabun köpüğü gibi akan ve bir o kadar da sağlam görünen soluk altın rengi kalkanı fark ettim. Daha önce de böyle bir şey görmüştüm, birden fazla yolcu taşıyan gemilerin kuyruklarda ilerlemesini sağlayan sihirli bir koruma. On saniye kadar kendimi biraz daha iyi hissettim. Ta ki peşimizdeki büyücülerden -az önce evin etrafına çok daha sağlam görünen bir kalkanı çökerten büyücülerden- gelen bir güç sarsıntısı yanımızdan geçene kadar.

Pritkin dönerek arabanın bagajına uzandı ve onlara bir büyü fırlattı. "Biri bunu en son yaptığında ne olduğunu hatırlıyor musun?" Onu belinden yakalayarak çığlık attım.

Marsden bir türbülansa girdiğinde bana, "Belinus Hattı son derece dengeli!" dedi. Eğer tutunuyor olmasaydım, Pritkin uçacak ve bedenimi de beraberinde götürecekti. Orion ulurken ve Marsden şüphesiz deli bir adam gibi kıkırdarken, ikimiz de sert bir şekilde yere çakıldık.

Etrafımızdaki kalkanlara çarpan bir şey neredeyse arabayı yuvarlıyor ve beni kamçıya maruz bırakmakla tehdit ediyordu. "Marsden!" Çığlık attım. "Yaklaşıyorlar!"

"Uzun sürmeyecek!" Direksiyonu sağa doğru kırdı ve beni arabanın yarısından dışarı fırlattı.

Araba. Pritkin beni yakaladı ve neredeyse yerimde kalmama neden olacak kadar sert bir şekilde geri çekti. Gümüş-beyaz bir ateş yağı m u r u içinde, ince havanın ortasına doğru fırladık.

Ne olduğunu anlamam bir saniye sürdü, çünkü delici soğuk bir yumruk gibi çarptı ve ciğerlerimdeki nefesi kesti. Vücudum buzdan bir kılıfla kaplanmış gibi hissediyordum. Hareket etmeye çalıştım ama hiçbir şey olmadı. Bacaklarım yokmuş gibi hissettiğim için endişelenmem gerektiğine karar verdim ama nefes alamıyor gibi görüldüğüm için çıldırmakla meşguldüm.

Duyularımın çoğu işe yaramıyordu: her şey tamamen sessizdi ve rüzgâr varsa bile hissetmiyordum. Etrafıma bakındım ama görececek pek bir şey yoktu. Sadece bulutlar kilometrelerce aşağıdaydı ve gökyüzünü inanılmaz, göz kamaştırıcı bir maviye bırakmıştı. . .

Bir uçağın içinde olmamamız dışında, bir uçağın manzarası olduğunu fark ettim. Kalkanın içinde bile değildik çünkü sadece bir ley hattı içinde çalışmak üzere tasarlanmıştı. Yerden binlerce metre yukarıda, orada hiç işi olmayan bir arabanın içindeydik. Çok gülünç bir şekilde aşağıda olan Dünya'ya baktım ama ciğerlerime çığlık atacak kadar hava girmiyordu.

Sonra Marsden burun üstü yere doğru dalışa geçince koltuğa doğru savruldu. Ani düşüşümüzün neden olduğu rüzgâr gözlerime çarptı ve bunun dehşeti yüzünden göremedim, nefes alamadım, düşünemedim. Öleceğiz, diye düşündüm boş boş, hepimiz öleceğiz - ve sonra başka bir ley hattına kafa üstü çarptık.

Bu çok küçüktü, ancak arabanın sığabileceği büyüklükteydi ve neredeyse yeni oluşan baloncuğun iki tarafına sürtünüyordu. Dışarıda geçirdiğimiz birkaç saniye içinde kaşlarım buz tutmuş, tenim mavinin belli belirsiz mor bir tonuna dönüşmüştü ve yemin ederim gözlerim buz tutmuştu. Gözlerimi hızla kırıştırarak görmeye çalıştım ve sonunda başardım; tam da bu sırada sıçrayan kırmızı ateşten bir tünele doğru kayışımızı izledim.

Nefesimi geri kazanmıştım, bu yüzden onu çığlık atmak için kullandım, ancak motor gürültüsü çoğunlukla onu bastırdı. Sonunda sesim kesildi, boğazım düğümlendi ve düşmeye devam ettik. Sanki dibi olmayan bir roller-coaster'a binmiş gibiydim. Emniyet kemeri kucağımı kesiyor, beni ikiye bölmekle tehdit ediyordu; şeytan köpeğin saçları dimdik havalanıyordu; ve Pritkin balonun tepesine doğru savrulmamak için iki eliyle koltuğun arkasını kavıyordu. Ve yine de daldık.

Sonra parlak kırmızı aniden kıpkırmızıya dönüştü.

bir tür sınır. Araba neredeyse dik bir düşüşten dik bir kaymaya geçti ve beni yarı yarıya arabadan dışarı fırlattı. Kolum beni sabitleyecek bir şeyi, herhangi bir şeyi yakalamak için dışarı fırladı ve doğruca buz gibi suya daldı.

Arabanın bir kısmı hattın dar sınırlarının dışındaydı ve siperde bir delik oluşturmuştu. Kolum delikten dışarı çıkmıştı ve bir su seli içeri giriyordu. Hattın enerjisine karşı tıslayarak yüzüme bir buhar bulutu fırlattı.

"İçeri girin!" Marsden bağırdı. "Göremiyorum!"

"Hemen hallededeceğim!" İlerleyen ivme kolumu koparmak için elinden geleni yaparken hırladım.

Pritkin beni geri çekmeye çalıştı. Ama sadece benim gücümle işe yaramadı. Döndüm, ayaklarımı arabanın yan tarafına dayadım ve *çektim*. Kolum delikten dışarı fırladı, araba çizgiye geri döndü ve şeytan köpek kendini sallayarak yüzüme su dolu tüyler püskürttü.

"Kanal," diye bağırdı Marsden, gözlerindeki yüksek enerji dışında gayet normal görünüyordu. "Yerinizde olsam ellerinizi arabanın içinde tutardım. Çizginin enerjisi dikkat çekmeye meyillidir. Bir keresinde biraz ofsayta düştüm ve bir de baktım ki yolcu koltuğunda kocaman bir yunus var, çırpınıyor, kıvranıyor ve kuyruğuyla bana vuruyor. Onu çıkarmak çok zamanımı aldı. Bana yarışa mal oldu."

Ona öylece baktım, ta ki dikkatimi çizginin dışından geçen devasa, karanlık bir şekil çekene kadar. Zıplayan enerjiden belli olmuyordu ama bir ev kadar büyüktü. "Balina," dedi Pritkin omzumun üzerinden. "Bazı hayvanlar çizgileri hissedebilir; nasıl olduğunu asla tam olarak belirleyemedik."

"Lanet olası baş belaları!" Marsden açıkladı. "Cavanaugh böyle öldü, biliyorsun. Elli altıda Tüm Britanya'nın ortasında ve bu büyük mavi hattı yarmaya karar veriyor. Tam önünde güvercin vardı. Çok aptalca olmalı."

Pritkin, "O zaman belki de bunu geride bırakmayı denemeliyiz," dedi.

Marsden da aynı fikirdeydi, çünkü gaza bastı. Kıvrımlı, tehlikeli bir rota boyunca ilerledik ama balina hızımızı kesmedi, eğildi, daldı ve aynı çılgın yolu dışarıdan takip etti. Ta ki aniden tekrar yükselip okyanusu ley hattı ile birlikte geride bırakana kadar.

Arabanın kenarından sarktım, okyanusa ve kocaman kafasına baktım.

Demir grisi dalgaların arasında bir an sallanıp sonra kayboldu. Birkaç saniye daha yukarı doğru devam ettik ve sonra olduğumuz gibi büyük bir çelik yığını gibi düşmeye başladık. Başka bir ipin bizi kapıp götürmesini bekledim ama hiçbir şey olmadı ve dalgalar, üzerlerinde yükselen köpükleri görebileceğim kadar yakındı ve-

Parlak mor bir çizgiye düştük ve dalgaların hemen üzerinden ileriye doğru roketlendik. "Yavaşlayamaz mıyız?" diye bağırdım.

Marsden başını salladı, vahşi beyaz yelesi arkasından dökülüyordu. "Hızlanmalıyım. İleride bazı atlamalar var."

Pritkin şüpheli bir şekilde inlemeye benzeyen bir ses çıkardı ve ben de Marsden'in omzunu tuttum. "Atlıyor musun?"

"Evet, göletin üzerindeki bir kaya gibi. Ah, işte gidiyoruz," dedi ve bir saniye sonra tekrar ince havaya doğru yelken açıyorduk. Demir arabaların *yüzmediğini* söyleyemeden yüzüme bir miktar sprey çarptı ve sonra başka bir çizgiye -sarı- çarpıyorduk, havaya fırlayıp koyu mor bir çizgiye çarpmadan önce ancak bir kalp atışı kadar içinde kaldık. Her şey belki on beş saniye sürmüştü.

Marsden mutlu bir şekilde, "Görüyorsunuz ya, zıplamak," dedi.

Hiçbir şey söylemedim; kusacağımdan korkuyordum.

Mor çizgiden bir uçuşumun dibinde ayrıldık, ürkmüş bir martı sürüsü ve dalgaların dumanları arasında kıvrılıp yuvarlandıktan sonra parlak mavi bir çizgiyle birleştik. Bu çizgi doğruca karaya yöneldi -Tanrı'ya şükür- ve Marsden bacağımı okşadı. "Neredeyse vardık."

"Neredeyse nereye?" Bir kez daha ince havaya sıçrarken mırıldandım.

Şaşkınlıkla sarı tarlalara baktım ve sonra tekrar Belinus Hattı'nın gümüş-beyaz okyanusuna düşüyorduk. Ama bu kez okyanusu neredeyse tamamen boydan boya uzanan büyük, karanlık bir kütle varlığı bozuyordu. "Bariyer," dedi Pritkin biraz tiz bir sesle.

Marsden, "Evet, teşekkür ederim John," dedi ve direksiyonu çevirdi. Araba çizginin kenarına çarptı, kenardan yukarı çıktı ve tamamen ters döndü. Bariyerin tepesini belki bir santim boşlukla geçtik ve sonra çizginin diğer tarafından aşağıya doğru koşuyorduk, ellerimin titremesine ve midemin bulanmasına neden olan zarif bir dönüşü tamamlıyorduk. Bariyer arkamızda çözülürken

büyücüler yetişmek için acele etti.

"Geri döneceğimizi nereden biliyorlardı?" Biz hızla ilerlerken Pritkin sordu.

Marsden sinirli bir ifadeyle, "İçlerinden biri yarışçı olmalı," dedi. "Bunu ortaya koydum

Birkaç yıl önce ben de bu kursa katılmıştım ve bazı genç adayların bu kursta pratik yaptığı biliniyor. Alternatif bir rota izlemeliydim ama endişelenecek bir şey yok. Yakında onları kaybedeceğiz."

İleriye işaret etti. Takipçilerimizi izlemekten vazgeçtim ve görüş alanımda bir renk cümbüşü patladı. İleride bir ışık fırtınası kaynıyordu, sanki ateş ten bir perde hattın tüm ortasına yayılmıştı. Doğrudan ona bakmak neredeyse imkânsızdı. Güç dalgaları retinalarımı yakmakla tehdit ediyordu, parıltı gözlerimi kapattığım elimden bile içeri sızıyordu.

Pritkin, "Kestirmeden gidiyoruz," dedi.

"Kestirme yol mu?" Bu ses neden hoşuma gitmedi?

"Evet. Rahatlamaya çalış Cassie," diye öğüt verdi Marsden. Komik olmaya çalışıp çalışmadığını merak ederek ona baktım. Çünkü vites düşürmesine rağmen, bizi içine çeken şey her neyse hızlanıyormuş gibi görünüyorduk. Ve Marsden'in ondan kaçmaya çalışmadığını fark ettim; intihar hızını sadece o şey tarafından çalkalanan kötü akıntılarla daha iyi başa çıkabilmek için azaltmıştı.

"*Bu da ne?*"

Pritkin bana "Küçük bir girdap," diye bilgi verdi. Sesi gergin geliyordu.

"Minör mü?" Bu şey bir süpernova gibi görünüyordu. Ve sonra daha önemli bir düşünce araya girdi. "Bekle. *Oraya mı giriyoruz?*"

"Oh, hayır. Bu bizi öldürür," dedi Marsden sakince. Sonra fenomen bizi yakaladı ve saatte birkaç yüz mil hızla ileriye doğru savrulmaya başladık.

Çılgılık attım ve Pritkin'i yakaladım, o da büyüleri ateşlemeye çalışıyordu.

Ölüm sessizliği. Bir an için girdabın elektrikli beyaz merkezinin yanında asılı kaldık, enerji dev bir canavarın kalp atışı gibi etrafımızda titreşiyordu. Ve sonra tamamen başka bir yerdeydik.

Daha önce de bir vardiyam kötü gitmişti, zamanın ağırlığı ü z e r i m e çökmüştü,

Vücudum gezegenin genişliğine yayılmış gibi hissedene kadar beni uzatıyordu. Bu öyle bir şey değildi. Yerçekimi beni çekmiyordu, kemiklerim ve hücrelerim bükülüyordu, hiçbir şey yoktu. Neredeyse Kefenin içine geri dönmek gibiydi, ancak o sadece duyusal yoksunluğa neden olmuştu. *Bu* ise yoksun bırakacak hiçbir duyuya sahip olmamaktı.

Beni ele geçirmekle tehdit eden panikle nefes almaya çalıştım ama artık ciğerlerimin olup olmadığını bile söyleyemiyordum. Bir *şeyler* hissetmek, görmek, duymak için çaresizce uzanmaya çalıştım ama elim varsa bile hiçbir şeye değmiyordu. Uzun bir an için gerçekten öldüğümü düşündüm - bir şeylerin çok yanlış gittiğini ve sonsuza kadar burada, hiçlikte boğulacağımızı.

Ta ki koltuğa geri çarpana kadar. Artık his eksikliğinden şikayet edemezdim. Bir anda, et ve kemikten oluşan güvenli bir muhafazadan acıdan yapılmış bir vücuda dönüştüm. Zonklayan başımdan morarmış popoma, emniyet kemerinin beni ikiye bölmek için elinden geleni yaptığı kucağımdan yayılan keskin acıya kadar her yerdeydi.

Ama asıl sorun acı değildi. Etrafımızda çaprazlama uzanan binlerce güç çizgisine boş bir dehşetle baktım: canlı yeşiller ve parlayan altınlar, soğuk maviler ve zengin gümüşler, akan abanoz ve ürperten, kanlı kırmızılar. Çizgileri kör olarak da kolayca takip e d e b i l i r d i m : bronz bir çan gibi çınlıyor, mavi bir dere gibi mırıldanıyor, mor bir şimşek gibi çıtırdıyor, kırmızılar çığlık atıyordu.

"Glastonbury Tor'a atladık," diye açıkladı Pritkin, biraz solgun görünüyordu. "Britanya'daki en büyük girdap."

"Zıpladı mı?"

Marsden, "Kısa yolculuklar için bir ley hattı kullanırsınız," dedi. "Eğer gitmek istediğiniz yerde bir tane varsa. Daha uzun yolculuklar içinse en yakın büyük girdaba giden bir hat kullanırsınız. Dünyadaki tüm girdaplar metafizik düzlemde birbirleriyle bağlantılıdır ve aralarında akıntılar vardır. Eğer doğru olanı yakalarsanız, bir girdaptan diğerine atlayabilirsiniz."

Uyuşmuş bir şekilde başımı salladım.

"Burada boşluk yok," dedi tekrar deneyerek, "Sadece enerji var. Bu nedenle mesafe anlamsızdır."

Etrafımızda akan ve her biri devasa girdabın ortasından geçen güç akışlarına huşu içinde baktım. Bu kadar yakından, sanki bir

Dev bir kalp, parlak renkli damarlar gibi içine girip çıkan ley hatları, her vuruşta etrafımızda titreşen enerji. Baktığım her yerde renkler birbirine karışıyor, her şeyden parıldıyor, arabayı bir düzine tona boyuyordu. Gökkuşağı suyunda yüzüyormuşuz gibi görünüyordu.

Küçük bir ley hattı lavabosu SİHİR'e güç verebiliyorsa, bunun gibi bir şey ne **y a p a b i l i r**? "Neden kimse bu enerjiyi toplamıyor?" Merakla sordum. "Her şeye güç verebilir."

Marsden, "Her nesilde bunu deneyenler vardır," diye cevap verdi. "Ama şimdiye kadar yarattığımız hiçbir kalkan küçük bir girdabın içindeki güçlere bile dayanamaz." Bana eleştirel bir gözle baktı. "İyileştin mi? Çünkü korkarım önümüzde bir sıçrama daha var."

"Bir tane daha mı?" Uyuşmuş bir şekilde söyledim. "Hepsi böyle *acıyor* mu?"

"Birkaç kez yaptıktan sonra olmaz. İşin sırrı gevşemekte." Parmaklarını şıklattı ve şeytan köpek uzun dili dışarı sarkmış bir şekilde bacağıma doğru çökerek gösterdi. "Gördün mü?"

Pritkin, "En azından bu sefer peşimizde kimse olmamalı," diye ekledi. "Bireysel kalkanlar girdabın bu kadar yakınındaki güçlere dayanacak kadar güçlü değil. Takipçilerimiz bizi takip edememeliydi-"

Cümlesini tamamlayamadı, çünkü bir düzine şekil birdenbire ortaya çıktı ve hepsi büyük, karanlık bir kütle halinde bir araya toplandı.

"Tabii kalkanlarını birleştirmedilerse," diye bitirdi Marsden ekşiyerek ve arabayı tekrar vitese taktı.

Şansımıza, stajyerler de en az benim kadar sarsılmış görünüyordu. Bu bize hafif bir avantaj sağladı, ancak arkamıza baktığımızda bazılarının çoktan peşimizden gelmeye başladığını gördük. Marsden aniden direksiyonu sağa kırdı ve kükreyerek elma yeşili bir çizginin ortasına girdik. Büyücüler bizi takip edene kadar bekledi ve sonra arabayı geri vitese taktı.

O korkunç serbest düşüş hissi bizi tekrar ele geçirmeden önce bir anlığına özgürdük ve girdabın koronasındaki hiçliğe geri dönmüştük. Ve Marsden yalan söylemişti, piç kurusu. Topallamak *hiç* yardımcı olmadı. Ve sonra kırmızıya bürünmüş bir dünyanın ortasında yarışıyorduk. Ama bu bir ley hattının kırmızısı değildi; kilometrelerce uzanan güneşte kavrulmuş kumun göz kamaştırıcılığıydı.

Bir sarsıntı, bir lastik gıcirtısı ve bir sesle siyah bir asfalt yılanına çarptık.

hız patlaması. Savaş büyücülerinin karanlık şekilleri arkamızdan yola yuvarlandı - dört, hayır, beş- ve bu çılgın yolculuğa ayak uydurmayı başardılar. Ama onlar yaya, bizimse tekerleklerimiz vardı. Marsden onları toz içinde bıraktı.

Gözlerim kapalıyken New Mexico'daki Chaco Kanyonu girdabına atlamıştık. Yarım saat sonra Nevada ve Dante's'e doğru uzanan parıldayan mavi çizgiye atladık. Oradan sonra ufukta büyük siyah bir leke fark etmemiz uzun sürmedi. Büyücülerin inşa ettiği bariyere benziyordu ama bu bariyerin etrafında hiç boşluk yoktu. Yine de başka şeyler vardı.

Görüş alanımın kenarlarında düzensiz ışık pırıltıları oraya buraya savruluyordu. Onları göz ucuyla görebiliyordum ama artık doğrudan göremiyordum. Ama yine de sayıları şaşırtıcıydı. Kristal bir kaleydoskopla benziyorlardı, etrafımızda sürekli değişip duruyorlardı.

Tekrar Pritkin'e baktım ve yüzündeki ifade haklı olduğumu anlamam için yeterliydi. "Rakshasalar," diye mırıldandı. Sanırım o miktarda gözlerim bile onları seçebiliyordu.

"Nerede?" Marsden sordu. "Koğuşun etrafında.

Binlercesi."

"Geleceğimizi nereden biliyorlardı?" Derimin yüzeyine yayılan ürpertiye görmezden gelmeye çalışarak sordum.

"Yapmadılar. Olsaydı bile ikimiz bu kadar kişiyi doyuramazdık." Pritkin etrafına hayranlıkla baktı. "Bu büyük bir savaştan önceki toplantı gibi. Binlerce kişilik bir hasat bekledikleri zaman..."

Marsden, "Koğuşun dışında kaldıkları sürece, onlar için daha fazla endişelenmemize gerek kalmayacak," dedi ve doğruca koğuşa daldı.

"Ne yapıyorsunuz?" Karanlık bir duvar üzerimizde yükselirken çığlık attım.

"Koğuş sizi içeri almak için yazıldı, değil mi?"

"Bilmiyorum!"

"Yakında öğreneceğiz," dedi bir sürü siyah nokta ana yapının tabanından ayrılırken. Birkaç saniye içinde onları tanıyabileceğim kadar yaklaşmışlardı -savaş büyücülerini. Görünüşe göre Saunders'ın adamları önceden haber vermişlerdi.

Bazıları doğruca bize doğru gelirken, diğerleri de tepenin dibinde kaldı.

Koşu, inmeye çalışmamızı bekliyordu sanırım. Pritkin tam önümüzdekileri dağıtan bir büyü fırlattı ama neredeyse aynı anda yeniden oluştular ve yarım düzine büyüyle arabayı salladılar. Şeytan köpek inledi ve parmaklarımı kürküne gömdüm, ya onu rahatlatıyordum ya da tutunuyordum, hangisi olduğundan emin değilim.

"Jonas-" diye başladı Pritkin.

Marsden sakince, "Başaracağız," dedi.

"Bizi başka bir birleşik büyü ile vururlarsa olmaz!"

"Evet, ama bunu yapmak için bizi yakalamaları gerekecek, değil mi?" Araba hızla ilerledi, kara kuleye ve önündeki büyücü sürüsüne doğru yöneldi.

Onları umursamadım. Bu hızla, saldıracakları hiçbir şey kalmayacaktı. Ön camdaki böcekler gibi Dante'nin koşuşunun her tarafına dağılacaktık.

Marsden'ın kolunu sinirli parmaklarımla kavradım ve sessizce geri dönmesi için yalvardım. Bana baktı ve sevgiyle elimi okşadı. "Nerede kalıyorsun?"

"Ne?"

"Senin odan. Nerede?"

"Çatı katında."

"Oh, güzel," diye mırıldandı ve doğruca karanlığın duvarına çarptık.

Ben çığlık attım, Pritkin küfretti ve Marsden güldü ve sonra diğer taraftan dışarı fırladık, koşu önümüzde duman gibi dağılıyordu.

Dante's'te hâlâ geceydi, ay kumarhanenin üzerinde ağır ve marmelat turuncusu rengine asılı duruyordu. Rengi görebiliyordum çünkü elektrik mavisinin girdabına geri dalmadan önce on saniye boyunca çizginin dışına çıktık ve takipçilerimizi geride bıraktık. Marsden peşimizdekilerin kafasını karıştırmayı başarmıştı; biz aşağı inerken bir düzinesi yanımızdan geçip yukarı çıkıyordu. Benim üzerimde de oldukça iyi bir iş çıkarmıştı. Etrafıma boş boş baktım, hâlâ doğru tarafta olduğumuzdan bile emin değildim.

Sonra bize doğru hızla gelen binayı gördüm. "Yavaşla!" Çığlık

attım. "Çarpacağız!"

"Saçmalık," dedi bana ve ley hattının akıntılarına kapılmış diğer teknelerden oluşan bir ormanın ortasına daldı.

Koğuşun içi park yeri gibiydi. Koruma balonunun içinde yelkenlerini açmış uzun bir yelkenlinin altından geçtik, parlayan ahşap güvertesine şezlonglar serpiştirilmiş modern lüks bir yatın yanından kayarak geçtik ve ejderha şeklindeki tanıdık bir mavnanın yanından süzüldük. Bu Çin konsolosunun şahsi aracıydı. Diğerlerinin onun meslektaşlarına ait olduğunu varsayıyordum, yanlış kulenin etrafında kümelenmemiş olsalardı bu beni endişelendirmezdi.

Benimkini.

"Oh,

kahretsin!"

"İhtiyacınız olduğunda asla park yeri bulamazsınız!" Marsden, bir büyüünün çamurluğumuza çarpıp bizi doğruca balkon kapılarına savurmasıyla a y n ı fikirdeydi. Bize bakan bir grup şaşkın yüzü görmek için bir saniyem v a r d ı ve sonra pencerelere çarpıyorduk, camlar uçuşuyor, bar tabureleri yükseliyor, kanepeler parçalanıyordu.

Doğruca yemek odasına giden duvara çarptık ama sanki ahşap ve sıva yerine kauçuktan yapılmış gibi sektik. Odanın içine d o ğ r u döndük, bu sırada birkaç sakı bitkisini ve bir puro dükkânındaki Hintliyi yere serdik. Sonunda yıkık kanepelerin yanında durmadan önce oda birkaç şaşkın saniye boyunca bir renk ve gürültü bulanıklığı içindeydi.

Boynuzlu avize üstümüzde çılgınca sallanıyor, her yere ışık saçıyordu. Şeytan köpeği göğsüme bastırdım ve bir kulağından diğerine sırtan Marsden'a ters ters baktım. "Kaza yapmayacağımızı söylediğini sanıyordum!"

Omzuma vurdu ve güldü. "Sadece küçük bir kaza. Giriş yapmaktan çok hoşlanıyorum!"

Yirmi Beşinci Bölüm

Mircea bize ilk ulaşan oldu, şık siyah takım elbisesinin zarar görmesine aldırmadan bir yığın pahalı çirayı iterek yoldan çekti. Kapıyı zorlayarak açtı ve şeytan köpek tehditkâr bir şekilde hırladı ama Marsden tasmaından tutup onu geri çekti. "Şimdi, şimdi, Orion. İyi senatörü hatırlıyorsunuzdur herhalde."

Mircea Pritkin'i tutup arabadan dışarı çekti, gözleri Pritkin'in yüzünü neredeyse çaresiz bir rahatlamayla yutuyordu. Gözlerimi kırıştırdım, kendime gelmek için bir an bekledim. Ve sonra anladım: Pritkin hâlâ benim bedenimdeydi. Ve bu kesinlikle açıklamak istediğim bir şey değildi.

"Kahretsin."

"Eğer şirketimizi tatsız buluyorsanız, Büyücü Pritkin, ayrılmakta özgürsünüz!" Mircea sert bir şekilde konuştu.

Pritkin'in eli yumruk şeklinde kıvrıldı ve kemik kıran bir kucaklaşmaya sürüklenirken Mircea'nın omzunun üzerinden bana dik dik baktı. Sadece omuz silktim. En azından Mircea onu öpmediği için minnettar olması gerektiğini düşündüm.

Marlowe yaklaştı, ilk kez modern kıyafetler giymişti -siyah gömlek ve kravat ile saçlarındaki kumral parıltıları ortaya çıkaran koyu kırmızı bir takım elbise. Elinde bir şişe viski sallıyordu. "Bir içki isteyen var mı?"

Marsden etikete baktı. "Glenfiddich mi? Oh, evet, lütfen." Dışarı çıktı, onu şeytan köpek izledi ve hasarı inceledi. "Çok kötü değil," dedi düşünceli bir şekilde. "Yeni bir kat boya ve biraz kuruma, sonra yağmur gibi olacak."

Pritkin, "Onu siz değiştirdiniz," diye suçladı.

"Planladığım gibi gitmeyen inişler için harici bir kalkan ekledim. Yarışlarda yasadışı ama artık bunu yapmadığım için-"

"Beni kandırabilirdin," dedim titreyerek. Arabadan sürünerek çıktım ve birkaç adım atmaya çalıştım ama dengem bozulmuştu ve oda çılgınca etrafımda sallanıyordu. İç kulaklarım gerçekten durduğumuza ikna olmamıştı.

Etrafıma bakındım, eski, onaylamayan gözlerden oluşan bir halka görmeyi bekliyordum. Buldum ama korktuğum gibi değil. Beşimiz dışında, odadaki diğer insanlar

Mircea'nın soğuk gözlü efendileriydi. Konsoloslar öğle yemeği için dışarı çıkmış gibi görünüyordu.

Ustalardan biri Mircea'ya yaklaştı. "Efendim, Çember' den temsilciler geldi."

Marsden'a bakarak, "Onları oyala," diye bağırdı.

Adam eğildi ve çıktı ama Marsden sadece başını salladı. "Korkarım bunun için artık çok geç."

"Cassie, seninle bir dakika görüşebilir miyim?" Mircea cevap beklemedi, Pritkin'i yatak odalarına giden koridora doğru sürükledi, sanırım mahremiyet için. Bunun ne kadar iyi gidebileceğini düşünürken, Marlowe yolumu kesene kadar peşlerinden koştum.

Gülümsedi. "Bir içki içmeyeceğine emin misin? İşine yarayabilir gibi görünüyorsun."

"Belki sonra," dedim, etrafı kolaçan etmeye çalışarak.

O da benimle birlikte hareket etti. "Bu bize kalan son bütün şişe. Yerinde olsam bundan faydalanırdım."

Koridordan bir küfür duyuldu, ardından bir homurtu ve bir gümbürtü geldi. Pritkin yüzü kızarmış ve gözleri öfkeden parlamış bir halde odaya geri dönerken irkildim. Mircea peşimden gelirken, "Aslında bir içki iyi bir fikir gibi geliyor," dedim.

"Cassie!" diye tısladı, gözleri yüzümdeydi.

Öfkeli bir vampir beni omuzlarımdan tutup parmaklarını etime geçirmeden önce Marlowe'a, "Şunu duble yap," dedim.

"Sanki geri dönmeyi denemedik!" Savunmacı bir şekilde söyledim.

"Bunu tersine çeviremeyeceğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Hayır, hayır! Kesinlikle yapabiliriz," diye hemen söz verdim, çünkü Mircea biraz stresli görünüyordu. "Sadece... şey, en son denediğimizde neredeyse ölüyorduk ve-"

Marlowe bana içkimi uzatmaya çalıştı ama Mircea onun yerine içkimi alıp geri fırlattı. "Ah," dedi Marlowe, Pritkin ile benim aramda bir ileri bir geri bakarak. "Bu... rahatsız edici."

"Nasıl hissettiğimi bir düşünsene," dedim ve Pritkin'den kötü bir bakış yedim. "Ne?"

Sütyen giymeyi *seviyor* musun?"

Mircea elini alnına götürdü ve uzun bir süre öylece kaldı. Çenesinde küçük bir damar atıyordu. Viski pek işe yaramış gibi görünmüyordu.

"Mircea," diye araya girdi Marlowe sessizce. "Saunders aşağıda Cassie'yi görmek istiyor."

"Tebliğinizde açıkça belirttiğiniz gibi, hiçbir şey talep edecek konumda değil. Görünüşe göre kalın kafalılık Çember üyeliği için bir gereklilik!"

"Belki, ama o burada. Onu karşılamalı."

"Böyle bir şey yapmamalı," diye tükürdü Pritkin. "Onun ortadan kaldırılması gerekiyor, pazarlık edilmesi değil!"

"Onun hakkında ne öğrendiğimizi bilmiyorsunuz," diye ekledim. "Adam tamamen-

"

"Cassie, durumu anlamayan sensin!" Mircea bana söyledi.

"Bunu çok iyi anlıyoruz!" Pritkin hırladı. "Adam Kolordu'ya ihanet ediyor, ceplerini doldurmak için büyücüleri tehlikeye atıyor-"

"Bunu nereden biliyorsun?" Marlowe sordu.

"Cassie'nin Çember'in hapisanesinden serbest bıraktığı adamlardan biri onun faaliyetlerini biliyordu. Jonas'a söylemeye gitti, o da meydan okumaya karar verdi."

Hepimiz Marsden'a baktık, o da bir havluya el koymuş, şeytan köpeğini kurulamaya çalışıyordu. Başını salladı ve omuz silkti, sonra da ele geçirdiği köpeğinin başında gıdıklamaya devam etti. Mircea gözlerini kısa süreliğine kapattı ve Marlowe inledi. "Mükemmel değil mi!"

"Yapacak başka ne var?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Çıkarılması gerekiyor."

"Eğer onun ölmesini isteseydik, bunu daha önce ayarlardık!" Mircea beni bilgilendirdi. "Onun kontrol edilmesini istiyoruz!"

"Nasıl kontrol? O Çember'in başı. Bana öyle geliyor ki ne isterse onu yapıyor!"

"Bu gece sona erecek bir durum!"

"Anlamıyorum."

Marlowe, "Çember'in hapishanesinden salıvermeme yardım ettiğin adam Saunders için ilk anlaşmaya aracılık etmişti," diye açıkladı. "Çember ile güçlerinin son alıcısı arasındaki irtibatı o sağlıyordu. Saunders anlaşma tamamlandıktan sonra sessiz kalması için onu kilit altına aldı."

"Alıcı mı?" Pritkin'in kaşları düğümlendi. "Satın alan demek istiyorsun. Tek bir kişi bu kadar güç kullanamaz."

"Kara Çember yapabilir."

"Siyah-" Pritkin durdu, görünüşe göre bunu anlayamamıştı.

Marlowe başını salladı, yüz hatlarına acımasız bir gülümseme yerleşti. "Çok güzel, değil mi? Gümüş Çember'in kolektif enerjisi en azılı rakiplerine satılıyordu. Elbette Bay Todd'a göre -bizim için serbest bıraktığın adam, Cassie- Saunders bunun nereye gittiğini asla bilmiyordu. Ama öğrenmeye zahmet etmemiş, bu da onu aynı derecede suçlu yapıyor. Eminim ki sihirbazlar topluluğu da bunu duysa aynı fikirde olurdu."

"Duyduğunda!" Pritkin düzeltti.

"Siz savaş büyücülerinin hepsi aynısınız," dedi Marlowe küçümseyerek. "Bir sorunun üzerine sonuna kadar gider ve onu sopayla yere serersiniz! İnce noktalar sizin için kayıptır."

Kollarımı kavuşturdum. "O zaman bana açıkla."

Marlowe Mircea'ya baktı, o da başıyla onayladı. "Saunders, Todd'un ve kanıtlarının elimizde olduğu konusunda bilgilendirildi. Sadece kariyerini bitirmek için değil, ortaya çıkarsa onu gömmek için de yeterli olacaktır."

"Ki öyle olacak!" Pritkin araya girdi.

"Ama olamaz," diye karşılık verdi Marlowe. "Aksi takdirde, Çember halefi olarak kimi seçerse seçsin, bizi son bir aydır saplanıp kaldığımız bataklığa geri sokacaktır!"

"Şantajdan bahsediyorsun!" Yetişmeye çalışarak söyledim. "Sen onun faaliyetleri hakkında sessiz kalırsan o da beni Pythia olarak onaylar."

"Ve aklımıza gelebilecek diğer küçük işleri de yapar," diye ekledi hafif bir gülümsemeyle.

"Böyle bir şey söz konusu bile olamaz!" Pritkin'in elleri sanki

Sadece bir hedefin olmaması onu birine saldırmaktan ve onu kanlı bir şekilde dövmekten alıkoyuyordu. "Senato Çember'i kontrol etmiyor!"

"Henüz Çember'i kontrol etmiyor," diye mırıldandı Marlowe, kasıtlı olarak kışkırtıcı bir şekilde. Pritkin'in gözleri hoşuma gitmeyen bir ifadeyle ona kilitlendi ve Marlowe ona küçük bir gülümseme verdi. Odadaki sıcaklık yaklaşık on derece arttı.

Mircea onları görmezden geldi. "Cassie, işlevini yerine getirmek için ihtiyaç duyduğun takdiri ve işbirliğini istiyorsan, tek yol bu."

"Bir suçluyu büyü dünyasındaki en önemli pozisyonda bırakarak mı? Bu kulağa pek de iyi bir başlangıç gibi gelmiyor!"

"Hiç başlamamaktan iyidir," dedi Marlowe. "Son bir ayımızı o piçin kafasına geçirecek bir şey aramakla geçirmedi ki şimdi bir kenara atalım! Vicdanınız-"

"Övgüye değer," diye araya girdi Mircea, ona bir bakış fırlatarak. "Ama elbette, Büyücü Saunders'a mali anlaşmasının feshedilmesi gerektiğini ve gelecekteki faaliyetlerini çok yakından izleyeceğimizi açıkça belirteceğiz."

Pritkin küçümseyerek, "Küçük bir konuyu unutuyorsunuz," dedi.

"Neymiş o?" Mircea sordu.

"Jonas meydan okumaya niyetli-"

"Siz müdahale etmeseydiniz böyle bir şey olmayacaktı!" "-ve

aslında, bunu çoktan yapmamış olmasına şaşırılmamalıyım."

Hepimiz etrafımıza bakındık ama Marsden ortadan kaybolmuştu. Marlowe küfretti ve fuayeye doğru atladı. Mircea onu takip etmeye başladı ama ben kolundan tuttum. "Daha işimiz bitmedi."

"Şimdi zamanı değil Cassie!"

"Sana göre, bana bir şey söylemenin asla zamanı değil! Dışarıdan yardım getirdiğim için bana kızılıyorsun-"

"Mage Marsden'ı yardım olarak sınıflandırmam zor! Adamla çalışmak neredeyse imkansızdı-"

"Dikte etmek demek istiyorsunuz," diye araya girdi Pritkin.

"-iki gün önce bana yüzmek, dinlenmek ve belki biraz alışveriş yapmak niyetinde olduğunuzu söylediğinizden bahsetmiyorum bile. Bir devrim başlatmak için değil!"

Gözlerimi ona diktim. "Tamam, anladığımdan emin olayım. Seninle yaptığım her şeyi incelemem gerekiyor-"

"Bir darbeye yardım etmeyi içeriyorsa, evet!"

"-Ama karşılığında bana hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Ne Saunders hakkında, ne kız arkadaşın hakkında, hatta ne de *babam* hakkında!"

"Baban hakkındaki söylentileri henüz doğrulayamadık," dedi bana daha sakın bir sesle. "Seni gereksiz yere üzmem istemedim. Saunders'ın bunları dünyanın yarısına yaymaya niyetli olduğunu bilmemize imkân yoktu!" Alnı kıristı. "Peki hangi kız arkadaş?"

Onu görmezden geldim, o kadar öfkeliydim ki neredeyse titriyordum. "Beni üzdün mü? Neyim ben, beş yaşında falan mı? Ben Pythia'yım, Mircea!"

"Asla sorgulamadım-"

"Her zaman sorguluyorsun! Herkes sorguluyor! Senato da Çember kadar kötü. İkisi de Pythia'nın gücünü istiyor ama onunla birlikte gelenleri değil. Kendilerine hoşlanmadıkları şeyleri yaptıracak ya da aptalca davrandıklarında onları geçersiz kılacak birini istemiyorlar. Kendisine söyleneni yapacak ve geri kalan zamanlarda bir ton muhafızın altında kilitli kalacak aptal bir sarışın istiyorlar!"

"Korunman için, Cassandra! Yoksa kaç kişinin sana zarar vermek istediğini bir şekilde fark edemedin mi?"

"Konsolosa suikast düzenlemeye çalışanlarla hemen hemen aynı sayıda, ama o saklanmıyor! Çünkü hem güvende kalıp hem de işi bitirmenin her zaman mümkün olmadığını biliyor!"

"Eğer ölürsen bu mümkün değil! Geçtiğimiz ay içinde hayatınıza karşı kaç komployu engellediğimiz hakkında bir fikriniz var mı?"

"Hayır! Ben hiçbir şey bilmiyorum! Demek istediğim de bu! İşimi yapmak için bilgiye ihtiyacım var.

"-hepsi, yapabileceğimi düşündüğün her şey değil-"

"Lord Koruyucu ve saray," diye seslendi ustalardan biri merdivenlerin tepesinden. Yukarı baktığımda, altın gözlü vampirlerden oluşan çemberin onları ürküttüğünü belli etmemeye çalışan büyük bir büyücü grubunun yıkıma baktığını gördüm.

Marlowe ve Marsden fuayede alçak sesle konuşuyorlardı. Onları duyamıyordum ama Marlowe'un onu meydan okumasını ertelemeye ikna etmeye çalıştığını tahmin ettim. Yaşlı adamın çenesinin meydan okuyan çıkıntısına bakılırsa, pek şansı varmış gibi görünmüyordu.

Kötü giyimli, mavi takım elbiseli, iri yarı, kel bir adam bizi gördü ve öne çıktı. "Bayan Palmer, sanırım?"

Pritkin yavaşça öne doğru adım atmadan önce bir an öylece durdu. "Ve sen de Reginald Saunders'sın."

İpucu için minnettardım, çünkü bu adamı sıraya girsem asla seçemezdim. Dünyadaki en güçlü büyü derneğinin liderinden çok, orta düzey bir yönetim dalkavuşuna benziyordu. Ama sonra, ben de bir Pythia'ya pek benzemiyordum.

"Gerçekten." Elini uzattı ama Pritkin elini tutmak için hiçbir hareket yapmadı. Bu kabaydı, ama birazdan daha da kabalaşacağımız için bunun bir önemi olduğunu sanmıyordum. "Bu buluşmayı dört gözle bekliyordum."

"Yerinize başka bir teğmen göndermediğinize şaşırdım."

"Bazı şeyleri insanın kendisi için yapması en iyisi gibi görünüyor," dedi yumuşak bir sesle. Sonra hâlâ uzattığı eliyle garip bir hareket yaptı. Ve Pritkin ayaklarını yerden keserek kayıp pencereden geriye doğru uçu ve gece gökyüzünde kayboldu.

Az önce bulunduğu noktaya yarım saniye boyunca inanamayarak baktım ve sonra sığır derisi üzerinde debelenerek balkona doğru koşmaya başladım. Aşağıda bir yerde bir kalkan baloncuğu görmek için dua ederek korkuluktan sarktım ama hiçbir şey yoktu. Otelin ışıkları sadece bir yere kadar uzanıyordu ve onların ötesinde sadece karanlık vardı.

Başımı kaldırdığımda Mircea'nın yanımda karanlığı taradığını gördüm. Gözleri benimkilerden daha iyiydi ama metal parmaklığın parmaklarının arasından tereyağı gibi süzülmesine bakılırsa o da bir şey görmüyordu. "Bana onun senin büyüünü manipüle edebildiğini söyle," dedi, sesi ifadesizdi.

"Normalde evet," dedim nefes nefese. "Ama biz buraya gelmeden önce saldırıya uğradık! Oldukça bitkin düştü ve bilmiyorum-"

Cümlemi bitirmeye fırsatım olmadı. Mircea kendini Saunders'ın üzerine fırlattı, enerjisinin çıtırtısı büyücünün kalkanlarına kontrolden çıkmış bir orman yangını gibi çarptı. Mobilyaların kalıntılarını ateşe verdi ve

Odayı bir şenlik ateşine çevirdi ve bu kadar uzaktan bile tenimi yakmakla tehdit etti. Ama Saunders bunu hissetmiyormuş gibi davrandı.

"Zekânızla ün salmışsınız Lord Mircea," diye tersledi adam. "Bunu kullanın! Kız öldü. Şu anda bile güç başka bir Pythia'ya geçiyor, benim kontrol edeceğim birine! Oyun sona erdi."

Mircea cevap verme zahmetine katlanmadı ama başka biri cevap verdi. "Reginald! Seni değersiz, omurgasız, katil piç! Bir televizyonu bile kumandayla kontrol edemezsin! Büyük Konsey'in bir üyesi olarak, Çember'e liderlik etme hakkına meydan okuyorum!" Marsden merdivenlerden inerken gümüş rengi saçlarından oluşan yelesi parazitlerle çatırdıyordu.

Saunders onu görmezden geldi. "Aptal olma Mircea! Bu toplantı için hazırlık yapan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Bu binanın etrafında iki yüzden fazla büyücü var. Yeniden müzakere etmenin zamanı geldi!"

"Bunu yeniden görüşün!" Ses arkamdan geldi. Döndüm, aşağı bakana kadar karanlıktan başka bir şey görmedim. Devasa yelkenli gemi havada asılı duruyordu, pruvası alçalıp yükseliyor, armaları hafifçe gıcırdıyordu ve Pritkin kenarda asılı duruyordu. Saunders'a bir büyü fırlattı ve onu kalkanlarıyla birlikte duvara çarparak geri gönderdi.

Canını yaktığını sanmıyorum ama yüzündeki ifade paha biçilemezdi. Yaklaşık bir saniyeliğine, korumalarından oluşan falanks yaklaşıp görüşü kesene kadar. Mircea'nın vampirleri onların önünü kesmek için harekete geçti ve işler o anda cehenneme döndü.

Gemi görünmez akıntılarla orada öylece asılı dururken Pritkin'in küpeşteden geri dönmesine yardım ettim. Kendini kurtarmak için ley hattını yırtmış ve geminin üzerine düşmüş olmalıydı. Çin mavnası gibi, gemi de ley hatlarına ulaşip inmek için gerçek uzayda havalanabiliyor gibi görünüyordu.

Daireye dönüp baktığımda Marsden'in sakin bir şekilde arbedenin içinde yürüdüğünü, sağa sola küfürler savurduğunu ve her birinin Saunders'ın büyücülerine bir çekiç darbesi gibi indiğini gördüm. Pritkin'in onu hafife alıp almadığını merak etmeye başlamıştım. Kesinlikle büyücülerin hiçbiri onunla dövüşmeye o kadar da istekli görünmüyordu.

Adamlardan biri arkadaşının arkasına saklanmaya çalıştı, o da onu iterek ateş hattından kaçtı. İlk adam Marsden'a baktı, Marsden da ona nazıkçe gülümsedi ve hemen ardından öyle güçlü bir küfür savurdu ki, adam diğer balkon kapılarına çarptı. Yanımızdan uçarak geçti, parmaklıkların üzerinden süzüldü ve

geminin güvertesinde. Eski moda kaptan kıyafeti giymiş bir vampir tarafından tekmelenmek için.

Güvertesini temizledikten sonra kaptan bir emir verdi ve gemi ateş hattından uzaklaşmaya başladı. Onu suçlamadım. Büyü üstüne büyü apartmandan dışarı fırlıyor, havai fişekler gibi havada patlıyordu.

Kıl payı kurtulduğum kıvılcımlardan kaçınmak için eğildim ve Pritkin kolumu yakaladı. "Buradan çıkmak zorundasın!"

"Ben mi? Peki ya sen? Sen benim bedenimdesin!" "Ben iyi olacağım!"

"Evet, olacaksın. Çünkü burada olmayacaksın," dedi Mircea, aniden yanımda belirerek. Saçları çözülmüştü ve uçlarından biri hafifçe tütüyordu. Alevi parmaklarımın arasına sıkıştırdım ama arkamızda devam eden yangını düşününce bu beni daha iyi hissettirmedi.

Görünüşe göre Pritkin de aynı şeyi düşünüyordu. "Sayıca azsınız! Yardıma ihtiyacınız var!"

"Peki bu halinizle ne kadar yardımcı olabileceğinizi düşünüyorsunuz?" Mircea gemiyi bize doğru geri çekerek talepte bulundu.

"Senden daha fazla, vampir! Burası bir cehennem gibi yükseliyor!"

"Bu benim endişem. Seninki onu güvenli bir yere götürmek ve en kısa zamanda geri dönmek."
_"

Cümlelerin geri kalanını hiç duymadım çünkü bir büyü bana çarptı, beni kaldırdı ve boşluğa fırlattı. Her şey o kadar hızlı oldu ki, düşene kadar neler olup bittiğinin farkına bile varamadım. Binanın yan tarafı bir metre ötemde parladı, pencereler sürekli siyah bir çizgi halinde bulanıklaştı, kaldırım gülünç bir hızla bana doğru koştu. Ve sonra bir şey beni yakaladı, neredeyse ikiye ayırıyordu.

Başımı kaldırıp üstümdeki yelkenli gemiye baktım, pruvası alçalmıştı ve Mircea ahşap başlığın ucundan sarkıyordu. Yumruğu bel kemerimde düğümlenmişti, bu da neden nefes alamadığımı açıklıyordu. Alternatifleri düşününce, gerçekten çok da umurumda değildi.

Yine de reflekslerinin beni yakalayacak kadar iyi olmasına şaşırmıştım. Kendisi de biraz şaşırmış görünüyordu. Bir an için o çekingen tavrı kırıldı.

Vahşı, vahşı ve zorlayıcı bir şeye açıldı. Sonra beni yukarı sürükledi, bir elini yüzümün iki yanına koydu ve dudaklarımdan öptü. Yukarıdan bir yerden Pritkin'in küfrettiğini duydum.

"Sanırım tüm bu şantaj olayı planladığın gibi gitmedi, ha?" Mircea beni bıraktığında nefes nefese kaldım.

"Saunders bunun için ölecek," diye tısladı, gözlerini tekrar balkona dikerek.

Bir büyücü sürüsü ley hattından fırlayıp arkamızdaki güverteye düşerken, "Bu biraz zor olabilir," diye işaret ettim. Görünüşe göre Saunders şaka yapmıyormuş; bu buluşma için plan yapanlar sadece vampirler değilmiş.

Tabii ki planlar her zaman işe yaramıyor. Büyücüler geminin düz olacağını varsaymış gibiydiler, çünkü yarısı bir tür tutamağa tutunmadan önce kaba kalaslardan aşağı kaydılar ve diğer yarısı da yan taraftan aşağı düştü. Bir düzine küçük kalkan paraşütü gece gökyüzüne karşı çiçek açarken bir saniye arkalarından baktım. Sonra Mircea beni kendi tarafına doğru sürükledi, küpeştenin üzerinden atladı ve doğruca onların peşinden atladı.

Sonunda ölümümüze değil, altından sessizce geçen yatın yüzeyine düştük. Korkuluklara tutundum, kalbim hâlâ dehşete kapılmıştı ama Mircea beni kurtardı ve koşmaya başladık. Dengelerini koruyan büyücüler bizi takip etti ve sayıları oldukça fazla görünüyordu.

Şezlonglardan ve küçük katlanır masalardan kaçarken, "Bunu burada konsoloslarla denediklerine inanamıyorum," diye nefes nefese kaldım.

"Konsoloslar burada değil. Bu yüzden Washington'a, mahkememe gittim. Onlara hoş geldiniz demek zorundaydım. Şimdi Senato ile

birlikte oradalar." "Bahsetmediğiniz başka bir şey daha var!"

Beni belimden yakaladı ve yan tarafa fırlattı. Çin konsolosunun mavnasında bekleyen bir vampir tarafından yakalanmadan önce aşağıdaki karanlık otoparkı kısa ve baş döndürücü bir şekilde görebildim. Mircea arkamdaki mesafeyi atladı ve gemiye biner binmez havalandı; ancak bir büyüyle sarsılarak durdu.

Arkamıza baktığımda bir düzine ya da daha fazla büyücünün şimdiye kadar gördüğüm en büyük ağ büyüsunü kullandığını gördüm. Mavnanın kış tarafındaki ejderhanın kuyruğunu sarmıştı ve bizi yavaşça diğer geminin yanına çekiyordu.

Mircea etrafına bakarak, "Kulak misafiri olmadan size bir şey söyleyemem," dedi.

"Kim tarafından?" Ben talep ettim. "Dairedeki tek kişi ailemdi!" "Kesinlikle." Bir

şey gördüğünde boynunu yukarı doğru kaldırdı. I

Bakışlarını takip edince üzerimize doğru gelen ağaçtan bir duvara benzeyen şeyi gördüm. Bu

yelkenli geminin güvertesi olduğunu anlamam bir anımı aldı. Devasa yelkenli baş aşağı dönmüştü.

Mircea beni tuttu ve bir vampir aşağı uzanıp beni iki kolumdan yakaladı, bacakları sıkıca halata dolanmıştı. Mircea onun yanına atladı. "Kendi ailene güvenmiyor musun?" Nefes nefese kaldım, hayata tutunmaya çalışıyordum.

"Onlardan birine güvenmiyorum. Hatırlarsanız birisi Konsolosu öldürmeye çalıştı." "Ama sen onun kim olduğunu bildiğini söylemiştin!"

Başını iki yana salladı. "Bentley MAGIC'in yok edilmesinden bir gün önce bakıma alınmıştı ve bomba o sırada kesinlikle fark edilirdi. Yani bomba daha sonra, bahsettiğiniz adam çoktan öldükten sonra yerleştirildi."

"O zaman neden-" dedin?

"Suçlu tarafın kendini güvende hissetmesini sağlamak için. Kit, beşi bana ait olan sekiz şüpheliye indirdi. Raporunu alır almaz onları buraya transfer ettirdim ve Konsololar burada toplanıyormuş gibi göstermek için konsolosluk gemilerini ödünç aldım. Eğer toplantıyı bozmaya yönelik bir girişimde bulunulursa, hainimizi ele geçirmiş olacaktık."

"Bu yüzden ziyaretlerini oturma odasının ortasında tartıştınız. Herkesin duymasını istedin!"

Mircea başıyla onayladı, çünkü kırpıcı uzaklaşmaya başlamıştı ve aramızdaki mesafeyi biraz açmıştı. Ama büyücülerden bazıları kendilerini bize fırlatmak için zamanında ağ büyüünden kurtulmayı başarmıştı. Çember'in büyücülerini ağdan bize doğru akın etmeye başlarken, yirmi kat yukarıda baş aşağı sallanırken işlerin olabildiğince kötü olduğunu düşündüm. Ve sonra gemi dönmeye başladı.

Sanırım kaptan kaçak yolcularını gevşetmeye çalışıyordu ve çok da iyi yapıyordu. Tutuşum kaymaya başlayınca Mircea beni yakaladı ve tam yuvarlak gövde görüldüğü sırada bizi yana savurdu. "Hayır," dedim,

başımı şiddetle salladım. "Bunu önermiyorsun-"

"Sana sahibim," diye beni temin etti, ayaklarımı gövdenin çok düz olmayan tahtalarına yerleştirirken. "Bunları küçük adımlar olarak düşün."

"Nereye?"

Gemi yavaşça balkona doğru yükselmeye başlarken Mircea, "Yukarıda," dedi.

"Bizi öldürmeye çalışan insanlar yukarıda!"

"Onlar da burada," diye işaret etti. "Ve orada daha fazla müttefikimiz var."

"İçlerinden biri hain olabilir!"

"Hayır. Şüphelilere bu gece izin verildi ve şafaktan önce dönmeleri talimatı verildi. Eğer içlerinden biri dönerse, onu yakalarız."

Neredeyse omurgaya ulaşmıştık ama büyücüler hemen arkamızdaydı ve balkon çok uzakta görünüyordu. Ve eğer hayal görmüyorsam, dönüş hızlanmıştı. "Bekle. Ya hain bunun yerine bir bombayla gitmeye karar verdiyse?"

"Kontrol ettik. Daire tamamen güvenli."

"Evet. Öyle görünüyor!" Dedim ve sonra düz güverte tekrar üzerimize doğru gelmeye başladı ve birden ayaklarımı koyacak yer kalmadı. Bunun bir önemi yoktu çünkü geminin dönüşü sarsılarak durdu ve ayak parmaklarım kenardan sarktı. "Mircea!"

Cevap vermedi, sadece beni havaya kaldırdı ve güverteden bir köprü gibi çıkan direğe atladı. Büyücüler kavisli, cilalı yüzeyi takip edecek kadar iyi bir dengeye sahip değillerdi ve bu yüzden bunun yerine büyü fırlatmaya karar verdiler. Körüklü yelkenlerden biri hemen yanımızda alev aldı ve sonra Mircea bir hız patlaması yaptı ve aniden direğin dışına çıkıp zıplamaya başladık.

"Onu taşımak *zorunda mıydın*?" Balkona geri indiğimizde Pritkin sordu.

Mircea onu görmezden gelerek Çin mavnasını yaklaştırmaya çağırdı. "Bizimle gel!" Elini tutarak söyledim.

Başını iki yana salladı. "Saunders bu gece kaçarsa, saklanmaya başlayacak. Belki de

Ona tekrar sahip olmamız aylar, hatta yıllar alabilir."

"Artık ona sahip değilsin! O sana sahip!"

Çin mavnası yanaştı ve Mircea Pritkin'i kaldırıp yan tarafta bekleyen kaptanın kollarına teslim etti. Mandarin dilinde bir şeyler söyledi ve vampir başını sallayarak Pritkin'i ayağa kaldırdı ve bana doğru uzandı. Ne olduğunu tam olarak anlayamadan kendimi güvertede buldum.

"Mircea! Yapma bunu!"

Sanki duymamış gibiydi. Döndü ve şimdi apartmandan dışarı doğru yükselen kalın, boğucu duman sütununun içinde kayboldu. Arkasına bakmadı.

Mavna hızla uzaklaşırken Pritkin'e döndüm. "Onu oradan çıkarmalıyız!"

Gökyüzünde büyük beyaz bir gemi belirirken, "Yerinizde olsam bizim için biraz daha endişelenirdim," dedi.

Ley hattından gelmiş olması gerektiğini biliyordum ama gerçek uzayla o kadar çabuk birleşmişti ki bir sihirbazın numarası gibi görünüyordu. Parmaklık boyunca sıralanmış birkaç yüz büyücü olduğu için bu mantıklı geliyordu - Saunders'ın övündüğü büyücüler, diye tahmin ettim. "Bizim ölmemizi istemediklerini bir kez daha söyle," dedim geminin yan tarafından patlayan ateşli bir patlama önümüzden bir metre kadar geçip makasa yandan çarptığında.

Gemi bir Roma mumu gibi havaya uçtu. Yanan ahşap, halat ve yelken patlaması bize çarptı ve gemimizin geniş bir kavis çizerek tehlikeli bir şekilde savrulmasına neden oldu. Küpeşteye tutundum ve geminin yanan parçalarının aşağıdaki otoparka düşmesini izledim. Sıra sıra dizilmiş çalışan arabalarının üzerine düşerek yarım düzine arabayı gökyüzüne doğru takla attırdılar ve bir araba alarmı korusu oluşturdular. Mürettebattan hiç kimsenin kurtulduğunu görmedim.

Daha da kötüsü, Lord Koruyucu'nun gemisi doğruca çatı katına doğru gidiyordu. Eğer o kadar takviye kuvvetle oraya varırsa, Mircea ölmüştü. Bu bir soru bile değildi.

Kaptanı yakasından tuttum. "Durdurun onları!" Anlamamış gibiydi, ben de onu salladım ve gemiyi işaret ettim. "Limana yanaşmalarına izin verilemez!"

Ellerimi ipek tuniğinden çekti. Tek kelime etmedi, ama yine de fikir iletildi - deli değildi. Neyse ki ben de öyle biriyle birlikteydim ya da en azından çoğu zaman öyle bir izlenim veriyordum.

"Sıkı tutunun!" dedi Pritkin ve ağırlığını arkadan sarkan uzun dümen direğine verdi. Rotamız, beni ve kaptanı mavnanın diğer tarafına sendeleyerek gönderen bir yalpalamayla düzeldi. Düşmememizin tek nedeni, görüldüğünden daha sağlam olan korkuluktur. Sonra da Saunders'ın gemisinin yan tarafına doğru ilerlemeye başladık.

Yirmi Altıncı Bölüm

Çarpma beni küpeşteye çarptı ve yankılanma kafatasımın içine top ateşi gibi çarptı, inanılmaz derecede gürültülü ve yankılıydı. Saunders'ın gemisi yan yattı, birkaç büyücüyü denize gönderdi ve geri kalanları çok mutsuz etti. Savaş büyücüleri güvertemize doluşurken Çinli kaptan adamlarına bağırarak emirler yağdırıyordu. Sayıları savaşılamayacak kadar fazlaydı ama yapışık gemilerin çılgınca yalpalayan rotası bunu zaten neredeyse imkânsız kılıyordu.

İlk çarpışma bizi neredeyse Dante'nin arazisinin ötesine fırlatmıştı ama navigasyon sisteminde bir sorun var gibiydi çünkü iki gemi otoyola ulaşır ulaşmaz sarhoş bir şekilde tekrar binaya doğru savruldu. Kaptan umutsuzca gemisini kurtarmaya çalışıyordu ama ejderha direği Saunders'ın gemisindeki bir lomboza çarpmıştı ve sıkışmış gibi görünüyordu.

Ağırlık diğer gemiyi aşağı çekiyor ve tehlikeli bir şekilde yana yatırıyordu. "Diğer tarafa! Diğer tarafa geçin!" diye bağırdı biri ve çok sayıda büyücü geminin diğer yarısına koşarak durumu telafi etmeye çalıştı. Ama artık çok geçti.

Dante bize doğru koşuyordu, en az on kat yukarıydık ve altımızda yanan arabalar ve asfalttan başka bir şey yoktu. Kaptan duruma son bir kez baktı, kulağa oldukça küfürlü gelen bir şeyler söyledi ve kemerinden devasa bir balta çıkardı. Bir saniye sonra devasa ejderhanın boynu iki parçaya ayrılmıştı ve biz de diğer gemiden uzaklaşıyorduk.

Saunders'ın gemisinin ağırlığımızı dengelemek için gösterdiği çabalar, biz aniden ayrıldığımızda geri tepti. Diğer gemi tamamen ters döndü ve büyücüleri park alanına bir çalkalayıcıdan dökülen tuz gibi saçtı. Kalkanlar her yerde çiçek açtı ve sonra Pritkin kulağıma bağıırıyordu. "Çarpışmaya hazır olun!"

Kalkanlarını etrafımıza fırlattı ve bir saniye sonra, ben hala park yerine bakarken, Dante'nin yan tarafına çarptık.

Mavna bir pencereden, bir yatak odasına, koridora ve koridoru merdiven boşluğundan ayıran başka bir duvara çarptı. Pritkin elimi tutup beni yan taraftan çekerek merdivenlerden aşağıya indirdiğinde henüz hareket etmeyi bırakmamıştık bile. Ne yazık ki büyücülerin refleksleri de oldukça iyiydi ve on ya da

daldığı sırada daha fazlası hala mavnadaydı.

Bir büyü tepemizde cızırdayarak tam önümüzdeki beton duvara çarptı. Pritkin'in kalkanları hâlâ yerindeydi ama onları uzun süre koruyamazdı ve bu kadar çok kişiyle savaşmamızın imkânı yoktu. Korkulukların üzerinden atlayarak bir sonraki kata çıktık ve merdiven boşluğunun kapısında altı numarayı gördüm.

"Bizi dördüncü kata çıkar ve ben de buradan kurtulalım!" Bir büyü kalkanlarını buharlaştırırken ona söyledim. Başını salladı, yüzü biraz gri görünüyordu ve tam gaz koşmaya başladık.

İki kat merdiven hiç bu kadar uzun gelmemiştir. Güvenlik konusunda, ayağımız takıldığında dizlerimizin morarması ya da zamanında duramayıp duvara çarptığımızda etimizin sıyrılması konusunda endişelenmedik. Sadece devam ettik: beş numarayı geçtik, bir mermi püskürmesinden kaçtık, merdivenlerdeki dönemeçten geçtik, bir ateş topuyla kızarmaktan kaçınmak için bir sonraki kata atladık, bir kat daha indik ve sonunda dört numaralı kapıdan geçtik.

"Bu taraftan!" Bağırarak ve koridordan geçip tiki bara girdik.

Onu yan kapıdan geçirdim ve evim dediğim küçük depo odasına soktum. "Şimdi ne olacak?" diye sordu ayakları kulübe vururken.

"Şimdi bu," dedim ve onu ittim. Geçitten geriye doğru düştü ve aynı anda bir büyücü kapıyı açtı. Kahverengi saçlı, gözlüklü ve burnunun üzerinde çilleri olan genç biriydi. Beni gördüğüne en az benim onu gördüğüme şaşırdığım kadar şaşırmış görünüyordu ve bir an için birbirimize bakakaldık. Sonra ben geçide doğru atladım, o bir büyü yaptı ve dünya acı içinde patladı.

Eski Batı salonuna doğru yuvarlandım ve Pritkin'e doğru yuvarlandım. Telefonun üzerindeki arızalı tabelasına baktım ve acı içinde nefes nefese kaldım. Tüm vücudum ağrıyordu ama sol bacağım yanıyormuş gibi hissediyordum.

Kadeh tokuşturmalar, kahkahalar ve müziğin sesi kırmızı kadife perdelerin arasından süzülüyordu, sanki üst katta savaş yokmuş gibi. Pritkin yüzümü gördü. "Ne oldu?"

Ona öylece baktım, gözlerim yaşlarla doldu ve başımı salladım. Konuşmaya çalışsam çığlık atacaktım. Ama acı ne kadar kötü olursa olsun, orada kalamazdık. Büyücü benim kaybolduğumu görmüştü. Hemen arkamızda olacaktı.

Pritkin bu fikri anlamış gibiydi. Bir kolunu omuzlarımın altından geçirip sırtıma doladı ve beni yukarı çekti. Sağlam bacağıma mümkün olduğunca ağırlık verdim ve topallayarak kulübe girdik. Her yerde insanlar vardı ama

Neyse ki ışıklandırma o kadar loştu ki, çoğunlukla tepedeki fener dizilerinden, grnşmzn muhtemelen gerektirdiği kadar dikkat çekmedik. Tabii ki sahnedeki görüntünün de bununla bir ilgisi olabilir.

Dee Licious parlak siyah bir baby grand üzerinde spot ışıkları altında uzanıyordu, elbisesi göz kamaştırıcı bir fuşya payet yığınıydı ve uyumlu bir boa ile tamamlanmıştı. Bir yandan Liza montajını seslendiriyor, bir yandan da yakışıklı piyanistle flört ediyordu. Sahneyi arkamıza alarak caddeye doğru döndüğümüzde iki savaş büyücüsünün dışarıda dolaştığını gördük.

"Bu taraftan," dedi Pritkin kabaca, beni diğer tarafta doğru çekerek. Kk masalardan oluşan ormanın içinden, kırmızı bir çıkış tabelasının cankurtaran halatı gibi bizi çağırdığı sahnenin kenarındaki karanlığa doğru topallayarak ilerledik. Neredeyse oraya varmıştık ki Pritkin kaskatı kesildi. "Ne oldu?" diye sordum. diye sordum.

"Misafirimiz var."

Omzumun üzerinden baktığımda bir grup karanlık şeklin oyuktan dışarı çıktığını ve gözleri alışana kadar etraflarına krce baktıklarını gördüm. Sonra Pritkin bizi sahnenin yanındaki bir kapıdan içeri attı ve kapıyı sıkıca kapattı. Kilit yoktu ama bizi kimin kovaladığını düşünürsek, bu zaten önemsizdi.

Dee Sire ışıklı bir aynanın önünde durup bize baktı. Burası sanatçıların soyunma odası gibi görünüyordu. Dee'nin makyaj masası olarak kullandığı masanın yanı sıra, bir köşede rengrenk kostümlerden oluşan bir raf ve bir sandalyenin üzerinde ayakkabı kutularından oluşan bir yığın vardı.

Dee bana bir önceki görüşmemizden çok daha tatlı bir şekilde gülümsedi. "şey, merhaba." Sonra gözleri Pritkin'e takıldı. "Vay be kızım. Ben de geçen seferkinden daha kötü grnemezsin sanıyordum."

Bana baktı ama ben sadece başımı salladım ve kapının yanındaki sandalyeye çöktüm. Dee Sire'in muhteşemliğini birkaç kelimeyle anlatmanın bir yolu yoktu ve benim de daha fazlasını yapacak halim yoktu. "Güzel elbise," diye nefes nefese kaldım.

Yaklaşık seksen dönüm ucuz beyaz satendi, kısa ve düşük kesilmişti ve kalın beyaz gllerle kaplı bir trenle süslenmişti. Daha fazlası tuvalet masasının üzerinde dikkatsizce bir demet halinde bağlanmıştı ve başka bir yığın, bu sefer parlak kırmızı olan yüksek peruğunu süslüyordu ve köpüklü bir duvağı destekliyordu. Drag queen tarzı bir gelinlik.

Dee aynasına dönerek, "O inek Licious'un ikramı," dedi. "*Benim* bildiğimi çok iyi biliyor Liza. Ama açılış yeri için kura çektik ve

Sadece şarkı söylemesi *gerektiğine* mi karar verdi? Beni eski 'Like a Virgin' saçmalığıyla oyalıyor. İtiraf etmeliyim ki, onun yaşında bu biraz gülünç olmaya başladı."

Pritkin onun sözünü keserek, "Biz, şey, bir tür çıkmazdayız," dedi. "Arka çıkış yolu var mı?"

"Şaka mı yapıyorsun? Arkası, önü ve yanları var," dedi Dee, rujunu sürerken aynada beni kontrol ederek. "Ama şuradaki güzel arkadaşın şu anda pek koşacak gibi görünmüyor."

Ona baktım, acı bacağımdan omurgama doğru hızla ilerliyordu ve kabul etmek zorunda kaldım. Eğer birinden daha hızlı koşmak zorunda kalırsak, ben biterdim. Pritkin'in botunun içindeki ayağımın çok fazla kan gibi hissettiren şeyin üzerinde kaydığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

"Evet, ama şu anda başka bir seçenek yok," diye tersledi Pritkin.

Dee bir metre uzunluğundaki satenini ve platformlarını kaldırdı. "Her zaman seçenekler vardır, şekerim," dedi ve onu duvara doğru itti. "Sen de," dedi, beni yukarı çekti ve aynı anda Pritkin'in kıcını avuçladı. "O o h , güzel," dedi ve itti.

Bir geçit bekliyordum ama sadece küçük bir odayı gizleyen bir koğuşun içine düştüm. Güvenlik tarafından kullanılıyor gibi görünüyordu. Küçük bir masanın önündeki duvarda sıralanmış televizyonlardan gelen ışık dışında karanlıktı. Çoğu dışarıdaki sokağı gösteriyordu ama bir tanesi sahneye odaklanmıştı. Sadece bir sandalye vardı ve ben ona oturdum.

Dee bizi takip etti ve sesi açtı. Licious hâlâ spot ışıklarının altındaydı ama şarkı söylemiyordu. Bir avuç savaş büyücüsü sahnenin etrafında kümelenmiş ve seyircilerin önünde onu sorgulamaya çalışıyor gibi görünüyorlardı. Pritkin gözlerini devirdi. "Stajyerler," diye mırıldanarak botumu çekti.

"Bu da neydi?" Licious, mikrofonu en yakındaki büyücünün yüzüne doğru itmek için eğilerek sordu.

"O sivri dilin bir gün senin de başını belaya sokacak!" dedim.

Güldü, zengin, dolgun bir mırıltı. "Oh, ama tatlım. Keskin değil. Bu *esnek*."

Seyirciler kükreyerek adamın öfkeyle kızarmasına neden oldu. Kadını küçümseyerek aşağı yukarı süzdü; siyah peruğunu, payetlerini ve avize küpelerini inceledi. "Eşcinsel misin sen?"

"Duruma göre değişir. Yalnız mısın?" Seyirciler alaylar ve çığlıklarla patladı. Licious her zamanki yüksek boyuna çıkarken adamın büyücü arkadaşları onu itip kakarak tehlikeden uzaklaştırdı. Piyanistine bir şeyler fısıldadı. "Yeni genç arkadaşımın şerefine, bu geceki son şarkım Bayan Diana Ross'tan 'I'm Coming Out' olacak. Ve bebeğim, eğer kıskanç arkadaşlarından kurtulabilirsen, beni ara!"

Dee sesi tekrar kıstı. "Sırada ben varım. Merak etme; kızlara birkaç dakika önce seni dışarı çıkarken gördüklerini söylerim. Eğer minnettarlığınızı göstermek isterseniz, Augustine'in vitrininde üzerimde harika duracak pembe bir elbise var." Bize bir öpücük verdi ve gitti.

"Tuhaf arkadaşların var," dedi Pritkin, sonunda botumu çıkarırken.

Acıya bakılırsa baldırın yarısının gittiğini görmeyi bekliyordum. Haki pantolonum dizime kadar kıpkırmızı olmuştu ve çıplak ayağımın etinden kaygan parlak kan akıyordu. Ama kemerimden bir bıçak çıkarıp kumaşı kestiğinde, asıl yaranın dizden kasıklara kadar uzanan çirkin bir kesik olduğunu gördüm.

"Bu ilerleyen bir lanet," dedi Pritkin acımasızca. "Tedavi edilmezse sizi tam anlamıyla tüketir."

Onu tüketmek demek istedi. "zr dilerim," diye nefes nefese kaldım. "Tereddüt ettim. Kapıdan içeri bir büyücü girdi ve ben zamanında atlamadım-"

"Sen savaş eğitimi almamışsın," dedi Pritkin, koşullar tersine dönseydi benim gstereceğimden çok daha soğukkanlı bir şekilde reddetti.

Yara derindi ve çok kanıyordu. ığlık atmamak için montunun kolunu ısırmama neden olacak şekilde yarayı kapalı tutmaya çalıştı. Ve bu sadece parmaklarının arasından daha fazla kan akmasına neden oldu, sıcak sıçramalar kaprisinin nn ıslattı.

Elleri kalamı kavrayarak uzun bir süre ona baktı ve sonra başını kaldırıp bana baktı. "Tekrar yer değiştirmeliyiz."

"şimdi mi?"

"Evet, şimdi! Vücudum bunu iyileştirebilir ama gerekli bilgiye sahip değilsin ve benim de sana öğretecek vaktim yok!"

"Bu otelin etrafında neyin döndüğünü unuttun mu?" Nefes nefese kaldım.

"Hayır." Dudaklarını yaladı. "Ama risk a l m a k zorundayız. Çok fazla şey kaybediyorsun

kan."

Billy Joe bize yetişene kadar beklemeyi tercih ederdim ama bu biraz zaman alabilirdi ve ben zaten üşümüş ve titriyordum. Bu bedenin fazla zamanı olduğunu sanmıyordum. "Seni dışarı iteceğim," diye nefes nefese kaldım. "Sadece ... panik yapma."

Pritkin başını salladı, solgun ama nispeten sakın görünüyordu. Bunun sürmesini umuyordum çünkü Rakshasalar bu kadar yakinken bir şeyler ters giderse fazla zamanımız olmayacaktı. Gözlerimi kapatıp başımı geriye attım ve bir sonraki an, Pritkin'in bedeni altımdayken oturuyordum.

Hayalet gibi bir kolumu uzattım ve hiçbir kalkan görünmüyordu. Elim göğsüne doğru gitti ve birkaç cisimsiz parmak derisinin içine kayd. İzinsiz giriş karşısında irkildiğini hissettim ama titrediğini hissetmeme rağmen geri çekilmedi. Ben de başka bir şey hissediyordum.

Çoğu hayaletin aksine, onun ruhu sıcaktı ve elime neredeyse katı bir şekilde temas ediyordu. Billy'ye hayaletlerin birbirlerine karşı nasıl hissettiklerini sormak hiç aklıma gelmemişti. Ama şimdi düşündüm de, daha önce hâlâ evimde olan birini ele geçirdiğimde, tabiri caizse, Billy Joe'nun normalde hissettiği gibi hissetmemişlerdi. Sıcak, *katı* bir varlıkları vardı. Pritkin gibi.

Kavramaya çalışarak göğsünü karıştırmaya başladım ve çok gergin görünmeye başladı. "Sakin ol. Bir fikrim var," dedim ona.

"Her neyse, *acele* eder misin?"

Başımı salladım. Bu iş ya olacaktı ya da olmayacaktı ve tereddüt etmek ölümcül olabilirdi. Ruhunu olabildiğince sıkı kavradım, kendi bedenime girdim ve onu kendi bedenine geri ittim. Her şey birkaç saniye sürdü ve aniden evdeydik.

Bir an için bana boş boş baktı ve sonra acıyla yüzünü buruşturdu. "Bu kadar mıydı? Hepsi bu kadar mıydı?"

"Sanırım," dedim başım dönerek. Acının aniden yok olması başımın dönmesine neden oldu.

"Neden bunu daha önce yapmadın?"

"Çünkü daha önce bilmiyordum!" Kapının üzerindeki koğuştan kafamı uzatarak tersledim.

Bulabildiğim en az ısıltılı şeyi ödünç aldım - düz beyaz pamuklu bir bluz -

bir bandaj için yırttı ve içeri girdi. Monitörlere bir göz attığımda büyücülerin dağıldığını gördüm; birkaçı geçidi korumak için kulüpte kalmıştı ve diğerleri de sokağı sistematik bir şekilde arıyordu. Adımlarının izini sürmeye karar vermelerinin ne kadar süreceğini merak ediyordum.

Pritkin'in bıçağının yardımıyla pamuğu parçalayarak, "Dee'ye büyük borçlanacağım," dedim. "Umarım bu raftan çıkmıştır."

Hiçbir şey söylemedi ve bacağının etrafına bir ped bağladığımda terliyor ve titriyordu. Akıntıyı durdurmak için pek bir şey yapıyormuş gibi görünmüyordu. Fark etmediğim birkaç yerde etini parçalayan başka yaralar olması da yardımcı olmadı; kovalamacanın izniyle olduğunu varsayıyorum. Ama kollarımı titreten, ellerimi beceriksizleştiren, midemi bulandıran şey bacağıydı.

"Pritkin," dedim dikkatlice. "Kanama neden durmadı?"

Her zamankinden daha hızlı ve sık nefes alırken boğazının çukurunda terler parılıyordu. Ama konuşurken sesinde en ufak bir duygu titreşimi yoktu. "Mümkün olan en kısa sürede Jonas'a geri dön. Onu buradan çıkarın ve yanından ayrılmayın. Çember'le ilgili sorun çözülene kadar birbirinizi koruyabilirsiniz. _"

"Ne demek geri döndüğümde?" Midemdeki soğukluk hissi katlanarak artarken talep ettim.

"Beni dinle; fazla zamanımız yok-"

"Neyden önce?"

"Bir kez olsun soru sormayı bırakın ve dikkatinizi verin. Sizi Saunders'dan koruması için vampirlere güvenmeyin. Bilmedikleri ve karşı koyamayacakları çok fazla numara var. Ve Jonas'a söyle. . . Jonas'a söyle yapması gereken-"

"Bana emir vermeyi kes!" Ona ters ters bakarak tısladım.

Onu çok iyi göremediğim için bu pek tatmin edici değildi. Odadaki azıcık ışık da ona belli bir açıyla düşüyor, kenarlarından dolanıyor gibiydi. Kollarından tutabilmek için önüne geçtim, böylece yüzüne bakabilecektim.

"Bunu iyileştirebileceğini söylemiştin. Öyleyse yap!" Bana bakmıyordu. "Kanamayı durdur, Pritkin," diye yalvardım, parmaklarım kollarına batıyordu. "Durdur şunu, ne istersen yapacağım."

Dudaklarını yaladı. "Enerji seviyem normalden daha düşük. İyileşmem zaman alacak."

Evet. Zamanı yoktu. Büyük bir şaşkınlıkla ona baktım. "Beni kandırdın! Geri dönmemi istedin çünkü biliyordun-" Söyleyemedim bile.

Ona baktım, bunun olduğuna inanamıyordum. Hayatıma kattığı zengin ve tuhaf her şeyle birlikte öylece yok olabileceğine. Sihir gibi yok oldu.

"Bunu yapamazsın," dedi sonunda gözlerimle buluşarak. Ciddi olduğuna dair herhangi bir şüphem olsaydı, bu bakış onları yok ederdi. "Her birini kaybettiğinizde kendinizi yırtamazsınız. Savaş-"

"Kaybetmekten bahsettiğimiz kişi sensin, bana savaş hakkında aptalca bir ders verme!" Ses tonumdaki vahşiliğe şaşırarak söyledim. En azından sesim titremedi.

Yüzü bulanıklaştı ve dudaklarımda tuz tadı aldım. Sıcaktı, Pritkin'in ellerinin yüzüme gelip çerçevelemesi gibi sıcaktı, başparmakları göz kapaklarımı okşuyordu, saçlarımdaki parmakları gibi yumuşaktı. "Bir kişi bu kadar önemli değil," dedi ve sesi nazikti, hiç olmadığı kadar nazikti ve bu beni neredeyse kırıyordu.

Ama sen önemlisin, diye düşündüm. Yine de bunu göremiyordu. Pritkin'in zihninde o, yanlış giden bir deney, dışlanmış bir çocuk, akranları tarafından yalnızca korktukları şeyleri öldürme yeteneği nedeniyle değer verilen bir adamdı. Bir kez olsun, benim yaptığımı görebilmesini diledim.

"O zaman bu da değil," dedim, eğilip ağzımı onunkine bastırdım, öpücük çaresizlikle hafifledi ve benim için ifade ettiği her şeyle ağırlaştı.

Kanlı parmakları yüzümü sıkıca kavradı ama Marsden'in mutfağındaki tutkusuyla acı verici bir tezat oluşturan bir şefkatle, dizginlenmiş bir ihtiyaçla beni öptü. Bu sefer elektrik kıvılcımı yoktu, vücudumda yuvarlanan serin bir esinti yoktu, kendinden geçirici ve boşaltıcı, hayır-

Güç kaybı yok.

Gözlerimi ayırdım ve ona baktım. "Bekle. Neydi o? Daha önce Marsden'in mutfağında iyileşmiştin. Kolunda bir çizik vardı. Onu gördüm!" Pritkin bir şey söylemedi. "Sen yarı karabasansın, benim gücümden beslenebiliyorsun," dedim yavaşça. Onun yeteneği de benimki gibi fiziksel değil ruhsal olmalıydı.

Bu yüzden onun bedenindeyken bile hâlâ yer değiştirebiliyordum.

Hâlâ iyileşebilirmiş gibi.

"Senin harcayacak hiç gücün yok!" dedi bana.

"Senden daha fazlasına sahibim!" Kollarını kavradım. "Pritkin, gücümü iyileştirmek için kullanabilirsin-" Durdum çünkü yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı. Biraz dehşete benziyordu.

"Geçen sefer de aynen böyle olmuştu!" dedi sertçe, gözleri duvara, monitörlere, köşedeki çöp sepetine kayıyordu. Yüzüm hariç her yere. "Evi gördün. O zaman daha da ıssızdı, kilometrelerce tarla, su ve ormandan başka bir şey yoktu. Yardım edecek kimse yoktu, çığlıklarını duyacak kimse yoktu!"

Ve birden aklıma geldi ki, kaçmak ister gibi bakmasına neden olan şey kendi ölümü değildi. Benim ölümümdü. Havayı içine çekti, yüzü gerildi ve boynunun derisi kızardı. "Riski anlamıyorsun," dedi daha sakın bir şekilde.

"Baban beni öldürmeye çalıştı. İnan bana, anlıyorum." Her zamanki kâbus listeme eklenmişti; etimi kemikten ayırmak isteyen o korkunç, emici, boşaltıcı his. Ama o Rosier'di. Pritkin kimseye zarar vermek istememişti. Karısına karşı kontrolünü kaybetmişti çünkü kimse onu olabilecekler konusunda uyarmamıştı. Ama artık riski biliyordu.

Bu yüzden kabul etmeyecekti.

Gözlerindeki parıltıda, burun deliklerindeki parıltıda, çenesindeki çıkıntıda yazılıydı. "Seni kaybedemem!" Ona söyledim, aynı anda hem meydan okuyan, hem sefil hem de öfkeli hissediyordum.

"Söz veriyorum, yapmayacaksın. Seni takip edeceğim. Ama sen ve Jonas-"

"Bunu yapmak istemiyordum," dedim, açık yalanı keserek. "Ama bana fazla seçenek bırakmıyorsun. Bu benim kararım ve bunu ben yapıyorum. İyileşmek için ne gerekiyorsa yap."

"Senin mi?" Hissettiği tüm hayal kırıklığını tek bir bakışa sığdırmış gibiydi. "Tam olarak nasıl senin oluyor?"

"Oh. Yani birden Pythia olmadım

mı?" "Bunun konuyla hiçbir ilgisi

yok!"

"Bununla her şeyin ilgisi var! Sana söylediğim hiçbir şeyi yapmak zorunda olmadığını düşünen, hizmetime yemin etmiş bir savaş büyücüsün! Ve evet," dedim, ağzını açtığında, "çok daha fazla bilgi ve deneyime sahip olduğumu biliyorum, bu yüzden çoğu zaman seni dinliyorum. Ama bu konuda yanılıyorsun çünkü risk alınması gerektiğini göremeyecek kadar duygusalsın. Bu yüzden kararı ben veriyorum - ki *Pythia olduğum* ve bu *benim bedenim olduğu* için bu benim hakkım."

Elimi kalçasına koydum, ten tene değen sıcaklığa şaşırdım. Pritkin seğirdi ve bana baktı, dudakları ayrılmıştı ve gözleri biraz vahşiydi. "Seni daha önce bir karabasan tarafından tamamen tüketilmiş birinin neye benzediği konusunda uyarmıştım. Bunu gerçekten riske atmak istiyor musun?"

"Güvende olmanın büyük bir hayranıyım," dedim ona sessizce. "Gerçekten üzgün olmayı tercih ederim. Ama bu durumda, evet. Riske girmeye hazırım."

"Öyle miyim bilmiyorum," dedi kalın bir sesle.

Ve daha fazla dayanamadım. Aramızdaki mesafeyi kapattım, onu sandalyeye yasladım ve iki elimi o aptal saçlarına gömüp başını sabit tutarak öptüm. Daha fazla direnmesini bekliyordum, çünkü Pritkin hoşlanmadığı bir tartışmayla hiç karşılaşmamıştı. Bu yüzden ellerini yanlarımda gezdirip kalçalarımı kavradığında ve ikimizi de yere yatırdığında şok oldum.

"Bunun için doğruca cehenneme gideceğim," diye mırıldandı.

"En azından birçok insan tanıyacaksın," dedim nefes nefese. Ve sonra hiç konuşamadım çünkü ağzı benimkinin üzerine sıcak ve şiddetli bir şekilde yerleşmişti.

Gömleğini başından çıkardım ve ellerimin dolaşmasına izin verdim. Birini boynuna doladım ve parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Yumuşak ve ipeksiydi -her zaman bir sürprizdir- ve altındaki ten gibi hafif nemliydi. Diğer elimi ise güçlü, siyah mürekkep ve gümüş yara izleriyle dolu vücudunu yumuşatmak için kullandım. Neredeyse benimki kadar tanıdıktı ama yine de aniden çok farklı hissettirdi.

Sert göğsünün üzerinden düz karnına doğru uzanan kas dalgalarını takip ettim ve sonra daha da ilginç b ö l g e l e r e işaret eden hafif tüylere doğru indim. Ama Pritkin elimi yakaladı ve kendisinden uzaklaştırdı. "Yapma," dedi kabaca.

"Neden?"

"Çünkü kontrol bende olmalı *Bayan Palmer*, yoksa işler çok hızlı bir şekilde kötüye gidecek."

"Eğer bana bir kez daha böyle seslenirsen," dedim ciddi bir şekilde ve sonra ağzı boynuma doğru hareket edince ne demek istediğimi unuttum. Dudakları boğazımın kenarından aşağıya ve omzumun kıvrımı boyunca bir çizgi izledi ve hoşuna giden bir noktaya yaklaşıp emmeye başladı.

Pritkin'in ne kadar kararlı olabileceğini hemen hatırladım. Aklına bir şey koyduğunda, oldukça . ve o anda beni çıldırtmaya odaklanmıştı. Oldukça iyi bir iş çıkarıyordu, bir şekilde gömleğimi çıkarmayı ve sütyenimin kancasını tek elle açmayı başardı, nasırlı bir başparmak bir meme ucunu hafifçe fırçaladı.

Ben de ona karşılık verdim, tırnaklarımı göğsündeki koyu sarı saçlarda gezdirdim ve parmak uçlarımın altında sertleşen küçük bir yumru buldum. O elini de itene kadar onunla oynadım. Bir hayal kırıklığı iniltisi çıkardım ve devam ettim, ellerim çıplak, sıcak ten üzerinde kayıyor, yara izlerinin pürüzsüz noktalamalarını buluyor, parmaklarımı kas ve kemiğe sertçe bastırıyordu. Teninin kadifesi ve ağzının dokunuşu dışında hiçbir yerde yumuşaklık yoktu.

Dudaklarım omzundaki eski, soluk yara izlerinden birinin kenarından aşağı kaydı ve dilimin altındaki belli belirsiz çıkıntıyı hissettim. "Lütfen," dedi Pritkin kısık sesle ve tenine karşı gülümsedim. "Yapma," diye ekledi ve sabrım taşı.

"Pritkin! Seks için kontrolü kaybetmek gerekir, en azından biraz!"

"Bu seks değil."

Gözlerimi kırptım. "Oh. O zaman ne

oldu?" "Acil bir durum!"

Tartışmaya başladım ama sonra iki kere düşündüm. Mircea'nın bunu öğrenmesi halinde Pritkin'e neler yapabileceğini düşününce ... Evet. Acil durum kulağa hoş geliyordu.

Ama söylediklerimden bir şey anlamış olmalıydı, çünkü büyük, sıcak ve sert eller yavaşça yanlarımdan aşağı kaydı. Ve dokunuşlarında bir şeyler değişmişti. Tenimde gezinen parmakları bir ağız kadar enfesti, sinirlerimi aşırı yükleyerek cızırdatıyor, her dokunuşu içimde zevk dalgaları yaratıyordu. Kaprilerimi sıyırdığını hissettim ve umursamadım.

Soğuk bir esinti penceresiz odadan içeri süzüldü ve boğazının derinliklerinden inleyerek vücudumda bir yol açarak öpmeye başladı. Kalbim, kaburgalarımın arkasında yükselen korku ve özlemle birlikte garip bir şekilde küçük bir sıçrama yaptı. Öptü

Dizime ve sonra iç bacağıma doğru b i r çizgi çizdi, uyluk ve kasık arasındaki kıvrıma ulaştığında emme uyguladı ve hassas cilde karşı kirli sakal hissiyle ürperdim.

Tekniği sihirliydi - ki bunu kesinlikle beklemeliydim, diye düşündüm, gözyaşları ve histerik bir eğlence arasında kalmıştım. "Henüz seks olmadı mı?" Sıcak, ıslak bir ağız üzerime kapanmadan hemen önce dengesizce sordum. Kahkahalarım boğazımda düğümlendi.

Mükemmeldi, mükemmeldi, kaygan, sıcak bir dil ince pamuğun üzerinde rün olabilecek desenlerin izini sürüyordu ama ben bunu söyleyemeyecek kadar bitmişim. Nefesiyle beni boyadı, yumuşak nefes verişlerle desenler çizmek ve dilinin ucuyla onları izlemek arasında gidip geldi. Bana karşı havanın fısıltısından başka hiçbir şeyin olmadığı bir anı, narin, nemli bir vuruş izledi, görüşüm gözyaşlarıyla bulanıklaşana ve nefesim hıçkırıkların eşğine gelene kadar tekrar tekrar.

O zar zor var olan his kalbimi hızlandırdı, tenimi kızarttı ve bedenim bir uyuşturucu gibi *daha fazlasını* arzuladı. Her hareket omurgamda zevk dalgaları oluşturuyor, kaslarımı yumuşak ve çaresiz hale getiriyordu. Esintinin yoğunlaşarak tüylerimi diken diken eden bir telaşa dönüştüğünü zar zor fark ettim. Ama teni alev alev yanmaya başladığında bunu görmezden gelmek imkânsızdı.

Bir elimi harap olmuş pantolonunun kenarının altına kaydırđım. Parmak uçlarım kurumuş kan kabuğunun üzerinde gezindi ama dokunduğumda kabuk döküldü. Altında sadece yumuşak bir deri ve dokunuşumla gerilen sert kaslar vardı. İyileştiğini fark ettim, o kadar rahatlamıştım ki neredeyse başım dönecekti.

"Pritkin! Sanırım-"

Güçlü bir el enseme kavradı, bir uyluk kendi uyluğumun arasına sertçe bastırdı ve belirgin bir sertlik bana doğru bastırdı. Başımı kaldırdığımda kendimi aç, yabancı gözlere bakarken buldum. Siyah ve yakıcıydı, sadece gözbebeğinin etrafında ince bir yeşil kenar vardı.

Beni öptü ve görünüşte hiçbir şey değişmemişti. Saçlarının parmaklarımın arasındaki hissi aynıydı, serin, ipeksi, bastırılamaz. Nefes almayı unutacak kadar öpüşmeye odaklanması da aynıydı, ikimizi de soluk soluğa bırakmıştı. Ama aniden, bir esinti olan şey bir sele d ö n ü ş t ü , üzerimden geçen dondurucu bir güç patlaması, kaslarımı arkasında su gibi zayıf bıraktı.

Rosier'in korkunç sülük varlığının aksine, acıtmıyordu, ama yine de bir güç tüketimiydi. Hem de büyük bir güç. Pritkin hâlâ besleniyordu.

Yirmi Yedinci Bölüm

Bir kalp atışı boyunca, bunun ne anlama geldiğini iliklerime kadar *bilen* kör bir paniğin boğazımı sıktığını hissettim. Ama itiraz edemedim her şey durdu, parmaklar ve ağız aniden benden uzaklaştı. Başımı kaldırdığımda Pritkin'in üzerimde hareketsiz durduğunu gördüm; kaslarından ter akıyor, kalçaları kıpırdamadan durma çabasıyla titriyordu. Havayı içine çekti, dudakları sanki kontrol için savaşıyormuş gibi birbirine sıkıca bastırılmıştı.

O uzaylı gözler benimkilerle buluştu ve içlerinde korku vardı, ama bu korku hızla başka bir şeyin, açlığın önüne geçiyordu. "Git!"

İkinci kez söylenmesine gerek yoktu. Ayağa kalkmaya bile vakit bulamadan, koğuştaki dört ayak üzerinde geriye doğru koşarak ondan uzaklaştım. Küçük basamaktan düştüm ve Dee'nin soyunma odasının fayans zeminine indim, nefes nefese kalmış ve paniklemişim, çünkü kaprilerim kalçalarımın dolanmış ve beni bir anlığına hapsetmişti. Ama Pritkin koğuşa gelmedi.

İyi olup olmayacağından ya da bana avantaj sağlamak için mücadele edip etmediğinden emin değildim. Kontrolünü tamamen kaybederse ne olacağını gerçekten öğrenmek istemiyordum, ama alternatifi neydi? Savaş büyücülerıyla dolu bir kumarhaneye girmek mi? Artık beni öldürmek yerine yakalamak konusunda pek de endişeli görünmeyen bir kumarhaneye mi?

Kapı açılıp Dee içeri girdiğinde hâlâ kıyafetlerimle boğuşuyor ve düşünmeye çalışıyordum. Beni görünce durakladı ve boyalı kaşlarından biri kuzeye yöneldi. Sıcak bir kızarıklığın boynuma doğru süzüldüğünü hissettim. "Göründüğü gibi değil," diye geveledim.

"Rahatla tatlım," dedi, güllerle kaplı trenini kapıdan içeri çekerek. "Hepimiz bir noktada külotlarımızı ayak bileklerimizde bulmuşuzdur."

"Külotum tam da olması gerektiği yerde!" Ona öfkeyle ayağa kalkmaya çalıştığımı söyledim. Ama kapriler ayağıma takıldı ve tam o sırada barda bir anons duyuldu. "*Bayanlar ve baylar, otele yönelik bir bomba tehdidi olduğunu üzülerek bildirmek isteriz. Güvenliğiniz için, uzmanlardan oluşan bir ekip durumu değerlendirirken binayı boşaltıyoruz. Lütfen lobiden caddeye doğru düzenli bir şekilde çıkın.*"

"Bizi arıyorlar," dedim Dee'ye, kendimi kaybetmemeye çalışarak. "Eğer onlarla gidersek

Kalabalık olursak fark ediliriz, fark edilmezsek de aramanın bizi bulması uzun sürmez! Boş bir otelde olmaz!"

Dee düşünceli görünüyordu ama herhangi bir açıklama talep etmedi. "Arkadaşın bir glamourie yapabilir mi?"

"Evet, ama onlar savaş büyücüleri. Bunu hissederler!" Ayrıca, Pritkin'in şu anda çok fazla süslü büyü yapabilecek durumda olduğunu sanmıyordum.

"Bir fikrim olabilir," dedi. "Bana bir dakika ver." Kulübün içine geri döndü.

Terk edilmiş sandalyesine oturdum ve kıyafetlerimi yeniden düzenledim, bu da titremek isteyen ellerimle normalden daha zor oldu. O geri döndüğünde bunu zar zor başarmıştım. "Kızlar için sorun yok, zaten açılış gecesini mahvettikleri için Circle'a kızgınlar. Şimdi tek yapmamız gereken arkadaşını ikna etmek."

"Onu neye ikna edeceksin?"

Dee söyledi. Pritkin koğuştan çıktığında ben hâlâ şaşkınlıkla ona bakıyordum. Rengi uçmuştu ama onun dışında oldukça sakin görünüyordu.

Bu uzun sürmedi.

"Hayır." Dee ikinci kez üzerinden geçtiğinde, yanağındaki bir kas seğirerek bunu düz bir şekilde söyledi.

"Kesinlikle buna uygun bir vücudun var," diye yalvardı, gümüş ışıltılı bir kılıfı onun önünde tutarak.

"Ben elbise giymiyorum!"

Şu anda gündüz turuncusu olan dudaklarını büzdü ve arkasındaki raftan gösterişli ve mor bir şey aldı.

"Her zaman kedi kıyafeti vardır. Tabii ki dar olduğu için şeker saklamamız gerekecek ama ben yardımcı olabilirim-"

Tulum parçalara ayrılmadan önce Pritkin'in kolunu tutmayı başardım. "Senin neye benzediğini biliyorlar," diye belirttim kendi kılığıma girerken. "Ve bilmeseler bile, her yerin kan içinde. Oraya bu şekilde gidemezsin!"

"Eğer bu gece öleceksem, bunun biraz onurlu bir şekilde olmasını tercih ederim!"

"Seni anlamıyorum," dedim destek almak için duvara yaslanarak. Beş santimlik, ateş motoru kırmızısı, simlerle kaplı Mary Jan ayakkabılarım ayak bileklerime olduğu kadar

baktılar. "Az önce bir kadın bedeninde bir günden fazla zaman geçirdin-" "İsteyerek değil!"

"-ve sen yüzlerce yaşındasın. Erkekler bir zamanlar makyaj yapmıyor muydu ve-

" "Saray züppeleri, belki. Ben öyle biri değildim!"

"O zaman ufkunu genişlet," dedim boynuna bir boa atarak. "Ve bir şey seç."

Pritkin, Dee'nin sunduğu seçkiye nefretle baktı. Dee bunu fark etti ve kollarını kocaman göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sevimlisin ama son eşcinsel sinirime dokunuyorsun."

"Bunu asla unutamayacağım," diye mırıldandı Pritkin, altın lame fırırlardan oluşan opera boyundaki pelerini kaparken. Platformlar ve yüksek peruklar düşünülerek tasarlanmış olmalıydı, çünkü arkasından zemini süpürdü ve kapüşonu başını ve yüzünü örttü. İşimi göreceğine karar verdim.

Birkaç dakika sonra, payetli ve mücevherli üç görüntü kulüpten dışarı süzülerek Ana Cadde'deki kalabalığın ortasına daldı. Dee öndeydi, dikkat dağıtıyordu, iri göğüsleri bir geminin pruvası gibi öne doğru çıkıktı. Pritkin ve ben arkadan takip ettik. Platformlarda bile bir drag queen için kısa sayılırdım ama gökkuşağı desenli tulumum ve devasa Marilyn Monroe peruğum bunu fazlasıyla telafi ediyordu.

Büyücüler her yerdeydi, gözleri dışarı çıkan kalabalığı tarıyordu. Yaptığımız gösteriye rağmen çoğu bize zar zor baktı. Bakanlar da Dee onlara öpücük verdiğinde ya da kalçalarını gösterdiğinde hemen gözlerini kaçırdılar. Görünürde saklanmak her şeye rağmen işe yarayabilir gibi görünüyordu. Daha bu düşünce aklıma yeni gelmişti ki, bir görüntü kafama beyzbol sopasının tüm inceliğiyle çarptı. Nefesimi kesti ve beni dizlerimin üzerine çökertti. Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu, canlı ve kristal berraklığındaydı ve o kadar katıydı ki artık sokağı bile göremiyordum.

Vegas yanıyordu, ateş gökyüzüne sızıyor, kayan yıldızlar gibi kıvılcımlar saçıyordu. Karanlık ve kaos içinde herhangi birini tanımak ya da panik içindeki kalabalıktan tek bir ses seçmek imkansızdı. Sadece çığlıklar ve yüz­süz, koşan insanlar vardı.

Ötede, kararmış bir gökyüzünün altında kilometrelerce uzanan çöl kumu tükeniyordu. Tüm çalılıklar yandıktan çok sonra bile devam etti. Bir orman yangını gibi

Ormansız ya da ne olduğu belli olmayan: gücü, öfkesi ve yüzyıllardır biriktirdiği kızgınlığı olan ama merhameti olmayan bir yaratığın bitmek bilmeyen öfke haykırışları. Hem de hiç merhamet yok.

Dünya şifacıyı, lir çalanı, altın tanrıyla hatırlamış ama diğer hikâyeleri unutmuştu. Acımasız cezaları, tecavüz ve cinayetleri ve düşmanlarını diri diri yüzerken gülen güzel bir yüzü fısıldayanları. Şimdi hatırlıyorlardı, bir anlığına, hafıza bir kan y a ğ m u r u y l a silinmeden önce.

Görüntü geldiği gibi aniden paramparça oldu ve beni kaldırımın ortasında dört ayak üzerinde soluk soluğa bıraktı. "-Akşam yemeğinde biraz fazla şarap, nasıl olduğunu bilirsin. Her zaman bir içiciydi," diyordu Dee birine. Uzandı ve yanağımı çimdikledi. "Hadi aşkım. Kalk bakalım. Evde sızabilirsin."

Beni ayağıma kadar sürükledi ve ben de başımı eğmemek için elimden geleni yaptım, oysa asıl istediğim çığlık atarak sokağa geri koşmaktı. Rüyalarım beni başından beri uyarıyordu ama gerçekte ne a n l a m a geldiklerini göremiyordum. Ve artık çok geç olabiliirdi.

Kalbimin etrafında soğuk bir tel gerildi. Göğsümde bir sorun vardı; derin bir nefes alamıyor gibiydim. Ne yapmıştım ben?

Dee ve Pritkin beni tekrar lobiye doğru çekmeye başladılar. Kollarını kavradım. "Gidemeyiz."

"Oh, evet, yapabiliriz," dedi Dee. "Sanırım az önce bu elbiseyi mahvettim. Kalbim böyle bir korkuyu daha kaldıramaz!"

"Her neyse onunla sonra ilgileniriz," dedi Pritkin, bizi acele ettirerek.

"Apollo burada."

Aniden durdu ve her iki elinde birer çocuk olan tacizci görünümlü bir kadın tarafından neredeyse ezilecektik. "Dikkat et!" diye bağırdı, çocukları etrafından çekiştirerek. Pritkin beni kaldırıma doğru sürükledi.

"Bu imkânsız!" diye tısladı. "Büyü-"

"Etrafindan dolaştı," diye fısıldadım. "Nasıl bilmiyorum ama gördüm. O burada!"

İnançsızlıkla başını sallıyordu. "Bu büyü üç bin yıldan uzun süredir geçerli. Ama şimdi birdenbire büyüünün etrafından dolaşmanın bir yolunu mu buldu?"

"Bunu açıklayamam. Sadece ne gördüğümü biliyorum."

"Bu gelecek olabilir, Çember içindeki bir iç savaşın sonucu olabilir. Eğer iç sorunlarımızı çözemezsek neler olabilir-"

"Hayır!" Etrafıma bakındım, kollarımı ovuştururken tüylerim diken diken oldu. "MAGIC patladığından beri aynı şeyi görüyorum. Ama sadece parçalar halinde, her zamanki görülerim gibi. Ama bu O burada. Bunu biliyorum!"

"Olamaz." Pritkin kararlıydı.

Dee göz ucuyla bize bakıyordu ve ben bileğini tuttuğumda uzaklaşmaya başlamıştı. "Bana bir keresinde büyüü hissedebildiğini söylemiştin, değil mi?"

"Belki," dedi temkinli bir şekilde.

"Şu anda olağandışı bir şey hissediyor musun?"

"Yukarıda süren savaş dışında mı?" diye sordu anlaşılabilir bir alaycılıkla.

"Tek bir kaynaktan bahsediyorum, diğerlerinden daha güçlü. Bir süpernova gibi."

"Olabilir. Ama bunun bir önemi yok çünkü oraya geri dönmemin imkanı yok! İçin değil-"

"Augustine'de bir alışveriş çılgınlığı? On dakika, alabileceğin bir şey var mı?"

Gözleri kısıldı ve beni süzdü. "O kadar paran var mı?" "O kadar kredim var."

"Yalan söylediğini düşünürdüm ama o ayakkabılar sendeydi. . ." Dudaklarını yaladı. "Yarım saat, ister kabul et ister etme."

Bir savaş büyücüsü geldi. "Zorunlu bir tahliye var," dedi bize. "Yolunuza devam etmek zorundasınız."

"Ben alırım," dedim.

"Kahretsin. Bunu söyleyeceğini biliyordum," dedi Dee ve devasa çantasını büyücünün suratına çarptı. Adam yere yığıldı ve belki de 250 kiloluk saten giyimli bir modacı onun üzerinden geçip caddeye geri dönerken üzerine basmış da olabilirdi.

Bize yetişmek için koşuyor, diğer yöne giden insanlık dalgasıyla mücadele ediyorduk. Büyücüler her taraftan üzerimize geliyordu; bizi gözden kaçırmak hiç de kolay değildi. Dee'nin trenini ezilmemesi için tuttum ve o da beni bir yük treni gibi çekerek turistleri ve gülleri her yere saçtı.

Yolun yarısını işaret eden sahte yem dükkanını geçtik ve peşimizdeki büyücülerin çoğuyla birlikte bir düzine büyücüye daha çarptık. Sokakta yarım ay şekli oluşturmuşlar, kalabalığı etraflarında toplanmaya ve yeniden şekil almaya zorluyorlardı. Turistlerden kaçır kaçmaz, doğrudan onlara daldık.

Dee neredeyse deri paltolardan oluşan duvarda bir delik açacaktı ama ayakları üzerinde durdular. Arkamıza baktım ama büyücüler çemberi kapatmış, bize kaçacak yer bırakmamışlardı. Sonra en yakındakilerden biri beni gördü. "Cassandra Palmer."

Yüzümü arayan kahverengi gözler hâlâ orta düzey bir uşağa aitmiş gibi görünüyordu ama hırıltı bu etkiyi biraz bozmuştu. Hiçbir şey söylemedim, panik ve yorgunluk boğazımı kapatmıştı. Ama Saunders bir cevap beklemiyor gibiydi.

Bakışları yanımda durmuş olan Pritkin'e kaydı. "Yoksa öyle mi?"

Pritkin'e yukarıdan aşağıya baktı ve fırfırlı altın pelerini kaşlarını kaldırarak inceledi. "Pythia'nın gösterdiğinden daha fazla beceriye sahip olduğunun fısıldandığını duydum. Doğru gibi görünüyor. Bana her zaman insanlar için ele geçirmenin imkânsız olduğu söylendi ama ya yanlış bilgilendirildiğimi kabul edeceğim ya da bir kızın beni duvara fırlatıp neredeyse kalkanlarımı parçaladığına inanmak zorunda kalacağım. Sizce hangisini tercih ederim?"

Pritkin de ona cevap vermedi. Onun yerine peleriniyle oynadı, seğiriyor ve neredeyse gergin görünüyordu. Saunders gülümsedi.

"Elbette ikinizi de öldürerek bu bilmeceyi çözebilirim ama bu durumda yargılanacak kimse kalmaz. Ve halk yasal incelikleri sever," dedi birkaç adım geri çekilerek. Etrafına bakındı ama kalabalık azalmıştı ve kalan birkaç turist bizi takip eden büyücüler tarafından yolumuzdan çekiliyordu.

Başını sallayınca adamları iki yana ayrıldı, Dee ve beni geri çekip Saunders ve Pritkin'i sokağın ortasında yalnız bıraktılar. "Üç kadar sayınca, sanırım?" diye sordu kibarca. "Eskiden işler bu şekilde halledilmiyor muydu-"

Pritkin bir el attı ve Saunders ayaklarının üzerinden havaya doğru süzülerek sahte bir ahırın kenarına çarptı. Kafatasının çıkardığı sese bakılırsa

Çarpışma, kalkanlarla uğraştığını sanmıyordum. Kenardan aşağı kaydı, bir vagondan sekti ve bir menü tabelasının üstündeki demir çiviyle mızraklandı.

Vücudu kasılmaya başladığında yutkundum ve başka tarafa baktım. Hayır. Kesinlikle kalkan yok.

Kolumu tutan büyücü arkamdan acıyla büktü. Bağırdım ve çekilmeye çalıştım ama gidecek hiçbir yer yoktu. Sanki karşı tarafın takviyeye ihtiyacı varmış gibi, caddede bize doğru koşan bir başka büyücü grubu daha vardı.

İçlerinden biri, yıpranmış bir palto giymiş uzun boylu bir Afro-Amerikalı, çemberin içinden bana doğru ilerledi. "Merhaba Cassie," dedi kasvetli bir sesle. Beni tutan büyücüye baktı. "Bırak onu evlat."

"Az önce Lord Koruyucuyu öldürdüler!"

Caleb, gözleri Saunders'ın hâlâ titreyen formuna takılana kadar etrafı taradı. "Bana ölmüş gibi görünmedi. Sizce de onu aşağı indirmeniz gerekmez mi?" Çıraklar düşen liderlerine yardıma koşarken kendimi birden serbest bırakılmış buldum.

"Caleb-" diye başladı Pritkin.

Eski iş arkadaşı elini kaldırdı. "Jonas bizi aradı. Meydan okuduğunu ve Saunders'ın reddettiğini söyledi."

"Evet." Pritkin kıpırdamadan durdu.

Caleb yanında getirdiği büyücülerle bakış alışverişinde bulundu. Hiçbiri stajyer olacak kadar genç görünmüyordu. Birkaçının saçları ağarmıştı ve bir ya da ikisi Marsden'in yaşında bile olabilirdi. Yüz ifadeleri ekşimişten iğrenmişe ve savaş büyücüsü nötrüne kadar değişiyordu.

"Şey. Sanırım bu onu bir kanun kaçağı yapıyor." "Peki ya biz?"

Caleb hafifçe gülümsedi. "Teknik olarak ikiniz için de hâlâ arama emri var. Onları çıkaran adamın şu anda zan altında olması bunu ortadan kaldırmıyor." Dudaklarımı yaladım ve konuşmaya başladım ama Pritkin'in eli kolumu sıkıca kavradı. "Yani sizi görürsem, sanırım tutuklamak zorunda kalacağım."

Pritkin başını salladı.

"Bu arada, eski paltoyu daha çok sevmiştim," dedi Caleb ve arkasını döndü.

Dee, büyücü grubu önümüzden ayrılır ayrılmaz bir eliyle kendini yelpazeleyerek yanımızdan uzaklaştı. "Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama çok fazla testosteron var. Buradan çıkmamız gerek," dedi ve asansörlere doğru ilerledi.

"Apollo'yu bulmamız gerek," dedim kolundan tutarak. "O

burada değil! Yukarı çıkmalıyız."

"O zaman onu hissedebiliyorsun?"

"Oh, evet. Yukarıda bir şey var, tamam. Gerçi kimden çok ne olduğunu anlamıyorum."

"O... tam olarak insan değil," diye açıkladım, her şeyi anlatacak zamanım yoktu.

"Bir saat istemeliydim," diye mırıldandı ve sonra tekrar asansörlere yöneldi.

Pritkin onun kolunu yakaladı. "Bu şekilde tuzağa düşebiliriz. Saunders'ın destekçileri her yerde ve onları toplamak zaman alacak."

Bir an için ona baktı ve sonra gözleri merdivenlere kayd. "Şaka yapıyor olmalısın."

Şaka yapmıyordu. Elbette, diye düşündüm vahşice, Pritkin her zamanki botlarını giyiyordu. Dee ve ben neredeyse basamaklar kadar yüksek platformlardaydık. Bunlarla bir kat bile çıkmak olimpik bir olay olmalıydı. Beş kat çıktığımızda terden sıırıslıklam olmuşum ve göz kapaklarımın arkasında küçük patlamalar meydana geliyordu.

Merdiven boşluğunda durdum, eğildim ve nefes nefese kaldım, sadece korkuluktaki elim beni ayakta tutuyordu. Pritkin beni omzunun üzerinden atıp yoluna devam etti ve Dee'nin spekülâtif bakışlarına maruz kaldı. "Bunu aklından bile geçirme," dedi ona. "Seni taşımayacağım."

"Düşündüğüm bu değildi," diye mırıldandı ve Dee'nin yüzü kızardı. Sanırım merdiven boşluğunda hiç büyücü yoktu, çünkü Dee'nin kahkahası lobiye kadar duyulabilirdi.

Merdivenlerin bizi götürebileceği yere kadar gittiğimizde Dee artık gülmüyordu. "Sanırım senden nefret ediyorum," dedi onu merdivenlerden yukarı koşturan Pritkin'e. Berbat görünüyordu. Güllerinin çoğu sokakta kaybolmuş, geri kalanı da merdivenlerde dökülmüştü. Peruğu yamuk yumuktu, makyajı terden akmıştı ve kocaman bir takma kirpik yerinden çıkmış, bir kirpiğe yapışmıştı.

Yanak.

"Figür için iyi," dedi beni yere bırakırken. Maratonumuzdan sonra o da sıcak ve terliydi, alnına ve ensesine yapışmış nemli saç tutamları vardı. Kirpikleri dikenli bir şekilde koyulaşmış, gözleri zümrüt rengine dönmüştü. Eskimişlik ona şaşırtıcı derecede yakışıyordu.

Neye benzediğimi bilmiyordum. Bu şekilde olmasını tercih ederdim. Hissettiğim kadar kötü bir şey olsaydı, karşılaştığımız büyücüler beni vuramadan korkuturdum.

"Burada iniyorum," dedi Dee, bir basamağa oturup kemerlerini ovuşturarak. "Elektrik bir üst kattan geliyor."

Pritkin'e baktım. "Çatı katı."

Anahtar kartım yoktu ama Pritkin yine de bizi yukarı çıkarması için asansörü ikna etti. Kapılar, yıpranmışlıktan biraz daha kötü görünen, ölüm sessizliğinde bir fuayeye açıldı. Altın floklu duvar kağıdında büyük bir delik vardı, bronz heykel yarı erimiş Dalí-esque bir karmaşaya dönüşmüştü ve inek derisi halı kirli bot izleriyle kaplıydı. Ama John Wayne posterleri tek bir çizik bile almamıştı.

Oturma odasına girdik. Kırık balkon kapılarından giren rüzgâr perdeleri içeri doğru dalgalandırıyor, bir an için orada birinin olduğunu düşünmeme neden oluyordu. Ama başının üzerinde hafifçe sallanan avizeden başka hiçbir şey kıpırdamıyordu, artık aşağıda park halinde duran arabanın üzerine ışık saçmıyordu.

"Hepsi nereye gitti?" Etrafımdaki katliama bakarak sordum. En azından Casanova'nın burayı temizlemesine gerek yoktu. Büyücüler bunu onun için hemen yapmışlardı.

Hafifçe rahat bir nefes aldım. Dee yanılmıştı. Burada kimse yoktu.

Pritkin omuz silkti. "Kavgayı başka bir yere taşıdılar," dedi, kereste ve cam engelleri aşarak balkona çıktı. Boynumu kırmamak için konsantre olmak zorunda kalarak onu takip ettim.

Dışarıda yıkılmış veranda mobilyaları, paramparça camlar ve çer çöp dolu bir havuz vardı. Ve bir ceset, hastalıklı bir şekilde gördüm. Savaş büyücüsü ceketi giymiş biri yüzeyde hafifçe sallanıyordu. Pritkin onu çıkardı ve sonra neredeyse keşke çıkarmasaydı diyecektim çünkü yüzün büyük kısmı gitmişti.

Dudağımı ısırđım ve etrafıma bakındım. Dairenin geri kalanını kontrol etmek istiyordum ama ya Rafe'in cesedini bulursam? Onu zamanında çıkarmışlar mıydı? Ya bulursam-

"Etrafta kurtulan olup olmadığını kontrol etmeliyiz," diyerek düşüncelerimi kestirip attım. Bu şekilde düşünemezdim. Hiç düşünmezdim. Sadece gidip bakardım çünkü bilmemeye dayanamazdım.

El fenerimiz yoktu ama gözlerimiz alıştığında kumarhanenin pencerelerden gelen ışığı görmemize yetiyordu. Yemek odasında üç ceset daha bulduk, hiçbir vampir değildi. Ne de olsa ustalar için söylenecek bir şey vardı, diye düşündüm rahatlayarak. Sonra da büyücülerin yapabildikleri bazı büyülerle geriye fazla ceset bırakıp bırakmayacaklarını merak ettim. Midem tekrar ayak parmaklarıma kadar indi.

Mutfağa doğru ilerlemek için dönmüştüm ki Pritkin kolumu yakaladı. Parmağını dudaklarına götürdü ve bir an sonra o sesi duydum; sanki biri enkazın arasında yürüyor ve sessiz olmaya zahmet etmiyor gibiydi. Karanlık oturma odasına tekrar girdiğimizde, verandaya açılan pencerelerin genişliğinde bir şeklin ana hatlarıyla belirđini gördük. Onu tanımam bir saniye sürdü.

"Sal!"

Yavaşça döndü, belli ki bizi gördüğüne şaşırmamıştı. Elbette, vampir kulaklarıyla muhtemelen orada olduğumuzu başından beri biliyordu. "Cassie? Ne olduğunu biliyor musun? Herkes nerede?"

"Yeni mi döndün?" Cevabı zaten bildiğim için sordum. Her şey cehenneme döndüğünde o burada değildi. Bu duruma geri dönmenin biraz şok edici olacağını düşünmüştüm. Benim için şok ediciydi ve nasıl bu hale geldiğini biliyordum.

"Birkaç dakika önce. Toplantı varsa bölmek istemedim-"

Ön kapının açılma sesiyle sözünü kesti. Bir dakika sonra Marco odaya girdi. Sal gibi o da hasarı incelemek için bir an durdu. "Sanırım her şey daha iyi olurdu," dedi merdivenlerden inerken.

Sal birkaç metre geri çekildi, gözlerini Marco'dan ayırmıyordu. "Görünüşe göre uyuyacak başka bir yer bulmamız gerekecek. Neredeyse gündüz oldu."

Başını iki yana salladı. "Olmaz, Sal," dedi sessizce. "Efendi beşinize şafaktan hemen öncesine kadar uzak durmanızı emretti. Ve sadece sen geri döndün."

"Ve sen," diye tersledi Sal. Onu küçümseyerek bir aşağı bir yukarı baktı. "Mircea'yı istediğin kadar taklit edebilirsin, ama dünyanın en iyi kıyafetleri sana asla onun gücünü veremez. Ve bu yüzden ondan ne kadar nefret ettiğini herkes biliyor!"

Neden bahsettiklerini anlamam bir saniye sürdü. Diğer her şeyle birlikte Mircea'nın hain için kurduğu tuzağı neredeyse unutmuştum. Marco'ya baktım, aniden tekrar gerilmiştim ama gözleri Sal'i hiç terk etmemişti.

"Nefret biraz ağır oldu," diye itiraz etti Marco. "Ama haklısın. Gücü severim. Sadece bunun için yapabileceklerimin bir sınırı var."

Sal gözlerini Marco'dan ayırmadı ama benimle konuştu. "Cassie, bunu bir düşün. Mircea bize nasıl birini aradıklarını anlattı. Senatöre yakın biri, güvenilir biri, Myra'nın kullanabileceği kızgınlığı olan biri!"

Pritkin yanıma doğru kayarken, "Öyle dedi," diye onayladım. Geri geri gitmeye başladığında Marco ve Sal'i görüş alanında tutmaya çalışıyordu. Neden bilmiyorum; arkasındaki tek şey balkonu ve biz yirmi kat yukarıydık.

"Marco da kendisi söyledi, ben sadece bir taşralıyım," diye hatırlattı Sal bana. "Tıpkı senin gibi. Çoğu insanın adını bile duymadığı, taşradaki bir mahkemeden gelen bir hiç!"

"Seni Myra'nın uğraşamayacağı kadar güçsüz kılıyor," diye onayladı Marco.

Kafam karışmış bir halde ona göz kırptım. "İtiraf mı ediyorsun?" diye sordum.

Biraz eğlenmiş görünüyordu. "Bu seni şaşırtır mıydı?"

"Kahretsin, evet! Mircea seni korumam yaptı! Marlowe'un şüpheliler listesini aldıktan sonra bile seni takas etmedi. Bunu asla yapmazdı eğer ..

." Az önce ne söylediğimi geç de olsa fark ederek sözümü yarıda kestim.

Marco, "O da sana oy verecek gibi görünüyor, Sal," diye mırıldandı.

Sal onu görmezden gelerek, "Bana Konsolosların nerede olduğunu söyle, Cassie," dedi. "Onları sorun çıkabileceği konusunda uyarmalıyız."

Cevap veremeyecek kadar şoktaydım, Marco bana bir şans vermedi. "Elbette bunu çözmenin kolay bir yolu var," dedi ona. "Efendi dönene kadar bekler ve ona sorarız."

"O *benim* efendim değil," diye tısladı.

"Zamanla olabilirdi. Ustalara göre iyi biri," dedi Marco dudaklarını hafifçe bükerek.

"Bilemem," dedi Sal acı acı.

Omuz silkti. "Usta meşguldü. Sabırlı olmalıydın."

"Doğru," dedi küçümseyerek. "Savaş her gün biraz daha yaklaşırken zamanımı alışveriş yaparak, belki de tırnaklarımı yaptırarak geçirmeliyim. Mircea'nın tek bildiği şey konuşmak! Rafe'nin sonu da böyle oldu. Sıradaki herhangi birimiz olabiliriz! Tony bir solucan olabilir ama en azından nasıl davranacağını biliyor!"

Bir ileri bir geri bakıyordum, ayak uydurmaya çalışıyordum ama sonunda bir şeyler anlam kazandı. "Oh, Tanrım. Mircea senin bağını asla koparmadı. Tony hâlâ senin efendin."

"Ve hala bana ta Faerie'den küçük görevler veriyor."

Duyuyordum ama inanamıyordum. Sal bir süper casus değildi. O bir hain değildi. O sadece Sal'di. Onu hayatım boyunca tanıyordum.

"Bana bir keresinde onu bir daha görürsen öldüreceğini söylemiştin!" Suçladım. "Ondan nasıl emir alabilirsin?"

"Çünkü başka seçeneğim yok," diye tükürdü. "Mircea'ya bağımı koparması için neredeyse yalvardım ama tek yaptığı konuşmak oldu: *yakında, yakında*. Yeterince yakın değilmiş!"

"Ama . . . Alphonse senden elli yaş daha genç!" İtiraz ettim. "Ve yıllardır Tony'nin emirlerini görmezden gelebiliyor! Yapmak zorunda değilsin-"

Bir kahkaha atarak sözümü kesti. "Evet. Ve o bir aptal, biliyor musun? Ona her şeyi ben öğrettim; nasıl konuşacağını, nasıl davranacağını, patronu etkilemek için ne yapacağını. Bensiz bir hiç olurdu. Ama güç ne kadar zeki olduğunu umursamıyor. Kaç yaşında olduğun bile umurunda değil. Bazı insanlar asla usta statüsüne ulaşamaz, bazıları ise bunu on yıllar içinde yapar! Ve ben hiç güçlü olmadım. Alphonse'a neden katlandım sanıyorsun? Herhangi bir pozisyona sahip olmamın tek yolu oydu."

"İşte bu yüzden seni yakalayamadık," dedi Marco bir sigara yakarak. "Oldukça zekiceydi. Herkes eski ustalar arasındaki haini arıyordu, Myra'nın onları dönüştürmeye çalışarak zamanını boşa harcaması için bir Senato üyesine yeterince yakın olan adamları."

"Bu yüzden Tony beni kullanmaya karar verdi."

"Gördüğünüz gibi Konsoloslar burada değil," dedi Pritkin, onu izlerken

dar bir şekilde. "Efendin sana her ne yapmanı emrettiyse, başarısız oldun. Mircea hâlâ bağını koparabilir. Bunun için hiçbir nedenin yok-"

Sal ve Marco'nun ona gönderdiği aynı tiksinti ifadeleriyle sözünü kesti. "Ne halt etmeye bu adamın etrafında dolanıyorsun?" Marco bana sordu.

Pritkin bana baktı, ben de başımı salladım. "İşler o şekilde yürümüyor," dedim ona uyuşuk bir sesle.

"Neden olmasın? Eğer gerçekten bir baskı altındaysa-"

"Vampir hukuku nedenlerle ilgilenmez. Sadece sonucu önemser. Ya da bu durumda, amaçlanan sonuca. Ve Sal buraya altı vampir senatosunun liderlerini öldürmek niyetiyle geldi. Bundan daha kötüsü olamaz."

"Yaklaştın ama puro yok," dedi Sal bana, ölümle burun buruna olan biri için sesi son derece umursamaz çıkıyordu. "Ben sadece kapıcıyım, diyebilirsiniz." Elini uzattı ve balkon kapılarından giren bir ışık huzmesi açık avucundaki bir şeyi aydınlattı.

"Pentagramım," dedim, bu mesafeden bile tanıyarak. "Tamir ettireceğini söylemiştin."

"Evet. Ama kırılınca çok daha kullanışlı oluyor." "Anlamıyorum."

Güldü. "Biliyor musun, eskiden Lord Mircea ile birlikte olmanın gülünç olduğunu düşünürdüm. Herkesin söylediği gibi seni kullandığını düşünürdüm. Ama son zamanlarda, ikinizin birbirinizi hak ettiğinizi düşünmeye başladım. Sen de en az onun kadar bilgisizsin!"

Marco gerildi. "Ver onu bana," dedi ona.

"Yoksa ne olur? Beni öldürecek misin?" diye sordu kuşkuyla. "Çok fazla tehdidin kalmadı Marco."

"Oh, bilmiyorum. Mircea hainin nasıl öleceğini belirtmedi, sadece biri gelirse icabına bakmamı söyledi. Burada çok fazla hareket alanım var, Sal. Bunu çabuk yapmam için bana bir sebep ver."

"Oh, evet. Bu çok cazip. Ya da Tony'nin emirlerine uyabilirim ve onun tarafı kazandığında sadece *ölmekle kalmam*, her zaman hak ettiğim pozisyonu *da* elde ederim. Buna ne dersin?"

Pritkin ona "Senin tarafın kazanmayacak," dedi.

Sal onu görmezden geldi. Eğleniyor gibi görünüyordu. Tony'ye direnmek için ne kadar uğraştığını merak etmeye başlamışım.

"MAGIC'i hatırlıyor musun?" diye sordu. "Çünkü bu, onu ikinci bir gösteri gibi gösterecek."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum. "Bu sadece bir koğuş. O-"

"Gücünüzü kanalize eden bir koğuş ya da eskiden öyleydi," diye düzeltti. "Son zamanlarda onun yerine başka bir şeye kanalize oluyor. Biliyor musun, o lanet olası büyücü beni çok korkuttu. İçinizden birinin bunu çözeceğinden emindim. Gücünüze erişemediğiniz halde ley hattıyla doğrudan temastan kurtuldunuz. Size koğuşunuzun Çember'den beslendiğini söylediğinde bile hala anlamadınız!"

"Neyi alayım?"

Pritkin havayı içine çekti ve Sal ona sırtıttı. "Taş gibi aptal, değil mi?" Bakışları bana döndü. "Açıklamama izin ver. Tony ve ekibi Artemis'in büyüsünü aşmanın bir yolunu bulmuşlar. Kapı kilidi gibi çalışıyor ama evin duvarı yarıldığında kapının pek bir faydası olmuyor. Apollo'yu geri almak için dünyalar arasındaki boşluğu parçalamaları gerekiyordu. Bir ley hattını kırıp açmaları gerekiyordu."

"Ama Dünya'da kimsenin böyle bir gücü yok," diye itiraz ettim. "Başından beri sorun buydu, kimin ... olduğunu bulmaya çalışmak." Durdum, aklıma gerçekten korkunç bir fikir geldi.

Sal yüz ifademi gördü ve sırtıttı. "Evet, en iyi kısmı da buydu, herkesin tekrar tekrar kimsenin böyle bir güce sahip olmadığını söylediğini duymak. Oysa her zaman burunlarının dibindeydi. *Sende* vardı. Apollo gücünün bir kısmını Pythias'a verdi. Tek yapmamız gereken ona nasıl erişeceğimizi bulmaktı."

Ve aniden, yetiştim. Pritkin'e baktım. "Çember'in sana dövmelelerinden birini vermeyeceğini söylemiştin, çünkü güç çekimi iki yönlü çalışıyor. Beni tüketiyorlardı, değil mi?"

Yavaşça başını salladı. "Bu mümkün."

Sal homurdandı. "Kahretsin, çok kolay oldu. Richardson -içerideki adamımız- koğuşunuza giden kanalı tekrar açtı. Çember onlardan güç çekmeye çalışabileceğini düşünerek kanalı kapatmıştı. Bunun yerine, aynı şeyi size yapmak için açtık. Sonra Richardson bunu Saunders'ın erken emekliliğini finanse etmek için sattığı yüzdeyle birleştirerek müttefiklerimize ulaştırdı."

"Ley hattını zayıflatmak için benim gücümü kullandın," dedim, hâlâ tam olarak inanamıyordum.

"Evet. Neredeyse Apollo ve ordusunu geçirecek kadar gözenekli hale getirmiştik ama Richardson seninle ilgili o küçük numarasını yapmak zorunda kaldı. Senden o kadar nefret ediyordu ki, başka birinin seni öldürmesinden korkuyordu. Sonra da savaş patlak verdi ve ley hattında kocaman bir yarık açarak her şeyi mahvetti!"

"Peki o zaman Apollo neden gelmedi?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Sal bana öylece baktı. "Hala anlamadın mı? MAGIC düştüğünden beri burada! Ama bunun o zaman olmaması gerekiyordu ve herkesi şaşırttı. İhlalin Vegas üzerinde gerçekleşmesi ve mühürlenmeden önce MAGIC'teki ley hattı lavabosuna kadar gitmesi gerekiyordu. Bu ona tüm ordusunu geçirmesi için zaman kazandıracaktı."

"Ama MAGIC'e çarptı ve neredeyse anında mühürlendi," dedim, tepenin üzerinde kaybolan o müthiş güç hunisini hatırlayarak. Birden başka bir şey daha hatırladım.

MAGIC'teki imgelemim bana harap olmuş bir Dante's göstermişti. Sonunda nedenini anladım. Geri dönüp zamanı değiştirseydim ve MAGIC'in asla düşmemesini sağlasaydım, Apollo'ya istediği her şeyi vermiş olacaktım. Bu durumda, orijinal plan gerçekleşmiş olacaktı ve o ve tüm ordusu burada olacaktı. Ve şimdiye kadar, sihirli topluluk yok olma yolunda ilerliyor olurdu.

Diğer imgelemlerim de anlam kazanmaya başlamıştı. İkincisi bana ley hattının yıkımının Vegas'tan MAGIC'e giderken izleyeceği rotayı göstermişti. Beni Rafe konusunda uyarmaktan daha fazlasını yapmaya çalışıyordu; bana tehlikenin hâlâ orada olduğunu söylüyordu. Üçüncü imgelem bunu bir kez daha pekiştirmiş ve beni her şeyin merkezinde göstermişti.

Çünkü düşmanlarımıza zafer kazandıracak olan benim gücümdü.

Yirmi Sekizinci Bölüm

"Apollo kurtuldu," dedi Sal bana, "ama güçlerinin geri kalanı kurtulamadı. Geri dönmüştü ama hat etrafında patladığında ciddi şekilde zayıflamıştı ve herhangi bir kısmı onu tekrar sürgün edebilecek çeyrek milyon savaş büyücüsünün olduğu bir dünyada sıkışıp kalmıştı. Çember'le savaşmadan önce ordusunu toparlaması gerektiğini fark etti."

"Ama ley hattı ile temas benim koğuşumu kızarttı. Daha fazla güç elde edemezsin!" Ben işaret ettim.

Başını iki yana salladı. "Koğuş vücudunuzda olduğu sürece sizden güç almaya devam etti ama gücü bize iletmek yerine depoladı. İhlalden bu yana ihtiyacımız olan miktarı biriktiriyor."

Demek Dee'nin hissettiği şey buydu. Apollo değil, benim pentagramım. Ve Sal, efendisini bekliyordu.

"Artık yeterince var," dedi Sal neşeyle.

"Çünkü hat hâlâ zayıf," diye mırıldandım. Mircea tekrar sakinleşmesinin birkaç gün alacağını söylemişti.

"Evet, bu yüzden hat tekrar güçlenmeye başlamadan önce bunu şimdi yapmalıyız. Elbette Apollo, konsüllerin de bu gece burada toplanacak olmasının bir bonus olduğunu düşündü. Liderleri yok edersek diğer herkes çok daha kolay düşer." Bana sırtıttı. "Ama biliyor musun, bence gerçekten seninle yetinecek."

Gökyüzü balkon kapısının ötesinde kızıla boyandı. Güneşin doğuşuna hiç benzemeyen kızıl çizgiler gökyüzünde çatırdıyor, otelin elektrik ışıklarının yanında cılız kalmasına neden olan öldürücü bir parlaklık saçıyordu. Bir şey yaklaşıyordu.

Konuştuğu süre boyunca Sal yavaşça geri çekiliyor, balkona yaklaşıyordu. Kimse onu durdurmaya çalışmamıştı. Ne de olsa bir vampirin bile böyle bir düşüşten sağ çıkması pek mümkün değildi. Ama şimdi istediği zaman pentagramı uçurumdan aşağı atabilirdi ve biz onu asla bulamazdık. Efendisi bulmadan önce olmaz.

"Bana pentagramı ver, Sal," dedi Marco tekrar. Birden sesi ölümcül derecede ciddi çıkmıştı.

"Hâlâ bunu mu deniyorsun? Bana hızlı bir ölümden başka sunacak bir şeyin yokken mi?" Alay etti. "Sana karşı bu kadar cömert olmamı bekleme!"

Işık daha parlak hale gelirken rüzgâr da hızlandı. Şafak erken söküyor gibi görünüyordu. Ya da en azından güneş, diye düşündüm başım dönerek.

Ve sonra, gözlerimin takip edebileceğinden daha hızlı bir şekilde Marco hareket etti. Gözlerimi kırptım, Sal hâlâ orada duruyordu ama koğuşumu tutan eli havada uçuyordu, doğrudan bana doğru. Döndü, yüzünü bir hırıltı kapladı ve bir saniye sonra Marco sendeleyerek geri çekildi, yıkık kanepe iskeletinin bir parçası göğsünden dışarı çıkmıştı.

Kalbine girip girmediğini görme şansım olmadı. Çünkü Sal'in kopan eli bana çarptı ve çarpmanın etkisiyle koğuşum yerinden oynadı. Uçtu, ben peşinden atladım, Sal da benim peşimden atladı.

Ve sonra, aniden, gitmişti.

Bir rüzgârın yanımdan geçtiğini hissettim ve Nicu'nun bir anda ortaya çıkıp Sal'ı belinden yakaladığını görmek için tam zamanında kafamı kaldırdım. Kızın kenara bu kadar yakın olduğunu fark etmemiş miydi yoksa korkulukların onları yakalayacağını mı düşünmüştü bilmiyorum. Ama korkuluk da apartmanın geri kalanı kadar hırpalanmıştı ve onların ağırlığı altında çöktü. Düşmeden önce bir an için bana bakan parlak altın gözleri gördüm ve sonra yok oldular.

Bir şey avucumu ısırdı. Aşağıya baktığımda koğuşumu o kadar sıkı tuttuğumu gördüm ki etime batıyordu. Onu çözdüm ve yukarı baktım, ancak onu uzun süre tutamayacağımı fark ettim.

Işık, öğle güneşi gibi parlak bir şekilde balkona yayıldı. İlk başta neye baktığımı anlayamadım. Ta ki yaklaşıp kadar ve sonra beklediğim gibi bir şey değildi.

Apollo'yla, en azından metafiziksel anlamda, daha önce birkaç kez karşılaşmıştım. Ama o zamanlar bu dünyada değildi ve zihinsel izlenimlerden başka bir şeyle kendini gösteremezdi. Ve beynim onları yorumladığı için, her zaman anlayabileceğim bir formdaydı. Bu değildi.

Gökyüzünde her renkten ve hiçbir renkten olmayan, su gibi şeffaf, devasa ve soyut, parlayan bir ışık yumağı süzülüyordu. Olsa olsa, bilgisayar ekranındaki bir fraktala benziyordu, sürekli yeni desenlere dönüşüyordu. Hiçbiri özellikle tehditkâr değildi, ama yaratıktan yayılan güç

Bu kadar uzaktan bile tenimi yakıyor.

Apollo bir keresinde bana ona yüz yüze dayanamayacağımı söylemişti ama ne demek istediğini bilmiyordum. Şimdi anladım. Yerimde donmuş bir halde, aklımın bile kavrayamadığı bir yaratığın ateşli merkezine bakıyor, kendi önemsizliğimin acınası bir şekilde farkına varıyor ve böyle bir şeyle savaşılabileceğimi nasıl düşünemediğimi merak ediyordum.

Işık şeritleri kalınlaşarak merkezi bir noktanın etrafında dönmeye başladı ve kendilerini gökyüzüne karşı berrak ve akıcı bir şekilde yükselen korkunç bir kafaya dönüştürdü. Dev kafatasının içinde, soğuk ve ölçülü vahşi gözler gibi zayıf ışık noktaları parıltıyordu. Nefesim göğsümde tekledi, kalbimin ani ve çılgın hızıyla ritmim bozuldu. Ayaklarımın üzerinde sallanırken, titremem belli olmasın diye ellerimi birbirine kenetledim.

"Cassandra Palmer." Ses şaşırtıcı derecede yumuşaktı, bir rüzgâr nefesi gibiydi. "Sonunda kanlı canlı karşılaştık. Tabiri caizse."

"Apollo."

"Eğer istersen. Bu dünyada bir zamanlar benim için birçok isim vardı. Ra, Sol, Surya, Marduk, Inti. . . Hepsini unuttu. Hatırlatılacak." Tanrının yoğun bakışları neredeyse sevecen bir alaycılıkla bana sabitlenmişti. Öfkesi kendi kendine mi sönmüştü, yoksa sonunda kapana kısıldığım için anın tadını mı çıkarıyordu, bilmiyordum.

"Gördüm," dedim donuk bir sesle. "Şehir harabe halinde..."

"Burayı başarısızlığınızın bir anıtı olarak bırakmaya karar verdim. Kör Pythia'nın eski koltuğu." Güldü. "Biliyor musun, adaşın bile daha iyisini yaptı. Olacakları anladı ama diğerlerini ikna edemedi. Öte yandan sen de herkes gibi aptalca dolaşıp duruyorsun. Bu çok eğlenceli oldu."

Rüzgâr hızlandı, gözlerimi yaktı. "Ve ordunu buraya getirecek gücü Sal'ın eline verdim. Onu sana ben verdim."

Büyük yüz değişmedi ama etrafımdaki hava kahkahalarla parıltıladı. "Evet, en iyi kısmı da bu. Arkadaşlarını, dünyanı yok etmeyeceğim Cassandra. *Sen yok* edeceksin. Sondan önce bunu bildiğinden emin olmak istedim."

Ses yumuşak kalmaya devam etti ama ışık desenleri aniden değişti. Devasa yüz neredeyse berraktı, ama şimdi alttan yoğun mavi-siyah kaynıyordu,

Mürekkebin suya karışması gibi formu dolduruyordu. Hayır, diye düşündüm, boş bir dehşet içinde bakarken. Öfkesi hiç de azalmış gibi görünmüyordu.

Arkamda bir arabanın motor sesini duydum. Arkamı dönmeme fırsat kalmadan bir kol aniden uzandı, gömleğimin önünü kavradı ve beni Marsden'ın arabasının koltuğuna sürükledi. Balkondan aşağıya doğru sürerken bacaklarım yan tarafa sarkıyordu, kığım hala havadaydı.

"Zamanını boşa harcıyorsun, Cassandra!" Apollo gürledi. "Nereye saklanabileceğini sanıyorsun?"

Cevap veremeyecek kadar çılgılık atmakla meşguldüm. Bacaklarım arkamda havalanırken emniyet kemerini iki yumruğumla kavradım. Bize doğru hızlanan betona baktım ve ne bir koruma balonu ne de sıçrayan mavi bir ateş gördüm. Sonra etrafımızdaki hava yırtıldı ve hattın ortasına doğru sürüklendik.

Aniden düzleştiğimiz için bacaklarım acı içinde bagaja çarptı. Ben kenardan kaymaya başladığımda Pritkin sürücü koltuğundaydı ve çılgınca vites değiştiriyordu. Bir eliyle beni koltuğa çekerken, diğer eliyle de çok şaşırmış bir savaş büyücüsünün etrafından dolanıyordu. Ley hattı hareketlilikle canlıydı. Gemiler ve insanlar her yerdeydi, hâlâ artık önemi kalmamış bir savaşın içindeydiler.

"Bunlardan birini nasıl kullanacağını biliyorsun, değil mi?" Endişeyle sordum. Arabada daha önce fark etmediğim bir sürü tuhaf düğme ve vites vardı. Ve hiçbir etiketli değildi.

"Teoride."

"Teoride mi?"

"Jonas'la birkaç kez birlikte oldum."

"Biraz kaç eder?"

"Bugün sayıyor

musun?" "Evet!"

"Ee, iki kere oldu o zaman."

Cevap vermek için dudağımı ısırđım ve bunun yerine arkamıza bakmak için döndüm. Apollo orada değildi. Haklıydı, onun kontrol ettiği bir dünyada saklanacak hiçbir yer olmazdı. Bir süre daha onun önünde kalabilirdim ama sonunda beni bulacaktı. O noktada çok umursayacağımdan **ş ü p h e l i y d i m**, işini bitirdikten sonra

Sevdiğim her şeyi yok ediyordu.

"Arkanı dön," dedim Pritkin'e.

"Ne?"

Direksiyonu tuttum ve direksiyonu kurdum. Bir savaş büyücüsü yanımdan geçip çizginin dışına çıktı ve neredeyse ikimizin de onunla birlikte düşmesine neden olacak bir açıyla yan yattık. Pritkin küfretti ve arabayı tekrar derenin ortasına çekti. "Dokunma ona! Hem neden geri dönmek istiyorsun ki?"

"Apollo bizi takip etmiyor. Koğuşun bende olduğunu fark ettiğinden emin değilim. Ona söyleme şansım hiç olmadı."

"Bizi takip etmesini mi
istiyorsun?" "Evet."

Açıklamaya fırsatım olmadı. Rüzgâr saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı ve üzerimize doğru gelen saf enerji bulutunu görmemi sağladı. "Sanırım biliyor," dedi Pritkin, şiddetle direksiyonu kıldı ve bizi hattın dış kenarına doğru savurdu.

"Geri! Geri!" Arabanın yarısı tamamen çizginin dışına itilirken çığlık attım. Tüm o zıplama enerjisinin içinde Pritkin'in silüetini görebiliyordum, diğer tarafımda ise park yeri nefes kesici bir hızla bize doğru geliyordu. "Hayır, yukarı çek, yukarı çek!" Kumarhanenin kapısından yeni çıkan bir grup turiste doğru ilerlerken çığlık attım.

"Kararını verir misin?" diye sordu, arabayla mücadele ederek. Şaşkın ifadelerle bizi işaret eden turistlere baktım, gittikçe yaklaşmalarını izledim ve -Pritkin aniden direksiyonu yukarı doğru kıldı, belki başlarının iki metre üzerinde.

"Bina!" Dante'nin kulelerinden biri tam önümüzde belirirken bağırdım. Pritkin, çizginin boşluğunda yelken açabilirdi. Ama o geçmezse ben dikey bir yol kurbanı olmak üzereydim-

Pritkin direksiyonu keskin bir şekilde kıldı ve bina yanımdan kaydı, uzanıp dokunabileceğim kadar yakındı. Yatakta yatan bir çift üçüncü kat penceresinden bize ağzı açık bir şekilde baktı ve sonra Pritkin direksiyonu tekrar kıldı. Birdenbire tekrar sıranın içine girdim, koltuğa yaslanmış, nefes nefese kalmıştım.

Apollo tam kuyruğumuzdaydı. Enerji hatları, Apollo'nun dış kenarlarında daha yavaş ilerliyordu.

ve liderliğimizin çoğunu kaybetmiştik. Elimi uzattım ve direksiyonu sertçe sola doğru kırdım. "Direksiyona dokunma!" Pritkin hırladı.

"Merkezde kalmalıyız, yoksa bizi kesin yakalar!"

"Ve eğer araba kullanmaya kalkışmaya devam edersen, ikimiz de-" Durdu, arkamıza baktı.

Etrafımda döndüm ama kızgın bir tanrıdan başka bir şey göremedim. "Şimdi ne olacak?"

"Rakshasalar. Bizi takip ediyorlar."

"Kaç kişiler?"

"Birçok."

Pritkin gaza bastığında koltuğuma geri yaslandım. "Onu kalabalık bölgelerden mümkün olduğunca uzağa götürmeliyiz," dedi bana. "Jonas Çember'i toplayabilir. O yaratık içeri nasıl girdiyse, onu tekrar sürgün edebiliriz-"

"Bana o büyüünün binlerce büyücü gerektirdiğini söylemiştin! Bunun için zamanımız yok." "Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Bir fikrim var," diyerek kendimi korudum. Ne kadar iyi olduğu konusunda bahse girmiyordum. "Sadece bizi biraz ileriye götür."

Şehri geride bırakmış, yüksek yuvarlak tepeler ve pürüzsüz, boş vadilerden oluşan bir alana doğru hızla ilerliyorduk. Ley hattı bunların arasında, bazen de içinden kıvrılıp dönüyordu ve bu Pritkin'e bir fikir vermiş gibiydi. "Dayan," dedi bana ve doğruca hattın en tepesine doğru koşmaya başladı.

Sıradan ayrıldık, yukarıdaki geniş ve parlak gölgeye doğru yelken açtık. Mücevher gibi parlayan bir sürü yıldız. Bir meteor doğuya doğru kaydı. Güzel, diye düşündüm şaşkınlıkla, arkamızdan bir kükreme havayı yararken.

Tam zamanında döndüm ve dünyanın muazzam bir ışık patlamasıyla kısa süreliğine tek renkli hale geldiğini, tepelerin arkadaki korkunç beyazlığa karşı bana doğru sıçradığını gördüm. Sonra tekrar çizginin içine daldık ve bir toprak ve moloz bulutu etrafımızı yakıp kül ederek yanan parçaları arabanın kalkanına fırlattı. "O da neydi öyle?"

"Onu yavaşlattı!" Pritkin gözlerinde Marsden'ın çılgınlığından bir parçayla konuştu. "Bizi takip etmeye çalışırken tepenin yarısını aştı. Ama bu yeterli değildi. Daha büyük dağlara ihtiyacımız var!"

Hat başka bir tepenin etrafından dolanırken tekrar atladı. Biz bir yöne giderken Apollo diğer yöne gitti ve tepeyi de beraberinde götürdü. Ama umurumda değildi çünkü yer bize doğru hızla yükseliyordu ve bizi yakalayacak bir çizgi yoktu ve-

Çizgi tepenin diğer tarafından kıvrıldı ve bizi yakaladı. "Orada olduğunu biliyordun, değil mi?" Sarsılmış bir halde sordum.

Pritkin yutkundu. "Tabii ki."

Gözlerimi kapattım. "Chaco Kanyonu'na kadar gidebilir miyiz?"

"Yapabilseydik bile, bizimle birlikte zıplardı! Nereye gidersek gidelim bizi takip edebilir!"

"Ama oraya *ulaşabilir* miyiz?"

"Hayır," dedi sertçe. "Silahlarım bir tanrıyla savaşmak için tasarlanmadı ve numaralarım tükeniyor."

Gözlerimi açtım ve gösterge paneline baktım. "O zaman belki Marsden'da birkaç tane vardır." Direksiyonun yanında standart donanıma benzemeyen bir düğme paneli vardı. "Bunlar ne işe yarıyor?"

"Bilmiyorum. Jonas'ın bazı işgüzarlıkları. Ve yapma-"

Yeşil olana bastım ve ileri doğru fırladık. Beni koltuğa yaslayacak ve yanaklarımı yüzüme yapıştıracak kadar hızlı gidiyorduk. Göremiyordum. Basınç nefes almamı bile engelleyecek kadar büyüktü, hareket etmemi bile engelleyecek kadar büyüktü. Ley hattı etrafımızda neredeyse katı bir tüp gibi görünüyordu, flaşlar ve işaret fişekleri birlikte uzun bir renk çizgisine akıyordu.

"-herhangi bir şeye dokunmak," diye bitirdi Pritkin, biz normal hızımıza geri dönerken.

Nefes nefese kaldım, ciğerlerim göğsümde yassılaşmış gibi hissediyordum ve öne doğru eğildim. Yeterince nefes aldığımda inledim, her acıyı, her çürüğü hissettim. Ama başımı kaldırdığımda girdap uzakta küçük bir yıldız gibi parlıyordu.

Oraya Apollo'nun önünde ulaştık ama çok az farkla. Hattın göz kamaştırıcı enerjisinden girdabın etrafındaki boşluksuz havuza belki on saniyelik bir farkla atladık. Pritkin umutsuzca bir sonraki girdaba atlamamızı sağlayacak doğru akımı arıyordu, bu yüzden Apollo'nun girdiğini görmedi. Ama benim görebildiğim tek şey buydu.

Görünüşe göre bu sefer Apollo'nun konuşması bitmişti. Kaynayan enerji topu hiç yavaşlamadı bile. Peşinden akın eden dev iblis sürüsü de yavaşlamadı. Etrafımızda bir yarası kolonisi gibi dönüp duran binlerce Rakshasanın belli belirsiz parıltıları benim gözlerimle bile görülebiliyordu.

Direksiyonu tuttum ve doğruca girdaba doğru ittim. "Daha da yaklaşmalıyız!"

"Neye daha yakın?" Pritkin hırladı, tam da bunu yapmamızı engellemek için akıntıyla savaşıyordu.

"Girdap!"

"Delirdin mi sen?"

"Bir tanrıya karşı kullanabileceğimiz bir silaha ihtiyacımız olduğunu söylemiştin." Rakshasaları işaret ettim. "Sanırım bir tane bulduk!"

Pritkin başını kaldırdı, girdabın etrafında akan uzun iblis yayını izliyordu. Onun da benimle aynı şeyi fark ettiğini gördüm; bizi takip etmiyorlardı. Her biri Apollo'nun kuyruğunda kümelenmişti, tıpkı bir kuyruklu yıldızı takip eden toz gibi.

"Apollo bir enerji varlığıdır," dedi yavaşça.

"Yaşam enerjisi," diye düzelttim. Rakshasaların beslendiği türden.

"Ve o Dünya'dan değil. Yani yasak geçerli değil."

Başımı salladım. "Ama kalkanı var. Girdaba yeterince yaklaşırsa, korumasını ona ulaşmalarına yetecek kadar zayıflatabilir."

"Ve bize de aynısını yapabilir!"

"Daha iyi bir fikrin var mı?" Kara bulut bizi yakaladığında talep ettim.

"Hayır," dedi ve direksiyonu doğruca girdabın kalbine kırdı. Benim planım da buydu ama yine de çılgılık attım, unutuluşun yüzüne bakıyordum. Sonra Pritkin frene bastı ve içteki bir akıntıda kayarak durmadan önce üç akıntı boyunca çarpıştı. Daha kısa bir yörüngesi vardı ve bizi çılgın bir hızla fenomenin etrafında döndürdü.

Girdabın etrafından hızla geri döndük, Pritkin düşmememiz için akıntıyla mücadele ediyordu, araba inliyor ve protesto için titriyordu. Ve sonra

Apollo önümüzden roket gibi geçerken eğildi. Olaya bizden çok daha fazla yaklaşmış olmalıydı, çünkü kalkanları neredeyse yok olmuştu.

Rakshasalar bunu benimle aynı anda fark etti ve tek bir varlık olarak doğruca ona doğru dalışa geçti. Bir kez daha görüş alanından çıktık ve geri döndüğümüzde ham enerji bulutu yok edilmişti. Görünüşe göre Rakshasalar tanrılara pek saygı duymuyorlardı.

Apollo kırıldı ve kaçtı, ama onu girdabın üzerinde ve etrafında takip ettiler, enerji hatları boyunca kolayca dokundular. Büyük savaş akıntıları çalkaladı, bizi açık denizdeki bir gemi gibi savurdu ve birkaç dakika boyunca hiçbir şey göremedim. Sonunda çok daha küçülmüş bir enerji küresinin girdabın titreşen kalbine yaklaştığını gördüm.

Bu kasıtlı olabilir-Apollo yaydığı enerjinin iblisleri kovalamaktan vazgeçirecek kadar kötü yaralayacağını düşünmüş olabilir. Ama görebildiğim kadarıyla onları pek etkilememiş gibi görünüyordu, muhtemelen tamamen bu dünyada olmadıkları için. Belki de bu yüzden biraz fazla yaklaştığında ve girdap onu içine çektiğinde geri çekilebildiler.

Bir tanrının ölümü, girdabın kalbindeki devasa ley hattı batığının yüzeyinde ancak bir dalgalanmaya neden oldu. Ama bir enerji dalgası dışarıya doğru yayıldı, küçük koruma balonumuzu aldı ve tamamen hatların dışına fırlattı. Pritkin küfretti, beni belimden yakaladı ve atlayarak kurtuldu.

Pritkin'in kalkanlarından oluşan bir olukta yavaşça aşağı doğru sürüklenmeye başladık, tam da yukarıdaki yıldızlarla dolu gökyüzü altın şafağa karışırken. Marsden'in arabasının çarpma sesi o kadar aşağıdan zar zor duyuluyordu. Ama Pritkin çarpışmanın etkisiyle irkildi ve hemen ardından bir alev topuna dönüştü.

"Buradan canlı çıktık!" Buna inanmakta güçlük çekerek ona hatırlattım.

"*Sen yaptın*," dedi, gözlerini aşağıda yanan metal yığınının dikerek. "Jonas beni öldürecek."

"*Bunun için neden para ödediğimi tekrar açıkla mısınız?*" Mircea bir el hareketiyle Augustine'in dükkânını darmadağın eden kıkırdayan travestiyi göstererek sordu. Büyük adamın kendisi de kapının yanında durmuş, katliama bakarak yüzünü buruşturuyor ve AmEx'imi parmaklıyordu. Benden hâlâ nefret ediyordu ama paramda sorun yok gibiydi.

"Parasını ödüyorum ya da ödeyeceğim," diye güvence verdim. "Jonas bir aylık maaşımın geleceğini söyledi." Tabii ki Augustine'in fiyatlarına göre, bu benim

Mircea'ya on yıl içinde borcunu ödemek için.

İçini çekti ve başını Augustine'in kendisi için aceleyle getirdiği güzel Louis XIV çizgili saten sandalyeye yasladı. Ben kendiminkini getirmek zorunda kalmıştım. Rahatsızca yer değiştirdim. Her şey acıyordu.

Mircea fark etti ve bana bakmak için bir gözünü açtı. "Beni felç edeceksin," dedi her zamanki çekiciliğinden hiçbir şey kaybetmeden. "Seni güvende tutmak için uzaklara gönderdim. Onun yerine Lord Koruyucu'yu öldürdün-"

"O Pritkin'di ve Saunders aslında ölmedi," diye düzelttim. "Jonas onun Apollo'nun güçleriyle cesurca savaşırken trajik bir şekilde yaralandığı söylentisini yayıyor."

"Apollo'nun hiç gücü yoktu."

"Evet, ama bunu kimse bilmiyor." Neyse ki çok az büyücü gerçekte ne olduğuna tanık olmuştu ve onlar da çoğunlukla Çıraklardı. Hafızaları değiştirildiği için şu anda kötü baş ağrıları çeken Çıraklar.

Marsden, iç savaşı göze alamayacağımız bir zamanda bu riski almaktansa rakibini diplomatik yollarla aradan çıkarmanın daha iyi olacağına karar vermişti. Senato'yu ikna etmeyi başarmıştı ama Mircea Çember'in eski başkanının hâlâ bizimle olmasından memnun görünmüyordu. Saunders'ın iyileşmesinin iyi gitmeyeceğine dair içimde sinsi bir şüphe vardı.

"Ve tekrar için bir tanrıyı öldürüyorsun!" Mircea suçladı.

"Teknik olarak, bunu iblisler yaptı. Ya da belki ley hattı. Biz tam olarak-"

"Yani argümanınız *hiçbir şey* yapmadığınız mı?"

"Yapmamı istediğin şey bu değil miydi? Yüzmek, okumak, belki biraz alışveriş yapmak?"

"Evet! Bana kanlar içinde dönmektense günlerini tam olarak bunu yaparak geçirmeni tercih ederim!"

"En azından geri

geldim." "Bu sefer."

"Mircea . . ."

"Evet, yapman gereken bir iş var, ya da beni sürekli bilgilendiriyorsun. Anlıyorum ki-

Entelektüel olarak. Bundan hoşlanmamı

beklemeyin." "Ama artık kelepçe yok?"

Bana o yavaş gülümsemelerinden birini verdi, gördüğüm ilk iyi mizah belirtisiydi. "Sen istemedikçe olmaz."

Yutkundum. "Bu konuda ..."

İçini çekti ve başını tekrar arkaya yasladı. "Bunun her renkten bir tane için bir talep olacağından neden şüphe ediyorum?"

"Renkleri var mı?" Gözlerini açmadan gülümsedi. "Hayır! Hayır, yani düşünüyordum. Birbirimizi çocukluğumdan beri tanıyoruz, ama şimdi ... senin hakkında bilmediğim çok şey var."

"Beni tanıyorsun," dedi alnı kırışarak. "Çoğu kişiden daha iyi." "Ama öyle hissettirmiyor. Senin sarayına hiç gelmedim bile!"

"Bu kolayca halledilebilir. Aslında, düşündüğünüzden daha erken ziyaret edebilirsiniz. Büyücü Marsden sizin göreve başlama töreninizi orada yapmayı teklif ediyor. Selefiyle yaşadığı tatsızlıktan sonra Senato'ya bir iyi niyet jesti."

"Konsoloslar hâlâ orada olacak mı?" Endişeyle sordum.

"Muhtemelen." Mircea gözlerini açıp kaşlarını çatarak tavana baktı. "Müzakereler biraz uzuyor. Konsüller şu anda baş düşmanımız ölmüşken neden bir ittifakı kabul etmeleri gerektiğini soruyorlar."

"Ciddi olamazlar! Faerie'de büyük bir savaş y a ş a n ı y o r , Tony'nin grubu hâlâ serbest ve kim bilir neler planlıyor ve Apollo'nun tanrı dostlarının onun zamansız ölümünü nasıl karşılayacakları hakkında hiçbir fikrimiz yok!"

"Hepsi geçerli noktalar. Bunların yüzyıllardır süregelen şüphe ve hoşnutsuzluğu geçersiz kılmaya yetip yetmeyeceğini henüz göremedik. Konsül bunun olacağına inanıyor ve ben de içtenlikle onun haklı olduğunu umuyorum. Faerie'ye tek başımıza gitme fikrinden hoşlanmıyorum. Ama Antonio'nun bundan sonra ortaya çıkıp bizimle yüzleşmesi zor."

"Yani içeri girip onu almamız gerekiyor." Bu düşünce beni Mircea'yı mutlu ettiğinden daha fazla mutlu etmedi. Faerie'ye bir kez gitmiştim. O deneyimden hiç hoşlanmamıştım.

"Evet, ama bu başka bir güne kalabilir. Daha önemli konulara." Bana sertçe baktı. "Benden ayrılmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır! Öyle değil. Bu benim istediğim şey değil. Çıkmak istediğim şey bu değil," diye ağzımdan kaçırdım.

Bir kaşını kaldırdı. "Vampir yasalarına göre biz zaten evliyiz."

"Ama ben vampir değilim, Mircea! Ve bana tam olarak evlilikle ilgili bir şey sorulmadı!"

"Seni sahiplenmemiş olmamı mı diliyorsun?" Yüzü, vampirlerin özellikle korunduklarında kullandıkları o kapalı ifadeye büründü. Harika. Bu iş beklediğim kadar iyi gidiyordu.

"Hayır, söylediğim bu değil."

Durdum ve hissettiklerimi kelimelere dökmeye çalışarak düşüncelerimi toparladım. "Herhangi bir bağlılığa sahip olmamayı her zaman bir güç olarak gördüm. Sonunda muhtemelen zarar vereceğim insanlara fazla yakınlaşmayarak daha iyi olduğumu düşünürdüm. Bazen hala böyle hissediyorum. Eskisinden daha fazla hedefim, bazı açılardan hiç olmadığım kadar sorumluyum. Ama artık hep öyle olacağım. Ve hayatımın geri kalanını herkese kapalı bir şekilde yaşayamam."

"*Dulceață*," dedi Mircea sabırla. "Ben senin yapacağın her şeyden bağımsız bir hedefim. Ve seni temin ederim, kendi başımın çaresine bakabilirim."

Başımı salladım. "Kimse bundan emin olamaz, artık değil. Rafe'i neredeyse kaybediyorduk; Sal'i kaybettik-"

Gözleri kapandı ve yüzünde bir şeylerin titreşimi belirdi. "Eğer istediği gibi bağıni koparsaydım, Tony onu kullanamazdı."

"Başka birini bulabilirdi. İttifakımız içindeki sorunlar nedeniyle savunmasızdık. O da bunu kullandı."

"Yine de bunun için her zaman kendimi suçlayacağım. Ve Nicu'nun ölümü için."

Yutkundum. Hâlâ bununla başa çıkmaya çalışıyordum. Beni korumak için ölmüştü ve ben onu çok az tanıyordum bile. Ve onunla konuştuğum tek zamanlarda da çoğunlukla bağırıp çağırmıştım. Marco haklıydı, vampirler hakkında hâlâ anlamadığım çok şey vardı.

"En azından Marco iyi," dedim, onu en son gördüğüm zamanı düşünerek. Çatı katında tadilat yapılırken ona klinikte bir yatak tahsis edilmişti. Kalbinden bıçaklanmış bir adam için şaşırtıcı derecede neşeli görünüyordu. Bu, efendi statüsünün altındaki herkesi öldürürdü, ama Sal kafasını da alacak kadar uzun yaşamamıştı, bu yüzden Marco iyileşecekti.

"Ama görünüşe göre bir süreliğine nöbet tutmayacağım," diye beni bilgilendirdi ve sonra

Şüpheli bir şekilde kıkırdamaya benzeyen bir ses çıkardı. Öylece bakakaldım. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

"Son zamanlarda çok meşguldüm," dedi Mircea, Dee'nin bir mankenin üzerinden pembe bir sabahlığı çıkarışını ve cesur bir satıcının on dört numara ayağını belki sekiz numara bir ayakkabıya sokmaya çalışmasını izlerken.

"Bunun sıgacağını sanmıyorum," diye soluk soluğa kaldı terleyen satıcı.

"Bunu duyduğum her sefer için beş sentim olsaydı," diye mırıldandı ve onu eve itti.

Mircea'ya "Elinden gelenin en iyisini yaptın," dedim. "Hepimizin yapabileceği tek şey bu. Ve bu Sanırım benim de farkına vardığım şey bu. Değer verdiğimiz insanları kendimden uzaklaşarak güvende tutamam. Onlar zaten risk altında; her zaman da öyle olacaklar. Yapabiliyorken onları şimdi sevmek zorundayım. Elimizdeki tek şey şu an."

Mircea nazıkçe, "Korkarım senin mantığını anlayamıyorum, Dulceață," dedi. "Daha yakın bir ilişki istiyorsun ama beni kendinden uzaklaştırıyorsun?"

"Bunu pek iyi ifade edemiyorum," dedim hayal kırıklığıyla. "Söylemeye çalıştığım şey, altında kaldığımız *geis*'in bize birbirimize karşı hisler verdiği. Ama bunlar başka türlü asla sahip olamayacağımız duygulardı. Hissettiklerimin ters giden bir büyüden daha kalıcı bir şeye dayanıp dayanmadığını öğrenmem gerekiyor. Seni tanımak istiyorum. Senin de beni tanımanı istiyorum."

"Kur yapmak mı istiyorsun?"

"Eğer böyle adlandırmak istiyorsan. Evet, sanırım." Düşünceli görünüyordu. Bir nefes aldım ve neredeyse yapıyordum - neredeyse gizemli esmer hakkında soru soruyordum. Ama sonra hiçbir şey söylemeden tekrar bıraktım. Boş ver gitsin. Berbat bir hafta geçirmiştım; bir molayı hak etmişim. Ayrıca, eğer onun sarayına gidiyorsam, etrafı soruşturmak için bolca zamanım olacaktı. Ve eğer bir metresi varsa ...

"Bana öyle bakmanın bir nedeni var mı, *dulceață*?" "Ne gibi?"

"Buna benzer bir şeyi en son savaş alanında gördüğümü hatırlıyorum - bir düşmandan."

"Ben senin düşmanın değilim, Mircea. Sadece seni daha iyi tanımak istiyorum." "Ve beni şimdiye kadar olduğu gibi tanıyamaz mısın?"

"Hayır ve aklını başına topla, hayır!"

Bunun üzerine gülümsedi ve sonra bakışları omzumun üzerinden bir noktaya kaydı ve kayboldu. "Bu kuşkuların son zamanlarda sana eşlik edenlerle bir ilgisi yok, değil mi?"

Cevap vermeye fırsat bulamadan dükkânın kapısı açıldı ve öfkeli bir savaş büyücüsü içeri daldı. Pritkin beni fark etti ve gözleri kısıldı.

"Bacaklarımı mı tıraş ettin?!"

Mircea bana baktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Bir mutsuz yüzden diğerine baktım ve birden başka bir yerde olmam gerektiğini hatırladım. "Biliyor musun, Jonas derslerle ilgili bir şeyler söyledi," dedim çabucak. Ve yer değiştirdim.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.